

Mị Tình

Contents

Mị Tình	3
1. Chương 1: “hoa Hồng” Của Giới Luật Sư	3
2. Chương 2: Chúng Ta Dừng Ở Đây Đi	6
3. Chương 3: Chỉ Có Tổ, Vinh Viên Không Tồn Thương Cậu	9
4. Chương 4: Dung Thất	12
5. Chương 5: Đời Này, Tôi Sẽ Không Bao Giờ Cho Em Đi	14
6. Chương 6: Sống, Không Thể Buông Tha	15
7. Chương 7: Cẩm Sát, Anh Sắp Kết Hôn	18
8. Chương 8: Vì Tình Yêu, Phải Kiên Nhẫn	20
9. Chương 9: Đại Thần Buông Tay	23
10. Chương 10: Tôi Phải Làm Sao Với Em Bây Giờ	26
11. Chương 11: Nhiều Năm Như Vậy, Em Nợ Anh Một Câu Nói	28
12. Chương 12: Không Yêu, Lại Muốn Một Minh Độc Chiếm	29
13. Chương 13: Giam Cầm	32
14. Chương 14: Sợ Ngài Ăn Tôi!	34
15. Chương 15: Sự Căm Dối	37
16. Chương 16: Nụ Cười Của Anh	39
17. Chương 17: Tổng Giám Đốc Mới	41
18. Chương 18: Cái Gì Gọi Là Say Rượu Loạn Tính (p.1)	43
19. Chương 19: Cái Gì Gọi Là Say Rượu Loạn Tính (p.2)	45
20. Chương 20: Đình Yêu Hấn	48
21. Chương 21: Báu Vật	49
22. Chương 22: Lần Thứ Ba Gặp Mặt	52
23. Chương 23: Ám Sát	54
24. Chương 24: Ngô Gia Có Nữ Ngự Tỷ	56
25. Chương 25: Đàm Lao Thì Phải Theo Lao	58
26. Chương 26: Giai Nhân Quyến Rũ Như Bông Hoa Đà Gột Rửa Sạch Sẽ	61
27. Chương 27: “cẩu Nam Nữ”	63
28. Chương 28: Lễ Vật	65
29. Chương 29: Ôm Em...anh Không Thể	68
30. Chương 30: Thất Tịch Vui Về	71
31. Chương 31: Yêu Em Đã Thành Thói Quen	74
32. Chương 32: Đường Lưu Nhan, Xem Như Ngài Lợi Hại	77
33. Chương 33: Đêm Valentine Tốt Đẹp	79
34. Chương 34: Hoàng Tử Hành Tây Khởi Binh Hồi Tội	83
35. Chương 35: Không Có Đường Quay Lại	85
36. Chương 36: Tàn Gia	88
37. Chương 37: Lời Nói Dối Ngọt Ngào	90
38. Chương 38: Lún Sâu	92
39. Chương 39: Chuyển Biến	94
40. Chương 40: Thân Bại Danh Liệt	96
41. Chương 41: Lợi Dụng	99

42. Chương 42: Khoản Lớn	101
43. Chương 43: Cẩm Sát, Em Tới Thật Khéo	103
44. Chương 44: Tin Hay Không Tùy Em	105
45. Chương 45: Đường Lưu Nhan, Chúng Ta Kết Hôn Đi	107
46. Chương 46: Nếu Em Muốn, Tôi Sẽ Cho Em	110
47. Chương 47: Chúng Ta Không Kết Hôn	112
48. Chương 48: Khách Sạn-p.1	114
49. Chương 49: Khách Sạn-p.2	116
50. Chương 50: Cứu Chuộc	118
51. Chương 51: Chìm Đắm	121
52. Chương 52: Thỏa Hiệp	123
53. Chương 53: Làm Chính Em Là Tốt Rồi	125
54. Chương 54: Miêu Tả Sinh Động	127
55. Chương 55: Cảm Ơn Ngài Cho Tôi Một Đòn Chí Mạng	129
56. Chương 56: Đừng Sợ, Có Anh Ở Đây	131
57. Chương 57: Tiểu Thử Ngươi Đạo	133
58. Chương 58: Lại Một Lần Nữa Bỏ Qua	135
59. Chương 59: Cẩm Sát, Tôi Tới Đây Đón Em	137
60. Chương 60: Va Chạm	138
61. Chương 61: Nhập Vai	140
62. Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt	142
63. Chương 63: Tình Yêu Hèn Mọn	144
64. Chương 64: Nơi Tôi Trong Đôi Mắt	146
65. Chương 65: Vì Sao Không Thể Là Anh	147
66. Chương 66: Gặp Lại	149
67. Chương 67: Chuyện Này Phải Trách Em	151
68. Chương 68: Băng Hỏa Lương Trọng Thiên	153
69. Chương 69: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn	155
70. Chương 70: Cổ Nhân	156
71. Chương 71: Ghen Như Trong Truyền Thuyết – P.1	158
72. Chương 72: Lâm Lan	160
73. Chương 73: Có Đôi Khi, Hận Không Thể Bóp Chết Em	161
74. Chương 74: Ghen Như Trong Truyền Thuyết – P.2	163
75. Chương 75: Theo Dõi	166
76. Chương 76: Hỗn Huyết Soái Ca	167
77. Chương 77: Người Phụ Nữ Của Tôi	171
78. Chương 78: Chọc Giận	174
79. Chương 79: Tâm Tư Của La Lạc	177
80. Chương 80: Nào, Để Tôi Ôm Em	180
81. Chương 81: Cường Hôn	184
82. Chương 82: Chấp Làm Ma Lại Chi Thành Phật	187
83. Chương 83: Trình Mi	192
84. Chương 84: Lễ Cưới	195
85. Chương 85: Sự Quen Biết Kì Lạ	197
86. Chương 86: Hôn Nhân Không Tình Yêu	199
87. Chương 87: Phụ Nữ Đã Có Chồng	202
88. Chương 88: Đường Lưu Nhan, Tôi Lạnh	203
89. Chương 89: Đừng Sợ	205
90. Chương 90: Tôi Muốn Giết Nó	208
91. Chương 91: Đồ Vật An Ủi	210
92. Chương 92: Cô Bé, Em Thật Thông Minh	212
93. Chương 93: Trái Tim Đều Là Của Em	214
94. Chương 94: Lí Do Buồn Vui	216
95. Chương 95: Bạo Lực, Cũng Là Một Cách Biểu Thị Tình Hữu Nghị	218

96. Chương 96: Như Trước Đây	220
97. Chương 97: Đứng Để Tôi Cúi Thờng Em	221
98. Chương 98: Phương Tâm	223
99. Chương 99: Về Nhà Thôi	224
100. Chương 100: Cái Gọi Là Chân Tướng	226
101. Chương 101: Mang Tớ Đi Đi	227
102. Chương 102: Người Đón Chuyển Bay	229
103. Chương 103: Bởi Vì Em Quan Trọng Hơn	231
104. Chương 104: Chưa Bao Giờ Ngừng Yêu Thương Cô	232
105. Chương 105: Muôn Sông Nghìn Núi	234
106. Chương 106: Chúng Ta Còn Nhiều Thời Gian	235
107. Chương 107: Vật Hi Sinh	237
108. Chương 108: Kết Thúc	239
109. Chương 109: Ngoại Truyện 1: Học Yêu Anh Một Lần Nữa	241
110. Chương 110: Ngoại Truyện 2: Cuộc Đời Đây Khó Thoát Khỏi Đôi Cánh Ấy	245
111. Chương 111: Ngoại Truyện 3: Người Cha Nham Hiểm	247
112. Chương 112: Ngoại Truyện 4: Tình Yêu Có Thể Tới Một Lần Nữa Không?	250

Mị Tình

Giới thiệu

Ánh nắng sáng sớm mỏng manh xuyên qua tấm rèm cửa thật dày tiêu sái chiếu vào trong căn phòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-tinh>

1. Chương 1: “hoa Hồng” Của Giới Luật Sư

Ánh nắng chiếu vào nền đá cẩm thạch, nhẹ nhàng khoan khoái mà không mất đi vẻ xa hoa, thể hiện rất rõ công nghệ kiến trúc cao siêu.

Nơi này là “Thúy sắc · dực lưu”, chính là công ty đầu tư cao nhất lớn nhất ở thành phố này, nghe nói trụ được ở đây không phải quan lớn quyền quý thì chính là nhân vật nổi tiếng thương giới.

“Đinh ——” thang máy mở ra lên tiếng trả lời, đồng thời tiếng chuông di động đơn điệu cũng vang lên Lâm Cẩm Sát trực tiếp nhấn nút nghe, bộ dáng tao nhã đi vào trong thang máy,

“Alo , Tiểu Ưu...” Còn chưa chờ cô nói xong, đầu dây bên kia truyền tới tiếng hét tàn bạo tràn ngập mùi thuốc súng cực mạnh, khả năng xuyên thấu cực đỉnh.

“Lâm Cẩm Sát, cậu chết ở chỗ nào rồi? Tớ gọi mấy trăm cuộc điện thoại cũng không có người nhận ——tốt nhất cậu đừng nói là cậu thật sự lên giường cùng cái tên Đường Lưu Nhan kia nha !”

Lâm Cẩm Sắt nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại cười thành tiếng, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng người bên đầu dây điện thoại kia thành phần tri thức thực nữ ăn mặc sang trọng không để ý hình tượng ở trong văn phòng gác chân lên là như thế nào.

Nhất định rất khó coi .

“Cậu cười cái gì chứ, mau khai thật, mấy hôm trước xảy ra chuyện gì vậy? !”

Lâm Cẩm Sắt đến chẳng hề để ý đến những người khác trong thang máy, dùng ngữ khí trêu chọc thoải mái trả lời, “Cậu không phải nói rồi sao? Chính là cùng Đường Lưu Nhan ở trên giường đó.”Ồ, chết tiệt, người đàn ông kia lại còn lưu lại trên cổ cô mấy vết dấu tây thượng hạng nữa.

Nhiu nhieu mảy, cô dùng tay trái cho vào trong túi xách lấy ra miếng băng dính cá nhân, dùng móng tay khẽ bóc lớp băng keo một chút, sau đó cẩn thận dán nó lên chiếc cổ trắng nõn tinh tế duyên dáng..

Trải qua sự ép buộc đó, rốt cục những dấu vết kia nhìn cũng không rõ nữa, Lâm Cẩm Sắt phát hiện bên đầu dây bên kia lại không nghe thấy tiếng nói nữa, cô thử gọi to một tiếng, “Tiểu Ưu?”

Qua một lúc lâu, nhưng lại nghe được bên kia truyền đến tiếng thở dài, “Lâm Cẩm Sắt, cậu thật sự là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc.” Sau đó điện thoại nhanh chóng chỉ còn nghe được tiếng tút tút.

Lâm Cẩm Sắt nhìn di động sợ run. Thật lâu sau, cô mệt mỏi dựa trên bức tường thủy tinh trong thang máy, đôi môi mỏng thản nhiên cong lên , hình như nét cười có chút thê lương.

Trên ngã tư đường B phồn hoa, chiếc xe Marlon chạy như nước chảy, tòa nhà cao tới tầng mây đứng lặng ở đoạn đường hoàng kim này thực sự là rất thu hút ánh mắt chú ý của mọi người.

Luật sư Lâm Cẩm Sắt đang phải xử lý công chuyện ở tầng cao nhất trong tòa nhà đó.

Rảo bước đi lên đại sảnh rộng rãi sáng chói, cô lễ phép khéo léo mỉm cười chào đón những nhân vật nổi tiếng đi tới. Tại đây trong tòa nhà này, đại danh hiển hách của luật sư Lâm Cẩm Sắt không ai là không biết.

Danh khí của cô, không chỉ bởi vì tài ăn nói cùng lối tư duy sắc bén nhanh nhẹn làm cho vô số quan chức nghe thấy đã sợ mất mật, quan trọng hơn là, cô có một gương mặt quyến rũ cùng dáng người hoàn mỹ đầy hứng thú.

Bất luận người dân bình thường hay giới truyền thông, tòa án, mỗi người đều gọi cô là “Hoa hồng” .

Xinh đẹp, nhưng mà còn có....

Trên đời này, phụ nữ xinh đẹp hơn phân nửa đều không thông minh, mà phụ nữ thông minh hơn phân nửa diện mạo rất bình thường, còn cô, Lâm Cẩm Sắt, lại là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa thông minh.

Cô suy nghĩ đến mòn mỏi, cuối cùng cũng hiểu được dùng chúng như thế nào mới là triệt để.

Thí dụ như nói, để đánh thắng một vị quan tòa, cô có thể cởi quần áo, cởi tôn nghiêm, cam tâm tình nguyện cùng một người đàn ông xa lạ ở trên giường trọn một đêm.

Khóe miệng nổi lên nụ cười khổ, Lâm Cẩm Sắt thông suốt, bấm nút thang máy đến tầng cao nhất.

Nơi đó, cô phải dùng tình yêu, cơ thể, tôn nghiêm cùng với tuổi thanh xuân đổi lấy công việc.”Đợi chút... Lâm tỷ, điện thoại của chị.” Mới vừa đi vào văn phòng, trợ lý Tiểu Vương liền vội vàng đem điện thoại đang còn trong trạng thái nghe cho cô, một bên tiếp nhận văn kiện trong tay cô một bên còn bồn chồn nháy mắt với cô, dùng khẩu hình miệng nói với cô “Là đàn ông nha ~ “

Cô bật cười, gã đàn ông lắm chuyện này.

“Xin chào, tôi là Lâm Cẩm Sắt.”

“A, tinh thần cũng không tệ.” Trong điện thoại là tiếng cười trầm thấp làm cho Lâm Cẩm Sắt trong nháy mắt cứng ngắc, nhưng cô lập tức thay đổi thanh sắc, toàn thân ngồi trên chiếc ghế rộng rãi thoải mái, hai chân gác lên, cũng dùng ngữ khí ngả ngớn trả lời, “A, không ngờ Đường tổng sẽ gọi điện quan tâm tôi nha, thực làm cho tôi thụ sủng nhược kinh a.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, mới nói, “Chuyện em yêu cầu anh tới hôm qua anh đã sắp xếp xong , thế nào, thưởng cho anh chút đi?”

“Ha ha, vậy cảm ơn Đường tổng , được không, tôi mời ngài ăn cơm?”

“Được, buổi chiều 6h anh tới đón em.” Dứt lời, bên kia rõ ràng đã cúp điện thoại, đủ thấy cái thói quen bá đạo tùy ý, hô phong hoán vũ của người chủ nhân kia.

Buông điện thoại, Lâm Cẩm Sát mệt mỏi dựa vào lưng ghế, thở dài.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thật lớn gần mặt đất, chiếu vào, tiếng nói khàn khàn dễ nghe của phụ nữ vang lên, “Tiểu Vương, chuẩn bị tài liệu cho tốt, chúng ta phải tới chiến trường .”

Trên toà án nghiêm túc yên tĩnh, chỉ nghe thấy một giọng nữ dễ nghe mang chút nhẹ nhàng lại cường thế tiếp tục nói, “... Theo tôi được biết, nguyên cáo cùng tập đoàn kiến trúc Đông hải của bị cáo hoàn toàn không có liên hệ buôn bán gì, bởi vậy, đương sự của tôi, cũng chính là bị cáo căn bản là không có động cơ gây án, thưa toà, tôi đã nói xong.”

Sau khi giọng nữ kết thúc, trong toà án tiếng xôn xao càng lúc càng lớn.

Chủ tọa cùng bồi thẩm đoàn trải qua một cuộc thảo luận, mặt không chút thay đổi, tuyên đọc kết quả thẩm phán: “Theo toà án thẩm phán, việc bị cáo bị khống là kẻ khả nghi đào trộm buôn bán cơ mật, chứng cứ không đủ, theo điều XX Hiến pháp nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa ... Chủ tọa phán quyết, bị cáo vô tội, được trả tự do.”

” Lâm tỷ, em thật sự rất hâm mộ chị ! Phía trước chúng ta thẳng nhai con số lý tưởng đều nói lần này quan tòa thua chắc rồi, nhưng làm sao nó đoán được Lâm tỷ của em chính là xoay chuyển Càn Khôn chứ...”

“Người em ủy thác kia nói cách khác chính là soái ca, chắc chắn, soái ca cũng sẽ chọc quan tòa... Lâm tỷ chị độc thủ không khuê nhiều năm có lo lắng hần không? Em cảm thấy ánh mắt thẳng nhai này nhìn chị không đúng nha, có phải chị cố ý muốn tiếp nhận vụ án này có phải cũng có ý tứ với thẳng nhai này hay không oa lay lay...”

“Bộp —— ”

“A, Lâm tỷ làm sao chị lại đánh đầu em?” Trợ lý Tiểu Vương ôm đầu mở to hai mắt ủy khuất nhìn Lâm Cẩm Sát nhanh nhẹn thu hồi “Hung khí” (chính là tập văn kiện).

“Không có gì, ” Lâm Cẩm Sát hướng về phía hần, âm trầm trầm cười, “Chính là ở lo lắng trợ lý của chị có phải hay không nên cho cái miệng nghỉ ngơi một chút a.”

“ ... ”

Cuối cùng yên tĩnh , Lâm Cẩm Sát cong khóe môi lên, lại ở chớp mắt một cái, rất nhanh ẩn nhẫn biến mất ...

Hứa Thuyền.

Trái tim của cô hơi co rút lại, cảm giác đau đớn như kim châm bắt đầu không chịu khống chế ở khắp các tế bào trong cơ thể, bén nhọn lan tràn ra.

Người đang đi tới là một người đàn ông khuôn mặt anh tuấn. Gương mặt gầy gò cương nghị, đôi môi dày vừa phải. Anh có một đôi mắt dài nhỏ vô tình, ánh mắt này từng thâm tình chuyên chú nhìn cô. Trong mắt cô và anh đều từng chỉ duy nhất có đối phương.

Mà hiện tại, cô chỉ có thể từ ánh mắt lạnh như băng của anh mà theo đuổi những kí ức cũ.

Tầm mắt anh thẳng tắp về phía trước, ngay cả ánh nhìn nơi khóe mắt cũng không liếc qua cô.

Bọn họ thoáng qua nhau, và trở thành người xa lạ.

Bộ quần áo cao quý của anh hiệu Armani, mà từ trước tới quần áo anh mặc là cô từ cửa hàng cao cấp mua về.

Lâm Cẩm Sắt cứng ngắc tại chỗ không hề động đậy, cười khở, nghĩ tới vừa rồi ở trong phiên toà cô kiệt lực không nhìn về phía bị cáo quả nhiên là lựa chọn sáng suốt, bằng không đầu óc cô sẽ trống rỗng giống như bây giờ, cho dù quan toà muốn giúp đỡ chắc là cũng không cách nào làm được.

“Xuy, tại sao thấy ân nhân cũng không biết tiếp đónLâm tỷ em thu hồi lời nói vừa rồi, tên kia tư làm sao xứng đôi với chị chứ? ... mới vừa ở trên tòa nếu không phải Lâm tỷ của chúng ta đem ‘Chứng cứ vô cùng xác thực’ chuyển thành ‘Chứng cứ không đủ’, mi cho là mi không ngồi cái bát chín năm trở ra đến sao? Có chút tiền là rất giỏi sao...” Tiểu Vương lại không nhịn được thành nói lung tung. Hấn nói không ngừng, vừa mới hoàn hồn, “Này, Lâm tỷ à?”

Đi ra khỏi toà án Lâm Cẩm Sắt nhìn giờ, còn 5 phút nữa, cho nên phải nghĩ cách chạy nhanh tới sở luật sư, còn có một đại nhân vật đang chờ nữa, di động trong túi liền chấn động rung lên, là một tin nhắn từ một số điện thoại lạ...

“Nếu biết là em, anh tình nguyện thua trận này.”

Lâm Cẩm Sắt giật mình tại chỗ hồi lâu, một lúc sau, ngón tay trắng nõn thon dài như hành căn nhẹ nhàng ấn nút xóa, thấy điện thoại di động vào trong túi, nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe.

Chuyện quá khứ đã qua thì cứ để nó qua, hạnh phúc tốt đẹp này chính là tự mi phá vỡ. Lâm Cẩm Sắt, mi đã không có tư cách đứng bên anh ấy nữa rồi.

... nếu biết là em, anh tình nguyện thua trận này.

Nhưng là, Hứa Thuyền, em chỉ muốn để anh hạnh phúc mà thôi.

2. Chương 2: Chúng Ta Dừng Ở Đây Đi

Lâm Cẩm Sắt quẹo xe vào bãi đỗ xe ở công ty, khi đi ra, liếc mắt một cái cô đã nhìn đến Đường Lưu Nhan đang nghiêng người dựa vào xe mình, như cười mà như không nhìn cô. Mái tóc hấn bị ánh chiều tà chiếu vàng óng ánh, động tác tùy ý như vậy, tự nhiên lại làm cho người ta hít thở không thông.

Đường Lưu Nhan là người đàn ông Lâm Cẩm Sắt coi là tốt nhất cho đến bây giờ.

Cho dù là rất nhiều năm về sau, cô vẫn như cũ có thể tiên minh nhớ lại bộ dáng hôm nay hấn mỉm cười đi tới phía cô. Ánh mắt tối nhưng lại giống như kim cương, sáng loá mắt như viên ngọc, đôi môi mỏng manh mỉm cười tạo nên độ cong, một cái chớp mắt lưu quang tràn đầy kia như những bông hoa nở rộ lưu vào nơi sâu nhất trong trí nhớ của cô.

Nhưng Đường Lưu Nhan cũng là người đàn ông vô tình nhất trong cuộc đời Lâm Cẩm Sắt.

Hấn yêu sạch sẽ ... hoặc là nói hấn cực ghét bẩn thỉu, này từ thói quen ở trên giường cùng không gian nhà vệ sinh của hấn thì có thể thấy được.

Triền miên qua đi, đầu tiên hấn sẽ đứng dậy xuống giường vào phòng tắm rửa, thay dực bào (*áo choàng sau khi tắm), sau đó đi ra, ôm bạn gái vẫn một mớ hư nhuyển trên giường vào phòng tắm, đẩy vào bồn tắm lớn, mở vòi hoa sen ra. Lập tức hấn sẽ đứng rất xa, bởi vì vòi hoa sen bắn tung tóe bọt nước ra sẽ làm ướt dực bào của hấn.

Tất nhiên, cái này không phải hành động săn sóc bạn gái. Mà bởi vì đứng gần dính dịch nhầy và mồ hôi sẽ làm hấn không thoải mái.

Hành động đó đương nhiên đã từng đem tôn nghiêm của Lâm Cẩm Sắt hung hăng đặt dưới chân, nghiền dập nát.

“Suy nghĩ gì thế?” Khẩu khí hơi hờn giận, hiển nhiên khi nói chuyện chủ nhân cũng không có thói quen cho phép người khác, nhất là phụ nữ, ở trong cùng một không gian với hấn thất thần.

Lâm Cẩm Sắt đột nhiên kéo suy nghĩ của mình ra, nhớ tới chính mình đang ngồi trong xe Đường đại thiếu gia, khoe miệng ngả ngớn, nghiêng mặt đi, khoe mắt lưu chuyển ra vệt sáng quyền rũ phong tình, oán trách nói, “Còn có thể nghĩ cái gì, đương nhiên là muốn ngài rồi.”

“Oh?” Người đàn ông hứng thú liếc cô một cái qua khoe mắt, ý vui vẻ cùng cô chơi trò đen tối, “Muốn cái gì vậy..., ” ngón tay thon dài tái nhợt ở trên vô lăng xoay một cái, “Là tiền, còn có quyền lực của tôi nữa phải không?” Ngữ khí trêu tức làm cho người ta đoán không ra hẳn đang nói thật hay đùa.

“Không, còn có thứ nữa, ” Lâm Cẩm Sắt cười giống con hồ ly tham lam giảo hoạt, hơi thở ái muội lướt qua vành tai Đường Lưu Nhan, đầu ngón tay khẽ xẹt qua khuôn mặt tuần tú của hắn, dùng hơi thở mê muội , lại giống như vui đùa, thăm thò: “Còn cả... sắc đẹp của ngài.”

Không ngoài ý muốn cảm thấy không khí bị hút sạch, xe rẽ vào một khúc cua, ở ngã tư đường chiếc xe bị thắng gấp mạnh.

“Yêu tinh.” Đường Lưu Nhan hung hăng cắn môi Lâm Cẩm Sắt, ánh mắt mê ly thở gấp nói.

Lâm Cẩm Sắt ở trong ý loạn tình mê bắt buộc mình phải tỉnh táo, dùng sức đẩy hắn ra.

Phát hỏa quá mức.

Trong ánh mắt ảm đạm của cô hiện lên một tia hối hận, sau đó cân bằng hơi thở, cô cười nói với người đàn ông đã có chút tức giận, “Đường tổng, tôi đói bụng, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi.”

Đường Lưu Nhan ánh mắt thâm trầm, nhiệt tình vừa rồi trong nháy mắt tắt dần, hắn dùng lý trí bình tĩnh mà điều khiển sự kích thích của mình. Hắn cười nhẹ, khởi động xe, tìm nơi thực hiện mục đích. Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trong nhà hàng Pháp tao nhã xinh đẹp, tiếng đàn violon mềm nhẹ lãng mạn ở khúc khinh dương.

Lâm Cẩm Sắt nhìn trên bàn phát hiện có sườn cừu nướng, bít tết sa tế, canh mã tái ngư, còn có hai chiếc ly để cao. Người đàn ông ngồi đối diện cô còn dùng tiếng Pháp lưu loát gọi món ăn.

Thật ra cô không thích ăn đồ ăn Pháp, cô thích nhất lẩu ma lạt ở nhà hàng đối diện nơi cô làm việc, còn có thịt dê nướng bên lề đường.

Nghĩ tới đó tự nhiên không thể cùng vị trước mắt này từ nhỏ cảm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), đem sơn hào hải vị nghĩ như cơm thường được.

Chờ người phục vụ rời đi, Đường Lưu Nhan đồng tử thâm trầm, hắn nhìn cô nét cười thoáng ẩn hiện, “Tôi nghĩ em hẳn là có chuyện nói với tôi.”

Tư thế nâng ly của Lâm Cẩm Sắt có một chút không được tự nhiên, trong lòng âm thầm kinh ngạc Đường công tử này thật đúng là chủ nhân phúc hắc, biết rõ suy nghĩ của cô lại còn làm bộ như không có việc gì cùng cô vui cười, cô đặt chiếc ly để cao xuống, tao nhã gác hai chân lên, chính nhan nói, “Nếu Đường tổng biết tôi suy nghĩ cái gì rồi, tôi cũng muốn nói thẳng , chúng ta đừng ở đây đi.”

Khi nói xong câu đó khẩu khí Lâm Cẩm Sắt thở hổn hển thật mạnh, nói thật là cô có chút sợ hãi cùng chột dạ , dù sao lúc trước là cô đi “quyền rũ” người ta trước, bây giờ tốt rồi, muốn là phải tay rời đi, nói tình nói lý đều là cô không đúng.

Nhưng cũng phải nói, Đường Lưu Nhan là ai? Cùng loại đại nhân vật này ở cùng một chỗ lâu, nếu ngày nào đó nói “tôi sai rồi” gì gì đó, sở luật sư kia của cô cũng đừng nghĩ tới có thể sống yên ổn ở thành phố B .

Cầm lấy dao nĩa, Lâm Cẩm Sắt bắt đầu cắt bít tết , đã thấy người đối diện trầm mặc hồi lâu, vừa ngẩng mặt lên, chỉ thấy Đường Lưu Nhan dùng loại ánh mắt giống như lãnh đạm lại giống như mỉa mai nhìn cô, yết hầu không khỏi cứng lại, lại có chút khẩn trương, nhưng danh hiệu “Hoa hồng” kia đâu phải chỉ là hư danh, cô rũ mắt xuống, không lưu lại dấu vết bối rối nào, đảo mắt chỉ thấy cô cười đến trăm mị ngàn kiều, “Tôi thấy Đường tổng cũng không phải người keo kiệt, trăm ngàn lần đừng nghĩ tôi đá ngài, ước định trước đây của chúng ta là tôi theo ngài một tuần phải không? Tính cho tới hôm nay không nhiều không ít vừa vặn bảy ngày, chúng ta, ” dừng một chút, cô cười tùm tùm nói, “hảo tụ hảo tán.”(tức là kết hợp vui vẻ, chia tay vui vẻ- đây là ss Bibon bên vfc giúp nhé!)

Đường Lưu Nhan thật sâu nhìn cô một cái, ánh mắt hần giống như cơn gió xẹt qua khuôn mặt tinh điêu tể mài của cô, (tinh điêu tể mài: giống kiểu được gọt giữa cẩn thận, đẹp đẽ), giơ chiếc ly để cao lên, đem chất lỏng đỏ nhạt uống một hơi cạn sạch, cười nói, “Được, theo ý em.”

Lâm Cẩm Sắt cũng không thở phào, cô cười nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Đường như có chút không yên lòng cùng một mối. Giây lát, cô nói, “À... làm phiền Đường tổng đưa tôi về nhà.”

Lâm Cẩm Sắt cuối cùng là người phụ nữ như thế nào, ngay cả chính cô cũng không hiểu rõ. Kỳ thật cô có một đôi mắt rất đẹp, ánh mắt luôn thản nhiên, giống thần gian vụ luôn cách một tầng nước mềm nhẹ mỏng lung mà nhìn người khác, vụ lý hoa, trong nước nguyệt, mơ hồ nhẹ nhàng.

Đường Lưu Nhan lúc trước đáp ứng giao dịch này, làm Lâm Cẩm Sắt vạn lần không thể ngờ được. Lúc ấy cô thâm nghĩ thử thời vận thôi, cũng không có nghĩ được Đường Lưu Nhan lại nhìn trúng cô. Thật vớ vẩn. Nhưng chỉ thế này cũng đủ để trở thành dây dưa mộng yểm cả đời cô.

Đến nay cô vẫn nhớ rõ buổi tối kia, một đêm phóng túng.

Mới quen biết cô được một giờ Đường Lưu Nhan thoải mái tựa vào sofa dài ở phòng tổng thống Italy, dùng ánh mắt hứng thú mỉa mai như cười như không nhìn cô đứng trước mặt hần cởi từng thứ quần áo ra. Dây thần kinh ngấm cơn ma túy làm mặt cô đỏ bừng, biểu tình của cô khuất nhục mà nhẫn nại.

Bảy ngày. Bảy ngày kia giống như muốn hao hết sức sống của cô.

Chiếc xe màu đen chạy trên đường, ngoài cửa sổ xe xa hoa truy lạc. Đó là một thành phố phồn hoa, ánh sáng cùng bóng tối cùng tồn tại. Dục vọng cùng ẩn nhẫn ở trong đêm tối không cách nào khống chế được. Ban đêm từng cơn gió xuyên qua cửa kính xe thổi vào, lạnh thấu lòng người.

Đường Lưu Nhan đưa Lâm Cẩm Sắt đến cửa nhà, nhà của cô ở ngoại ô, tiểu biệt thự độc môn độc viện (độc lập), im lặng không lớn nhưng rất thích hợp để thành phần phụ nữ độc thân trí thức ở.

Lâm Cẩm Sắt xuống xe, đèn đường mờ nhạt chiếu xuống dưới tạo ra một bóng ma thật dài, cô như trước cảm thấy một mối, chậm rãi dừng bước đi.

Quay đầu, Đường Lưu Nhan dựa vào cửa xe, vẻ mặt dày dặn thản nhiên nhìn cô.

Thật sự là một người đàn ông anh tuấn dễ nhìn. Hốc mắt rất sâu, đồng tử thâm trầm không đáy, càng phát ra có ánh sáng như có vì sao trong mắt.

“Còn chuyện gì sao?” Lâm Cẩm Sắt đứng ngược ánh trăng nhìn hần, thấp giọng hỏi, hô hấp vẫn là có chút dồn dập.

Cô thừa nhận, cô sợ người đàn ông này. Đường Lưu Nhan.

Người đàn ông kia mở miệng, giọng nói mềm nhẹ, làm người ta mê muội,

“Tôi hối hận.” Khóe miệng của hần hình như có ý cười, hơi hơi nhếch lên.

Lâm Cẩm Sắt sợ run trong chốc lát, trên mặt nhanh chóng xẹt qua một tia tức giận, ngẩng mặt lên khôi phục nụ cười hoàn mỹ như trước, “Đường thiếu gia, ngài và tôi đều là người thông minh. Ngài thích loại đàn bà nào có loại ấy, làm gì phải chấp nhất như thế?”

“Tôi thích em.”

Lâm Cẩm Sắt nghe câu nói đó liền sửng sốt ...

Tôi thích em.

Trong lòng không hiểu tại sao lại hoảng hốt, cô dường như nóng giận, mặt đỏ lên, xoay người bước nhanh tới cửa nhà, đi vào trong, đóng cửa lại.

Ban đêm không có sao, ánh trăng sáng ngời thần kỳ.

Đường Lưu Nhan châm một điếu thuốc, nhìn thân ảnh yếu ớt lướt kia đi vào trong, đã khuất, không nhìn được hình dáng.

Đột nhiên hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp cô. Cô cúi đầu, mái tóc dài sóng sánh buông xuống dưới, che khuất nửa bên mặt, rõ ràng là mỉm cười nói chuyện cùng hắn, lại làm cho người ta cảm thấy bị thương thấu xương.

Thật lâu sau.

Hắn bóp điều thuốc vừa châm lên, tùy tay vứt bỏ, xoay người đi vào bên trong xe.

Màu đen trên đường trong bóng đêm chạy đi thật nhanh.

3. Chương 3: Chỉ Có Tôi, Vĩnh Viễn Không Tôn Thương Cậu

Sau khi Lâm Cẩm Sát đóng cửa lại, phát hiện trong phòng một mảnh yên tĩnh, tối như mực không bật đèn.

Tiểu Ưu chưa về sao? Có phải tiểu mỹ nhân này lại thông đồng với người nào đó làm nên tình một đêm xuân rồi?

Hơi nhíu mày, cô ở nơi huyền quan cởi áo khoác, thay dép lê thoải mái đi vào phòng khách, đang định bật đèn, lại bị một ánh lửa lúc sáng lúc tối trên sô pha tối đen làm cho hoảng sợ. Ổn định tâm thần bật đèn phòng khách lên, tình cảnh trước mắt làm cô ngẩn ra, nhíu mày thật chặt rồi bước nhanh đến đó.

Tay giằng lấy điều thuốc trong tay nữ tử, bóp mạnh, quăng vào thùng rác, đốm lửa cầm tức trong đồng tử, ngực dồn dập phập phồng cho thấy cô rất tức giận, “Cậu đã đồng ý với tớ không hút thuốc lá!” Mặt cô đỏ lên, phần nộ lên án.

Người kia khẽ cười ra tiếng, trừng mắt nhìn về phía cô, “Cũng là lãng phí thân thể, vì sao cậu được, tớ lại không thể được?” Sắc mặt của cô tái nhợt gầy yếu, dưới ánh đèn chân không âm trầm màu xanh đầu tóc hỗn độn, quần áo nhàu nhĩ, ánh mắt mĩa mai, nhìn thấy tình cảnh này chỉ sợ người ta không thể tưởng tượng cô là CEO trong tay cầm quyền cao của ngân hàng Á Châu chi nhánh trong nước.

Sắc mặt Lâm Cẩm Sát trắng nhợt, nhắm mắt lại, thấp giọng nói, “Tiểu Ưu, đừng như vậy. Tớ nghĩ là cậu hiểu.”

Nữ tử dường như ức chế không kìm nén được từ trên sô pha đứng lên, chỉ vào mũi Lâm Cẩm Sát bắt đầu chửi ầm lên, “Lâm Cẩm Sát! Ngô Ưu tớ cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào ngốc nghếch như cậu! Cậu đem chính mình trở thành cái gì?! Cậu cho là Đường Lưu Nhan kia là người có thể trêu chọc sao? ! Vì tên Hứa Thuyền đó mà cậu lãng phí chính mình như vậy thấy đáng sao? Nói cho cậu biết, Hứa Thuyền sẽ không cảm kích cậu đâu, hắn sẽ chỉ càng khinh thường cậu thôi!”

Lâm Cẩm Sát thấy bộ dạng hung ác của người đàn bà chanh chua này, trong lòng trùng thấp, Tiểu Ưu chung quy cũng chỉ là luyện tiếc cô thôi. Biết vậy cô liền nở nụ cười, bắt tiếp vào lời Tiểu Ưu, “Vâng, vâng, vâng, cậu nói đúng, Hứa Thuyền sẽ không cảm kích tớ...” Cười một lúc, bỗng nhiên cảm thấy khóe mắt có chút nóng lên, cô liền dừng lại.

Ngô Ưu tựa hồ cũng nhận thấy chính mình nói sai cái gì, cắn môi, gơ tay, cuối cùng ôm lấy cô.

“Xin lỗi, ” cô thở dài nói, “Tớ chỉ là tức giận quá, Hứa Thuyền kia là cái gì chứ, sao cậu lại phải hy sinh chính mình như vậy.”

Lâm Cẩm Sát ý bảo Ngô Ưu ngồi trên sô pha, còn bản thân thì thư thái đem đầu gối lên đùi của cô ấy, miễn cưỡng mở miệng, “Không phải, cái này là tớ nợ anh ấy, ” nói xong lại là cười, “Cũng phải trách tớ không có năng lực, bằng không làm sao phải lưu lạc đi bán đứng thân thể mình để đánh thắng quan tòa chứ? Haiz! Nếu không đánh thắng quan tòa, đường đường Lâm đại luật sư tớ sẽ rất mất mặt.”

Ngô Ưu nhìn Lâm Cẩm Sát nở nụ cười tự giễu nói, “Cậu xứng đáng, vụ kiện này của Hứa Thuyền rõ ràng đã định rồi, phải thua! Dùng đầu gối nghĩ cũng có thể hiểu được sau lưng khẳng định có đại nhân vật muốn hắn ngồi trong ngục, cậu làm ngược lại, khẳng cố tình muốn đi nghịch lòng người...”

“Cho nên tớ mới đi tìm Đường Lưu Nhan đó, ” Lâm Cẩm Sắt ngáp một cái, ánh mắt mông lung nói, “Ở đây, ai không dám nể mặt hần ta? Có hần, chuyện làm khó quan tòa chẳng cần lo... Ờ, nhẹ chút, đau quá.”

Chỉ thấy Ngô Ưu hung tợn nhéo tai cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Cậu còn như vậy? Tớ nói cho cậu, Đường Lưu Nhan kia không phải người cậu có thể tùy tiện trêu chọc, đừng tưởng rằng cậu lên được giường người ta, vạn nhất ngày nào đó người ta mất hứng một cái, sợ rằng cậu chịu không nổi.”

Lâm Cẩm Sắt vừa nghe cười ha ha, hai mắt cong cong mày nhướng lên, trong mắt mười phần hồ ly, cũng cố không để cho đau tai hơn, “Yên tâm, người ta đã sớm từ trên giường Đường công tử lăn xuống đến đây, sau này đường ai nấy đi, không ai liên quan tới ai.”

Ngô Ưu sững sốt, ” Đường thiếu gia kia cũng dám thả yêu tinh ra sao?”

Lâm Cẩm Sắt mất hứng , miệng cong lên tức giận trả lời, “Cái gì yêu tinh? Đó là giao dịch thôi mà? Hần không muốn cũng phải buông, cùng lắm thì tớ lấy cớ buộc tội khởi tố hần.”

Ngô Ưu không khỏi bật cười, Lâm Cẩm Sắt này, có thể đôi mắt yếu đến nỗi không nhìn được thứ gì, bên ngoài rõ ràng là tinh anh ở vị trí cao nhất của thế giới luật pháp, thế mà sao khi về nhà trí tuệ lại như đứa ngốc.

Đường Lưu Nhan là ai chứ? Nói không chừng ngay cả quan toà đều phải bán mặt mũi cho hần.

“Lần này cho dù thế nào cậu cũng phải nghe tớ về sau đừng cùng Đường Lưu Nhan kia quan hệ gì, chúng ta không thể động vào hần.” Ngô Ưu thở dài, ngón tay thon dài sơn đỏ tươi khẽ vuốt qua mặt Lâm Cẩm Sắt, dường như có chút thương tiếc.

“Ừ, biết rồi, Tiểu Ưu, tớ mệt chết rồi, đi ngủ trước.” Nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ như cơn thủy triều tràn quét tới nơi, cô đứng lên, ngáp một cái rồi đi lên lầu.

Hôm nay trải qua nhiều chuyện lăm ròi, tối hôm qua lại bị Đường Lưu Nhan ép buộc một đêm, hiện tại cô giống như đánh tràng ác chiến, quyết hạ sinh đất nước ột giấc ngủ yên ổn.

Đêm nay, Lâm Cẩm Sắt nằm mơ. Trong mơ có một người đàn ông không thấy rõ mặt, tựa hồ đi tới chỗ cô, lại tựa hồ đi xa khỏi cô, còn cô bị xiềng xích thô kệch khóa tại chỗ đó, một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt muốn nướng cô, nóng, nóng quá! Cô muốn nhìn mặt người đàn ông kia, liền phát hiện thân ảnh đó đã biến mất, từ bên tai cô vang lên giọng nói rất hần, quỷ dị , phần nộ , tràn ngập hận ý ...

“Lâm Cẩm Sắt, tôi vĩnh không tha thứ cho cô...!”

Từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, Lâm Cẩm Sắt phát hiện cả người mình chỉ có mồ hôi, há miệng rất to, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Trong không khí tràn ngập hương vị tử tiêu độc thủy, trước mắt tất cả đều là màu trắng, làm cho cô lo sợ không yên.

Nơi này là ...

Đúng lúc này có người đẩy cửa vào, chỉ thấy Ngô Ưu bưng một chén canh nóng còn nghi ngút khói đi đến, thấy cô đã tỉnh trên mặt đầu tiên xẹt qua một đạo kinh hỉ, nhưng rất nhanh khóe miệng trầm xuống, trong lời nói cũng chưa ngoa, “Ngủ hai ngày hai đêm rồi cực cũng dậy rồi, phát sốt lại còn dám khóa cửa? ... Còn chút nữa thì thành viêm phổi rồi đó...Hừ, nếu không phải đại tiểu thư tớ tìm thợ khóa mở cửa, lại Call lái xe đưa cậu đến bệnh viện, không chừng bây giờ cậu cách gặp Diêm La vương cũng không còn xa .”

Lâm Cẩm Sắt từ trong lời cô hiểu ra ý tứ quan tâm, vội vàng lấy lòng cười cười, “Đây không phải thói quen của tớ sao? Huống hồ tớ làm sao biết mình bị sốt chứ... Tiểu Ưu cậu nấu canh gì thế? Tớ muốn uống canh la hần quả bát trân, canh sa sâm ngọc trúc lão vịt, canh ngô nấm hầm sườn...” Còn chưa kịp giở sổ ra đọc thêm mấy loại nữa, cô đã nghe thấy một tiếng hừ lạnh.

“Đã sốt còn dám uống canh thịt, tớ nấu cho cậu canh gừng, cậu uống hết cho tớ, một giọt cũng không thể thừa lại.” Dừng một chút, không nhìn khuôn mặt suy sụp của Lâm Cẩm Sắt trong nháy mắt, lại tiếp tục nói, “Nếu còn thừa một giọt, cần thận cái mũi cậu bẹp xuống đấy.”

Thật không có cách nào, người nấu cơm trong nhà chính là đại ca.

Lâm Cẩm Sắt về mặt đau khổ đem canh gừng cay nồng uống xuống, cầm chén đưa trả cho Ngô Ưu, đang nghĩ tới bị sốt cũng tốt, lúc trước vì chuyện vụ án kia mà không nghỉ ngơi được nhiều, vừa vận thừa dịp mấy ngày này nhanh chóng nghỉ ngơi dưỡng sức thôi, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng.

Ngẩng đầu, “Tiểu Ưu, quần áo của tớ là ai thay vậy ?” Cô có thói quen lười thể khi ngủ, lại mơ mơ màng màng bị cháy sạch , bộ quần áo bệnh nhân này là ai thay cho cô ... Một đáp án xẹt qua trong đầu, một dự cảm chẳng tốt đẹp gì.

“Là tớ, thế nào? Đại tiểu thư hạ mình thay quần áo cho còn không vui?”

Khóe miệng Lâm Cẩm Sắt không khỏi run rẩy.

Đương nhiên không vui rồi! Bị một nữ đồng bào xem không sao cả, nhưng ột nữ đồng chí xem hết thì...

Ngô Ưu thật sâu nhìn cô một cái, cầm chiếc bát không lên đi tới cửa, sau lại dừng lại, đưa lưng về phía cô nhẹ nhàng bỏ xuống một câu, “Cẩm Sắt, cậu phải nhớ kỹ, trên đời tất cả mọi người đều có thể, chỉ có tớ, vĩnh viễn không tổn thương cậu.”

Sau khi Lâm Cẩm Sắt xuất viện, đã là ba ngày sau. Ngô ưu mở cửa xe Hummer kiêu ngạo đứng ở cửa bệnh viện chờ cô. Người này này cái gì cũng tốt, chính là nhãn hiệu đồ dùng. Đồ trang điểm phải là nhập khẩu Italy, quần áo không phải của Paris thì không mặc , ngay cả mua xe, cũng phải mua Hummer thiêu du lại thiêu tiền. Ở những năm tài chính thế giới đang suy thoái thế này, người như cô ấy... thật là hàng quý hiếm.

Lâm Cẩm Sắt xám xịt ảo não đi vào trong xe trong ánh mắt phức tạp có hăm mộ lại có khinh bỉ của mọi người , lại bị trang phục hoa lệ của Ngô Ưu làm T_T một hồi.

Nữ nhân này đầu óc để làm gì chứ ? Thời đại này cư nhiên còn có phụ nữ mặc yếm ra đường! Lại còn là cái yếm thêu hoa mẫu đơn màu hồng!

“Cái này gọi là cá tính, đi ở trên đường phải ngẩng cao đầu mà đi, biết chưa?” Một ánh mắt phiêu diêu ném lên người cô, lại có sát khí cùng uy hiếp ngầm cực mạnh.

Lâm Cẩm Sắt trên đường đi về nhà, khóe miệng cong lên, tâm tình vô cùng tốt.

Vừa mới về nhà, Lâm Cẩm Sắt nhớ tới di động còn để trong túi xách, vội vàng vào phòng lấy ra, năm ngày liền không đả động tới, di động quả nhiên hết pin . Vì thế cô nhanh chóng sạc pin, thuận tiện khởi động máy, hơn 20 tin nhắn chưa đọc và mười mấy cuộc gọi nhờ.

Đa số là trợ lý Tiểu Vương ...

“Lâm tỷ, tổng tài công ty Phi Đạt mời chị ăn cơm, em đã giúp chị từ chối rồi. Ha ha, biết chị chúm mắt với những ông già đầu hói...”

“Lâm tỷ, chủ tịch Hoàng của công ty điện tử Hằng Trữ muốn cùng chị trao đổi —— hình như là muốn ly hôn với người chồng vô dụng ... cũng là, từ xưa nữ không bằng nam, chủ tịch Hoàng gặp phải tên bất lực chỉ biết ăn không ngồi rồi cô ấy cũng thật ủy khuất. ha ha...”

“Lâm tỷ, sao chị không trả lời đi nhá, hai ngày này có rất nhiều án tử phải xử lý, một mình em làm sao được, chị đang áp bức người lao động đó !”

...

Đọc từng tin nhắn một, Lâm Cẩm Sắt thoải mái ngồi trên sàn nhà chậm rãi xem, ngẫu nhiên giống con mèo ngáp một cái. Hai mươi sáu tuổi , dù sao cũng không còn trẻ nữa, lại ít vận động, bệnh nặng tuy đã khỏi nhưng vẫn cảm thấy thân thể mềm yếu , xương cốt đau nhức.

Chờ kì nghỉ phép tiếp theo, phải đi du lịch để rèn luyện cơ thể và cho tâm trạng thoải mái thôi.

Đang nghĩ như vậy , một cái tên quen thuộc mà xa lạ liền nhảy vào tầm nhìn của cô...

Đường Lưu Nhan.

“Lâm Cẩm Sắt, vì sao không nghe điện thoại?”

“Lâm Cẩm Sắt, tôi ở dưới lầu nhà em, ra đi.”

“ ... ”

Cuối cùng là... “Lâm Cẩm Sắt, em quả nhiên là nữ nhân tiêu sái.”

Lâm Cẩm Sắt nhìn mồ hôi lạnh ứa ra, câu cuối cùng của Đường công tử là ý gì chứ? Không suy nghĩ nhiều, cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Đường Lưu Nhan, không có nhạc chờ, chỉ có tiếng “tút..tút” đơn điệu làm cho hơn mười giây chờ đợi trở nên rất lâu.

Lâm Cẩm Sắt cảm giác di động nắm trong lòng bàn tay đang ở chậm rãi sấm chớp.

Điện thoại đã có tín hiệu , “Alo .” Tiếng nói trầm thấp từ tính khàn khàn vang lên ở bên tai.

Lâm Cẩm Sắt hắng hắng giọng, trấn tĩnh tự nhiên nói, “Xin chào, tôi là Lâm Cẩm Sắt.”

4. Chương 4: Dung Thất

Lâm Cẩm Sắt hắng hắng giọng, trấn tĩnh tự nhiên nói, “Xin chào, tôi là Lâm Cẩm Sắt.”

Đầu dây bên kia mơ hồ truyền đến tiếng ồn ào.

Bên đó khẽ lên tiếng, “Uhm, chờ một chút.” Chắc là cùng đồng nghiệp nói gì đó, tiếng ồn ào càng ngày càng nhỏ, Lâm Cẩm Sắt nghĩ rằng có lẽ hẳn đi đến nơi nào đó yên tĩnh hơn nghe điện thoại .

“Lâm tiểu thư, rốt cục cũng rảnh tiếp điện thoại của tôi?”

Đúng lúc Lâm Cẩm Sắt có chút không an tâm, tiếng cười khẽ của Đường Lưu Nhan càng làm cho lòng tơ của cô nhất thời dựng đứng, trong tiếng cười của người đàn ông này có cất giấu một con dao nhỏ . Cẩm giác được lòng bàn tay mồ hôi liên tục chảy ra, cô hít sâu một hơi, ánh mắt hơi lóe lên, cười ha ha trả lời, “Tôi nào dám không tiếp điện thoại của ngài chứ? Chính là người ta mấy hôm nay bị bệnh phải nằm viện , di động lại quên ở nhà , cũng không phải Thần Toán (*đoán được mọi việc), thật sự là không có cách nào biết ngài đã gọi điện thoại cho tôi.”

Bên kia trầm mặc một lát, chậm rãi trả lời, “Khỏe hơn nhiều chưa?” Ngữ khí bình thản làm cho người ta nghe không ra tâm tư của hắn.

Lâm Cẩm Sắt ngây ngốc một lúc, một bên nghiêng ngẫm trong lời nói của Đường đại thiếu gia này có phải có chút quan tâm hay không, một bên lời nói mang ý cười, “Nhờ phúc của ngài, khỏe nhiều rồi.”

“À, thật trùng hợp, tôi thiếu bạn gái, Trang điểm xinh đẹp một chút, nửa giờ sau tôi muốn ở khách sạn Đường Tỳ nhìn thấy em.” Tiếng nói vừa dứt, điện thoại cũng cắt đứt luôn.

Lâm Cẩm Sắt trừng mắt di động bị cắt, nghiêng răng nghiêng lợi. Đây là ý gì? Đường Lưu Nhan rốt cuộc còn có nhớ hay không cô và hắn năm ngày trước đã không còn quan hệ gì nữa !

Nhưng như thế nào lại có chút không cam lòng tình nguyện, Đường Lưu Nhan dù sao cũng không phải người để Lâm Cẩm Sắt có thể trêu chọc được, cô có kiêu ngạo của cô, nhưng kiêu ngạo phù phiếm cũng có khi phải vì sự thật mà cúi đầu.

Cầm giận mở ra chiếc thật lớn tìm quần áo, thay đồ, bắt đầu trang điểm. Đêm muộn, khách sạn, đen tối, trầm luân... như vậy, tất nhiên là phải trang điểm đẹp đẽ, yêu mị rồi.

Ngồi trước tấm gương nơi bàn trang điểm, người phụ nữ bất chợt cười, khóe miệng xinh đẹp thấp sáng cho đôi đồng tử lạnh lẽo.

Nếu là phải trang điểm cẩn thận, như vậy sẽ phải làm cho Đường đại thiếu gia chờ lâu, có được không nhỉ?

Ở con đường phồn hoa nhất thành phố B, khách sạn Đường Tỳ là một cái tên quen thuộc của giới thượng lưu. Ban ngày nơi này là khách sạn đón tiếp những người lãnh đạo cao nhất của đất nước, nhưng khi màn đêm vừa buông xuống... ánh đèn mờ nhạt lay động, những người khách quần áo chỉnh tề nhưng cử chỉ phóng

đăng, ái muội ngả ngớn trên đùa, những chiếc ly đế cao va chạm chất lỏng đỏ tươi bắn tung ra, áp lực dục vọng cùng tội ác điên cuồng...

“Hoan nghênh quý khách đến khách sạn Đường Tỳ.” Cửa lớn kim bích huy hoàng, những cô gái lễ tân một thân sườn xám xinh đẹp sắp xếp từng chữ một nói lời chào đón, trong nụ cười hoàn mỹ lộ ra sự tôn kính và lễ phép, lại làm cho người ta cảm nhận được từ trong đó là sự lạnh nhạt cùng cao ngạo.

Lâm Cẩm Sắt từng bước nhấc đôi dày cao gót, như nữ vương tao nhã rảo bước đến khách sạn. Trên đường đôi lúc gặp được quan to hiển quý, quần áo hỗn độn ôm nữ tử hoa y tiên mạo, đôi mắt say lơ đãng nhập nhèm.(hoa y tiên mạo: quần áo đẹp, khuôn mặt xinh xắn như tiên)

Lâm Cẩm Sắt lấy di động ra, tiếng “Răng rắc” rất nhỏ. Trong khách sạn y hươu tấn ảnh, tiếng cười không ngừng, đương nhiên không ai nghe thấy được. Thu hồi di động xong, Lâm Cẩm Sắt đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút. Ha ha, lo trước khỏi hoạ, đó cũng là vũ khí vô cùng tốt đó.

Đem mùa hè có chút oi bức, nhưng khách sạn Đường Tỳ lại mở điều hòa, hơi lạnh của không khí kích thích làn da không được che chắn khiến cô không tự chủ được mà nổi da gà.

Lâm Cẩm Sắt dưới sự hướng dẫn của nhân viên, đi tới một căn phòng.

Cánh cửa khép hờ, chắc là đang chờ cô. Cô hít một hơi thật sâu, gõ nhẹ cánh cửa đầy tính tượng trưng, đẩy ra.

Một loại mùi kì quái hỗn độn của thuốc lá, rượu cùng nước hoa phụ nữ tấn công vào khứu giác cô, Lâm Cẩm Sắt không kịp bịt mũi lại, một giọng nói ngả ngớn trên tức vang lên, “A, đây không phải Lâm đại luật sư – Lâm Cẩm Sắt sao? Đường tổng quả nhiên có bản lĩnh.”

Lâm Cẩm Sắt trừng mắt liền thấy một người đàn ông diện mạo phong lưu tuấn tú, mặc bộ đồ tây, áo sơ mi tùy ý, đôi mắt hoa đào, tay trái đeo một chiếc nhẫn. Lúc này hắn ngồi ở trên sofa dài, nụ cười tà khí nhìn cô.

Nhìn quanh bốn phía, ánh đèn hôn ám, hình ảnh nhập nhòe, một đám người cả nam và nữ hoặc là ngồi trên sofa, hoặc là đứng rót rượu, những người đàn ông cùng nữ tử mười phần son phấn phong trần vui cười ngoạn nháo, một đám nhị thể tổ, ý vào bối cảnh cường đại tùy ý phóng đăng.

Mà Đường Lưu Nhan, lại là người khó lường trong đó. Hắn mặc dù không phải cán bộ cao cấp, lại có thể làm cho nhóm cán bộ cao cấp kia cúi đầu nghe theo hắn.

Ánh đèn màu lam ám muội đen tối chiếu quá, thứ mùi vị hỗn tạp trong căn phòng làm cho Lâm Cẩm Sắt có loại mong muốn chạy khỏi cửa.

“Lâm Cẩm Sắt.” Trong một góc, người đàn ông không hợp bất chính dựa vào ghế sofa, phong thái thoải mái tùy ý, tay cầm chiếc ly đế cao, nhìn cô như cười mà như không, “Một giờ, em đúng giờ nhỉ?”

Ánh mắt thâm thúy khác thường của hắn ở trong ánh đèn hôn ám không thấy rõ biểu tình, cặp mắt kia chính là bình thần, lạnh lùng, đùa cợt ... rõ ràng là nhìn cô từ dưới lên trên, lại không biết vì sao lại khiến cho người ta có cảm giác hắn đang quan sát từ trên xuống dưới.

Lâm Cẩm Sắt trong lòng thâm than, thì ra trên đời thật sự có những người, từ nhỏ đã nhìn từ trên cao xuống, nhất định là cao cao tại thượng, làm cho người ta phải nhìn lên.

Cô cắn cắn môi, nhếch ra một nụ cười, khề đi đến trước mặt hắn, không e dè ngồi lên đùi hắn, cầm lấy chiếc ly trên tay hắn, đem chất lỏng trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó ủy khuất nhìn hắn ánh mắt thâm trầm, ảm đạm, “Ngài không phải muốn tôi trang điểm xinh đẹp sao? Phụ nữ trang điểm làm sao nhanh như vậy được chứ?” Vừa nói cô vừa chuyển động, ôn nhu tiếp, “Hơn nữa tôi đã nâng cốc uống cạn rồi, xem như chuộc tội.”

Đường Lưu Nhan lẳng lặng nhìn cô, không nói câu gì, điều này làm cho Lâm Cẩm Sắt hơi căng thẳng. Đúng vậy, cô chính là cố ý tới muộn, nhưng giờ phút này giọng nói bất động thanh sắc của Đường Lưu Nhan lại làm cho cô bắt đầu thấy hối hận muốn đứng lên. Nam nhân đáng sợ này, làm cho người rất giỏi về quan sát người khác như cô cũng không thể nhìn thấu tâm tư.

Lúc này, người đàn ông xa lạ vừa nói tiếng trêu chọc kia còn bồi thêm , “Tôi nói này, một ly rượu làm sao chuộc được một tiếng đồng hồ chúng tôi chờ cô chứ!”

5. Chương 5: Đời Này, Tôi Sẽ Không Bao Giờ Cho Em Đi

Dung Thất. Lâm Cẩm Sát hơi nhú mày, lập tức lại chậm rãi dần ra, hai tay vòng lên cổ Đường Lưu Nhan, nghiêng đầu, ánh mắt chuyển động ngử điệu mềm mại lấy lòng “Đường tổng.” Tiếng gọi kia lướt nhẹ, hàm chứa ủy khuất cùng tín nhiệm vô hạn.

Quả nhiên, “Dung Thất, đừng loạn nữa.” Thản nhiên, vẻ mặt Đường Lưu Nhan nhìn không ra là vui hay giận, đôi bàn tay nhợt nhạt, mảnh mai lại bắt đầu đặt trên thất lưng tinh tế của Lâm Cẩm Sát, chậm rãi, ái muội vuốt ve. Có lẽ cảm thấy chính thân thể mềm mại dựa trên người mình đột nhiên cứng đờ, miệng của hắn bất giác cong lên tựa như vui mừng lại tựa như hứng thú.

Người vừa bị nhắc nhở kia tên “Dung thất” là một người đàn ông tuấn tú, khỏe miệng hắn hơi xấu hổ, hừ một tiếng chán nản xoay người đi uống rượu, bộ dáng bức mình kia có chút giống như trẻ con thích đùa giỡn.

Dung Thất. Trong lòng Lâm Cẩm Sát chậm rãi nhấm nuốt cái tên này. Người này, cô biết . Dung Thủy là anh trai của hắn, năm trước bị người khác vu cáo là đã nhận hối lộ số tiền rất lớn, khi đó Dung Thủy từng cho người đến cầu xin cô bào chữa cho hắn nhưng cô lại lịch sự từ chối. Trên quan trường tinh phong huyết vũ, vô cùng rắc rối phức tạp, khi đã dính dáng vào rất khó có thể thoát khỏi. Vụ án này, sau đó cô cũng không quan tâm, nhưng nhìn phản ứng của Dung Thất vừa rồi, kết quả nhất định là không tốt .

Nhưng đây không phải lỗi của cô, cô không cần cảm thấy áy náy. Sống ở trên đời phải học cách tự bảo vệ mình đầu tiên.

Nhưng, cô thật không ngờ ánh mắt xuất thần của cô đã làm cho người nào đó rất không vui. Những ngón tay đặt trên eo cô hơi cứng lại, bên tai vang lên tiếng nói nhàn nhã, “Nhìn gì thế? Không có gì muốn nói với tôi sao?”

Lâm Cẩm Sát chỉ cảm thấy bên tai có lớp không khí nóng rực, ngón tay đặt trên eo cô cũng dùng lực mạnh hơn làm cô cảm thấy hơi đau, vội thu hồi ánh mắt, cười trả lời, “Không phải là tối để cho Đường tổng không mất mặt sao?” Cô ăn mặc xinh đẹp, trang điểm quyến rũ, không phải là hợp ý hắn sao?

Đáy mắt Đường Lưu Nhan mặc sắc lưu động, khỏe mắt có chút nếp nhăn khi cười, giống nhau là thật sự bị lời của cô lấy lòng, từ trên sofa đứng lên, ôm thất lưng của Lâm Cẩm Sát, hắn gặt đầu với mọi người, “Đi trước , mọi người từ từ chơi.” Nói xong, tự nhiên dẫn cô rời khỏi.

Lâm Cẩm Sát đi tới cửa đột nhiên quay đầu, thấy nhóm cán bộ cao cấp kia nhìn nhau thở phào, không khỏi ngẩn ra.

Lưng đột nhiên thấy lạnh cuối cùng cô đã gặp những nhân vật thế nào?

Đi đến bãi đỗ xe trong khách sạn, Lâm Cẩm Sát cố gắng thoát khỏi cánh tay đặt trên eo mình, quay đầu, mỉm cười, “Đường thiếu gia, tôi làm nhiệm vụ xong rồi. Đi trước.” Nói xong, vẫy tay, xoay người rời đi.

Đường Lưu Nhan vẫn im lặng đứng ở đó, thân hình cao thẳng, phù hợp với bộ quần áo trắng nhãn hiệu Chende, đôi mắt hắn thâm u như biển.

Đột nhiên hắn bước nhanh về phía trước, nắm lấy thân ảnh định chạy trốn kia, dùng sức kéo qua, giữ chặt cầm cô dùng sức hôn xuống!

Lâm Cẩm Sát bị hành động này của hắn dọa đến, đồng tử mở to bộ dáng kinh hoàng. Cảm thấy trên môi có gì đó ẩm áp tinh tế qua lại, cô choáng váng dùng sức muốn đẩy hắn ra, hắn lại hung hăng cắn vào môi cô! Mùi máu tanh lan ra trên đầu lưỡi.

Hắn muốn gì? Hắn muốn làm cái quái gì vậy?

Lâm Cẩm Sát thở dốc, vòng eo bị một sức mạnh ôm chặt,.

Dần dần, cô mặc kệ cũng không có khí lực phản kháng, nhắm mắt lại, mặc cho hắn ở trên môi cô lưu luyến mà tàn sát, chỉ là cắn chặt cô cắn chặt răng, không cho đầu lưỡi hắn xâm nhập. Hành động này của cô cũng không chọc giận Đường Lưu Nhan, hắn bắt đầu giảm lực đạo, nhẹ nhàng liếm láp, ôn nhu giống con sư tử hoang dã hưởng thụ món thức ăn ngon cuối cùng phía trước.

Lâm Cẩm sát khẽ mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt thâm sâu đen tối của hắn, người đàn ông này khi hôn môi chưa bao giờ nhắm mắt ... Ánh mắt hắn chẳng hạn như bây giờ bình tĩnh, lý trí, không có chút cảm xúc mê loạn nào, nhìn hắn hết như pháp y đối mặt thi thể sắp giải phẫu, không hề có tình cảm.

Nhận thức này đột nhiên làm cô cảm thấy kiệt sức. Hắn không yêu cô. Đúng vậy, hắn không yêu cô nhưng lại không muốn cho cô đi.

Lúc này, sau lưng bỗng nhiên xẹt qua một trận lạnh ý, cô dùng dư quang nơi khóe mắt vô tình thoáng nhìn, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc như đá.

Hứa Thuyền!

Hứa Thuyền trước kia thường mặc áo trắng đứng ở dưới lầu ký túc xá nữ chờ cô, luôn cười yếu ớt. Đã qua nhiều năm mà hôm nay anh lại mặc một bộ tây trang màu đen, dựa vào Lamborghini, ánh mắt hờ hững, xa xăm, xa lạ nhìn cô. Cũng không biết anh đã nhìn bao lâu rồi.

Thật giống như cảnh tượng đêm khuya hôm đó, giống như muốn tiến gần cô, lại giống như muốn rời xa cô.

Lúc cô cùng một người đàn ông khác hôn môi, anh lại xuất hiện như vậy .

...

“Tiểu thư à, hôn môi cần phải chuyên tâm.” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn mơn trớn trên môi cô, cô giật mình, ngón tay bỗng nhiên thắt chặt đâm sâu vào lòng bàn tay! Hắn! Hắn là cố ý !

Cô cố gắng đấu tranh giống như một con cá đuối, nức nở , cầu xin , từ trong cổ họng phát ra tiếng nói khàn khàn, “Hãy để cho tôi đi, Đường Lưu Nhan, xin ngài, để cho tôi đi...” Môi cô hơi mở ra, lại bị đầu lưỡi trơn tuột thừa dịp tiến vào.

Đầu lưỡi kia ở trong khoang miệng cô tùy ý cướp đoạt, gần như tham lam chiếm hữu.

Lamborghini chậm rãi lướt qua người họ, giống như pha quay chậm trong bộ phim hành độngHollywood. Lâm Cẩm Sát đột nhiên quay đầu lại, tuyệt vọng phát hiện người đó thậm chí cái quay đầu cũng không có, cứ thoáng qua giống như người xa lạ gặp nhau vậy.

Cả người cô bỗng nhiên mất đi khí lực, lại cũng không có cách nào chống cự.

Nhưng Đường Lưu Nhan lại buông cô ra. Hắn chế ngự cảm cô, cặp mắt thâm âm vĩnh viễn không ai có thể nhìn thấu kia khóa trụ cô, từng chữ từng chữ một nói ra, “Lâm Cẩm Sát, đời này, tôi sẽ không bao giờ cho em đi.”

6. Chương 6: Sống, Không Thể Buông Tha

Những năm tháng cuộc đời, oan gia ngõ hẹp, cuối cùng không thể may mắn tránh khỏi, lòng bàn tay đột nhiên đưa ra như hai đường cong quấn lấy nhau — “Năm xưa”

Kịch liệt thở dốc, tiếng rên rỉ đè nén đau đớn, trong căn phòng tối om, dục vọng quay cuồng...

Lâm Cẩm Sát cảm thấy mình như bị ngọn lửa nóng rực của địa ngục thiêu cháy . Giờ phút hắn ở trong cô, hắn chính là ma quỷ khiến cho cô vạn kiếp bất phục.

Nhưng cô không thể phản kháng hẳn, càng không thể cự tuyệt hẳn. Cô sống ở trần thế, cô cần sinh tồn. Trên đời này làm gì có những câu chuyện cổ tích, cô muốn sinh tồn, muốn thành công nhất định phải trả giá.

Tuyệt vọng. Tuyệt vọng.

Ngực kịch liệt đập phồng, cô cảm thấy đau, mặc kệ là thân thể hay là tâm hồn đều đau đến mức làm cô co thắt lại! Cấn chặt răng, cô quay đầu đi, dần dần, linh hồn đã rút ra khỏi thể xác...

Thật nực cười, ngay lúc thân thể dơ bẩn này, cô lại nhớ đến thật lâu thật lâu trước kia, đôi mắt cũng như trái tim giống như thủy tinh, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, nhắm mắt lại hưởng thụ cái hôn nhẹ nhàng. Không dám xâm nhập, lông mi mảnh nhẹ đen tuyền giống cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, cái hôn của anh cực kì ngọt ngào, nhưng bàn tay lại vô cùng kiên định ôm cô thật chặt. Lòng bàn tay ấm áp kia đông cứng lại, gắt gao ôm chặt lấy chân, thỉnh thoảng căng lên, trái tim lạnh lẽo

Trí nhớ thật bí ẩn, trải qua thời gian dài như thế, vốn tưởng rằng đã sớm quên hết, nhưng đột nhiên lúc này lại...

“ ... ”

“Cái gì?” Người đàn ông dừng hành động của mình lại, đặt tai sát vào, lông mi xinh đẹp hơi nhú, hẳn nhẹ nhàng dụ dỗ nói, “Cầm Sắt, em nói gì?”

“ ... Hứa Thuý... Thực xin lỗi...”

Cô khóc, ý thức mơ hồ không rõ ràng, trước mắt tất cả đều là nước, từng giọt rơi xuống làm cho người ta mê muội, cuối cùng, ở trong một mảnh bóng đêm mất đi ý thức.

Lời nói của cô giống như lời nguyện, làm cho tất cả đột nhiên im lặng

Cuối cùng quen biết Đường Lưu Nhan như thế nào?

Lâm Cầm Sắt nhớ rõ ràng, cách đây một tháng...

Một vụ kiện lớn sau sáu tháng cũng giành được chiến thắng, cô đồng ý mới khách, đầu tiên bảo trợ lí Vương đặt một căn phòng lớn chứa được khoảng 20 người. Trên đường bởi vì một việc mà đến trễ, cho nên khi cô tới khách sạn Đường tỳ, đã là muộn hơn nửa tiếng.

Sợ mọi người sốt ruột chờ lâu, cô vừa xuống xe, đã vội vàng với tốc độ rất nhanh đi vào trong.

Không ngờ, vì vội mà cô va phải người ta.

Đau. Lâm Cầm Sắt cố nén cái mũi đau đớn, ngẩng đầu, trong mắt là chiếc áo sơ mi đẹp đẽ cao quý, lại nhìn lên trên, là đường cong duyên dáng của chiếc cằm...

Dừng lại, cô dấu diễm dấu vết lui về phía sau từng bước, thấp giọng nói câu “xin lỗi” rồi định vòng qua bên mất.

“Chờ đã.” Cánh tay bị một sức mạnh giữ chặt, cô kinh ngạc quay đầu, nhìn lên một đôi mắt sâu thẳm không lường được, “Em là... Lâm Cầm Sắt?”

Sự nổi tiếng trong thành phố này của Lâm Cầm Sắt có thể so sánh với thị trường, cho nên bị người khác nhận ra cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên.

Vì vậy khi hắn mỉm cười đôi mắt chăm chú nhìn cô, lại giữ chặt cô, trong nháy mắt cô cũng đã rung động, người đàn ông này quả thật là cực phẩm, nhưng giọng nói của cô vẫn nhẹ nhàng lịch sự, “Tôi đây.”

Người đàn ông kia hứng thú nhếch môi một cái, dần dần buông lỏng tay ra, chậm rãi nói, “Nghe danh đã lâu.” Nói xong, xoay người bước đi, để lại phía sau tiếng phàn phật của tà áo. Lâm Cầm Sắt phát hiện những người đi theo phía sau thường xuyên có mặt trên các chương trình kinh tế tài chính.

Gì vậy? Cô hơi nghi hoặc nhú mày, nhưng đối với hành động dị thường của người đàn ông xa lạ này cô cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục tìm địa chỉ căn phòng Tiểu Vương ở trong điện thoại nói cho cô.

“Đây! Đây, Lâm tử bên này...” Cô nghe tiếng nói liền quay lại, bất giác mỉm cười. Tiểu Vương này, mang tiếng là sinh viên tốt nghiệp khoa luật của một trường đại học danh tiếng, giờ phút này mặc một bộ áo quần lồi thoi, góc áo trong còn lộ ra bên ngoài, một tay cầm chai bia, tay kia thì vẫy vẫy với cô, một khuôn mặt đỏ bừng của mụn trứng cá, có lẽ là không đợi được tới khi cô xuất hiện nên mở cái chai trước rồi .

Thấy cô đi tới, Tiểu Vương lại bắt đầu đi sau cô nói chuyện phiếm, “Lâm tử, Lâm tử, chị có biết chị vừa đụng vào ai không? Đường Lưu Nhan đó! Chị biết Đường Lưu Nhan không? ... Chị nhất định không biết, mấy năm trước khi hấn ra nước ngoài thì chị còn chưa đến thành phố B... Anh chàng đó, chắc, không thể trộn lẫn với thế giới, bây giờ đã tẩy trắng rồi... Nghe nói lúc ông nội hấn qua đời, đừng nói cục trưởng cảnh sát, ngay cả thị trưởng cũng tự mình tham gia lễ tang...”

“Được rồi. Chuyện này nói với chị làm gì?” Lâm Cẩm Sát cười tủm tỉm đem Tiểu Vương say khướt đẩy mạnh vào căn phòng, thậm chí còn không đem những lời hấn nói để trong lòng.

Nhưng không ngờ, sau đó không lâu, cô lại phải hao phí tâm tư tiếp cận Đường Lưu Nhan, ở trước mặt hấn, gỡ xuống từng mảnh tôn nghiêm.

Cho đến khi Lâm Cẩm Sát thức dậy, trời đã sáng choang. Rèm cửa không biết khi nào được mở ra, ánh mặt trời chói mắt làm cho cô thích ứng thật lâu mới dám mở mắt.

Nhìn xung quanh, hoàn cảnh quen thuộc, hương thơm quen thuộc, không lâu sau, cô tỉnh dậy rời giường, mặc quần áo, ánh mắt quyen rũ hôn môi một người đàn ông.

Nghĩ đến đây, không khỏi cười khổ, cô lại vi phạm cam kết với Tiểu Ưu.

Cô không hận Đường Lưu Nhan, thật sự. Ngày hôm qua cùng Hứa Thuyền gặp mặt như vậy, làm cho tâm tư cô hơi rối loạn, mà hành vi của Đường Lưu Nhan, hoàn toàn khiến cô trở về tới sự thật tàn khốc.

Đúng vậy, Hứa Thuyền hạnh phúc, đã muốn không có quan hệ gì với Lâm Cẩm Sát. Từ giờ bọn họ đã là người xa lạ, miễn cưỡng gặp mặt cũng là một loại tổn thương. Như vậy, không bằng quên hấn trong sự kết thúc của thế giới.

Chạm vào nơi bên cạnh, sớm đã lạnh lẽo. một tờ giấy đặt trên tủ đầu giường, cô cầm lấy vừa vặn thấy, bút tích hữu lực mạnh mẽ của người nào đó, “Thức dậy gọi điện thoại cho tôi.” Nhíu mày, tuy rằng khẩu khí mệnh lệnh chỉ huy làm cho cô không thoải mái, nhưng ít nhất vẫn làm cho tâm trạng cô tốt hơn một chút, muốn đối mặt với Đường Lưu Nhan, thật sự cần dũng khí.

Cô không phải nữ nhân yếu đuối, nhưng mỗi người đều có bản năng bảo vệ mình. Tính xâm lược của Đường Lưu Nhan rất mạnh mẽ, vì vậy sợ hấn, cũng có thể được coi là một loại bản năng.

Cô vừa tô son lên môi vừa nhẹ nhàng thở dài, tối hôm qua cô trang điểm, lại bị nước mắt làm cho xấu xí mascara cũng bị lem luốc, làn da tái nhợt, còn có khóe mắt đỏ đỏ, thật giống nữ quỷ. Lắc đầu, thực sự không biết tối hôm qua khi Đường Lưu Nhan đối diện với khuôn mặt này trong lòng là cảm giác gì.

Tối hôm qua hình như cô bị Đường Lưu Nhan mang vào xe, sau đó nhanh như chớp hấn khởi động xe đem cô tới nhà hấn, sau đó... Không nhớ rõ lắm, hình như là hấn đem cô đặt trên giường... Sau đó, cô khóc. Vì sao lại khóc? Vì cô bị tổn thương? Đường Lưu Nhan thô bạo xâm nhập cơ thể cô, lúc ấy cô thực đau đớn, trong lòng sụp đổ, nhất thời không chịu được, nước mắt nhanh chóng rơi xuống .

Suy nghĩ đến đây, cô hơi giật mình. Rốt cuộc bao lâu đã không khóc ? Đã không còn nhớ rõ. Vẫn là khi còn trẻ, khi đó bọn họ vẫn là trẻ con, tiên y giận mã, tự do, không kiềm chế và cũng không bị ngăn cấm.

Nhưng là...

Bây giờ cô không thể như còn trẻ, tự do yêu, sau đó lại khóc một mình như vậy nữa.

7. Chương 7: Cẩm Sắt, Anh Sắp Kết Hôn

Trang điểm xong, mở chiếc tủ gỗ gụ Tiaoyi Fu bắt đầu chọn quần áo. Đường Lưu Nhan thật là một “Kim chủ” hào phóng, từ sau khi cô trở thành người phụ nữ của hắn, hắn liền cho người mua một cái tủ quần áo đặt trong phòng hắn, mỗi ngày đúng giờ đều có các mốt mới nhất do chuyên viên đưa đến. Mặt khác còn có một số đồ trang sức cùng mỹ phẩm cũng giống như không mất tiền mà xuất hiện ở đây.

Cái này có tính là hắn cho cô một phần thưởng không?

Lâm Cẩm Sắt tùy tay chọn một bộ quần áo màu trắng hiệu Chanel, tự giễu nghĩ ngợi.

Cô cũng không phải là người đạo đức giả, nói thẳng ra cô thích quần áo hàng hiệu, cũng thích đồ trang sức đắt tiền, mấy thứ này có thể khiến cô tự tin và rực rỡ hơn. Cô cần chúng, hơn nữa cô cũng phải trả giá, cho nên cô có thể mặt không đổi sắc (tức là da mặt dày) dùng những thứ đó mà tuyệt đối không có cảm giác xấu hổ.

Đúng vậy, không ai dám khinh thường cô. Trừ cô.

Tiếng chuông điện thoại ở trong túi xách vang lên, cô rút ra vừa vặn thấy là số ở nhà, cô nhú mào, bình thường người trong nhà rất ít gọi điện cho cô, trừ phi có chuyện lớn.

“Alo, tôi là Lâm Cẩm Sắt.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Cẩm Sắt, là anh, Tần Miển.”

Ngón tay đặt trên bàn phím bỗng nhiên cứng đờ, Lâm Cẩm Sắt giật mình, hơn nửa ngày mới phục hồi ý thức, cười trả lời, “Em tưởng là ai chứ? Thì ra là Tần đại ca. Tự nhiên lại gọi điện cho em, anh tìm em có chuyện gì?” Trong giọng nói toàn bộ chỉ giống như nói chuyện với người ngoài không quen biết.

Bên đầu dây truyền đến tiếng thở dài, có vẻ yếu ớt cay đắng, “Cẩm Sắt, anh sắp kết hôn .”

Lâm Cẩm Sắt cảm di động, bàn chân trần bước trên tấm thảm trắng mềm mại đi tới cạnh cửa sổ lớn. Cô mở mắt nhìn ra phía bên ngoài rồi lại nhìn lên trên, bầu trời trong xanh, mây trắng, ánh nắng vàng nhạt chiếu qua những tầng mây, đột nhiên một cánh chim bay qua, thật là một ngày hè đẹp trời.

“Anh hy vọng em có thể tới tham gia hôn lễ của anh.”

“Tiểu Ưu, tớ có việc gấp phải về nhà một chuyến, vài ngày nữa sẽ về, đừng lo.”

Khi Ngô Ưu về tới nhà, nhìn thấy tờ giấy ghi gì đó đặt dưới cái cốc trên mặt bàn, chữ viết nguệch ngoạc chứng tỏ chủ nhân đi rất vội. Đôi mắt đẹp trũng lên, Ngô Ưu lạnh lùng cười, việc gấp, việc gấp gì? Chết tiệt! Đừng tưởng cô không biết tên con hoang Tần Miển muốn kết hôn .

Khóe môi mím chặt, một tia sáng lạnh như băng trong đáy mắt nhanh chóng biến thành thành lưỡi dao sắc bén.

Nhà Lâm Cẩm Sắt trong một thị trấn ở GiangNam. Cầu bắc qua sông, đá cẩm thạch, vợ chèo thuyền, chồng lái đò, còn phải mấy lần chuyển xe trong mưa, trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh cùng đất ẩm.

Giày cao gót bước lên trên đá thạch anh phát ra tiếng “đát đát”, những người dân xung quanh nhìn thấy cô đều là vẻ mặt vui mừng cùng bất ngờ.

“Cẩm Sắt về rồi à? Thật nhiều năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp ...”

Lau mồ hôi trên mặt, với nụ cười nhu thuận của trưởng bối, Lâm Cẩm Sắt gật đầu chào và nở một nụ cười thông minh. Những người ở đây, có một tấm lòng thật lương thiện thuần phác, ngay cả nụ cười cũng rất tinh khiết .

Đi qua một vài hẻm nhỏ quanh co, cô đã đứng trước một ngôi nhà. Bên ngoài ngôi nhà nhìn qua đã rất cũ, trên vách tường đã phủ rêu xanh, hai con sư tử đá bảo vệ ngoài cửa sớm đã không còn uy nghiêm hùng võ.

Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay ra, kéo khóa cánh cửa sắt màu đỏ tươi, ép nhẹ vào một chút. (mọi người tưởng tượng ra cánh cửa ngày xưa trong phim TQ, cánh cửa có hai cái vòng tròn bên ngoài, khách đến thì dùng cái vòng ấy đập vào cánh cửa, nhà của chị ấy như thế đấy)

Một lát, kèm theo tiếng kêu cánh cửa từ từ mở ra, cùng với một giọng nói khàn khàn, “Ai đấy?” Người mở cửa vừa nhìn thấy cô, lập tức tròn mắt, mở miệng giọng khó tin, “Tiểu... tiểu thư? !”

Cô nở nụ cười, còn khẽ nháy mắt mấy cái, “Lý thúc, cháu đến đây.” Ngữ điệu nhẹ nhàng, cho nên Lý thúc cũng không nghe thấy cô nói “Cháu đến đây” mà không phải “Cháu đã về”.

“Ôi trời, tiểu thư, cô đã về rồi? ồ, ta phải đi nói cho lão gia... Lão gia, phu nhân, tiểu thư đã về... Haiz ta thật là già rồi hồ đồ, tiểu thư mau vào nhà, ta dẫn cháu đi gặp lão gia, phu nhân...” Lý thúc một tay cướp lấy hành lý trong tay cô, một tay giữ chặt cô, bước đi vội vàng vào nhà, trên đường đi còn huyền thuyên, “Tiểu thư cháu nhiều năm như vậy không về nhà, trong nhà già trẻ lớn bé đều mong cháu nhanh trở lại, trước đây vài năm phu nhân mỗi ngày đều sống trong nước mắt đó... Bây giờ tốt rồi, cháu đã về nhà, lão gia và phu nhân chắc là rất vui...”

Lâm Cẩm Sát bước từng bước đi theo ông lão, xuyên qua khu vườn, nhìn khuôn mặt đại trưởng bối từ nhỏ đã nuôi mình này trong lòng có một tia ấm áp lại có chút xót xa.

Bảy năm, từ sau khi chuyện đó xảy ra, cô đã bảy năm không đặt chân lại nơi đây. Cô từng nghĩ sẽ không bao giờ trở về nữa.

“Cút, Lâm gia này không có loại con gái như mày.”

Tiếng nói khàn khàn tràn ngập chán ghét, vô lực đó vẫn ong ong trong tai cô như vậy.

“Tiểu thư, mau vào, lão gia cùng phu nhân đang đợi cháu.” Tiếng gọi to của Lý thúc kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ. Hơn mười bước đi, nháy mắt đã đi tới trước mặt căn nhà. Một bức tường rào bao quanh khoảng sân rộng trên đó dường như phát triển thô bạo leo lên, vươn lên thật cao, cố gắng chiến đấu vươn lên, chỉ để thu hoạch càng nhiều không khí tự do cùng ánh mặt trời.

Cô nhắm hờ mắt, trèo qua bậc thềm cao trước cửa.

“Cẩm Sát...” Chào đón cô là âm thanh ghen ngào, cô mở to mắt, một người phụ nữ hơn 40 nhưng vẫn trẻ đẹp như trước, đôi mắt hồng hồng nhìn cô, vẻ mặt như muốn trách móc.

Cô cười, ngẩng mặt lên, “Dì Phương, đã lâu không gặp.”

Nụ cười của cô làm cho dì Phương chân tay luống cuống, “Cẩm Sát, dì...”

Một tiếng ho khan thu hút sự chú ý của cô, cô lặng lẽ nắm bàn tay thật chặt, đi tới phía trước vài bước, ngoan ngoãn nói nhỏ, “Cha.”

“Quỳ xuống.” Tiếng quát uy nghiêm hùng hồn làm cho tất cả mọi người phòng trong chấn động.

“Vâng.” Không nói hai lời, hai đầu gối trần của cô đập xuống nền nhà, xước da, tơ máu xuất hiện.

“Chú... ba ba... đừng...” Hai giọng nói hỗn loạn làm cho cô kinh ngạc ngẩn đầu. Lát sau sự chế giễu xuất hiện trên khóe miệng cô, ha ha, là em gái thân yêu của cô. À, còn có đau và tình yêu...anh họ của cô.

Nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của cô, trong đáy mắt có một chút khó chịu, nhanh chóng nở nụ cười với trưởng bối phía trên, “Chú à, Cẩm Sát trở về, chúng ta phải vui vẻ mới đúng, thế nào lại bắt người ta quỳ xuống? Ngài không đau lòng, chúng cháu lại rất đau đó!”

Vị trưởng bối kia trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói, “Đứng lên, nhìn ta nói chuyện.”

“Vâng.” Cô không phản đối, đứng lên, gương mặt nhìn người đã bảy năm không gặp, người có quan hệ huyết thống thân cận nhất với cô. Thời gian là một thứ rất tàn nhẫn, nó có thể làm người ta già đi, giết chết nhuệ khí của một người, có thể làm một người đàn ông từng uy nghiêm cường tráng như thiên thần biến thành như vậy, già nua ốm yếu, mệt mỏi bất lực.

“Mày còn trở về làm gì?”

“Tham gia hôn lễ của Tần Miên.”

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.” Cô trả lời một cách “có nề nếp”.

“Mày!” Cùng với tiếng nói to đột ngột là một cái tẩu thuốc được ném tới. Cô đứng yên không động dấy, mặc cho cái tẩu hung hăng đập vào trán cô, một vệt máu từ từ chảy xuống. Đầu hơi choáng càng làm cô cảm nhận rõ hơn cái trán đau đớn của mình.

“Lão gia, đừng như vậy.” Một tiếng khóc vang lên, là dì Phương, “Năm đó ngài đã đuổi Cẩm Sắt đi rồi, bây giờ nó khó khăn lắm mới về nhà, ngài...”

“Cút, bảy năm trước mày không phải con gái ta, bây giờ còn về làm gì?”

Mặt cô không đổi sắc, “Được thôi.” Trong giọng nói không hề có cảm xúc. Xoay người, cô đi ra cửa, cầm lấy túi xách, bước đi tào nhả bình tĩnh ra bên ngoài.

Có một người xuất hiện trước cửa và ngăn cô lại.

Cô nhìn lên, là một gương mặt quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ với cô, vẫn xinh đẹp như vậy. Cô cười, “Em gái.”

“Chị không muốn về nhà sao?” Tiếng nói hơi bối rối run run từ trong môi Lâm Lan thoát ra.

Lâm Cẩm Sắt nghiêng đầu, giống như cố gắng suy nghĩ, đôi môi đỏ mọng cong lên, cười khê, “Nơi này đã không có người thân của chị, chị quay về làm gì nữa?”

Bỏ qua vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc của Lâm Lan, cô đẩy cánh cửa nặng nề ra, một tiếng “kẹt kẹt” cùng với bụi bặm bay ra. Bên ngoài ánh mặt trời đầy nắng, khí hậu Giang Nam thật khó mới tạnh ráo, màu xanh của mây nổi bật màu vàng chói của mặt trời.

“Chị, nếu chị đi rồi, tài sản của Lâm gia chị một phần cũng không được chia!” Từng từ nói ra từ kẽ răng, khó khăn và khó hiểu.

Lâm Cẩm Sắt thấp giọng nở nụ cười, cô không quay đầu, tiếp tục đi ra ngoài, cho đến khi cô đi xa, tiếng nói nhàn nhả lặng lẽ truyền tới.

“Lâm Lan, chị mấy năm nay sống bên ngoài, tài sản của chị sớm đã nhiều hơn gấp đôi tài sản của Lâm gia và của em. Tài sản của các người, chị không quan tâm.”

8. Chương 8: Vì Tình Yêu, Phải Kiên Nhẫn

Lâm Lan là em gái cùng cha khác mẹ với cô.

Khi Lâm Cẩm Sắt tám tuổi, một người phụ nữ xinh đẹp ôm Lâm Lan sáu tuổi quỳ gối trước cửa Lâm gia. Người phụ nữ này nói Lâm Lan là con gái ruột của Lâm lão gia – Lâm Chấn, cầu xin Lâm gia che chở họ.

Ngày đó cô cùng cha đứng trên bậc thang cao, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ hạ mình quỳ gối xuống đất khóc như mưa, còn có cô bé bị ôm vào ngực về mặt mê man.

Cô còn nhỏ cũng không rõ tình hình đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô chỉ cảm thấy người phụ nữ cùng cô bé này thực đáng thương. Họ có lẽ quỳ đã mấy giờ rồi, có lẽ đôi chân ấy đã rất đau. Còn cô bé kia, nhìn qua so với cô còn nhỏ một chút, tóc khô, đôi môi nhợt nhạt, thân thể nhỏ bé còn không tự chủ được mà run run.

Vì thế cô kéo góc áo cha, nhỏ giọng nói, “Ba ba, để cho họ vào ở nhà chúng ta đi.”

Lâm Cẩm Sắt là đứa con Lâm Chấn gần bất hoặc mới có được (bất hoặc: hơn nửa đời người), vì đã chờ đợi rất lâu nên ông rất yêu thương cô. Địa vị của Tiểu Cẩm Sắt tám tuổi ở Lâm gia so với bản thân Lâm Chấn chỉ có hơn chứ không kém. Cho nên sau khi cô nói ra điều đó, Lâm Chấn chỉ dùng ánh mắt đen tối và khó hiểu thật sâu nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó chậm rãi nói, “Các người ở lại đây đi. Cẩm Sắt, con cũng đừng hối hận.” Về sau của câu này, là nói với Cẩm Sắt. Cho đến khi ông bỏ đi cũng không

quay đầu nhìn hai mẹ con còn quỳ trên mặt đất kia, ngay cả dư quang liếc mắt cũng keo kiệt không cho (dư quang liếc mắt: thường khi liếc mắt người ta chỉ dùng ánh sáng thừa nơi khóe mắt để liếc).

Sau này, khi Lâm Cẩm Sát thật sự bắt đầu hồi hận, tất cả đều trở thành ánh sáng và bóng tối đã qua, không thể lấy lại được nữa.

Lâm gia là hào môn vọng tộc ở thị trấn này, nghe nói tổ tông của Lâm gia là Trạng Nguyên thời Tống, không ít đại quan đương triều cũng đến từ Lâm gia. Khi đất nước xảy ra chiến loạn, Dân quốc để cho Lâm gia chuyển đến thị trấn này, tuy rằng khi chuyển đi đã đem phần lớn gia sản theo, nhưng chung quy vẫn là dần dần suy sụp. Cho đến đời của Lâm Chấn, sự nghiệp của tổ tông không có gì phát triển. Thế giới bên ngoài sớm đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, duy chỉ có Lâm gia, vẫn tuân thủ nghiêm ngặt cổ lễ tổ huấn như trước (cổ lễ tổ huấn: những quy củ cũ, chính là hủ tục), dần dần tách rời thời đại.

Ở trong trí nhớ Lâm Cẩm Sát, mẹ cô là một người phụ nữ rất truyền thống. Tướng mạo bình thường, nhưng lại thấu hiểu lễ nghĩa thiện lương hiền đức. Cho dù là mẹ con Lâm Lan đến ở Lâm gia, cũng chưa bao giờ thấy bà có điều gì bất mãn.

Vì thế, cũng như mọi người trong Lâm gia, Lâm Cẩm Sát chưa bao giờ nghĩ rằng bà sẽ chết. Nguyên nhân của cái chết là chứng trầm cảm dẫn đến nhịp tim bất thường. Thi thể ở trong phòng vài ngày đến mức lạnh như băng mới được phát hiện. Bà giống một bông hoa hồng héo im lặng nằm trên giường, khóe miệng tái nhợt mang theo ý cười thần nhiên, giống như cái chết với bà chính là một sự giải thoát.

Hai năm sau, Lâm Chấn chính thức cưới Phương Tâm, Lâm Lan được thừa nhận là con cháu Lâm gia.

Lâm Cẩm Sát từ nhỏ đã vô cùng ít nói. Nói không nhiều, biểu tình cũng ít, giống như một đứa trẻ im lặng và ngốc nghếch. Sau khi mẹ qua đời, cô ngày càng ít nói, nhất là khi đối mặt với Lâm Chấn, cô luôn luôn hỏi một câu thì trả lời một câu, tuyệt không nhiều hơn.

Còn Lâm Lan thì ngược lại, vài năm sống ở bên ngoài, cuộc sống khiến cho cô như được gió thổi lên. Cô xinh xắn, thích cười, thích làm nũng. Điều đó khiến cho Lâm Chấn chú ý đến cô bé ngày càng nhiều hơn, nhưng dần dần lại xa cách với Lâm Cẩm Sát.

Lâm Lan ghét Lâm Cẩm Sát. Điều ấy Lâm Cẩm Sát biết từ khi Lâm Lan vừa mới vào Lâm gia. Không sao, bởi vì cô cũng như thế. Nhưng cô không giống Lâm Lan. Lâm Lan chính là dùng thủ đoạn làm cho cha càng ngày càng ghét cô. Cô khinh thường. Cho nên khi đối mặt với đôi mắt ác độc sắc bén của Lâm Lan, cô coi thường, rất coi thường. Bởi vì cô biết, trong nhà còn có người, so với cô còn oan ức hơn đó chính là mẹ cô.

Ở trong mắt cô, mẹ là người phụ nữ đáng thương nhất cũng đáng buồn nhất mà cô gặp qua. Mẹ yêu cha, nhưng lễ nghi truyền thống khiến cho bà phải im lặng, phải chịu đựng. Nhưng chính sự khoan dung và thỏa hiệp ấy đã làm cho người phụ nữ khác có được lợi thế. Tuy vậy, bà vẫn như cũ không muốn chiến đấu, không muốn đấu tranh, cứ như vậy, mặc cho chính mình giống như bông hoa mất đi chất dinh dưỡng, mất đi ánh mặt trời, mất đi nguồn nước, từng chút, lặng yên héo rũ thối nát thành đồng bùn trong vườn.

Ngay cả vài ngày trước khi mất, bà vẫn mỉm cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhỏ của Lâm Cẩm Sát, dùng giọng nói mềm nhẹ ôn hòa lặp đi lặp lại, “Kiên nhẫn, chịu đựng. Cẩm Sát, nếu yêu, phải chịu đựng. Nếu chịu đựng thật sự không được nữa, quá đau thì chỉ có thể biến mất.” Đó là lần đầu tiên Tiểu Cẩm Sát được nghe chính miệng mẹ mình nói ra chữ “yêu”. Đáng tiếc khi đó cô còn nhỏ quá, không đoán trước được, làm một người biết chính mình đã không còn sống được bao lâu, lời nói vô luận là cỡ nào ẩn sâu trong đáy lòng cũng đều muốn nói hết ra. Như vậy, mới không còn vương bận .

Nhưng Lâm Cẩm Sát cuối cùng vẫn nhớ rõ những lời nói của mẹ. Cô yêu cha, cho nên phải chịu đựng. Cô có một chậu hoa bách hợp ở một góc sân, mỗi ngày đều tưới nước cho nó, chăm sóc thật cẩn thận, chỉ sợ một chút bất cẩn, bông hoa sẽ chết mất. Đó là món quà khi mẹ còn sống tặng cho cô, “Hoa bách hợp rất đẹp, mùi hương nhẹ nhàng , không vội vàng, không nóng nảy, làm người cũng phải như vậy.” Những lời này trong tâm cô càng ghi nhớ.

Mãi cho đến năm Lâm Cẩm Sát mười bảy tuổi.

“Cha, con muốn ra ngoài sống.” Không biết bắt đầu từ bao giờ, cô không còn gọi ông là “Ba ba” nữa, mà đổi sang cách gọi vô cùng xa cách “cha”.

Lúc đó sức khỏe Lâm Chấn đã không còn như trước, khí hậu Giang Nam lại thay đổi nhiều, làm cho bệnh phong thấp của ông rất nặng, phải đi bằng nạng mới có thể ra ngoài được.

“Không được.”

Lâm Cẩm Sắt mười bảy tuổi mặt mũi đã có nhuệ khí, giọng nói của cô đột nhiên thấp xuống, lại làm cho cánh tay cầm nạng của Lâm Chấn cứng đờ.

Cô nói, “Cho con tự do, là khi mẹ còn sống đã đồng ý rồi.”

Từ khi mẹ qua đời, cô có một khát vọng thật lớn muốn bay ra khỏi những bức tường cao ấy ra ngoài. Ở mãi trong lâm gia, Lâm Cẩm Sắt đã sớm tê liệt. Cô không muốn cả đời ở trong này, giống như là có một bàn tay đáng sợ vô hình, kẹp chặt vào cổ cô, bóp nghẹt cổ họng cô, khiến cô hít thở không thông, cô lo sợ chính mình cũng có một ngày bị bàn tay này bóp chết.

Đúng vậy, cô yêu cha cô. Từ nhỏ cha chính là thần tượng khiến cô ngưỡng mộ sùng bái. Cha cô cao lớn, chống đỡ cả gia đình.

Nhưng năm tháng dài như vậy, cuối cùng sự kiên nhẫn bị cứ một lần lại một lần bị coi thường đã biến mất không còn, chỉ còn có tình yêu đã có khi mới ra đời, đó là huyết thống nguyên thủy nhất.

Hoàng hôn, những đám mây dần bị nhuộm thành màu da cam.

Thời tiết tháng 6 tháng 7, thay đổi thất thường, chỉ chốc lát sau, những hạt mưa nhỏ tí ta tí tách rơi xuống. Buổi tối dưới ánh đèn mờ, chiếu trong hoàng hôn, chiếu vào những hạt mưa bụi nhẹ nhẹ bay xuống thật rõ ràng.

Lâm Cẩm Sắt kéo hành lý trong mưa, thông thả đi trong ngõ nhỏ, không vội, cũng không sợ bị ướt. Những viên đá trên những vũng nước nhỏ, giày cao gót bước vào, làm bắn ra những giọt nước nho nhỏ như một đóa hoa. Đi thật lâu, cuối cùng cũng tìm được một khách sạn nhỏ, bài trí tốt, tắm thật sạch bằng nước nóng, mặc thêm áo choàng tắm tóc ướt đi ra khỏi phòng tắm, sau đó cầm lấy di động bắt đầu bấm số.

Sau khi điện thoại vang 2 tiếng đã có người tiếp.

“Yo, Lâm đại luật sư cuối cùng cũng nhớ gọi điện thoại cho tôi?”

Lâm Cẩm Sắt không khỏi cười khở, thế nhưng khẩu khí đó lại làm cô nhớ tới Đường Lưu Nhan.

“Tiểu Ưu, cậu biết mà, tớ phải đến.”

“Biết cái rắm! Bà nội cậu chỉ biết tên con hoang ấy từng làm tổn thương cậu!”

Lâm Cẩm Sắt đôi mắt hơi thu hẹp lại, dưới ánh mắt xẹt qua một tia ảm đạm. Cô hắng giọng, điều chỉnh tâm trạng, cười nói, “Đó đều là chuyện đã qua, huống chi, lúc trước anh ấy không phải cố ý.”

” Con mẹ nó không phải cố ý! Nếu là tớ, ” đầu dây bên kia nặng nề thở, như bị áp lực gì đó, hồi lâu, cổ họng ề thấp, khàn khàn hung hăng nói ra một câu, “Nếu là tớ, dù bị hạ độc 10 lần cũng không làm tổn thương người mình yêu.”

Lâm Cẩm Sắt trầm mặc, suy nghĩ ngưng trệ.

Cô là người thông minh, tình cảm khác thường của Tiểu Ưu với mình cô đã mơ hồ nhận thức được. Chỉ là Tiểu Ưu chưa bao giờ nói ra lời, cho nên cô cũng coi như không biết, cẩn thận lảng tránh, chỉ sợ sẽ mất đi người bạn cuối cùng bên cạnh.

“Hôn lễ bao giờ?”

“Ngày mai.”

“Tóm lại, cậu lần này cẩn thận một chút cho tớ, tớ sợ cậu xem thường chuyện xấu của tôi.”

“Tiểu Ưu...” không khí khó khăn vừa nãy tựa hồ lập tức biến mất, Lâm Cẩm Sắt vừa bực mình vừa buồn cười. Cái gì xem thường tôi?

“Còn nữa, sấy tóc rồi mới đi ngủ, nếu không bị đau nửa đầu đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, vậy đi, ngày mai tớ còn phải đi làm, người ta không rảnh quan tâm cậu——bộ!” Còn chưa kịp trả lời, đầu dây bên kia đã rõ ràng muốn gác điện thoại.

Lâm Cẩm Sắt cũng không để ý, bị gác điện thoại đã thành thói quen. Đang định tắt máy, lại nghĩ tới chính mình vội vã đi mà không nói gì, sở luật sư nhất định sẽ loạn lên, nói không chừng Tiểu Vương kia lại giống như ruồi bọ không đầu đi cả thế giới tìm cô.

Nghĩ đến hoàn cảnh đó, cô không khỏi nở nụ cười, liền gọi một cú cho sở luật sư, nói cho họ một tiếng, thế này mới yên tâm tắt máy đi.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm tối đen, cơn mưa nhỏ vừa rồi đã từ từ tạnh, không khí mát mẻ đưa tới từng trận mùi bùn đất thơm ngát.

Hơi thở Lâm Cẩm Sắt cứ như vậy, dần dần chìm vào mộng đẹp.

9. Chương 9: Đại Thần Buông Tay

Hội trường lớn tổ chức một đám cưới lớn nhưng lại có vẻ trầm thấp.

Đèn lồng đỏ thắm treo ở trên cao, xung quanh cửa sổ dán chữ hỉ nhuộm cho bầu không khí vui vẻ. Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, đây là một đám cưới truyền thống.

Ở một góc yên tĩnh bên ngoài, Lâm Cẩm Sắt mở nhật dựa vào cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh nhìn cảnh đám người ồn ào trong nhà đưa tân nương thẹn thùng vào động phòng, mặt mày trong sạch vui mừng. Người mới hạnh phúc không liên quan đến cô.

“Cẩm Sắt?” Giọng nói hơi mệt mỏi nhưng lại tràn đầy vui mừng.

Cô nghe tiếng nói giật mình, đôi mắt mới hé ra đã thấy khuôn mặt tuần nhã, mặc hi bào đỏ thắm (mọi người biết quần áo của chú rể ngày xưa rồi chứ?), đường đường như công tử trọc thê (trọc thê: thời hỗn loạn), cô nở nụ cười mở miệng, “Tần đại ca, nhiều năm không gặp, anh vẫn không thay đổi.”

Nhớ lại những năm tháng trước khi bão táp đó xảy ra, cô và hần lần đầu tiên gặp mặt hình như cũng là quang cảnh như vậy. Hần mặc hi bào đỏ thắm, cô cũng thế. Ngày đó là ngày họ đính hôn, cũng là lần đầu họ gặp mặt.

Năm ấy cô mới mười lăm tuổi, lại bị tập tục xa xưa đó trói buộc mặc váy cô dâu màu đỏ. Cô trốn ở phía sau cánh cửa không ra ngoài, người hầu trong nhà tìm thế nào cũng không thấy cô, sau đó vẫn là Tần Miễn mặc một bộ áo choàng màu đỏ trông rất buồn cười tìm thấy cô. Cô ngồi xổm phía sau cửa, đầu vùi thật sâu trong đầu gối, thân thể nhỏ bé cũng muốn chui xuống đất. Giọng nói của hần lúc ấy cũng nhẹ nhàng như thế này, dùng ngữ khí không dám chắc chắn cũng không dám quấy nhiễu hỏi cô, “Cẩm Sắt?”

Tần Miễn cười nhẹ, chớp mắt, thần sắc đau thương bắt đầu lan ra từ đồng tử của hần, “Nhưng tất cả những gì anh có đều đã thay đổi, bao gồm cả em.”

Lâm Cẩm Sắt trước mắt hần, dáng người cao quý, trang phục thanh lịch, phong cách, khuôn mặt trang điểm tinh xảo nhẹ nhàng che khuất vẻ mặt chân thực của cô, cô cười, ánh mắt xa xăm, sự xa cách và lạnh lẽo kia làm cho hần lạnh từ dưới chân vào trong lòng. Đột nhiên có một thứ cảm xúc gợn sóng tiến thẳng vào đầu óc, trấn áp suy nghĩ của anh, vì vậy anh nói ra khỏi miệng

” Chuyện năm đó là anh sai, ta cũng nói sẽ chờ em, nhưng bảy năm ... anh thật sự không có khả năng.”

Lâm Cẩm Sắt nghe xong hơi choáng, sau đó sắc mặt lại dần lãnh đạm, “Tần Miễn, chuyện quá khứ em không muốn nói lại nữa, đừng để cho chúng ta ngay cả bạn bè cũng không còn.” Sau đó ngẩng mặt, thần nhiên nói một câu nữa, “Em đến đây thật sự hy vọng anh có thể hạnh phúc.” Về bình tĩnh ngoài mặt thật

vất vả mới duy trì được giờ lại bị đánh vỡ. Chuyện năm đó trong lòng cô chính là một vết thương còn chưa khỏi hẳn, bây giờ lại bị kích thích, khiến iệng vết thương lại đâm máu.

Tần Miên mím môi mỉm cười, cúi đầu nói nhỏ, “Anh biết, Cẩm Sắt, anh biết.” Năm đó cô gái bé nhỏ kia, kéo tay áo hẳn trịnh trọng nói sẽ cho hẳn hạnh phúc. Đáng tiếc, hẳn không chờ được đến ngày cô thực hiện lời hứa của mình. Phải, Tần Miên hẳn đã không còn tư cách này nữa.

Chỉ là từ nay về sau, không ai có khả năng cho hẳn hạnh phúc nữa.

Ngồi trên máy bay về thành phố B, Lâm Cẩm Sắt cảm thấy trong lòng chưa bao giờ yên bình như thế. Tựa như những đám mây trắng bên ngoài máy bay này, thanh thấu thuần trắng.

Chuyện cũ trước kia, cuối cùng cũng chấm dứt.

Khi đến thành phố B, nhà cũng chưa về, ở phòng nghỉ sở luật sư vội vàng tắm rửa, thay quần áo, Lâm Cẩm Sắt giống như con quay lại bắt đầu việc không ngừng. Trước khi rời đi cô là bà chủ rất nhiều công việc, luật sư không thể so với các giám đốc điều hành kinh doanh thông thường, có thể dễ dàng bỏ công việc lại, cô thì lại không thể. Như thế thật tốt, còn một vụ án khó kéo dài đã lâu còn đang chờ cô giải quyết nữa!

Ấn ấn cái trán mệt mỏi, cô ngồi ở bàn làm việc bắt đầu những tác phong quen thuộc. Chân mày nhẹ nhàng nhướn lên, một đồng bút chì được mài nhọn xuất hiện trên bàn, bàn tay mềm mại, ngón tay sơn màu tím cũng không rời rã, tay phải cầm bút nhớ, tay trái không ngừng lật mở hồ sơ, khi gặp được những chi tiết quan trọng rất đánh dấu vào, đầu ngón tay không rảnh rỗi ở trên bàn phím máy tính nhanh nhẹn hoạt động. Cửa sổ sau lưng mở một nửa, ánh mặt trời chiếu vào, đem cô hòa nhập vào với ánh sáng vàng nhạt.

Đó là hoàn cảnh khi Đường Lưu Nhan đẩy cửa văn phòng ra nhìn thấy.

Hắn dựa vào cửa không nói gì, ánh mắt im lặng dừng trên người phụ nữ liều mạng làm việc kia, khuôn mặt bình tĩnh làm cho người khác nhìn không thấu, sờ không được tâm tư của hẳn.

Mãi cho đến khi trợ lý Tiểu Vương hai tay ôm chồng tài liệu đi đến, không ngẩng đầu chỉ thấy một pho tượng lớn chắn ở cửa làm việc làm hẳn không thể bước vào, liền trợn mắt lên mở miệng than thở, “Bạn à, tôi nhờ chút nào, làm trì hoãn công việc của Lâm tỷ tôi không.... Đường tổng? ? ! !” Tiếng nói đột ngột dừng lại rồi tự nhiên hét to kéo Lâm Cẩm Sắt ra khỏi trạng thái làm việc .

Đã nhiều ngày không gặp, trí óc Lâm Cẩm Sắt nhất thời không phản ứng kịp. Đường Lưu Nhan? Hẳn làm sao có thể xuất hiện ở đây? Đột nhiên một ý nghĩ mơ hồ như tia chớp xẹt qua trong đầu, làm cho cô sợ hãi toàn thân chảy mồ hôi lạnh!

Hình như, sáng sớm hôm đó, trên tờ giấy hẳn để lại có viết gì đó? ...

....”Thức dậy thì gọi điện thoại cho tôi!”

Dây thần kinh giật lên một chút, quên đi, phải như các chiến binh, dũng cảm đối diện với thực tế tàn khốc vậy. Ôm tâm trạng bi thảm, Lâm Cẩm Sắt đẩy ghế bước ra, vòng qua bàn công tác, vụng về xấu hổ hắng giọng, miễn cưỡng mỉm cười, mở miệng nói, “Đường tiên sinh tới đây mà không báo trước vậy, để tôi chuẩn bị một chút có tốt hơn không?” Ngữ điệu mềm mại mới nghe như thăm oán nhưng lại là làm nũng.

Một bộ quần áo thanh lịch, khéo miệng hơi cong, chớp mũi tự nhiên đỏ hồng lên, bàn tay gân xanh để trên bàn làm việc, một vài lọn tóc không nghe lời chảy xuống vai, cô có một loại lơ đãng gọi cảm đặc biệt.

Nhưng tâm trạng của Đường Lưu Nhan lại vô cùng tốt , khéo miệng nhẹ cong lên, một thân tây trang nhẹ nhàng di chuyển, lướt qua Tiểu Vương cùng một đồng hồ sơ ở cửa há miệng ngạc nhiên, tới ôm lấy thắt lưng cô, trong nháy mắt hơi thở ấm áp lướt qua vành tai hẳn cảm rồi dừng lại bên môi cô, giọng nói từ tính miễn cưỡng , “Sao, không vui? Tôi xuất hiện không phải là tin vui của em sao?”

Tin vui... Khéo miệng khẽ giật lên, Lâm Cẩm Sắt xúc động kim nén không trợn mắt, phải là tin đáng sợ mới đúng. Nhưng xem bộ dáng đại thiếu gia này hình như không có chuyện gì bức mình, rốt cuộc đã quên mất chuyện kia thì phải.

“Ha ha, thật đúng là tin vui, nhưng, Đường tổng lần này hạ cố tới đây, không phải muốn mời tôi lên tòa án chứ?” Cẩm thấy nhẹ nhõm thở phào, cô không dấu vết thoát ra khỏi vòng tay hẳn, nửa thật nửa vờ cười

nói, “Hôm nay không được, tôi đã có hẹn rồi, nói chuyện sau nha... Tiểu Vương, đưa Đường tổng xuống.” Nói xong, còn chưa kịp nháy mắt với Tiểu Vương, chợt nghe một câu băng quơ nhẹ nhàng bên tai, “Lâm luật sư, kĩ thuật trốn tránh của em thật đẳng cấp, nha?”

Lời tố cáo nhẹ nhàng dừng lại bên tai cô, nếu người khác thấy nhất định nghĩ là lời ngon tiếng ngọt, còn với Lâm Cẩm Sát thì đúng là hàn khí thấm vào tận xương cốt.

Cô vượt qua .

Công tử kia là con cái của hào môn thế gia, từ nhỏ đã hô phong hoán vũ, không sợ trời không sợ đất, từ khi còn là cái bào thai đã cao quý ngạo mạn, có lẽ việc hấn dung túng một con mèo con cũng sẽ ngẫu hứng như thế, nếu tâm trạng vui thì có thể trêu đùa, nhưng sẽ không cho phép người khác động chạm vào uy quyền của hắn.

Cô có chút bất lực. Đường Lưu Nhan này, trái tim ẩn quá sâu, vì vậy ngay cả người giỏi sát ngôn quan sắc(sát ngôn quan sắc: quan sát người khác qua sắc mặt và lời nói) như cô nhất thời cũng không biết nên ứng phó như thế nào. Gần một chút không được mà xa cách lại càng không thể. Chừng mực này rất cục cô phải nắm chắc như thế nào mới có thể vừa không đắc tội vị tôn phật này lại không đặt bẫy làm ình khó xử?

Mím môi, vừa ngẩng đầu, cô đã thay đổi bằng một nụ cuwofi diễm lệ, mâu quang rung động, rung động, giống dòng nước không an phận trong ly thủy tinh, tiếp nhận vòng tay của người đàn ông đó, cô cười duyên nói, “Tức giận? Tôi chỉ đùa chút thôi mà. Đường tổng, ngài đại nhân có đại lượng, tha tội cho tôi, nếu không, hay là tôi mời ngài đi ăn cơm?” Nói xong, lại xoay người lướt nhìn Tiểu Vương vẫn ôm hồ sơ không dám động đậy, “Tiểu Vương, chị cùng Đường tổng ra ngoài một chút, em đem hồ sơ sắp xếp, lưu trữ cho chị, còn lại chị về xử lí sau.” Một cái nhìn khinh thường hung hăng ném qua, dường tưởng rằng cô không biết hắn đang cười trộm. Chờ đấy, cuối tháng nhất định phải trừ tiền lương hắn mới được!

“Không cần ” giọng nam bên cạnh từ từ vang lên, “Mang hồ sơ đi cùng luôn đi.”

Đúng là không phải giờ tan sở, đường cũng không tắc nghẽn, một chiếc Mercedes màu đen ở giữa đường từ từ đi về phía trước.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh.

Lâm Cẩm Sát ngồi ở ghế phó lái, nhẹ nhàng quay sang bên cạnh, thấy khuôn mặt trầm tĩnh của người đó. Đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn con đường phía trước, đôi môi mỏng không ý thức được cong lên , ngón tay thon dài tái nhợt nắm trên vô lăng, bộ dáng nhàn nhã tự tại thật sự khuynh thành họa thủy.

“Nhìn đủ chưa?” Một câu hỏi amng theo ý thức đánh vỡ không khí trầm lặng trong xe.

“Chưa.” Nếu bị phát hiện rồi , cô cũng không có gì phải ngượng ngùng, đơn giản chỉ là nhìn chưa đủ. Cô cũng không phải thiếu nữ thanh thuần gì, cô sẽ không đỏ mặt vì ý thẹn thùng đạo đức giả. Ai mà không thích những thứ đẹp đẽ, cô không sợ không chạm vào, chỉ nhìn một chút cho tinh thần thoải mái thôi.

“Vậy nhìn cái gì thế?” Lại giống như lơ đãng hỏi câu nữa.

Lâm Cẩm Sát ở trong lòng mắt tròn tròn. Nhìn cái gì? Đường nhiên là nhìn ngài đó. Hay là Đường thiếu gia này thật sự bị tử tin quá mức, cô phải nói thẳng ra thì mới làm thỏa mãn hư vinh của hắn đây?

Cô hơi mím môi, quay đầu, ôm chặt túi hồ sơ ào trong lòng, không nói lời nào.

Không khí lại trầm tĩnh quỷ dị.

Lâm Cẩm Sát ở ngoài lưu lạc một mình cũng được mấy năm rồi, thực tế khốc liệt từ lâu đã làm cho tính cách cô ương ngạnh hơn nhiều, nhưng trong hoàn cảnh này dù quật cường thế nào, nhuệ khí lớn đến đâu cũng bị đập tan, không có cách nào chống cự được . Được, cô có thể vì sự nghiệp, vì sinh tồn mà bỏ tôn nghiêm lại, nhưng không có nghĩa là cô cam tâm tình nguyện .

Thời gian im lặng chậm rãi trôi qua, Đường Lưu Nhan, vẻ mặt không đổi sắc tiếp tục lái xe, giống như là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ngay khi Lâm Cẩm Sát cảm thấy nhàm chán ngáp một cái, Mercedes-Benz lại thay đổi vị trí, dừng lại tại một nơi mờ ám, không chờ đợi Lâm Cẩm Sát từ trong sợ hãi lấy lại tinh thần, một cái hôn hung mãnh đến

cực điểm rơi xuống môi cô!

10. Chương 10: Tôi Phải Làm Sao Với Em Bây Giờ

Hoàn hành như một cơn bão, nụ hôn đầy tính xâm lược ở trên đôi môi của cô tàn sát, giống như tức giận tích tụ đã lâu rồi cực cũng có cơ hội phát tiết. Người đàn ông đó gần như tàn nhẫn cắn đôi môi cô, cắn vào lưỡi cô, cô bị cắn đau, giây dựa một hồi, mùi máu tanh nhất thời ở trong môi cô, lưỡi cô khuếch tán ra.

Mùi máu tanh ngọt cổ vũ dục vọng điên cuồng, cánh tay hắn bắt đầu kéo áo của cô lên dò xét đi vào vật áo cô, tiến tới ổ bụng nhỏ nhắn bóng mịn của cô, ngón tay thon dài lạnh lẽo đi lên phía trên. Cô muốn kêu lên, muốn chống cự nhưng nụ hôn của hắn cường bạo trên môi lại ngăn cản cô, chế ngự cô khiến cô không thể động đậy!

Ngay khi cô sắp buông tay thỏa hiệp, động tác của hắn lại dừng lại, rút lui, thở dốc dán trên môi cô, tiếng nói chế giễu khàn khàn, “Tôi phải làm sao với em bây giờ?” ngữ khí miễn cưỡng kia, mơ hồ mang theo tức giận cùng bất đắc dĩ, hoặc như là trẻ con giận dỗi làm nũng.

Lâm Cẩm Sắt lại vô tình ở trong lời nói của hắn tìm kiếm điều gì đó. Cô sợ hãi, Đường Lưu Nhan này, hỉ nộ vô thường, lúc nào cũng sâu kín tận bên trong, lúc trước làm sao cô lại có thể trêu chọc hắn chứ!

Ngực thở dữ dội, cô dùng lực đẩy hắn ra, bắt đầu sửa sang lại quần áo xộc xệch, đôi mắt nhắm lại, không biết đang suy nghĩ gì. Nhìn từ góc độ của Đường Lưu Nhan, chỉ nhìn thấy cặp lông mi xinh đẹp kia hơi rung động, giống đóa hoa nhỏ lại giống cánh bướm.

Một lát sau, Lâm Cẩm Sắt rốt cuộc cũng trấn áp được hơi thở của mình, mới ngẩng đầu, nghiêm mặt nói, “Đường tổng, xem ra chúng ta rất cần phải nói chuyện.”

Ánh mắt sâu thẳm như cười mà như không nhìn cô, “Nói chuyện gì?” Đôi môi mỏng khẽ nhếch, ngữ điệu lưỡi biếng kia làm cho trái tim cô bốc lên một ngọn lửa.

Cô nắm chặt bàn tay mình, mở miệng lại là điệu bộ coi thường, “Đường tổng, chúng ta cũng không phải vừa mới quen biết, tôi cũng không phải khách sáo nữa, lúc trước chúng ta cũng không phải tình nguyện, huống hồ lúc đó tôi cũng không kí cái gì gọi là hiệp ước, cho nên,” dừng một chút, cô nói tiếp, “Hành vi của ngài bây giờ, hình như có chút không đúng?”

Người kia không trả lời, chỉ là ngón tay có một chút không muốn quay vô lăng, một lát sau, mới chậm rãi mở miệng,

“Như thế nào, lợi dụng xong rồi nhanh chóng đá tôi đi vậy hả?”

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy cơ thể cứng đờ, một hơi lạnh từ xương sống lan ra không gian xung quanh. Cô không tự giác lùi lại, nép sát vào chiếc ghế, cũng không ngờ động tác tự bảo vệ bình thường này lại làm cho người đàn ông kia vô cùng tức giận.

“Có ý gì?” Cô ổn định tâm trạng, trấn tĩnh mở miệng.

“Oh? Thì ra không phải vì Hứa Thuyền, mà là...” Như đang nhớ lại điều gì đó, “Tên là Tần Miển phải không? Sao, yêu người đàn ông đã kết hôn đó, cô đâu không phải là em à?”

Cô mở to mắt, “Ngài điều tra tôi?”

“Ha ha, ” một tiếng cười khẽ từ môi gian dật ra, nhàn nhã dựa vào ghế nệm thoải mái, khuôn mặt tinh xảo mê hoặc, lời nói cũng trở thành mỉa mai, “Em cho rằng Đường Lưu Nhan tôi là loại người nào? Sẽ để ột người phụ nữ không biết rõ lai lịch nằm trên giường của mình?” Ngụ ý chính là từ lúc cô “Thông đồng” với hắn, hắn cũng đã hiểu rõ quá khứ của cô.

Lâm Cẩm Sắt giận dữ cười lại, con tim chấn động, rất có ý phá bình phá ngã, ” Đường tổng chẳng phải là bụng đói ăn quàng, loại đàn bà “lai lịch không rõ” như tôi cũng có thể ở trên giường của ngài, về sau có cần nâng chỉ tiêu cao hơn một chút, đừng để cho giường mình dính những thứ bẩn thỉu như vậy?”

“Con mèo nhỏ rốt cục cũng giơ móng vuốt .” Hấn cười khê , đột nhiên nụ cười đọng lại trên gương mặt, mắt híp lại, ánh mắt thâm trầm sâu kín dừng trên mặt cô, “Không nghĩ tới Lâm luật sư không chỉ có sự nghiệp thành công, người theo đuổi cũng nhiều quá đi, ” ngón tay hấn lướt trên mặt cô, các đốt ngón tay căng thẳng nắm mạnh cằm cô, “Rốt cục em chỉ dùng bộ mặt quyến rũ kia mà đi mê hoặc tâm trí đàn ông sao?”

Sau đó...

“Xuống xe.”

Sau đó Lâm Cẩm Sắt cô ngoan ngoãn lặn xuống xe, cười lạnh nhìn theo chiếc Mercedes màu đen cũng cao ngạo như chủ nhân của nó rời đi.

Nụ cười cũng không kéo dài lâu. Có hai nguyên nhân.

Một, bây giờ đang ở trên đường cao tốc, căn bản không có xe taxi qua lại; hai, hồ sơ của cô hình như còn ở trên xe con người kia...

Vì thế tất cả mọi thứ đều quay lại từ đầu, như không có chuyện gì xảy ra

Lâm Cẩm Sắt mỗi ngày đều phải làm thêm giờ, mỗi vụ án đều rất phức tạp và khó khăn dường như khiến cô không có cả thời gian để thở nữa. Lại là điện thoại hỏi han, lại là đối mặt với đương sự không hiểu biết gì, còn phải đến tòa án và viện kiểm sát tìm hiểu. Luật pháp Trung Quốc không phải là hoàn hảo, mặc dù trong đó luật sư có thể lợi dụng sơ hở, nhưng mặt khác, cũng làm cho cô hữu tâm vô lực trong nhiều trường hợp.(Hữu tâm vô lực: có tâm mà không làm được gì)

Hôm nay, cô lết thân xác mệt mỏi ra khỏi tòa nhà, màn đêm đã buông kín, sao phủ đầy trời.

Đồng nghiệp trong sở hầu như đã về hết . Ngay cả thân thể này có làm bằng sắt, nhưng mấy ngày mấy đêm liên miên không ngủ nghỉ, đến siêu nhân cũng không chịu nổi.

Cô không phải siêu nhân, nhưng những thứ rắc rối này là cô để lại vì thế không thể không quan tâm.

Ngã tư ban ngày phồn hoa này đã dần dần yên lặng, ngọn đèn mờ nhạt kéo dài hình ảnh của cô. Chiếc xe nhỏ bé của cô đã đưa đến tiệm bảo trì rồi, muộn như vậy TAXI cũng không còn, cho nên hôm nay cô phải đi bộ về nhà.

Khu này trị an tốt lắm, hơn nữa lúc trước Ngô Ưu buồn lo vô cớ mua súng phun nước để phòng cho cô, cho nên bước đi của cô một chút cũng không gấp, chậm rãi giống tản bộ. Cô rất muốn hưởng thụ cảm giác đi bộ trên đường. Nghe tiếng bước chân của chính mình, tưởng tượng bước chân nhẹ nhàng như đi trên mây, cảm giác cô đơn cũng dần biến mất.

Một chiếc Lamborghini trắng không tiếng động đi cạnh cô, cô đang cúi đầu, tinh tế đếm từng bước chân, căn bản không chú ý người ngồi trong chiếc xe đi bên cạnh đã nhìn chăm chú cô rất lâu rồi. Cuối cùng, Lamborghini tiến lên một bước, dừng lại trước mắt cô.

Lâm Cẩm Sắt nhíu mày, người này lái xe kiểu gì vậy? Đang muốn vòng qua con quái vật này, thì một giọng nói lãnh đạm quen thuộc lại khiến cô đột nhiên ngừng đầu,

“Lên xe, anh chở em.”

Bóng đêm thâm trầm, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào cửa kính xe kia làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, lúc sáng lúc tối, làm người ta thấy không rõ về mặt anh. Chỉ có cặp mắt màu hổ phách kia, lạnh lẽo lạnh lẽo , cứ yên lặng như vậy nhìn cô.

11. Chương 11: Nhiều Năm Như Vậy, Em Nợ Anh Một Câu Nói

Lâm Cẩm Sắt từng vô số lần tưởng tượng cách bọn họ gặp lại nói chuyện với nhau.

Có lẽ cô sẽ mỉm cười, sau đó nói, “Đã lâu không gặp, anh có khỏe không?” Nếu như thế này, có phải hay không rất vô liêm sỉ?

Hoặc là nói, “Hứa Thuyền, năm đó em xin lỗi anh, em không yêu cầu sự tha thứ của anh, chỉ hy vọng anh quên đi, còn phải luôn hạnh phúc.” ...rất buồn nôn, cũng giống như diễn viên trên phim tình cảm mà!

Hoặc nói...

Cô hình dung ra vô số khả năng, chỉ là không đoán trước được, cô và anh là chạm mặt như thế này.

Anh ngồi trên ghế lái của Lamborghini, cửa kính xe thủy tinh chiếu xuống, đôi môi mỏng hơi mím, nói với cô, “Lên xe, anh chở em.”

Giờ phút này cô ngồi bên cạnh anh, trên ghế phụ, ban đầu vốn là muốn ngồi vào ghế sau, nhưng như thế không phải vô tình biến Hứa Thuyền thành tài xế hay sao, cho nên từ bỏ, cắn môi ngồi vào ghế phụ mà thắt dây an toàn.

“Để anh.” Tiếng nói bên cạnh vừa dứt, một hơi thở quen thuộc lại xa lạ bao phủ lấy cô.

Trái tim của cô trong nháy mắt ngừng đập, không biết như thế nào hốc mắt nóng lên, suýt nữa rơi lệ!

“Không cần, em tự làm được rồi.” Bối rối tránh đi, cô chạy nhanh cúi đầu thắt dây an toàn vào, thuận tiện đem nước mắt sắp tràn mi rút trở lại. Động tác này khiến cô không nhìn thấy thân thể anh ở trong không trung cứng đờ lại, ngừng một lát, các ngón tay kia lặng lẽ nắm chặt rồi lại chậm rãi buông ra đặt trên vô lăng.

Xe chậm rãi bò đi, bò trên ngã tư đường ban đêm yên tĩnh không bóng người.

Hai người lặng im rất lâu. Lâm Cẩm Sắt nhất thời không biết nên nói gì. Dường như có rất nhiều lời muốn nói lại không biết phải nói gì trước, cũng không biết nói gì mới thích hợp. Thân là một luật sư hàng đầu rằng làm bằng đồng thời khắc này cũng trở nên vô dụng.

Chính trong lúc lưỡng lự không biết nói gì, Lâm Cẩm Sắt vô tình mở mắt nhìn con đường phía trước, thật là không tốt, cô nhỏ giọng cả kinh kêu lên, “Nhầm rồi, nhà em ở hoa viên Biển xanh, không phải đường này, quay lại đi!”

“... Chưa nói đưa em về nhà.” Lạnh lùng liếc mắt một cái, người này tiếp tục lái xe về phía trước.

“Nhưng...” Định nói, nhưng cô lại dừng lại, cắn cắn môi, “Hứa Thuyền, xin lỗi anh.”

Ánh đèn bên trong xe có chút ảm đạm, ánh đèn đường chiếu vào cửa sổ xe, lúc sáng lúc tối, tay lái vừa chuyển, xe quẹo vào một con đường khác.

Thật lâu sau, lâu đến mức Lâm Cẩm Sắt nghĩ anh không muốn trả lời, đang có chút nản lòng thối chí, thì anh lại chậm rãi mở miệng, “Cẩm Sắt, nhiều năm như vậy, em nợ anh một câu nói.”

Gió đêm lạnh lạnh, xuyên qua cửa kính xe từ từ thổi vào, Lâm Cẩm Sắt xoay người qua nhìn về phía Hứa Thuyền, chỉ thấy anh cũng chăm chú nhìn cô, đôi đồng tử màu hổ phách kia thật vô cùng xa lạ.

“Nợ anh... Cái gì?”

“Em không yêu anh.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, so với gió đêm còn lạnh hơn, “Em nợ anh một câu ‘Em không yêu anh’.”

Cơ thể Lâm Cẩm Sắt chấn động, đột nhiên siết chặt ngón tay, “Hứa Thuyền, em...” Đang định mở miệng nói gì đó, lại nghe thấy dường như anh chưa phát giác sự khác thường của cô, lại tiếp tục chậm rãi nói, “Nhiều năm như vậy, anh luôn chờ những lời này, nhưng người phụ nữ xấu xa này, em chưa bao giờ nói với anh cả.”

Lâm Cẩm Sắt trong lòng đau đớn, cắn nhanh môi, cảm giác áy náy thống khổ bắt đầu ở ngực cuộn cuộn lên, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cô nói, “Hứa Thuyền, anh đừng như vậy, anh muốn cho em gánh nặng tội lỗi mãi mãi sao?”

Lamborghini đột nhiên bị phanh lại!

Cơ thể Lâm Cẩm Sắt theo quán tính bị đẩy mạnh về phía trước, lại bị dây an toàn giữ chặt, vai rất đau, nhưng cô đã không còn quan tâm đến nó nữa, bởi vì sắc mặt người đàn ông bên cạnh tái nhợt như tờ giấy, khuôn mặt anh tuần vì thống khổ mà trở nên khó coi

“Anh đừng thế nào? Lâm Cẩm Sắt, em thật vô cùng ích kỉ! Em không yêu anh thì nên để cho anh chấm dứt tình yêu đó, kẻo lừa đảo như em dựa vào cái gì để cho anh nhớ nhớ thương thương vậy!”

Ngực đau đớn, môi bị cô cắn trắng bệch.

Nước mắt cuối cùng cũng phải rơi.

“Hứa Thuyền, xin lỗi, xin lỗi...” Cô cứ nhắc đi nhắc lại như vậy, nước mắt không khống chế được cứ tràn ra như vậy.

Cô thật không biết lại tổn thương anh sâu đến thế! Giờ phút này cô hận không thể đem chính mình đâm một nhát!

Hứa Thuyền cúi đầu nhìn người phụ nữ anh đã từng rất yêu cũng rất hận này, cô đẹp hơn trước kia, nhưng bộ dáng khi khóc vẫn như vậy không thay đổi chút nào.

Một dòng nước mắt từ hốc mắt của cô không ngừng trào ra, trước kia anh từng trêu cô rằng khi cô khóc giống như con rồng phun nước, bàn tay ôm khuôn mặt đỏ bừng, môi run nhè nhẹ, hàm răng cắn chặt, toàn thân không ngừng run rẩy, cũng không muốn khóc thành tiếng, cứ như vậy nghẹn ngào.

Anh chớp mắt thấp giọng nói, “Cẩm Sắt, anh không cần câu xin lỗi.” Xin lỗi có ích gì? Nếu một câu thực xin lỗi có thể để trái tim quên đi cảm giác đau đớn vì bị người mình yêu phản bội, như vậy anh tình nguyện lựa chọn không bao giờ gặp cô nữa, cho đến khi quên đi.

Toàn thế giới đều có thể nói xin lỗi với anh, nhưng cô thì không thể.

Cô thiếu nợ anh, không chỉ một câu nói đơn giản như thế!

Bàn tay nắm thành quyền, rất lâu, lại chậm rãi buông ra, anh khẽ thở dài, bất đắc dĩ khởi động xe, “Anh đưa em về nhà.”

Đúng là vẫn còn luyến tiếc, luyến tiếc khi thấy cô khóc.

12. Chương 12: Không Yêu, Lại Muốn Một Mình Độc Chiếm

Bầu trời đêm mùa hè thoáng đặng, sao đầy trời. Nguồn nhiệt ban ngày lúc này đã biến mất hầu như không còn, gió làn gió mát mẽ thổi nhẹ, bóng cây lay động.

Lamborghini dừng ở hoa viên khu biệt thự Biển Xanh.

Dừng lại.

Nhưng không có người xuống xe.

Lâm Cẩm Sắt đẩy cửa xe, bất động, cúi đầu nhụt chí nói, “Hứa Thuyền, em phải xuống.” Vừa rồi thật sự là không khống chế tốt cảm xúc. Vài ngày gần gũi, lại ở trước mặt hai người đàn ông khóc hai lần, thật xấu hổ.

“Nha.” Không phản ứng.

“Em phải xuống xe.”

Lạch cạch một tiếng, khóa điện tử mở ra, Lâm Cẩm Sắt thôi mở cửa xe, còn chưa kịp nói câu tạm biệt đã bị một cánh tay kéo lại, cô còn chưa kịp phản ứng gì, một cái hôn đã rơi xuống khuôn mặt cô.

Bên tai vang vọng tiếng nói của anh, thống khổ, bất đắc dĩ và kéo dài

“Cẩm Sắt, chúng ta quay lại, được không?”

Nhìn theo Lamborghini rời đi, Lâm Cẩm Sắt nhú mày đi đến phía cửa nhà.

Lấy chìa khóa từ trong túi xách, tra vào, ngay khi định xoay nắm đấm, bỗng nhiên có một đôi tay từ sau lưng xuyên qua phần eo cô cầm lấy chìa khóa!

Da đầu đột nhiên tê dại, cô sợ hãi bật lên thành tiếng! Sợ hãi qua đi Cô phản xạ có điều kiện đưa tay cánh tay vòng xuống dưới, nện một quyền.

Phía sau truyền đến một tiếng kêu rên quen thuộc, có lẽ bị đụng vào xương sườn, nhưng người này cũng không bởi vậy mà buông tay, ngược lại càng cầm chặt.

Cái này làm cho Lâm Cẩm Sắt càng sợ hãi hơn, trong lòng thầm kêu không ổn.

Nguyên nhân chính là, tiếng kêu rên kia rất quen thuộc, dường như mỗi đêm cô đều có thể nghe được. (cụ thể vì sao kêu rên, cái này mọi người biết rồi nhé, khỏi hỏi .)

Toàn thân cứng ngắc, cô chậm rãi quay lại, miễn cưỡng mỉm cười, giọng nói khô khan,

“Đã muộn thế này rồi, Đường tổng không cùng nhuyển ngọc ôn hương, chờ đợi trước cửa nhà tôi làm gì?”(nhuyển ngọc ôn hương: ở bên người đẹp)

Bóng đêm nồng đậm, ánh đèn đường mờ mịt chiếu vào nơi này, thẳng đến đôi mắt sâu thẳm của Đường Lưu Nhan, nhưng đôi mắt ấy so với hàng vạn ngôi sao trên trời lại sáng chói hơn nhiều.

Môi hần cong lên, tươi cười trí mạng, “Lâm luật sư trẻ như vậy mới trở về, hay là cùng ai nhuyển ngọc ôn hương?”

Khoảng cách của họ quá gần, khi Lâm Cẩm Sắt quay người lại, dường như bị Đường Lưu Nhan ôm vào trong lòng ngực. Lúc nói chuyện, hơi thở nóng ấm của hắn phủ đều trên mặt cô, ái muội và nguy hiểm.

Yêu nghiệt! thật yêu nghiệt.

Lại còn dám dùng lời của cô để đùa giỡn cô?! Nói vậy vừa rồi khi Hứa Thuyền đưa cô về hắn đã thấy hết rồi.

Khép mắt lại, Lâm Cẩm Sắt không dấu vết tránh khỏi vòng tay hắn, lùi lại hai bước, cười lạnh nói, “Tôi làm gì, ngài có liên quan sao?” Hoàn toàn muốn xé rách mặt mũi.

Cô còn chưa quên người đàn ông trước mặt này lần trước thật không phong độ để cô lại ở đường cao tốc, bản thân thì nghênh ngang đi mất, à, đúng rồi, còn có hồ sơ của cô. Lúc đầu vốn nghĩ rằng hắn sẽ sai người đưa đến sở luật sư của cô, không ngờ cô chờ tã chờ hũ (chờ mãi), thế mà ngay cả bóng dáng cũng không thấy! Hồ sơ của cô tuy rằng không phải là vô cùng quan trọng, nhưng tóm lại cô và đồng nghiệp trong sở khó khăn lắm mới sưu tập được, bị mất đi như vậy, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không cam lòng.

Đường Lưu Nhan ôm cánh tay dựa vào tường, nửa chút cũng không bị lời của cô chọc giận, thản nhiên cười, “Người phụ nữ là tình nhân của tôi, sao lại nói tôi không liên quan vậy?”

Người đàn ông này thật sự là không thể hiểu nổi!

Sắc mặt Lâm Cẩm Sắt trầm xuống, giọng nói lạnh lùng, “Đường tổng nói chuyện phải có căn cứ.” Cái gì mà tình nhân chứ?

“Căn cứ?” Sắc mặt người đàn ông này biến đổi so với trời còn nhanh hơn, vừa rồi còn cười đến người thú vô hại (tức là không vô hại với ai cả kể cả người và thú), chỉ trong chớp mắt mưa gió đã sắp đến, Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy cơ thể khẽ động, tất cả sức mạnh đều dùng để chế ngự cảm cô.

Đường Lưu Nhan khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi ghé sát vào mặt cô, gần đến nỗi chóp mũi của cả hai cũng có thể chạm vào nhau.

Lâm Cẩm Sắt sợ hãi mở to mắt, cơ thể không chịu nổi chế độ đứng yên tại chỗ!

Đôi môi bạc của hắn hạ xuống trán cô, đôi lông mày, hàng lông mi nhẹ run, hai má, và từ từ lang thang tiếp, “Như vậy... Người đàn ông kia là hôn em ở chỗ này, ” rất cực, nụ hôn không mang theo cảm xúc gì lạnh như băng dừng lại trên đôi môi tái nhợt của cô, hơi thở lạnh khốc phả trên mặt cô, giống như vết nứt mùa hè, “Vẫn là nơi này...” Cuối cùng một chữ biến mất trong khoảng giao giữa hai đôi môi.

Lâm Cẩm Sắt căn bản không có cách nào phản kháng hắn, chỉ có thể nhắm mắt lại, tùy ý hắn dùng đầu lưỡi lách vào hai hàm răng cô...

...”Không thể quay lại, Hứa Thuyền, chúng ta quay lại không được. Ngay cả khi anh tha thứ cho em thì vĩnh viễn em cũng không thể tha thứ ỉn.” Khi cô vừa xuống xe, không quay đầu lại, vừa đi vừa nói thầm.

...

Môi lại một lần nữa bị cắn!

“Lại không chuyên tâm ...” Giọng nam khàn khàn trầm thấp trong đó hỗn loạn không thể nhận ra là trách cứ hay oán giận.

Cô thở dài trong lòng, đàn ông đều là thế này, không yêu, nhưng lại muốn một mình chiếm lấy. (ha ha:D, bá đạo)

“Đường tổng...”

“Lưu Nhan, gọi tên, Lưu Nhan.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi bị cắn sưng đỏ của cô, dường như có chút thương tiếc. Loại cảm giác kì quái này khiến cho toàn thân Lâm Cẩm Sắt nổi da gà, không tự giác gạt tay hắn ra.

“Đường tổng, tôi nghĩ quan hệ của chúng ta không thân thiết đến mức gọi tên.”

Với người đàn ông này càng không thể.

Cô còn có tham vọng của mình, sự nghiệp mình, cô muốn bước lên cao, mà người đàn ông tên Đường Lưu Nhan này, nếu biết cách dùng, tất nhiên sẽ là công cụ tốt nhất mang lại thành công cho cô, nhưng, cô tự thấy mình không có khả năng nắm giữ hắn...

Hắn giống như một ngọn lửa nguy hiểm, có lẽ sẽ có vô số cánh bướm can tâm vì hắn bay về phía cái chết, nhưng cô sẽ không. Nàng sẽ đứng ở một vị trí thích hợp, vừa có thể sưởi ấm, vừa có thể bảo vệ ỉn không bị tổn thương, nếu ngọn lửa này lan đến phía cô, như vậy cô sẽ thoát khỏi và chạy trốn.

“Oh?” Đường Lưu Nhan thấp giọng cười thành tiếng, “Chúng ta là quan hệ gì? Quan hệ đã đi tới mức thân thuộc cả da thịt của nhau mà lại nói không quen?” Lại là giọng điệu mỉa mai trào phúng như vậy.

“...” Lâm Cẩm Sắt hơi nhếch môi, không muốn quan tâm việc hắn cố tình gây nên, nhặt chìa khóa vừa rơi xuống lên, định mở cửa đi vào.

“Hứa Thuyền, người đàn ông kia tên Hứa Thuyền phải không?” Giọng nói lười biếng mang theo chút khó chịu truyền tới.

Bàn tay cầm chìa khóa cứng đờ, Lâm Cẩm Sắt siết chặt ngón tay, mạnh mẽ xoay người, một đôi mắt đen tối trừng lên rơi vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn, tiếng nói lạnh nhạt: “Đường Lưu Nhan, nếu ngài dám động vào anh ấy, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngài.”

Không ngờ rằng cô sẽ dùng ngữ khí mãnh liệt như thế, Đường Lưu Nhan ngẩn người, tiếp đó là một nụ cười mờ nhạt, chỉ giống như bông hoa khê nở, yêu kiều cuốn hút, hắn nói, “Lâm Cẩm Sắt, tôi không cần cái “không tha thứ” của em, quyền chủ động ở trên tay tôi, em chỉ có quyền lựa chọn.”

Lâm Cẩm Sắt vô lực dựa tường, thấp giọng cười khổ nói, “Đường Lưu Nhan, sao ngài lại ép tôi như vậy?” Lâm Cẩm Sắt cô tài gì đức gì mà có thể khiến cho Đường đại công tử không từ thủ đoạn muốn chiếm được đến như vậy?

Trong bóng đêm, nụ cười của hắn như Thanh Phong, hắn nhẹ cúi người xuống, bế cô tái nhợt như tờ giấy lên, mái tóc xoăn dài của cô vương lên mặt, ôn nhu nói khẽ, “Nói như vậy em nguyện ý ở bên cạnh tôi sao, mèo con ngoan ngoan?”

13. Chương 13: Giam Cầm

Phòng tắm xa hoa, hơi nước sương mù lượn lờ bốc hơi trong phòng tắm, trong chiếc gương mờ hồ hình ảnh hai người quấn lấy nhau.

Tình dục ở trong sương mù mờ mờ lung lung trắng hoa.

Khí trời khô nóng.

Lâm Cẩm Sát cắn răng nuốt tiếng rên rỉ khó nhịn xuống, vòi hoa sen phun nước lên quần áo cô... trong suốt, không thể che đi dáng người xinh đẹp quyến rũ...

Cơ thể mềm nhũn dường như đã không chống đỡ nổi muốn rớt xuống, cánh tay ngọc ngà trắng nõn quấn trên cổ người đàn ông, từng ngón tay tinh tế hung hăng nhéo lên tấm lưng chắc nịch của người đàn ông, làm cho hắn thét lớn một tiếng, sau đó cũng là tiếng cười nặng nề, ngay tiếp theo lại là một phen tra tấn đùa nghịch.

“Ngaoan, Cẩm Sát, gọi tên anh.” (đoạn này đổi cách xưng hô, bạn nào thấy không hợp thì ment lại nha!) Cho dù ở thời khắc như vậy, người đàn ông vẫn duy trì ngữ điệu bình tĩnh trên chộc như trước, dùng tiếng nói khàn khàn nhẹ giọng dụ dỗ người phụ nữ hai má đỏ bừng hơi thở hỗn loạn nhưng vẫn kiên nhẫn cắn răng trong lòng.

Sương mù mùa thu nhẹ nhàng như sóng, giống như lớp sương mù trong phòng tắm mờ mờ lung lung, trong nháy mắt, bình tĩnh muốn rơi nước mắt, nhưng lại không có cách nào rơi được. Lâm Cẩm Sát nhắm mắt lại, nhìn qua, dám không hề rùng.

Hơi thở cực nóng phả trên gương mặt cô, vành tai bị cắn nhẹ, từng đợt run rẩy giống như có một dòng điện chạy trong cơ!

“GỌi tên anh ...”

“...”

“Ngaoan, gọi anh Lưu Nhan...”

“...” Môi đã bị cắn trắng bệch, tơ máu bắt đầu từ từ chảy ra ửng ửng không thể nhìn thấy.

Kiên nhẫn của người đàn ông tựa hồ đã bị tiêu biến hầu như không còn, hừ lạnh một tiếng, bắt đầu tăng tốc độ và cường độ tấn công.

Thời điểm cuối cùng trước khi ngắt đi, Lâm Cẩm Sát hình như nghe thấy giọng nói khàn khàn bình thản lại ửng ửng tức giận bên tai

“Hừ, đàn bà thật cố chấp...”

Cô bị giam cầm .

À không, chính xác, hắn là cô bị theo dõi .

Bình thường, cô có thể cứ theo lẽ thường đi làm, nhưng chiếc xe yêu quý của cô đã bị tịch thu, thay vào đó là một chiếc Maybach, tặng kèm một gã lái xe vạm vỡ mặt mày dữ tợn.

Ra cửa là có người đi theo. À, nhưng thật ra nhóm theo dõi kia cũng thật thức thời, luôn có một đoạn khoảng cách thích hợp, vừa có thể theo dõi cô, lại không đến mức làm cho cô không kiên nhẫn mà chán ghét.

Có nhà cũng không thể về, vài ngày trước, cô theo chỉ thị của người nào đó gọi điện thoại cho Tiểu Ưu nói tạm thời không về nhà được, kết quả là một câu nói phần nộ của Tiểu Ưu “Cậu chết ở bên ngoài cũng đừng trở về!” Đuổi cô ra khỏi cửa...

Đường Lưu Nhan mua cho cô một căn hộ ở “Thúy sắc dục Lưu”, sát vách nơi ở của hân, trung gian đã thông, a, quang minh chính đại kim ốc tàng kiều.(kim ốc tàng kiều: nhà vàng giấu người đẹp)

Nếu chuyện này bị giới truyền thông biết được thì sao nhỉ?

... “Chính không thắng tà! ‘Hoa hồng’ giới luật sư bị đại ca xã hội đen bao dưỡng? !”

Khi nghĩ đến cái tiêu đề có thể xuất hiện trên mặt báo, Lâm Cẩm Sát đang quán cà phê trên lầu hai của “thúy sắc dục lưu” uống trà chiều.

Mọi người đều quay đầu lại, tò mò nhìn trộm người phụ nữ mặc quần áo hàng hiệu, đang uống trà đột nhiên cười đến mức kì quái này.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của họ bị một người đàn ông hấp dẫn.

Buổi chiều mùa hè, quán cà phê trên lầu hai “thúy sắc dục lưu”, màu xanh đậm của cây cối tươi tốt, say mê, mắt mê.

Quán cà phê không đông lắm, trong không trung hương vị cà phê nồng đậm cùng tiếng đàn dương cầm mềm nhẹ trộn lẫn, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Người đàn ông kia đứng giữa ánh nắng gay gắt giữa trưa mùa đi tới phía cô.

Khóe môi cong nhẹ nhàng lên, khuôn mặt sáng sủa tuấn tú nhã nhặn, áo sơ mi vàng nhạt lưu nhân phối hợp với chiếc quần dài làm lộ dáng người cao to, tay áo áo sơ mi tùy ý xắn lên, bước đi khoan thai, giống hoàng tử thường ngoạn trong ngự hoa viên.

Hơn 90% ánh mắt trong quán cà phê đều tập trung trên người hân, hân dường như lại không có cảm giác gì, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt thờ ơ đi tới vị trí của cô.

Lâm Cẩm Sát chớp mắt, nhấp một ngụm cà phê, hương vị êm dịu, nhưng vị đắng nhất thời từ đầu lưỡi tràn ngập tới cả khoang miệng.

Gương mặt thiên sứ, tâm địa ác ma.

Trong lòng bình tĩnh chột hạ, cô chậm rãi mở mắt mỉm cười quyến rũ nhìn về phía khuôn mặt ấy “Chờ ngài thật lâu.”

Không để ý tới ngữ điệu trào phúng của cô, Đường Lưu Nhan ngồi xuống chiếc ghế đối diện, vẫy tay gọi phục vụ kê một ly nước, lúc này mới hướng đôi mắt về phía cô, cũng cười khê, “Em to gan đấy chứ, dám gọi tôi từ hội nghị bí mật của Đường Môn ra gặp, em là người đầu tiên đó.”

“To gan cũng từ Đường tổng à.” Cô vuốt nhẹ mái tóc dài, cười quyến rũ.

Đường Minh là tổ chức lưng lẩy tiếng tăm trong cả hai giới hắc bạch (có nghĩa là cả xã hội ngầm và xã hội bình thường). Chi nhánh của nó bao phủ tất cả các lĩnh vực trong nước bất luận là kinh tế hay là chính trị, toàn bộ Đường Minh đều rất có thể lực, nhất là ở thành phố B, Đường Minh cơ hồ có thể che trời, quyền thế luân thiên.

Trong khi thế giới này gặp khó khăn, nó vẫn có thể đứng vững.

Đường Lưu Nhan nhú mày, cười nhẹ không nói, cho đến khi nước được mang đến nơi mới bưng lên uống một ngụm, từ từ mở miệng, “Nói đi.”

Lâm Cẩm Sát lại cười đến mê người, “Đường tổng quả nhiên thông minh, ” dừng một chút, cô nói, “Bây giờ tôi có một vụ kiện rất khó, muốn mời Đường tổng hỗ trợ.”

Kinh ngạc nhú mày, ánh mắt hứng thú của Đường Lưu Nhan dừng trên khuôn mặt tinh xảo diễm lệ của cô, “Ồ! Thì ra ngoài vụ kiện của Hứa Thuyền kia, còn có vụ kiện nào làm khó được Lâm đại luật sư nữa sao?”

Nắm chặt tay dưới gầm bàn, Đường Lưu Nhan, ngữ khí của ngài sao không châm chọc thêm chút nữa đi.

“À, tôi cũng đâu phải thần tiên gì, ” sắc mặt Lâm Cẩm Sắt không đổi khế cười , “Lần này phải nhờ Đường tổng mới được.”

” Như thế nào?”

Khi Đường Lưu Nhan dường như có chút hứng thú, Lâm Cẩm Sắt lúc này mới nói tiếp, ” Đường sự của tôi Trần Cảnh Hoa bị vu khống mưu sát người quản lí của cô ấy là La Thông, nhưng theo chứng cứ chính xác tôi thu thập được, Trần Cảnh Hoa căn bản không có động cơ và thời gian gây án, cho nên có thể nói chuyện này có người ở sau sắp xếp, nhưng mà, ” cô hơi nhíu mày, ” công ty môi giới của La thông hình như có liên quan đến thế giới ngầm, cho nên chúng tôi căn bản không thể xâm nhập để điều tra được.”

“Cho nên?” Đường Lưu Nhan thần sắc thản nhiên, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

“Cho nên, tôi hy vọng Đường tổng có thể can thiệp vào vấn đề này, tôi tin có sự hỗ trợ của ngài, vụ án này nhất định sẽ trở nên rất thuận lợi.” Cô cười nói, bỗng nhiên lại nhớ tới mấy tháng trước, cô cũng như thế này, ngồi đối mặt với hắn, tiến hành một hồi giao dịch không thể mang ra ánh sáng...

Không khỏi buồn.

Đường Lưu Nhan nhìn chăm chú vào cô, đôi đồng tử ảm đạm, ngón tay thon dài mà hơi hơi tái nhẹ nhàng vuốt ve chiếc ly thủy tinh, một lát sau, nụ cười như hoa nở chậm rãi nở rộ bên khóe môi,

“Lâm Cẩm Sắt, em thật đúng là người phụ nữ thông minh.”

“Quá khen.” Lâm Cẩm Sắt cười, trong lòng một mảnh lạnh như băng.

Nếu đã không còn cách nào có thể thay đổi việc bán đứng thân thể, thì điều cô duy nhất có thể làm được, đó là lợi dụng mối quan hệ với Đường Lưu Nhan, để có được lợi ích tối đa ỉnh.

Cái này là Đường Lưu Nhan mang lại cô, mà cô cũng rất muốn có được.

14. Chương 14: Sợ Ngài Ăn Tôi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Cẩm Sắt ngồi trên chiếc xe Đường Lưu Nhan cấp cho cô, đi đến công ty môi giới Thịnh Thế.

Mấy ngày trước, sở luật sư của cô nhận được một vụ án lớn. Người quản lí La Thông của ngôi sao thần tượng Trần Cảnh Hoa đã chết tại nhà, mà công ty môi giới Thịnh Thế của hắn một mực khẳng định hung thủ là Trần Cảnh Hoa.

Lý do là khi còn sống La Thông và Trần Cảnh Hoa là một đôi tình nhân, trong lúc Trần Cảnh Hoa vô tình kiểm tra đã mang thai được ba tháng, La Thông vì bảo vệ tiền đồ của cả hai, bắt Trần Cảnh Hoa phá thai... Việc này qua đi không lâu, thi thể La Thông bị phát hiện ở trong biệt thự của hắn.

Nhưng...

Cảnh vật ngoài cửa xe lướt nhanh về phía sau, Lâm Cẩm Sắt nhíu mày tự hỏi .

Căn cứ vào những tư liệu cô có, Trần Cảnh Hoa căn bản không có bệnh án chứng minh phá thai ở bệnh viện, trợ lí cùng người hóa trang cho cô ấy cũng nói rằng, nhìn qua cô ta căn bản không có dấu hiệu của thai kỳ.

Lâm Cẩm Sắt nhìn qua ảnh chụp của Trần Cảnh Hoa, trên bức ảnh cô tươi cười sáng lạn, lại hơi rụt rè nhút nhát, tựa như một bông hoa mùa xuân mới nở, đáng vẻ yếu đuối, thế nào cũng không thấy giống hung thủ giết người.

Nhưng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Làm luật sư nhiều năm, Lâm Cẩm Sắt đã sớm hiểu rõ đạo lý này. Nói không chừng Trần Cảnh Hoa chính xác là hung thủ...

Án nhẹ huyết thái dương đau đớn, những cái tên như băng nhọn xẹt qua đầu óc cô, “Ký Bội Nha”, “Khuể Nhan” “Nhân Nãi Đảng” “Sam Lý Mô”? đó là những vị luật sư dựa vào sự chuyên nghiệp để tìm cách lạm dụng chiếc áo của công lý, những bộ luật bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp, dưới vỏ bọc của pháp luật là công cụ bao che cho tội phạm.

Có đôi khi, công việc của luật sư, chính là làm cho pháp luật trở thành luật pháp của những kẻ có tiền.

Tự giễu nhếch môi một cái, đến khi Lâm Cẩm Sát phục hồi tinh thần, xe đã dừng ở cửa công ty môi giới Thịnh Thế.

Cô cầm túi xách, xuống xe, đi đến cửa lớn của công ty.

Dọc theo đường đi quả nhiên không có trở ngại, thậm chí còn có người nào đó đến mời cô đi lên phòng của tổng giám đốc trên tầng cao nhất, chắc là Đường Lưu Nhan đã thông báo trước đó rồi.

Tổng giám đốc công ty môi giới Thịnh Thế là La Thành, cha của La Thông. Từ sau khi La Thông chết, ông so với lúc trước hăng hái trên tivi, rõ ràng đã già đi rất nhiều.

Lúc này ông ta ngồi trên sofa phòng tiếp khách, ánh mắt không nén được bi thương cùng phần nộ, cười lạnh nói với Lâm Cẩm Sát ngồi đối diện hẳn

“Lâm tiểu thư, tuy rằng Đường tổng đã gọi điện cho tôi trước, bảo tôi tất cả đều phải hợp tác với cô, nhưng La Thông là con trai tôi, con đàn bà Trần Cảnh Hoa kia chính là hung thủ, cô nói xem tôi làm sao có thể buông tha cho ả? ! Cho nên Lâm tiểu thư, nếu cô có ý định bảo tôi đi rút đơn kiện, xin lỗi, mời cô rời khỏi đây được rồi.”

Lâm Cẩm Sát tiếp nhận chén trà thư kí đưa lên, mỉm cười nói cảm ơn, sau đó mới nhìn qua, chậm rãi nói, “La tổng hiểu lầm rồi, lần này tôi đến không phải để khuyên ngài rút đơn kiện, chỉ là muốn thỉnh giáo ngài vài chuyện.”

” Xin mời Lâm tiểu thư.” Nghe thấy câu trả lời của cô, La Thành rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Vì sao ngài lại khẳng định Trần Cảnh Hoa chính là hung thủ?”

Lời của cô khiến cho trong mắt La Thành xẹt qua một tia tối tăm, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Con đàn bà kia ...tôi đã sớm biết ả không phải là một mặt hàng tốt, nếu không phải nhcij tử của tôi...”

“Trần Cảnh Hoa qua lại với con tôi chỉ vì muốn nổi tiếng, bây giờ có chút danh tiếng rồi, hừ...”

“La tổng, ” Lâm Cẩm Sát ngắt lời ông ta, dùng ngữ khí nhẹ nhàng mà lạnh lùng, “Đây chỉ là ý nghĩ của cá nhân ngài, không thể làm bằng chứng trước tòa, nếu cái này gọi là chứng cứ khẳng định Trần Cảnh Hoa chính là hung thủ, như vậy, ” cô khoanh tay, nghiêng đầu cười khế, ” tiền thù lao của tôi xem ra rất nhanh có thể cầm trong tay .”

La Thành nghe vậy thần sắc biến đổi, nôn nóng đứng lên, đi thong thả hai bước, đột nhiên lại vỗ tay cười, “Lâm luật sư đừng vui mừng quá sớm, ” thần sắc ông ta đặc ý cười nói, “Tôi đương nhiên còn có chứng cứ, chứng cứ chứng minh con tiện nhân Trần Cảnh Hoa phá thai còn ở chỗ của tôi! Còn báo cáo ADN sẽ có ngay... “

Nhấp một ngụm trà xanh, Lâm Cẩm Sát nhẹ nhàng mỉm cười, tốt lắm, không uống công, mục đích của cô sắp đạt được rồi.

Không ngờ lại dễ dàng như thế.

Đã thấy giọng nói La Thành thay đổi một chút, thần sắc đặc ý trước đây đột nhiên trắng bệch, khó có thể tin, trừng mắt với cô: “Cô, cô đặt...” Nhất thời nói không ra lời.

Cô đứng lên, lễ phép cung kính, nói: “Quấy rầy La tổng làm việc, cáo từ .” Tiếng nói vừa dứt, cầm lấy túi xách, chân thành chạy mất.

Chỉ còn lại một mình La Thành trong phòng tổng giám đốc, sắc mặt xanh trắng không ngừng than thở ngồi trên ghế làm việc.

Khi đi ra khỏi công ty Thịnh Thế, Lâm Cẩm Sát cuối cùng nhịn không được quay đầu nhìn lại, cũng không thấy cảm thấy khoái chí, chỉ thấy cảm giác bất an phức tạp.

Lúc trước lựa chọn công việc luật sư này, đó là vì nó có thể nhanh chóng khiến cô mạnh mẽ hơn, ở dưới vỏ bọc của công lý, cô muốn tự chinh phục chính mình, không để cho bất cứ kẻ nào xem thường, không cho bất cứ kẻ nào thương tổn.

Nhưng...

Cô không thấy vui.

Sự tuyệt vọng và nước mắt của hàng triệu người bị tổn thương đã mở đường... Cô vốn là người vô tâm lạnh tình, nhưng vì sao, vẫn không cảm thấy vui...

Đôi lông mày thanh tú nhíu chặt, loại bỏ suy nghĩ đáng ghét trong lòng, nhún mày, ánh mắt của cô lại trở nên quyết tuyệt kiên định.

Cô bước nhanh đến Maybach đang chờ cô ở dưới.

Đã lựa chọn con đường này, đã phải trả giá nhiều như vậy, làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy?

Ban đêm, ánh đèn rực rỡ.

Trên tầng cao nhất của “Thúy sắc dự lưu”, nhìn qua cánh cửa sổ thật lớn sát đất, thành phố B phồn hoa giống như dải ngân hà, đường phố ở thành thị này uốn lượn quanh co khúc khuỷu, dường như suốt đêm được ngân hà thấp sáng, không có đêm tối.

Đẹp giống như tiên cảnh.

“Nhìn cái gì thế?” Vòng eo bị người đằng sau ôm trọn, tiếng nói khàn khàn bên tai, hơi nóng từ phòng tắm mang ra ảị muội vờn quanh cô, giọt nước lạnh lẽo đọng trên làn da trần của cô, làm cho cô không khỏi co lại.

“Không có gì, ” nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay to trên eo mình ra, Lâm Cẩm Sát quay người cười, ánh mắt cũng giống như đường phố bên ngoài, tràn đầy màu sắc, “Chỉ là cảm giác một chút, cảm giác làm vua thiên hạ.”

Lại là ngữ khí trào phúng này.

Đường Lưu Nhan nhíu mày, từ sau lần trở mặt đó, người phụ nữ này không còn giống như trước nữa .

Ha ha, không biết như thế nào , nhưng hẳn tuyệt đối không giận dữ, hẳn chỉ cảm thấy sung sướng.

Cất bước đi tới giường lớn, hẳn tùy ý nằm xuống, lười biếng cất giọng

“Lại đây.”

Lâm Cẩm Sát nhíu mày, nhắm mắt không chống cự, đi chân trần lên tấm thảm lông dê màu trắng đi về phía hắn.

Ồ, đúng rồi, hai người họ đều chỉ có áo choàng tắm.

Cô sợ lạnh, mà trong phòng này điều hòa luôn mở mức thấp nhất, cho nên áo choàng của cô luôn mặc rất kín , một tia khí lạnh cũng không thể chui vào.

Đường Lưu Nhan khó chịu.

Quái đản thật.

Lâm Cẩm Sát bĩu môi, nhìn người đàn ông tà tà nằm trên giường. Áo choàng của hắn chỉ là khoác vội, lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực rắn chắc, gợi cảm hoặc người (hoặc người: mê hoặc), mái tóc ướt còn có vài sợi dính vào khuôn mặt tuấn đạt, nhìn qua vô cùng mềm mại, đôi mắt khẽ nhắm, lông mi dày mỏng nhẹ nhàng rung động , một tia ánh sáng không cẩn thận từ trên con người kia tỏa ra xung quanh, đôi môi thường ngày nhìn qua bằng bạc, lãnh lẽo, lúc này cũng chuyển thành màu đỏ sẫm...

Lam nhan họa thủy. Yêu nghiệt. Mĩ nhân khuynh quốc, tư sắc như vậy lại có ở trên người một nam nhân, trong lúc nhất thời Lâm Cẩm Sát đột nhiên không thể nghĩ ra nên dùng từ gì để miêu tả con người mà mình đang nhìn thấy.

Vài năm sau, trên Internet xuất hiện một hủ nữ oanh oanh liệt liệt, khi đó cô mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đúng là có một từ có thể miêu tả hủ nữ ——

Cực phẩm yêu nghiệt!

“Ngốc nghếch gì thế, lại đây.” Vẫn là ngữ khí miến cưỡng, cô không nghe ra là vui vẻ hay giận dữ.

Lâm Cẩm Sát không tiếp tục đoán tâm trạng như đại hải của hủ nữ nữa, nhún mảy, cất bước đi tới.

Vừa ngồi xuống bên cạnh hủ nữ, hủ nữ liền vươn tay đến kéo cô, lực kéo dường như không cần dùng sức lại rất mạnh mẽ, cô bất ngờ chưa kịp chuẩn bị đã ngã vào trong lòng hủ nữ.

Một hơi thở nam tính mạnh mẽ tiếp xúc với khuôn mặt cô. Hơi thở thơm tho, phảng phất hương bạc hà mát lạnh.

Cô phản xạ có điều kiện dùng sức đẩy ra, lại bị một lực mạnh hơn kéo lại!

Tai cô dán trong lồng ngực hủ nữ, nghe thấy tiếng tim đập, giọng nói trên đỉnh đầu mang theo ý cười hứng thú, “Sợ gì vậy?”

Sợ ngài ăn tôi!

Lâm Cẩm Sát buồn bực, bí mật nghĩ ngợi.

15. Chương 15: Sự Cám Dỗ

Một tiếng cười khế, giọng nói mềm mại và mát mẻ, “Cẩm Sát.”

Như là có một loại ma lực lôi kéo khiến cho Lâm Cẩm Sát không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hủ nữ.

Hủ nữ ở dưới ánh đèn mỉm cười với cô, đôi môi mỏng cong lên khuynh đảo chúng sinh, đôi đồng tử lóe sáng như ngọc lưu ly, hủ nữ nói, “Em hiện tại ở trong lòng tôi, khiến tôi có cảm giác như em là của tôi.”

Đầu Lâm Cẩm Sát vùi vào lòng hủ nữ, khí lạnh nhẹ nhàng len lỏi vào từng góc ngách trong cơ thể cô, thậm chí ngay cả hàm răng cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo, cô run lên, sau đó cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của chính mình, “Đường Lưu Nhan, em lạnh.” (tại đoạn này nghe “tôi” không hợp lắm, mọi người xem ổn không nhé?)

Mê hoặc, hủ nữ đang dụ dỗ cô, hủ nữ muốn cho cô rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục!

Đàn ông thật đáng sợ.

Đường Lưu Nhan nhẹ nhàng ngồi dậy, cánh tay đỡ lấy thắt lưng cô không cho cô ngã xuống, hủ nữ nâng cằm cô lên, cúi xuống, sau đó khẽ hôn lên môi cô, giống như lông vũ, nhẹ nhàng dừng trên môi cô.

Ôn nhu chưa từng có.

Ánh mắt hủ nữ là vẫn tà mị như trước, đáy mắt lóe sáng giống như ánh sáng của ngọc tinh quang, lại giống như ánh sáng của dạ minh châu ...nhưng vẫn rất thanh tỉnh, không có nửa chút mê loạn ...

Đột nhiên cô nhớ tới ngày ấy ở trên phòng tổng thống tại tầng 5 của khách sạn 5 sao, hủ nữ ngồi tựa trên sofa, ngón tay thon dài cầm chiếc ly đế cao trong đó có thứ chất lỏng màu đỏ sẫm nắm chặt, vẻ mặt hủ nữ khi đó là cao ngạo, bộ dáng cao quý. Dưới ánh đèn mờ nhạt ái muội của khách sạn, sự kiêu ngạo cùng lạnh lùng ở hủ nữ chiếu thẳng vào trong mắt của mọi người, khi đó cô cảm thấy từng đợt cười nhạo không biết liên綿 đang chiếu tới mình.

Giờ khắc này cô có một khát vọng muốn xé bỏ loại xúc động này.

Hai mắt khẽ nhắm, cô giơ tay ôm lấy cổ hần, áo choàng tẩm theo động tác của cô rớt xuống tận ngực, lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng, vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi của hần.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng hần sẽ lại một lúc lâu, hơi thở hỗn loạn, sau đó đôi đồng tử sáng chói kia nhắm lại, sau đó thì...

Hần nắm lấy tay cô, bắt đầu di chuyển rồi lại nhẹ nhàng buông cô ra.

“Ngày mai báo cáo chứng minh Trần Cảnh Hoa phá thai và kết quả kiểm tra ADN sẽ được chuyển đến sở luật sư của em.”

Lâm Cẩm Sát kinh ngạc nhìn hần, hần lại khôi phục như cũ, tà tà nằm trên giường lớn, nhìn cô, đôi đồng tử u ám sâu thẳm khó đoán, khóe miệng nhẹ cong lên, như cười như không, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì.

“Sao, không vui à?”

Cô trừng mắt nhìn hần một lúc lâu, đột nhiên cũng cười, người đàn ông này, chỉ sợ cả đời này cô đều không có cách nào nhìn thấu.

“Làm sao có thể chứ?” Cô cười đến tà mị, buông lỏng áo choàng tẩm ra, đôi mắt cô khẽ sáng, “Đường tổng quả nhiên biết làm sao khiến phụ nữ vui nhất.”

Không khí cuối cùng đã trở lại như bản chất của nó.

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan khép hờ mắt, ừ nhẹ một tiếng, nói, “Mệt rồi, em đi nghỉ ngơi đi.”

Lâm Cẩm Sát không biết hần nói “Mệt” là chỉ hần hay là cô, nhưng cô không muốn tốn tâm tư đi tự hỏi loại vấn đề không dinh dưỡng lại rắc rối này, trong lòng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Cô kì thực là một con người thực dụng, không yêu bạn cùng phòng, càng không cần nói đến cùng giường. Ngay cả khi ở nhà cùng Ngô Ưu, cô cũng có thói quen khóa cửa khi ngủ.

Mấy hôm nay... Thực sự cảm thấy ngủ không ngon...

Mà ý tứ của Đường Lưu Nhan... Nếu cô đoán không lầm, là cho phép cô trở về phòng ngủ ?

Nghĩ vậy, tâm tình trong phút chốc tốt hơn, khóe miệng gợi lên ý cười, “Vâng, ngủ ngon.” Nói xong, bước chân nhẹ nhàng đi đến phòng ngủ của mình.

Một đêm an lành.

Lâm Cẩm Sát thức dậy rất sớm để chọn quần áo, trang điểm đơn giản, chọn chiếc túi hiệu LV cho tài liệu vào, đi làm.

Hầu như trong các loại túi xách hàng hiệu của phụ nữ, đều chỉ có chút đồ trang điểm hay mỹ phẩm, có lẽ chỉ có cô mới có thể để các loại tài liệu chán ngắt vào trong đó.

Thang máy vừa tới xuống sảnh, chiếc xe Maybach chói mắt đã kiêu ngạo đỗ ở trước cửa tòa nhà cao cấp chờ cô.

Bữa tối, cô thích tiền, thích kiếm tiền, nhưng cô lại không thích khoe khoang những thứ như vậy, cảm giác cực kì ngu ngốc lại buồn cười.

Cô bây giờ vô cùng nhớ chiếc xe nhỏ kia của cô, không biết giờ nó ở đâu rồi, tuy rằng chỉ là một chiếc xe bình thường hơn mười vạn, nhưng dù sao cũng là cô dùng tiền của chính mình mua được, mở ra thoải mái, khi lái cũng thoải mái.

Buồn bã ngồi vào trong xe, gần đây cô và những chiếc xe xa xỉ như thế này thực có duyên phận.

Đầu tiên là Mercedes của người nào đó, tuy rằng chúng ở khắp các thành phố và thị trấn ở Trung Quốc, nhưng những người sành điệu biết, chiếc xe đại gia của hần nếu là không có mấy trăm vạn nhân dân tệ thì

khó có thể mua được. Sau đó là Hummer của Tiểu Ưu, loại xe này bình thường chỉ là thanh niên ăn chơi trác táng mới mua để khoe khoang. Sau đó là Lamborghini của Hứa Thuyền...

Trong lòng bỗng dưng xót xa.

Tại sao bây giờ lại nghĩ tới anh?

... Không phải đã nói rồi sao, cô và anh, từ lâu đã không còn thích hợp nữa.

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng, Maybach lướt trên đường, ánh mặt trời xuyên qua tấm kính thủy tinh, quang ảnh lọt vào trong xe, lúc sáng lúc tối.

Lâm Cẩm Sắt đột nhiên cảm thấy không khí bên trong xe lạnh lẽo, lại không muốn nói chuyện với tên lái xe khuôn mặt hung ác lạnh lùng kia, vì thế đem túi xách ôm vào trong ngực, thật chặt, muốn cho chính mình một chút ấm áp.

Những kỉ niệm lại ồa về, dâng lên như thủy triều.

16. Chương 16: Nụ Cười Của Anh

Đại học D.

Mùa đông ở phía bắc luôn có dấu tích băng tuyết ở trời đất khắp nơi. Kỳ nghỉ đông sắp tới, với sinh viên mà nói, mấy ngày này chính là thời điểm khó khăn nhất. Vừa phải chịu cái lạnh khắc nghiệt của thời tiết, vừa phải chuẩn bị cho kì thi, còn phải tìm kiếm tư liệu viết luận văn, khổ không nói nổi, mệt không đếm được, cho nên bước đi của từng sinh viên đều phải gấp gáp, vội vã.

Lâm Cẩm Sắt lại là một ngoại lệ trong số đó.

Không ai biết cô từ đâu tới đây, cũng không ai biết gia thế của cô thế nào, cô đặc biệt ưu tú so với tất cả các học sinh trong trường. Kết hợp với vẻ ngoài lộng lẫy và gia thế bí ẩn, Lâm Cẩm Sắt trở thành đại truyền kỳ của đại học D.

Ở trường cô hầu như không giao thiệp với người khác, nếu không phải sau mỗi cuộc thi trên bảng tin đều có số điểm cao ngất của cô, chỉ sợ cô sớm đã bị mọi người quên mất.

Quanh năm cô chỉ có một giày cao gót màu đỏ, kiêu ngạo, thu hút.

Khi đó Lâm Cẩm Sắt còn rất trẻ, không hiểu thế nào gọi là “thu hút”. Kết quả của việc tự đề ềnh là số người hâm mộ và ghê tởm cô tỷ lệ thuận với nhau, còn cô thì cô đơn không có bạn bè.

Không cần. Cô không cần. Thế giới bên ngoài mới mẻ như vậy, cô có rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều thứ phải học, không thời gian đi kết bạn.

Cô là điển hình của người miền Nam, vô cùng sợ lạnh, cho nên khi mọi người trong phòng đều chạy tới thư viện ôn tập, cô lại một mình ở trong phòng đắp chăn đọc sách, nghe nhạc, không thấy cô đơn, nhưng lại không vui vẻ.

Ngày 12 tháng 1.

Hôm nay... Là ngày sinh nhật người đó...

Di động cầm trên tay rất lâu, không biết có phải là do trong chăn ấm áp hay không nhưng lòng bàn tay cô lại có rất nhiều mồ hôi. dãy số quen thuộc mà xa lạ kia lại thủy chung hiện trên màn hình.

Càng hận, lại càng nhớ.

Tâm trạng phức tạp như thế...

Môi khẽ mở, suy nghĩ một lát, ngón tay quyết định ấn nút gọi.

“Alo , cháu là Lâm Cẩm Sắt, báo với ba cháu nhận điện thoại đi.”

“À... Xin lỗi, đại tiểu thư, lão gia nói không muốn, không muốn nhận điện thoại, ông ấy đang ở cùng nhị...”
(Lâm Cẩm Sắt là đại tiểu thư, còn nhị tiểu thư chính là Lâm Lan)

Còn chưa nói xong, điện thoại bị ngắt đi.

Bàn tay khẽ nắm lại, đầu ngón tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay.

Một lúc lâu sau, cô không rên một tiếng xoay người xuống giường, đi giày, mặc áo lông thật dày, đeo găng tay và chiếc mũ lông dê, đẩy ra cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Cơn gió lạnh như băng nhanh chóng thổi tới.

Cô siết chặt áo, dựng cổ áo lên cao, đôi mắt đẹp nhú lại nhìn về phía thiên không, tầng mây âm u rất thấp, làm cho người ta thở không nổi.

Từng bông tuyết trắng thanh khiết rơi xuống, phiêu du tung bay giống như hoa anh đào mùa xuân.

Tuyết rơi. Tuyết rất dày.

Đây là khi Lâm Cẩm Sắt vào đại học D được một năm, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết dày như vậy.

Xuống cầu thang, trải qua một đêm, tuyết đã tích thành một lớp rất dày, giày cao gót giẫm vào lớp tuyết mềm mại đó liền bị chìm xuống.

Một vài bông tuyết thỉnh thoảng không nghe lời chui vào trong áo, nháy mắt bị cơ thể ấm áp hòa tan thành bọt nước lạnh lẽo, một trận khí lạnh từ da thịt lạnh đến đáy lòng.

Nhưng từ khoe môi cô lại từ từ gọi lên nụ cười so với bông tuyết còn xinh đẹp hơn, lấp lánh hơn cả dạ minh châu, mọi người đi qua đều nhìn không được quay đầu nhìn lại, người đẹp như thế, nhất định khiến ủa đông ở trường đại học thêm ấm áp và tươi sáng .

Lâm Cẩm Sắt chỉ đơn giản là không nhận ra chính mình đã trở thành một hình ảnh đẹp của khuôn viên nhà trường, chỉ là áo khoác dày, không coi ai ra gì cúi đầu đi tiếp, mũ lông dê màu đỏ tươi, mái tóc dài đen nhánh như một thác nước đổ xuống.

Ha ha, có ai giống cô không, thời tiết thế này mà đi giày cao gót?

Con đường về trường rất dài, những cây cao bên đường đã sớm trụi hết lá, chỉ còn thân cây cô đơn nhìn lên trời cao.

Vì tránh lún xuống lớp tuyết phía dưới, bước đi của cô nhẹ nhàng, mái tóc đen nhánh theo gió thổi tung, nhìn xa, cô giống như một tiểu tinh linh trong tuyết.

Khi Hứa Thuần từ trong giảng đường đi ra, thứ đập vào mắt chính là một màu đỏ hồng.

Trong thế giới chỉ có màu tuyết trắng này, màu đỏ kia chiếm tất cả sự chú ý của mọi người, giống như ngọn lửa đốt đi màn tuyết trắng ấy.

Anh say mê, con mắt đuổi theo hình ảnh mảnh mai phía trước, không chớp mắt.

Bông tuyết bay lả tả xuống.

Lâm Cẩm Sắt giống như không biết mệt mỏi đi hết con đường phủ đầy tuyết ấy, hồn nhiên không biết phía sau có một tầm mắt đang gắt gao khóa cô lại.

Lạnh.

Cô căn bản không có cách chống chế loại hàn khí lạnh đến xương tủy này, toàn thân run run , hai hàm răng cũng lập cập đánh vào nhau.

Đúng lúc này, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, thân thể nhanh chóng lún xuống

Dường như có thể nghe được tiếng gió vù vù bên tai.

Bị lún xuống rồi .

Khi ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, cô đã bị ngã rồi.

“À... xin lỗi, đại tiểu thư, lão gia nói không muốn, không muốn nhận điện thoại, ông đang ở cùng nhị...”

...

Thân cây trụ lủi không chịu được sức nặng của tuyết, một trận gió bắc thổi qua, bông tuyết liền thi nhau rơi xuống.

Lúc đó...

“Cô ổn chứ?” Một giọng nói ấm áp đến tận đáy lòng vang lên trên đỉnh đầu cô.

Cô ngồi trên tuyết, chậm rãi ngẩng đầu.

Tất cả đều là màu trắng xóa, giống như tuyết vọng không kết thúc, thanh niên kia cứ như vậy đứng ở trên màn tuyết, mỉm cười ấm áp với cô.

Khuôn mặt như tranh vẽ, tươi cười ôn nhuận như ánh nắng mùa đông.

Lâm Cẩm Sát giật mình cảm thấy, nụ cười của anh, khiến ừa xuân về đây chỉ trong một khắc.

Cô cứ như vậy kinh ngạc nhìn anh, thật lâu sau, mãi cho đến khi đôi mắt bị sương mù lượn lờ chậm rãi bao phủ, cô thấp giọng nói, giọng nói dị thường khàn khàn thô ráp, mang theo tiếng khóc,

“... Giày cao gót của tôi hỏng rồi...”

17. Chương 17: Tổng Giám Đốc Mới

“Lâm tiểu thư.”

Một giọng nói lạnh lùng và cứng nhắc gọi suy nghĩ của cô trở về, cô lấy lại tinh thần, cánh cửa xe đã được mở ra, cô chỉnh lại váy, bước xuống.

Đi vào nơi làm việc cô lấy điện thoại di động ra nhìn giờ, còn chưa tới 8h, còn 1h nữa mới đến giờ đi làm bình thường, một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, cô đã xoay bước đi tới nhà ăn ở lầu hai.

Trước khi làm việc, cô cần một bữa sáng đơn giản mà dinh dưỡng.

Tuy nói chất lượng giấc ngủ tối hôm qua rất tốt, nhưng không hiểu vì sao, gần đây cô cảm thấy rất mệt mỏi, từ cơ thể đến trái tim đều cảm thấy mệt, thậm chí có khi đứng trên toà án biện hộ cho đương sự của mình, lại sinh ra một loại cảm giác chán ghét tới cực điểm đến nỗi muốn chạy trốn.

Có phải con người đến tuổi này sẽ giống như cô vậy không?

Cô nghĩ như vậy khi đang xếp hàng lấy bữa sáng, phía sau truyền đến một đoạn đối thoại thu hút chú ý của cô ——

“Haiz, cô nghe nói chưa, lão tổng công ty mình sắp đổi đấy.”

“Biết rồi, nghe nói là đại soái ca siêu cấp đẹp trai, lạnh lùng... Không giống lão tổng bây giờ, đầu hói bụng phệ, tôi còn thấy thương ắt mình mỗi khi gặp phải hần nữa...”

“Đúng vậy, không biết tôi có phúc được lão tổng mới coi trọng không nữa...”

Sau đó là một tràng tiếng cười vui vẻ.

Cô nhún mày buồn cười, nghe khẩu khí của hai cô gái đó nói chuyện, có lẽ là người mới tốt nghiệp ra ngoài xã hội chưa lâu. Bởi vì hai người đó vẫn còn ngây thơ trong sáng lắm.

Trên thế giới này, không có nhiều bạch mã hoàng tử như vậy, muốn trở thành nhân trung long phượng, phải dựa vào chính nước mắt và mồ hôi của mình, tận sức để lên được vị trí cao.

Khi đã giải quyết xong bữa sáng đi lên thang máy, Lâm Cẩm Sắt gặp gặp phải một người quen mà cô không muốn gặp lại.

“Lâm luật sư, thật khéo nha.”

Đỗ Cường vui vẻ lộ ra khuôn mặt phì nộn làm cho Lâm Cẩm Sắt có cảm giác muốn quay đầu rồi đi cho dù là cầu thang bộ. Trong ánh mắt của Đỗ Cường này lộ ra sự không an phận cùng dâm tiết làm cho cô cảm thấy thật không thoải mái. Tuy nhiên cánh cửa thang máy đã đóng vào rồi, muốn chạy cũng không được, hơn nữa, Đỗ Cường này coi như là lão tổng công ty kiến trúc nổi tiếng nhất Đồng Lưu Lý, dù sao cũng không nên đắc tội.

Suy nghĩ một chút, cô trưng ra khuôn mặt tươi cười, trả lời, “Đúng vậy, thật khéo, Đỗ tổng hôm nay đi sớm vậy. Lão tổng đi làm sớm vậy rất hiếm, ha ha, nhân viên của quý công ty thật sự là có phúc nha.”

Ai ngờ tiếng nói của cô vừa dứt, khuôn mặt sáng ngời của Đỗ Cường kia nhất thời bị phá vỡ,

“haiz, Lâm luật sư, đáng nhẽ cô không nên nhắc tới, hôm nay tôi đến sớm là để bàn giao công việc.”

“Ồ, sao lại thế?” Lâm Cẩm Sắt nghe vậy có chút tò mò. Nhớ đến câu chuyện vừa nghe được dưới nhà ăn, chẳng lẽ nhân vật “đầu hói bụng phệ” kia chính là hắn?

“Chuyện này cô không biết, tổng bộ công ty chúng tôi đột nhiên phái tên quản lý trẻ tuổi tới tiếp nhận vị trí của tôi—— muốn điều tôi đến Hongkong,” thở dài một hơi, đôi mắt chuột đậu kia lại si mê phiêu trên người cô, “Chỉ tiếc sau này không gặp được Lâm luật sư xinh đẹp nữa...”(cả nhà thứ lỗi, em thích cái từ phiêu này nên để nguyên vậy nha, nghe cũng được mà)

Hắn còn chưa nói xong, thang máy “Đình ——” một tiếng, mở ra.

Lâm Cẩm Sắt ngay một câu chào tạm biệt cũng không có, nhanh chân bước ra vội vàng chạy lấy người, giống như tránh né một con chuột từ dưới cống rãnh chui lên.

Con người đáng ghét, nếu đã không còn giá trị lợi dụng, thì để ý tới hay không lại là chuyện của cô rồi.

Vào tới sở luật sư, sau khi chào hỏi các đồng nghiệp tới sớm, cô mang theo bữa sáng đã nguội hết vào văn phòng của riêng mình.

Trợ lý Tiểu Vương rất thân thiết đưa cho cô một ly coffee đen nóng.

Ồ, cô thích uống coffee mà không thêm đường hay sữa, càng đắng càng tốt. Cũng không biết đã trở thành thói quen từ khi nào, cô si mê loại cảm giác tuyệt vời lan tràn từ cái đắng cay đó. Không giống “Kim chủ” đại nhân của cô hiện tại, trừ các loại rượu vang đỏ, chỉ thấy hắn uống mỗi nước lọc.

Nhưng từ một góc độ khác mà nói, khẩu vị và thói quen của họ đều rất kỳ lạ.

Giải quyết thật nhanh bữa sáng đơn giản, thu dọn mặt bàn, đem hồ sơ, tài liệu trong túi xách đồ hết ra, sau khi nhanh chóng thuận thực phân loại xong, cô bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

Người của Đường Lưu Nhan hiệu suất làm việc rất cao, sáng sớm đã đem tư liệu cô cần đến cho cô. Bằng chứng Trần Cảnh Hoa phá thai và báo cáo xét nghiệm ADN của cái thai chết lưu và La Thông, tư liệu đó nếu ở trong tay công ty môi giới Thịnh Thế, như vậy đối với Trần Cảnh Hoa mà nói, chính là đòn là trí mạng, còn với cô đó cũng chính là một lỗ hổng trong sự nghiệp rực rỡ.

Mày nhúu thật chặt, cô không bao giờ cho phép loại kết quả này có thể xuất hiện.

Nhưng mà, nếu Đường Lưu Nhan có thể cầm trong tay tài liệu này, như vậy tất nhiên có cách không để cho công ty môi giới Thịnh Thế có được một chút.

Nhấp một ngụm cà phê, khéo môi cô cong lên một nụ cười so với cà phê còn chua xót hơn.

Sau khi trả giá xong, cô sẽ được hồi báo ...

Đúng lúc này, một tiếng hô lớn như thế giới gặp đại họa truyền từ ngoài vào, ngay sau đó là một bóng hình lỗ mãng vọt tiến vào.

“Lâm tỷ, hoa của chị này ——” đằng sau một bó hoa bách hợp là khuôn mặt đầy mụn trứng cá của Tiểu Vương, không để ý tới sự xem thường của Lâm Cẩm Sát, hân rung đùi đắc ý cười hì hì nói, “Lâm tỷ, không phải năm nay chị được sao hồng loan chiếu, được nguyệt lão giắt dây chứ? Hoa bách hợp! Chắc chắn, người theo đuổi kia thật hiểu chị, biết Lâm tỷ chỉ thích hoa bách hợp —— “

Đầu đầu liếc gà mẹ trợ lý của cô một cái, cô đưa tay ra nhận hoa, tim cô cũng tự hỏi, tuy nói người tặng hoa cho cô rất nhiều, nhưng tặng hoa bách hợp thì đây là lần đầu tiên... vì tránh phiền toái, cô chưa bao giờ nói với người ngoài mình thích loại hoa gì, ngay cả Tiểu Vương cũng chỉ là vô tình biết được, cho nên người tặng hoa nhất định là người quen biết cô.

Không thể là Đường Lưu Nhan, người đàn ông này kiêu ngạo giống hệt một con chim công, làm sao có thể tặng hoa cho cô được chứ.

Nhưng ở thành phố B, ngoài Tiểu Vương ra, còn có ai muốn tặng hoa cho cô...

Tìm người tặng bó hoa hương thơm lan tỏa này, lại không có kết quả gì, cô cũng không còn tâm trạng nữa, tùy tay đem bó hoa nhét vào trong lòng Tiểu Vương, nhẹ nhàng băng quơ nói “Cho cậu ” liền tiếp tục vùi đầu làm việc.

Mặc kệ là ai tặng, cô không muốn bận tâm nhiều.

Dường như đã sớm đoán được phản ứng này, Tiểu Vương rất thuận tay ôm lấy bó hoa, miệng lại không kiểm soát được , “Lâm tỷ nha, nói thế nào chị cũng đã 26 tuổi rồi , nên tìm một người đàn ông tốt mà dựa vào ! Cứ cự tuyệt người ta như vậy ngay cả tiểu trợ lý em cũng không thể chịu được , chị đang tâm phá hoại trái tim của nhiều người đàn ông như vậy, em lo lắng hạnh phúc cả đời của chị làm sao mà...”

Gân xanh trên trán khê đập, rồi lại đập, Lâm Cẩm Sát không thể không đen mặt, trợ lý của cô có phải là con vịt đầu thai kiếp trước không?

Đang định mở miệng để cho hân im miệng, Tiểu Vương đột nhiên lại dừng lại, lại nói tiếp

“Đúng rồi, nói đến đàn ông tốt, Lâm tỷ chị còn nhớ Hứa Thuyền không... Chính là lần trước chúng ta giúp hân thắng kiện mà hân còn không cảm kích đó, tuy rằng hơi đáng ghét, nhưng thật đúng là thanh niên tài tuấn nha, nghe nói hôm nay tới tiếp quản vị trí của Đỗ tổng đó... Lâm tỷ chị làm sao vậy?”

Chỉ thấy thần sắc Lâm Cẩm Sát tái nhợt phút chốc đứng lên, vẻ mặt khó tin hỏi lại

“Cậu nói... Ai cơ?” (số chị ấy là không thể thoát khỏi anh HT rồi. Ngay từ đoạn đầu đã linh cảm là anh ấy mà)

18. Chương 18: Cái Gì Gọi Là Say Rượu Loạn Tính (p.1)

Sai.

Cô ấy sai rồi.

Đường Lưu Nhan ngồi trên sofa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chống lên cằm, ánh mắt trầm tư sâu xa nhìn vào người phụ nữ từ sau khi tan ca trở về liền biến thành quái dị này.

Hôm nay hân nhận được báo cáo của cấp dưới, nói người này buổi sáng không hiểu làm sao tan ca rất sớm, hơn nữa cả buổi chiều cũng chưa thấy đi làm. Kỳ lạ, từ hiểu biết của hân về cô, cô chính là người cuồng công việc, chỉ cần nhận được một vụ án, cô có thể làm việc đến quên ăn quên ngủ ... thế mà hôm nay cô lại về sớm?

Cho dù trầm lặng như Đường Lưu Nhan, cũng không thể không hiểu kì, vì thế hân đã bỏ lại cuộc họp mới bắt đầu được nửa tiếng, giao hết lại cho giám đốc điều hành, tự mình quay về nhà xem xét tình hình.

Có lẽ có chuyện gì đó ...

Hắn vừa mở cửa, còn chưa bước vào, ngửi thấy mùi rượu vang quen thuộc, phiêu đảng trong không gian rộng lớn kia, nồng đậm bay vào mũi.

Nhiều mây, áp chế những phỏng đoán trong lòng, hắn kêu người của hắn lui xuống, cất bước đi vào phòng khách, nhìn quanh một vòng cũng không thấy một bóng người, lúc này bàn chân cũng chuyển hướng, đi tới phòng ngủ của người phụ nữ kia.

Diện tích tương đương một căn hộ, ngoại trừ phong cách sử dụng đồ nội thất hơi khác, thì các vật dụng khác khá là giống như trong nhà hắn.

Trên cái thảm lông dê màu lam, người đó mặc quần đơn giản ở nhà, mái tóc dài dùng một cái cặp tùy tiện buộc lên, cứ như vậy khoanh chân ngồi dưới đất.

Trước mặt cô, bên trái, bên phải là một đồng chai rượu vang đang mở, những cái chai này quen thuộc lắm. Hắn nhìn chăm chú, nở nụ cười, tốt lắm, người phụ nữ này đã làm hỏng bộ sưu tập rượu từ khắp nơi trên thế giới của hắn rồi.

Có lẽ nhận thấy có người bước vào không gian của mình, Lâm Cẩm Sát ở trong một đồng chai rượu ngừng đầu lên, nửa nhắm mắt nhìn nụ cười ngờ vực của hắn.

Ánh mắt trùng xuống, vẻ mặt của cô trở nên ngốc nghếch, khẽ nhếch môi lên, bộ dáng vô cùng ngớ ngẩn. Cô cứ như vậy duy trì biểu tình ngốc nghếch đó chằm chằm nhìn hắn, đột nhiên nhếch miệng cười với hắn, nhưng rất nhanh lại cúi đầu, miệng lầm bầm không biết là than thở cái gì.

Hắn ngồi xuống trước mặt cô, nhìn một chai rượu đang mở bên cạnh, chỉ thoáng qua rồi cong khóe môi lên, Whisky rất mạnh, lại còn trộn thêm vài loại khác nữa, chỉ sợ sâu rượu của hắn sẽ bị say mất.

Lững thững vòng qua đồng bừa bãi này, hắn thoải mái ngồi trên sofa mềm mại.

Thật đau lòng, rượu hết còn có thể mua lại, nhưng nếu bỏ lỡ người phụ nữ này, sợ rằng...

Rốt cuộc nguyên nhân gì lại làm cho Lâm đại luật sư bình tĩnh lý trí như vậy cũng không thể không chế được?

Ánh mắt bất mãn thăm dò dừng ở trên người cô, đương sự không có chút cảm giác nào, miệng vẫn lầm bầm như cũ.

Giờ phút này hắn thực muốn biết, người phụ nữ ngày thường mỗ nhon lợi hại này khi say thì sẽ nói gì.

Đứng lên, đang định tới gần cô, cũng không ngờ người này đột nhiên chạy lại đây, ôm lấy cổ hắn!

“Honey ... em đói.” (thông cảm, chị ấy say rượu rồi)

“...” Cơ thể Đường Lưu Nhan cứng lại, cúi đầu, đôi mắt không ngừng quét qua toàn bộ cơ thể cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô còn cọ cọ vào ngực hắn nữa.

... Thì ra đây là tính cách của cô khi say rượu.

Qua một lúc lâu, cuối cùng người nào đó chậm rãi nói, “Đói thì ăn cơm thôi.”

“...” Cô bất mãn chu miệng lên, “Không đâu, em muốn anh nấu cơm!”

Cơ thể Đường Lưu Nhan có chút cứng ngắc, không quen, hắn thật không quen sự thay đổi của cô ấy sau khi say rượu.

Hắn mặt không chút thay đổi cúi xuống, bàn tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, ánh mắt lời nói đều nhẹ nhàng, “Lâm Cẩm Sát, tôi là ai?”

Cô nghe vậy ngừng đầu lên, ánh mắt thuần khiết mà chưa bao giờ hắn thấy qua, mê man nhìn hắn một lúc lâu, sau đó cô khanh khách cười ra tiếng, “Anh là người yêu em.”

Ánh mắt hắn đột nhiên u ám, dùng lực đẩy người phụ nữ say rượu đến mức không còn biết nam bắc đông tây gì nữa ra, hắn nhẹ cười ra tiếng, “Lâm luật sư, mặc kệ em say thật ra say giả, Đường Lưu Nhan tôi không phải người có thể tùy tiện trêu chọc.”

Dứt lời, đôi chân dài không chút lưu luyến đang định rời đi.

Phía sau lại truyền đến một giọng nói, mềm mại lại có chút yếu ớt, “... Anh giận sao?”

Bàn chân chậm lại, Đường Lưu Nhan nhẹ quay đầu, muốn xem cô đang chơi đùa thế nào.

Chỉ thấy cô vẫn ngồi dưới đất như vậy, kẹp tóc không biết từ khi nào rơi trên mặt đất, mái tóc dài như rong biển xoã tung vài lọn còn dính lên khuôn mặt, cô ủy ủy khuất khuất nhìn hắn, nhưng lại có vài phần điềm đạm bộ dáng đáng yêu,

” Người ta chỉ là đói bụng thôi.”

Đường Lưu Nhan chằm chằm nhìn cô thật lâu, sau đó đôi đồng tử sâu thẳm đột nhiên xẹt qua một tia sáng quỷ dị, bàn chân vừa định đi lại quay lại, ngồi xuống trước mặt cô, khéo tạo thành một độ cong tà mị, đưa ngón tay thon dài xinh đẹp ra, nâng cằm cô lên, “Thật sự đói bụng?”

Lâm Cẩm Sắt dùng sức gật đầu, đáng thương cười một tiếng, “Đúng vậy.”

Ngón tay dài buông ra, hắn thoải mái ôm lấy cô, khẽ nói vào tai cô, “Được, anh sẽ cho em ăn no.” Dứt lời, cứ như vậy ôm cô đi đến phòng ngủ của hắn.

Mặc kệ cô nghĩ gì, muốn gì.

Người nào phóng hỏa, người đó phải dập lửa.

Ừm, hắn không ngại ban ngày ban mặt làm chút “Vận động kịch liệt” đâu .

Đem Lâm Cẩm Sắt không chút phản kháng nhu thuận giống như một chú mèo con đặt lên giường, động tác của hắn chậm lại, nhưng động tác vẫn rất thuần thực cởi quần áo của cô, làn da trắng nõn mịn màng từng chút lộ ra, không khí ái muội tràn ngập dục vọng dần dần lan tràn trong phòng ngủ ...

Đột nhiên cô bắt đầu trở nên liều mạng phản kháng!

Ban đầu đôi mắt khẽ nheo lại mạnh mẽ mở ra, cánh tay và đôi chân của cô không ngừng làm loạn, khiến cho Đường Lưu Nhan không thể không buông bàn tay đang áp chế cô ra.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch, hắn lùi lại phía sau mấy bước, mặt không đổi sắc nhìn bộ dáng say khướt của cô.

Ánh mắt của cô mê loạn, giống như lâm vào địa ngục, thân thể không ngừng vặn vẹo , lời nói trong miệng rõ ràng hơn, thanh âm thô cứng khàn khàn, nói năng lộn xộn,

“Vì sao không buông tha cho em... Em sai rồi... Xin lỗi anh, sao anh lại trở về... Vì sao không chịu buông tha cho em...”

Đường Lưu Nhan bước lên lên, chặn đôi môi của cô lại, dùng nụ hôn giam cầm.

19. Chương 19: Cái Gì Gọi Là Say Rượu Loạn Tính (p.2)

Nụ hôn của Đường Lưu Nhan mãi mãi là tràn ngập chiếm hữu và mang khí phách không thể kháng cự, lời lẽ ôn nhu, nhưng cũng không mang chút sắc thái cảm tình nào.

Nếu là bình thường, Lâm Cẩm Sắt nhất định là sẽ liều mạng chống lại , nhưng hôm nay...

Có lẽ cô thực sự đã say rượu , cô chỉ “ừm” một tiếng, rồi vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, mặc dù không có ý hòa theo, nhưng cũng không phản kháng.

Trong đôi đồng tử thâm trầm màu ngọc lưu ly có một tia nghi ngờ nhanh chóng xẹt qua, nhưng cánh tay tà ác không hề ngừng lại một khắc, đã nhanh chóng mở cúc áo, vô tâm dụ hoặc.

“Hic hic...”

Lúc này một tiếng nức nở vang lên, thành công ngăn cản động tác của Đường Lưu Nhan, mở mắt vừa vặn thấy, ánh mắt của người phụ nữ đó trùng thật to nhìn hắn, từng giọt nước mắt trong suốt như trân châu rơi xuống khuôn mặt hoa lệ tinh xảo—— cô khóc rất khổ sở, “Anh bắt nạt em... Các người đều bắt nạt em...”

Người nào đó sợ hãi một lúc lâu, lông mi anh tuấn giật giật, đột nhiên buông lỏng cô ra, một tay vẫn đặt trên nệm, nhìn người mới khóc hai câu đã im bật lại đang nhắm mắt ngủ say sưa, khóe miệng không thể kiềm chế cong lên.

Khi người này uống rượu chắc không làm được gì rồi.

Thật say rượu...

Nếu không, người phụ nữ quật cường này làm sao có thể ở trước mặt hắn mà khóc như vậy?

Khi Lâm Cẩm Sắt tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau rất đau, toàn thân cũng đau muốn chết. Đôi mắt mở to hết mức có thể, trong lòng cũng đoán được đại khái đã qua một ngày, gắng sức muốn khởi động cơ thể, cánh tay mềm nhũn lại nặng nề mà rơi xuống, ánh mắt mỗi một mà nhắm lại như một phản xạ vô điều kiện.

Đúng lúc cô hối hận vì không kiềm lòng được mà uống rượu ngày hôm qua, một giọng nói cương trực tràn đầy ý cười vang lên làm cho cô hơi giật mình một chút.

“Dậy rồi cũng không muốn ngủ nữa hửm?”

Trong từ “hửm” cuối cùng đó có sự ôn nhu mang theo một chút sủng nịnh, thành công làm cho cô toàn thân nổi da gà, bất chấp toàn thân đau nhức, cô ở trên giường bật dậy, phản ứng đầu tiên chính là cúi xuống kiểm tra xem quần áo trên người có còn đầy đủ hay không.

Nhưng vừa nhìn thấy lập tức có một tiếng nức nở vang lên trong đầu.

Áo ngủ này... không phải là bộ hôm qua cô mặc, hơn nữa ở dưới cổ còn có vài vệt màu hồng kéo dài...

Môi dưới bị cắn thành màu trắng xanh, ngẩng đầu hung hăng lườm người đàn ông đang ngồi ở đầu giường, cười đến cực hồ ly kia một cái, hắn cứ tự nhiên thấy cô như vậy mà lợi dụng. Hơn nữa điều làm cho cô buồn bực hơn là trừ việc sau khi về nhà xúc động đem rượu vang quý của người nào đó toàn bộ uống vào đến thất thất bát bát thì mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cô một chút ấn tượng cũng không có...

Thứ cảm giác thất bại không nhớ chút gì này làm cho cô không tự giác mà cúi mặt xuống.

Hành động này của cô lại khiến cho người nào đó cười khê.

Hắn cười không kiêng nể gì làm ặt Lâm Cẩm Sắt đằng kia đỏ lựng lên, không phải xấu hổ, mà là căm tức.

Chưa nói đến chuyện Đường đại thiếu gia chiếm tiện nghi của cô, hắn lại còn cười vui vẻ khi thấy cô như vậy, càng làm cho lửa giận trong lòng cô bốc cháy.

Tức giận này chiếm hữu trong suy nghĩ, tất nhiên lời nói cũng không tốt đẹp được, đôi mắt đẹp nhúu lại, Lâm Cẩm Sắt cười đến trăm mị ngàn kiều, “A, chẳng lẽ sáng nay công ty của Đường đại thiếu gia không có làm việc sao, nhân vật quan trọng như ngài sao sáng sớm lại rảnh rỗi chơi đùa với phụ nữ vậy, tôi cũng không nghĩ rằng mình có loại năng lực có thể làm cho đại thiếu gia trầm mê ôn hương đâu.”

Thật ra Đường Lưu Nhan không hề tức giận khi cô nói vậy, chỉ là hơi nhúu mày, dường như là tỏ vẻ kinh ngạc với những lời khiêu khích gần đây của cô thôi, sau đó không nhanh không chậm mở miệng, “Em đúng là không có loại năng lực đó, ” nói xong, hắn đứng lên, dáng người cao lớn tao nhã dưới ánh nắng sớm thân nhiên phát ra tia sáng nhu hòa, hắn cười nhẹ bên tai cô ám muội nói, “Nhưng mà, khi em ‘Say rượu loạn tính’ thì rất có loại năng lực đó.” Hắn còn cố tình tăng âm điệu cho câu nói cuối cùng này.

Dứt lời, vui sướng nở nụ cười mang vẻ bí hiểm đi ra khỏi phòng ngủ.

...

Lâm Cẩm Sắt nghe thấy bốn chữ “ Say rượu loạn tính” kia lập tức bị nghẹn một câu cũng không nói nổi.

Yết hầu bị nghẹn thật lâu không có cách nào nói ra, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn thân ảnh đang rời đi của hắn, ý của hắn là... là cô chủ động?

...

Phòng ngủ thực im lặng, đơn giản mà không mất phong cách, cách bài trí thực tao nhã cho thấy nam chủ này rất có nhân phẩm.

Đúng vậy, nam chủ. Đây không phải phòng của cô...

Một lúc lâu sau, Lâm Cẩm Sát ngồi yên trên giường chậm rãi vuốt lên mặt mình, rất nóng, giống như muốn đốt cô thành tro.

Bước vào phòng tắm, bật vòi sen tẩy đi hương vị của rượu và mồ hôi, sau đó từ trong tủ lạnh cô lấy ra một băng cà phê, vừa uống vừa nhìn đồng hồ, hơn 10 giờ rồi, đã quá muộn để đi làm rồi, công việc của luật sư thời gian rất linh động, cũng không nhất định phải đến văn phòng mới có thể làm việc, ngày hôm qua cô vừa mới đem nhét tất cả tài liệu cần thiết vào túi xách mang về, cho nên không cần phải đến văn phòng nữa.

Lại kéo khóa của túi xách ra, đổ hết tất cả xuống mặt bàn, đem tất cả tài liệu bày ra, cô miễn cưỡng tìm một chỗ rộng rãi ngồi xuống, rút chiếc bút chì đang quấn trên tóc xuống, lại tùy tiện đặt cốc cà phê đã uống một nửa sang một bên.

Vừa nhấp vào một ngụm cà phê Lâm Cẩm Sát lại đột nhiên nhớ tới tách cà phê nóng hổi mà Tiểu Ưu vẫn hay pha...

Ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, trong lòng Lâm Cẩm Sát liền lộp bộp một tiếng, hình như đã rất lâu cô không liên lạc với Tiểu Ưu. Từ sau lần Tiểu Ưu giận dữ cúp điện thoại của cô, cô nghĩ chờ cô ấy bình tĩnh người giận xong sẽ lại gọi điện thoại cho nàng, nhưng mà...

Cô đã quên.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, cô vội vã tìm di động trong đống tài liệu kia, nhập số điện thoại, điện thoại vừa được kết nối, đầu óc cô còn đang nghĩ xem nên dùng lý do gì mới có thể khiến cho Tiểu Ưu nguôi giận.

"Alo, ai đó?" Khi đầu dây điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói dễ nghe mang theo anh khí của Ngô Ưu, Lâm Cẩm Sát không khỏi cười khổ.

Quả nhiên tức giận. Chỉ cần lưu số điện thoại của đối phương, bây giờ còn có ai trên di động không hiển thị tên và số điện thoại nữa?

"Tiểu Ưu, tớ nhớ cà phê cậu pha."

"Ừ."

"..." Người nào đó đầu đầy hắc tuyến, trả lời như vậy thì phải nói tiếp thế nào?

Một trận trầm mặc, Lâm Cẩm Sát hơi mím môi, nhỏ giọng cười nói, "Cũng nhớ cậu." Bây giờ chỉ cần Tiểu Ưu có thể nguôi giận, muốn cô nói gì cũng được.

Một lúc lâu sau đầu dây điện thoại bên kia mới truyền đến giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của Ngô Ưu, "Lâm Cẩm Sát, người phụ nữ không tim không phổi này."

Lời này có ý gì?

Nghĩ hoặc đang định mở miệng hỏi, đầu dây bên kia nói tiếp

"Cậu về nhà đi, mỗi ngày tớ sẽ pha cho cậu uống."

"..." Nhớ tới lệnh cấm của Đường Lưu Nhan, Lâm Cẩm Sát nhú mày thật chặt, cẩn thận mở miệng, "Điều này... Tiểu Ưu cậu có thể mang đến sổ luật sư của tớ không..."

"Con bà nó! Lâm Cẩm Sát cậu vì tên Đường Lưu Nhan kia mà sai bảo tớ? !" Dường như là ẩn nhẫn lâu ngày cuối cùng tức giận bùng nổ, Ngô Ưu hùng hổ chất vấn làm cho Lâm Cẩm Sát xấu hổ khóe miệng co rút.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt hại nước hại dân kia, còn có câu nói mềm nhẹ mà không mất tính uy hiếp đó, “Ngoan, đừng tìm cách tiếp cận Ngô Ưu, bằng không... Ha ha, không biết CEO của chi nhánh Ngân hàng Á Châu mà thất nghiệp thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ...”

Khóe miệng lại một trận co rút.

Cô cũng không biết vì sao Đường Lưu Nhan lại chú ý tới sự tồn tại của Tiểu Ưu đến vậy.

... Không phải hẳn đã biết Tiểu Ưu thuộc thế giới thứ ba, mà lại tâm tồn dị niệm với cô ấy chứ? (tâm tồn dị niệm: mong nhớ, yêu thương)

20. Chương 20: Đừng Yêu Hẳn

Nghĩ tới khả năng này, cô không khỏi có chút lo lắng.

Đường Lưu Nhan đối với cô mà nói, hoàn toàn là ngoài ý muốn không thể đoán trước được. Nếu không phải vì Hứa Thuyền, cô căn bản không muốn cùng hắn có nửa chút quan hệ nào, nhưng Tiểu Ưu lại khác...

“... Lâm Cẩm Sắt, lỗ tai của cậu dài đi đâu vậy? Có nghe thấy tớ nói chuyện không đó? !” Tiếng gọi lớn gọi suy nghĩ của cô trở về, thất thần bị tóm được, Lâm Cẩm Sắt chỉ có thể xấu hổ cười gượng, “... Đường nhiên là có... đang nghe.” Lo lắng nảy lên trong lòng, nên giải thích như thế nào với Tiểu Ưu rằng bây giờ cô không có cách về nhà đây?

“Vậy tớ vừa mới nói cái gì?”

“Ồ...” Lâm đại luật sư, bông hoa sen rực rỡ với mồm miệng danh thếp, “hoa hồng” của giới luật sư trong truyền thuyết của thành phố B, lại bị ép đến mức không nên lời.

“Hừ, ” Nhưng mà, thực ra Ngô Ưu chưa bao giờ hẹp hòi với cô cả, cô nàng thở dài một tiếng, vô cùng đau đớn nói, “Cô bé này, cậu còn non quá, chỉ cần một tên Đường Lưu Nhan đã có thể ép cậu tới gắt gao, vậy còn tên Hứa Thuyền kia cậu làm thế nào để ứng phó đây...”

“...” Xem ra Tiểu Ưu đã nguôi giận rồi, lại còn biết làm cho cô đau đớn nữa chứ.

“Còn nữa tài ăn nói của cậu cũng kém đi không ít nha, cái miệng lúc trước tàn sát gây bao sóng gió sao không dùng tới, nếu không có thể làm cho Đường đại thiếu gia kia đạt được mong muốn sao? Còn không cũng phải làm cho hắn tức hộc máu chứ —— thực làm cho lão nương này phải thất vọng —— “

“...”

“Đó, tớ nói rồi, cậu không thích hợp làm luật sư mà...”

“...”

Thật đúng là...

Châm chọc ra cả máu.

“Ngô Ưu ——” miệng của cậu còn có thể bớt độc ác một chút không. Lâm Cẩm Sắt bực mình nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Kêu la cái gì? Dám bỏ nhà đi? Lão nương còn không chưa tính sổ với cậu.”

“Là ai kêu tớ có chết cũng đừng quay về?” Bình tĩnh, bình tĩnh nào, Lâm Cẩm Sắt ... không được cười

“Cậu... con mẹ nó, tớ bảo cậu đừng trở về thì cậu sẽ không trở lại, còn đào thoát sang nơi ở của địch?” Đầu dây bên kia truyền đến những tiếng “Đằng đẳng” đáng nghi, cùng vài lời gằn nhẹ thẹn quá thành giận.

Lâm Cẩm Sắt rốt cục nhìn không được phù một tiếng nở nụ cười.

Tiểu Ưu này chính là hổ giấy, miệng cộp gan thỏ, mỗi lần giận dữ đều quát lớn hai ba câu cùng lắm là liều mạng đá vài phát, rất không thông minh.

Nhưng cô lại sợ làm cho Tiểu Ưu thực sự tức giận .

“Cấm Sát.” Ngữ khí của Ngô Ưu đột nhiên đứng đắn vô cùng.

Điều này làm cho Lâm Cẩm Sát không thể không thu lại ý cười, hơi hơi có chút nghi hoặc

“Hửm?”

“Đừng yêu thương hần.”

“ ... ”

“Cấm Sát, nghe lời tớ , bảo vệ cẩn thận cho trái tim của cậu, đừng để hần- người đàn ông đó biết được cậu yêu hần, sau đó đem tình yêu chân thành của cậu hung hăng dẫm nát dưới chân!”

Lâm Cẩm Sát trầm mặc .

Không phải là động tâm với Đường Lưu Nhan...

Mà là, căn bản cô không biết mình thật sự đang ở nơi nào.

Phải chăng thế nào là yêu cô căn bản cũng không hiểu rõ...

Cúp điện thoại, Lâm Cẩm Sát không muốn để cho những đáng ghét suy nghĩ đáng ghét kia quấy nhiễu chính mình, nghĩ ngợi một chút, cô lấy thẻ tín dụng mà Đường Lưu Nhan mới đưa cho cô không lâu ra, màu vàng của tấm thẻ lóe sáng, phản xạ nụ cười mang chút tính kế của cô.

Dùng tiền của “Kim chủ” đi SPA, tất nhiên.

Nói thật, lời nói của Tiểu Ưu cũng hơi có kích thích tới cô, tuy rằng không liên quan đến tình yêu.

—— cái gì là “Biết được cậu yêu hần, sau đó đem tình yêu chân thành của cậu hung hăng dẫm nát dưới chân!” ?

... Nhưng mà.. .

——... điều này chứng tỏ Đường Lưu Nhan- người đàn ông này, thật sự không yêu cô ấy. Đúng không?

Nhận thức này phá vỡ những suy nghĩ thường trực cho tâm trí cô.

Cô cũng không phải người phụ nữ rộng rãi gì, dùng lời của Tiểu Ưu mà nói thì chính là “Con gà con tròng mắt tắt báo”, (có lẽ là cái gì mà hận thù thì sẽ phải trả thù, con gà con mà tròng mắt thì đến lúc lớn lên nó sẽ báo thù) cho dù là vô tâm, cô cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hần.

Lúc trước khi Đường Lưu Nhan đưa thẻ cho cô cô cũng không chú ý lắm, chỉ là mơ hồ nhớ rõ này giới hạn của chiếc thẻ này rộng lắm, ồ, như vậy cô thật có chút hơi vất vả, cũng phải cố gắng hơn nhiều.

Nghĩ như vậy , tâm tình dường như tốt lên.

Trong chiếc tủ quần áo rộng lớn, cô khó khăn lắm mới chọn ra được một chiếc váy liền áo cùng một đôi giày cao gót trong suốt, đặt mình trước gương, đơn giản thực nữ và trí tuệ. Cô tự nói với chính mình trong gương, mỉm cười vui vẻ, lấy túi xách, đi dạo phố thôi nào.

21. Chương 21: Báu Vật

Mùa hè nóng nực ở thành phố B khiến cho người ta hít thở không thông.

Từng chiếc từng chiếc lá cây xanh biếc ở ven đường theo gió lay động, ve sầu biết ẩn trong những tán cây rậm rạp khàn giọng kêu. Những tia nắng chói chang ngày hè, ánh mặt trời ấm nóng làm tan chảy tất cả mọi thứ trên đường.

Thời tiết như vậy còn ra ngoài đi dạo phố , có lẽ chỉ có quái nhân Lâm Cẩm Sắt này.

Thuở nhỏ sống tại vùng sông nước Giang Nam, muốn nhìn thấy ánh mặt trời một lần cũng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa ở đình viện hẻo lánh kia quanh năm không thấy ánh mặt trời nhiều năm như vậy, cô sớm đã bị tối tăm và ẩm ướt vô hình đó ép tới không thở nổi.

Cô sợ lạnh, nhưng càng sợ tối, ngay cả buổi tối khi ngủ cũng phải bật đèn mới ngủ được.

Ngô Ưu trước đây luôn chê cô yếu ớt, thói quen sinh hoạt không tốt, thậm chí trước khi ngủ cô ấy còn dùng phương thức vô cùng đặc biệt là rút dây cắm nguồn điện ra để bắt cô sửa, nhưng cuối cùng vẫn bị đôi mắt gấu trúc buổi sáng sớm của cô đánh bại.

Ngay cả cô cũng thấy kì quái, rõ ràng không phải người minh bạch rõ ràng mà có một trái tim hắc ám như vậy tại sao lại không thể chịu được bóng tối?

Mùa hè là mùa Lâm Cẩm Sắt thích nhất.

Ấm áp, sôi động, sáng rực.

Còn có sức sống tràn đầy sinh mệnh.

Từng có người thiếu niên nói với cô: “Mùa xuân là mùa hy vọng nảy lộc, còn mùa hè chính là mùa hy vọng nở hoa.” Bây giờ, đoạn thời gian quá khứ tốt đẹp nhất-tuổi thanh xuân đó là quá khứ của cô, nhưng cô vẫn vững chắc nhớ kỹ những lời này, chưa bao giờ quên đi.

Tuy rằng hy vọng của cô, thật lâu sau đó rốt cuộc cũng không có nở hoa.

Kỳ thực bông hoa đó cũng từng hé nở một chút nhưng lại bị chính tay cô chặt đứt xuống.

Mọi người đi trên đường rất ít, ngẫu nhiên có một chiếc xe gào thét phóng qua, mang theo một trận khối bụi vô cùng nóng bức.

Trên lối đi bộ, một cô gái xinh xắn dưới ánh mặt trời đã khuất, đem theo túi xách nhún nhảy bước qua, thần sắc thản nhiên tự đắc. Chiếc váy trắng dài bằng lụa mềm không tay dài tới đầu gối, làn váy khẽ đung đưa theo làn gió, giống như một đóa hoa bách hợp nở rộ trong gió, đôi giày cao gót trong suốt bầy phân làm cho thân hình cô nhìn qua càng tinh tế, mỏng manh hơn, mái tóc dài hơi quăn lượn sóng trong gió quyến rũ mọi người, đồ trang sức nhẹ nhàng trang nhã lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo...

Không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng có thể nói là báu vật.

Vậy nói về báu vật này đi, đi được vài bước , bỗng nhiên cô dừng lại, nhú mảy ở nơi đó, đôi mắt hơi trừng lên, đối mặt với một kẻ cơ bắp một thân tây trang màu đen cách đó không xa vẫn đi theo phía sau cô, âm thanh lạnh lùng,

“Ông chủ phái anh tới, là để theo dõi tôi sao?”

Lâm Cẩm Sắt vô cùng tức giận , cô vốn là người yêu thích sự thanh tịnh, Đường Lưu Nhan lúc này còn trêu chọc cô, cô đi đi dạo phố hần còn tìm như vậy một tên trông như đầu gấu xã hội đen không lúc nào là không bám sát cô.

Nếu là người bình thường hay phóng viên gì đó, cô đã sớm tố cáo hần cho hần đến cái quần cũng không còn rồi.

Nhưng là hần là Đường Lưu Nhan, một nhân vật có thể làm rung chuyển cả nền kinh tế, thủ lĩnh bang phái xã hội đen cũng phải nhượng bộ hần, nói không chừng ngay cả quân giới hần cũng “có một chân” nữa .

Vậy sao có thể đấu với hần? Cô dựa vào cái gì mà đấu với hần?

Lâm Cẩm Sắt hờn dỗi thở một hơi thật dài, trong lòng hoảng loạn ức chế, ngẩng đầu tức giận trừng mắt với kẻ phía trước cơ bắp có thể so với Arnold Schwarzenegger, đem tức giận ném lên người hần.

Chỉ thấy biểu tình của “Arnold” cũng không thay đổi gì, thân hình cao lớn trắng kiện, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thản nhiên cứng nhắc nói, “Đại ca kêu tôi tới bảo vệ cô.”

“Đi SPA cũng cần phải bảo vệ? Chẳng lẽ khi tôi cởi quần áo cũng phải bảo vệ?” Cô cười lạnh. Bảo vệ? Cái có này hay ho thật đấy! Xã hội này không phải là không có pháp luật, chẳng lẽ còn có kẻ nào tự nhiên vác dao tới chém cô vài phát sao?

“Arnold” ngay cả lông mi cũng không động đậy, trầm mặc.

Tên đầu gối này!

Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

Cô biết đứng nói chuyện với tên này chỉ là phí thời gian, lại không muốn tự làm mất mặt mình, cô hơi nhếch môi, tâm tình ác liệt đi đến trung tâm SPA cách đó không xa.

Ngoài dự đoán của cô chính là khi cô tiến vào trung tâm SPA, “Arnold” lại không theo vào, hai tay khoanh lại, đứng bên ngoài như thần giữ cửa.

Từ góc độ của Lâm Cẩm Sắt nhìn tới, đường cong trên khuôn mặt “Arnold” vô cùng cứng rắn lạnh lùng, hàm dưới mím chặt, gần khóe mắt có dấu vết của việc khâu vá, ánh mắt hắc trầm ổn, vẻ mặt... À, mặt không có vẻ nào cả.

Cô dừng lại đứng yên một lúc, đoan trang , chợt hỏi, “Anh, tên là gì?”

“...” thản sắc “Arnold” cuối cùng cũng có chút cử động, đôi mắt hình như có chút quái dị liếc cô một chút, nhưng vẫn mở miệng, “Hàn Húc.”

“Hàn Húc.” Cô chậm chạp lặp lại một lần, không hiểu cong môi cười, “Tôi nhớ anh rồi đó .”

Dứt lời, lập tức xoay bước đi vào trung tâm SPA.

Nếu nói Lâm Cẩm Sắt là bảo vật thế gian hiếm thấy, chỉ sợ là không ai dám phủ nhận.

Chưa nói đến khuôn mặt tinh xảo quyến rũ, chỉ cần làn da mịn màng trắng nõn kia, còn phảng phất hương dương chi, giống như viên ngọc châu đẹp nhất không chút tỳ vết nào, một đôi chân thon dài cân xứng, các nét đẹp tự nhiên quyến rũ lòng người.

Quan trọng nhất là khí chất ...

Vẻ đẹp của Lâm Cẩm Sắt không phải như tiên nữ nhân gian thoát tục, cũng không nóng bỏng gợi cảm như ma đăng nữ lang...

Tất nhiên , khuôn mặt nhìn qua rất thông minh kia không thể nào dấu được nhuệ khí kết hợp với bướng bỉnh, nụ cười quyến rũ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cảm giác xa cách cùng và khí thế tuyệt đỉnh, bên đôi mắt hơi gọn sáng, hư hư thực thực làm cho người ta khó mà nhìn thấu được.

Còn có loại động tác kia, nụ cười hơi nhúu mày, nhìn thoáng qua thì thấy được sự vững vàng và nhanh nhẹn bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ dường như lại thấy cô như một cô bé tùy hứng và hơi yếu ớt.

Một người phụ nữ mang nhiều vẻ đẹp đối lập như vậy, khi vừa mới đi vào trung tâm SPA xa hoa mới mở này lại thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Bao gồm một người có thể gọi là “Người quen” .

Tục ngữ nói thật đúng, oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha.

Khi Lâm Cẩm Sắt đang ngồi bên ngoài phòng khách của trung tâm lật xem bảng niêm yết giá các dịch vụ, một giọng nói đầy ngạc nhiên truyền đến từ nơi cách đó không xa, “Đây không phải Lâm đại luật sư sao?”

Lâm Cẩm Sắt nhìn về phía tiếng nói, khi tìm được mục tiêu, miệng cô bất giác cong lên, nhẹ thu ánh mắt về, trong đôi mắt cô có sự chán ghét xẹt qua.

Nhìn người đã thấy đáng ghét .

Chủ nhân của giọng nói đó đã đi tới, một bộ quần áo màu trắng lưu nhàn càng khiến hắn trẻ trung hơn, khóe mắt đẹp dễ nhìn cô kỹ hơn, nụ cười tuấn tú không dấu được sự phong lưu, mái tóc đen tùy ý hất lên, hai bên tai mơ hồ nhìn thấy một chút ánh sáng phản chiếu lên. (anh này đeo khuyên tai)

Chính xác là Dung Thất.

So với đêm đó, hôm nay nhìn qua hắn có vẻ điềm đạm hơn, nhưng Lâm Cẩm Sát là một người phụ nữ cực thích mang hận, cho nên, mặc kệ nụ cười của hắn có bao nhiêu đào hoa chói mắt, nhưng ở trong mắt cô vẫn chỉ là bốn chữ

Ăn chơi trác táng. (còn có nghĩa khác là playboy, nhưng mình nghĩ cứ để nguyên bản gốc thì hơn)

22. Chương 22: Lần Thứ Ba Gặp Mặt

Thực ra mà nói, khi Dung Thất nhìn thấy Lâm Cẩm Sát ở trung tâm SPA này hắn vô cùng ngạc nhiên... còn có sợ hãi.

Lúc trước hắn và cô đã có duyên gặp mặt hai lần.

Lần đầu tiên là ở sở luật sư của cô, cô mặc bộ đồ công sở tao nhã, ngồi trên ghế làm việc, nửa người trên khẽ nghiêng về phía trước, hai tay áo xắn lên, hình như khi đó cô đang nói chuyện với thư ký của anh trai.

Nụ cười của cô ôn hòa sơ đạm, cũng lạnh lùng như vậy mà từ chối thay anh trai đến cầu xin tòa án, ngữ khí mềm nhẹ quyết tuyệt, không để cho người khác có đường lui.

Lúc ấy hắn ngồi trên sofa trong phòng tiếp khách ở sở luật sư của cô, nhưng ánh mắt của cô ngay cả dư quang cũng không quét về phía hắn!

Dung Thất hắn là ai chứ? Công tử của một quan chức cấp tỉnh, em trai phó bí thư tỉnh ủy đó!

Hừ, một người phụ nữ đối trá, cao ngạo, không có mắt.

Ấn tượng đầu tiên của hắn với cô vô cùng xấu, cho nên lần thứ hai khi trông thấy cô, khi trong lòng hơi men và sự khó chịu lâu ngày kết hợp với nhau, lời trào phúng với cô cứ như vậy thoát ra.

Tuy nhiên lời vừa nói ra hắn đã thấy hối hận, rất không phong độ, cũng có vẻ hẹp hòi.

Nhưng vừa thấy trang phục của cô ...bộ lễ phục nửa kín nửa hở đó, trang dung yêu diễm, còn có khóe mắt cong lên đầy mỉa mai khi đó hắn lập tức lại không khống chế được cảm xúc.

Khi cô vừa bước vào căn phòng đó, hắn có thể đoán ngay được cô chính là bạn gái mà Đường Lưu Nhan lúc trước đã có dịp nói qua.

Ai chẳng biết Đường Lưu Nhan là một tên hoa hoa công tử chính hiệu, đừng nói bạn gái, ngay cả nhân tình cũng sẽ không dưới mười người. Nhưng điều hắn không thể nghĩ tới đó là cô lại là một trong số đó.

Thấy người sang bắt quàng làm họ, không biết hổ thẹn.

Lúc ấy hắn nghĩ như vậy ấn tượng với cô lại càng thêm xấu, nếu không phải Đường Lưu Nhan bảo hắn ngậm miệng, hắn nhất định phải trào phúng thêm vài câu nữa.

Từ sau hôm đó, thời gian cũng khá lâu, hắn cũng dần dần quên đi. Nhưng hôm nay, không ngờ lại nhìn thấy cô.

Ở trung tâm spa mà hắn mới mở.

Cô lịch sự tao nhã ngồi ở đại sảnh của trung tâm spa hoa, khóe miệng hàm chứa ý cười thần nhiên, một tay chống cằm, tay kia đang lật xem gì đó, cái cổ trắng nõn duyên dáng theo động tác cúi đầu của cô mà lộ ra.

Trong khoảnh khắc đó, hô hấp của hắn lại bị ngừng trệ.

Còn chưa kịp tự hỏi, bước chân đã rời khỏi suy nghĩ trong đầu mà đi về phía cô.

Mãi cho tới khi ánh mắt của cô lưu lại trên người hắn, Dung Thất có chút mất hứng nhúu mày, cô lại không thèm nhìn hắn.

Chính là cái ánh mắt đó...

Khinh thường, lãnh đạm, còn có... chán ghét?

Chán ghét sao?

Hừ, cho nên hắn cố tình muốn trêu chọc cô!

Trên khuôn mặt tuấn tú suốt khi gợi lên ý cười mang theo chút tà khí, Dung Thất vui vẻ ngồi đối diện Lâm Cẩm Sắt, mở miệng nói, “Không ngờ Lâm luật sư cũng tới làm SPA, tôi còn tưởng rằng Lâm luật sư là trời sinh lệ tữ, hoa văn trang sức tự nhiên chứ.”(ý là vẻ đẹp tự nhiên, ko qua thẩm mỹ)

Quả nhiên, miệng chó không thể khạc ra ngà voi.

Lâm Cẩm Sắt trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại vô cùng tự nhiên, ngẩng mặt cười khê, bình thản ung dung tiếp chuyện, “Không hẳn là như vậy, dù sao cũng không phải còn là cô bé 18 tuổi nữa , đương nhiên phải chú trọng bảo dưỡng... nói vậy Dung tiên sinh đến cùng với bạn gái sao?” Trong lòng căm tức, Lâm Cẩm Sắt cô cũng không có dũng khí đắc tội với tên công tử con quan này.

Chỉ thấy Dung Thất cười đến thần thái bay lên, “Không phải, trung tâm này là tôi cùng vài người bạn góp tiền chung, tôi chỉ ngẫu nhiên tới xem, khéo léo lại gặp được Lâm luật sư .”

Lâm Cẩm Sắt nghe câu nói nhẹ nhàng băng quơ đó của hắn, đôi mắt không khỏi nhìn về phía hắn, trong lòng có chút kinh ngạc. Dung Thất này theo nwh cô biết cùng lắm mới chỉ 24 tuổi, mà lại có bản lĩnh mở một trung tâm lớn đến vậy... lại còn nổi danh cả nước nữa... cô là khách quen của rất nhiều trung tâm sắc đẹp, nhưng lại không hề biết ông chủ lớn lại chính là tên Dung Thất này.

Mặc dù ấn tượng của cô về hắn trong thoáng chốc đã tốt hơn, nhưng cô cũng không có ý nghĩ muốn cùng hắn kết giao.

Cùng những con người thân thuộc với Đường Lưu Nhan như vậy ở cùng một chỗ, cũng không phải là điều hay.

Buông tập catalogue được in rất đẹp trong tay ra, cô mỉm cười nói với hắn, “Dung tiên sinh, tôi muốn sử dụng dịch vụ tốt nhất ở đây.”

Người đàn ông đối diện thoáng ngạc nhiên, “Tốt nhất sao ?”

“Sợ tôi trả không nổi?” Lấy tấm thẻ trong túi xách ra xoay xoay trước mặt hắn, Lâm Cẩm Sắt biết hành động này rất giống kiểu nhà giàu khoe của, trong lòng cũng rất đắc ý.

Cô vốn không thích khoe khoang tiền bạc như thế. Tuy rằng số tiền đó với cô chẳng đáng là bao, nhưng nếu Đường Lưu Nhan dám lấy tiền mà làm nhục cô, vậy cô lại càng muốn “ngoan ngoãn ” làm hắn thỏa mãn.

Suy nghĩ phiêu du ở nơi khác khiến cô không chú ý tới tia phức tạp xẹt qua mắt Dung Thất.

“Không, tất nhiên không phải” khóe miệng Dung Thất cong lên, vẻ đẹp phong lưu trời sinh, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy chói mắt, “Nếu vậy, Trung tâm chúng tôi sẽ để Lâm luật sư hưởng thụ loại dịch vụ tốt nhất.”

Dứt lời, người đứng lên, vẫy tay gọi một người phụ vị qua, thấp giọng nói vài câu vào tai người đó, chợt quay sang nói với cô

“Tôi còn có việc phải đi trước, Lâm luật sư từ từ hưởng thụ nhé.” Nói xong, còn chưa kịp để cô đáp lại, đã xoay gót chân biến mất rồi.

Trước khi đi, ngay cả nụ cười nhếch môi cũng không có, nghiêng người đi qua trong khoảnh khắc đó, Lâm Cẩm Sắt thoáng nhìn thấy mi phong hắn lạnh tới thấu xương.

Nhìn dáng vẻ của hắn đang tức giận sao?

Tức giận cái gì chứ?

Cô nhủ mày kỳ quái, cô tới đây trả tiền, hần được tiền, cô còn chưa than phiền không hài lòng, hần tức giận cái gì chứ.

Trong lòng vô cùng khó chịu, người phục vụ vừa được Dung Thất gọi đến tiến lên phía cô, đầu tiên là cung kính cúi đầu chào, khẽ nói với cô

“Lâm tiểu thư, đến lượt cô rồi, mời đi theo tôi.”

23. Chương 23: Âm Sát

Khi từ trung tâm SPA đi ra ngoài, tâm tình Lâm Cẩm Sát càng thêm khó chịu.

Không nói gì ngẩng đầu lên nhìn trời.

Thì ra trên thế giới này, thực sự có thể đem thân tài ra bên ngoài dọa người.

Vừa rồi sau khi cô thường thức tất cả các dịch vụ, đi tới quầy tính tiền, lại được thu ngân cười tủm tỉm báo cho biết cô “may mắn” có được thẻ ưu đãi miễn phí!

Cô nghĩ lúc trước điều mà Dung Thất nói nhỏ với nhân viên kia có lẽ chính là việc này .

Mấy vạn đồng đó.

Không đánh cho cô thành thủy điều, không cam lòng đó mà!

Giày cao gót hung hăng dẫm mạnh trên sàn đá cẩm thạch phản chiếu mặt người, sau khi đi ra khỏi cửa lớn lại trao một ánh mắt phẫn hận cho kẻ cơ bắp từ này đến giờ vẫn đứng im một chỗ kia, không thể chọc giận chủ nhân, kẻ thuộc hạ như hần chẳng lẽ cũng không thể mạo phạm sao? (nguyên bản là con chó như hần, nhưng nghe thô quá nên để thành thuộc hạ, bạn nào có ý kiến ment phía dưới)

Tuy rằng bị Lâm Cẩm Sát giận chó đánh mèo ánh mắt khó hiểu liếc qua cô một cái, nhưng biểu tình của Hàn Húc cũng chẳng thay đổi gì, nhìn cô đi được một khoảng cách nhất định, bước đi của hần cũng lập tức bắt đầu

Nắng đẹp, bầu trời trong xanh, mặt trời, nắng hè chói chang.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, làm cô cảm thấy mát lạnh.

Lâm Cẩm Sát ở phía trước đi vài bước rồi đột ngột dừng lại không quay đầu, nói, “Hàn Húc đâu rồi? Dem cái này trả lại cho đại ca của anh.”

Tiếng nói vừa dứt, túi xách được mở hé ra, cô cầm lấy trong tay xẹt qua không trung tạo thành một đường cong, cánh tay Hàn Húc dễ dàng đón được, một từ cũng không nói, ánh mắt nghi hoặc lại dán vào thân ảnh lướt phía trên.

Tựa hồ có thể cảm nhận được ánh mắt hần, Lâm Cẩm Sát nhẹ nhàng cười, tiếng cười đó dường như mang theo sự mỉa mai và bất đắc dĩ, “Kỳ lạ sao? Không có gì, tôi có rất nhiều tiền, vài đồng này với tôi chẳng là gì cả.”

Cô rốt cuộc làm sao vậy?

Hành động ngốc nghếch này...

Tiền bạc, tiền bạc, chẳng lẽ Đường Lưu Nhan dùng tiền mê hoặc cô, cô thực sự nghĩ đến có thể bị mê hoặc sao?

Cho dù thật sự trả lại được tấm thẻ này, Đường Lưu Nhan còn có nghìn nghìn vạn vạn tấm thẻ khác, nghìn nghìn vạn vạn cách trối buột. Ý nghĩ của cô, hành vi của cô ngu xuẩn đến buồn cười.

Vừa nãy không hề e ngại ánh nắng của mặt trời nhưng lúc này cô lại cảm thấy đau đầu hoa mắt.

Muốn chạy trốn!

Đường Lưu Nhan không dùng xiềng xích, không dùng còng tay, càng không dùng đến lao ngục, nhưng mà cô lại bị hãm giam cầm !

Nhược điểm của cô ở trong tay hắn, muốn chạy trốn thì phải trốn như thế nào đây? Nhược điểm của cô chính là xiềng xích là lao ngục của hắn!

Bàn tay nắm chặt thành quyền, lửa giận sự không cam lòng so với ánh nắng của mặt trời kia còn muốn thiêu đốt hơn, áp lực rất lớn, kỳ thật từ rất lâu trước kia, cảm giác vô lực cũng đã thật sâu mà tồn tại, còn bây giờ, loại cảm xúc không thể khống chế này cơ hồ còn muốn cắn nuốt cô đến mức cực điểm!

Một tiếng nói trong lòng nói với cô: không cần phải hy sinh bản thân nữa, sự nghiệp mặc kệ đi, tiền mày đã có nhiều như vậy, bây giờ nên sống một cuộc sống thoải mái mới được!

... không!

Lại là một giọng nói nữa chen vào: không đủ, như vậy vẫn chưa đủ! Ham muốn tiền bạc của mày lớn như vậy, người yêu mày còn chưa có, nụ cười của người hận mày đang tà nghệ nhìn mày, mày, làm sao có thể dừng bước như vậy? !

Sau đó tiếng nói này càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, mãnh liệt giống như thủy triều, cuồng dã đánh về phía cô.

Trong đầu ong ong, đau đầu kịch liệt.

Đúng khi cô đau đến dường như không thể chống đỡ nổi muốn gục xuống, một trận gió kì lạ, “Phanh!” qua một tiếng, bên tai hình như có tiếng gió mạnh mẽ thổi vù vù, đầu óc cô còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị một loại lực mạnh mẽ gắt gao ôm lấy, người đó nhanh chóng đem cô bỏ xuống đất.

Bên tai truyền đến tiếng nói dồn dập hụt hơi nhưng vẫn trấn định như trước của Hàn Húc, “Lâm tiểu thư, cẩn thận, có người ám sát!”

Ám sát...

Ám sát!

Sự hoảng sợ trong đồng tử lúc này thoáng tan ra, chuyện chỉ có trên tivi hoặc trong tiểu thuyết ngôn tình thể mà lại xảy ra trên người cô!

Hai tay không tự chủ được nhanh chóng ôm lấy cánh tay trắng kiện của Hàn Húc, trừ việc đó ra, cô cơ bản không biết phải phản ứng thế nào.

Cô nhìn thấy Hàn Húc rút một chiếc súng lục đen tuyền từ trong túi của bộ tây trang ra, theo tiếng nổ súng viên đạn bay theo hướng vừa rồi, mơ hồ nghe thấy có tiếng người la hét chói tai, trái tim cô đập cực nhanh trong lồng ngực, đầu óc trống rỗng.

“Chi nha...” một chiếc taxi mạnh mẽ bị ngã lại, Hàn Húc mở cửa xe phía dưới ra, đẩy mạnh cô vào trong, sau đó chính mình cũng rất nhanh tiến vào, dùng giọng nói quát tên lái xe đang vô cùng hoảng sợ kia, “Lái đi, nhanh lên!”

Taxi thả chân ga rất mạnh, ầm ầm rời đi.

Xe chạy nhanh như bay, tay lái của tên tài xế này trong tình huống bất ngờ ấy mà vững vàng được như vậy, kể ra cũng kì lạ chứ nhỉ.

Lâm Cẩm Sát cúi đầu thở gấp, cô đã bị dọa tới.

Rõ ràng là ban ngày, trong pháp chế nghiêm minh của Trung Quốc, vậy mà còn có thể trình diễn tiết mục ám sát như vậy.

Càng buồn cười hơn là, cô lại là nhân vật chính trong đó.

Sợ hãi còn chưa kịp làm gì, cô đã nhìn thấy người bên cạnh lấy điện thoại ra, bấm số, cũng người trong điện thoại trao đổi rất nhanh.

Nhìn biểu tình nghiêm chỉnh của hắn cùng ngữ khí cung kính đó, đối phương hẳn là người lãnh đạo trực tiếp của hắn...à không, xã hội đen thì làm gì có người lãnh đạo trực tiếp cơ chứ, phải gọi là đại ca mới đúng, tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác), kẻ thù có khắp nơi trên thiên hạ!

Đang lúc cô cảm hận, Hàn Húc khẽ lên tiếng “Vâng” sau đó, đưa điện thoại cho cô

“Lâm tiểu thư, đại ca bảo cô tiếp điện thoại.”

Lâm Cẩm Sát lập tức cười lạnh, vừa nghĩ tới, hắn đã tìm đến rồi đó.

Nhận điện thoại, cô nhanh chóng nói thẳng, “Đường Lưu Nhan, ngài chọc giận kẻ thù thế nào mặc kệ, nhưng đừng làm ảnh hưởng đến tôi!”

Thế nhưng đầu dây bên kia lại nở nụ cười, tiếng cười sung sướng đáng đánh đòn, “Sao? Vì sao em khẳng định đó là kẻ thù của tôi? Em không phải là luật sư sao, như thế nào, kẻ thù còn có thể ít hơn tôi chắc?” Giọng nói đó hình như tâm trạng rất tốt.

Lâm Cẩm Sát giận dữ, hai mắt híp lại, ” Lâm Cẩm Sát tôi bản lĩnh lớn nhất là “ quân tử phòng thân”, không bao giờ gặp những chuyện phiền toái kiện tụng cả, ngài nói, ” giọng nói trong sáng, cô nhấn mạnh từng chữ, “Kẻ thù này rốt cuộc là của đại ca xã hội đen ngài, hay là của tôi?”

24. Chương 24: Ngô Gia Có Nữ Ngự Tỷ

Khách sạn Đường tỷ.

Trong một nơi bí mật ở phòng tổng thống.

Có lẽ có khoảng hai mươi mấy người, tây trang màu đen, kính râm tháo xuống đặt trong tay, đứng nghiêm trang.

Không khí yên tĩnh lan vào mọi ngõ ngách, trừ bỏ một phen lười biếng giọng nam một giọng nam lười biếng.

Hắn là người duy nhất ngồi ghế trong phòng. Trên một bộ salon da thật màu trắng, chỉ có một ly rượu đỏ như máu, di động tùy ý đặt trong tay phải, hai chân vắt lên nhàn nhã.

“Cô gái, chúc mừng em còn sống.”

“Ồ? Vì sao em có thể khẳng định đó là kẻ thù của tôi? Em không phải luật sư sao, như thế nào, kẻ thù so với tôi còn ít hơn sao?”

Nghe vậy, trong lòng mỗi người ở đây đều âm thầm kinh ngạc, người phụ nữ đó là ai, dám ăn nói lỗ mãng với đại ca của họ như vậy?

Hơi suy nghĩ một chút, khuôn mặt vẫn mang vẻ không có một chút gợn sóng hay sợ hãi, hai tai lại không hèn mà cùng dựng thẳng lên cao cao, không phải mọi người cùng muốn biết, nhưng hiếu kỳ là bản năng của con người...

“Lâm tiểu thư, em quên rồi sao, Đường minh là trong sạch, tôi là đứng đắn người làm ăn, đừng đem cái danh nghĩa xã hội đen chụp lên đầu tôi.”

“... À ừ, ngài nói sao thì chính là như vậy.” Ngữ khí trêu đùa thoải mái, nhưng ánh mắt lại dần dần đậm mạc, “Đưa điện thoại cho Hàn Húc đi.”

Sau vài giây ngữ khí đã thay đổi thành bình tĩnh uy nghiêm: “Hàn Húc nghe cho kỹ đây, dùng tính mạng của cậu mà bảo vệ tốt cho cô ấy.”

Lại là vài câu nói không nhanh không chậm, và đã cúp điện thoại.

Trong điện thoại có người rất cục nện không được đành phải mở miệng ra tiếng: “Đại ca, người phụ nữ đó quan trọng như vậy sao? Còn bắt nạt ca của chúng tôi dùng tính mạng bảo vệ ả, này, này...”

Người đàn ông nhắc chiếc ly cao đế lên, xuyên qua chất lỏng đỏ rực đó, khoe miệng cong lên thần bí nói: “Quan trọng, đương nhiên quan trọng, cô ấy...”

Ngón tay thon dài tinh tế cầm ly rượu, cổ tay khẽ cong lên, đem chất lỏng trong ly uống một lần cạn sạch, trong đôi đồng tử xẹt qua một tia sáng nguy hiểm mà nóng rực

“Là ‘Bảo bối’ tôi đã tìm kiếm rất lâu rồi.”

Không khí xung quanh lập tức thay đổi, vô cùng quỷ dị và căng thẳng.

Lặng ngắt như tờ!

Mỗi người ở đây đều đã đi theo Đường Lưu Nhan nhiều năm, đều rõ ràng hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

Trong lòng đã hiểu rõ.

“Tôi triệu tập mọi người đến đây là có mục đích, nói vậy trong lòng các vị đã rõ ràng rồi chứ.” Tựa hồ không chút mảy may quan tâm tới việc vì chính mình mà không khí thay đổi, Đường Lưu Nhan thản nhiên ngồi đó, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được không khí xung quanh lạnh như băng, đến mức nhập vào xương tủy.

“Tìm được tên sát thủ kia, không cần bức cung, giết ngay lập tức.”

Hôm nay ra cửa tại sao lại quên xem hoàng lịch chứ.

Buổi sáng khác thường, xuất môn đại hung.

Đầu tiên là gặp một tên đào hoa, sau đó không biết tại sao lại bị “Ám Sát” viên đạn không làm cô chảy máu, nhưng thật ra lại bị một con hồ ly làm tức giận đến mức huyết khí sôi trào.

Trùng mắt với con hồ ly đang thông cáo với những kẻ cơ bắp, Lâm Cẩm Sát cười lạnh.

Trong sạch? Ai tin được đây?

Đường minh là một tổ chức lớn, nền móng vững chắc, vùng ảnh hưởng rộng, người bình thường không có khả năng tưởng tượng, muốn trong sạch, nào có dễ dàng như vậy?

Hoàn toàn không tìm thấy sơ hở...

Nếu không phải thật sự không thu thập được căn cứ phạm tội của Đường minh, cô đơn thương độc mã phải tin tên hồ ly đó!

“Lâm tiểu thư, đã khiến cô phải sợ hãi.” Giọng nói cứng nhắc giống như người máy lập được lập trình sẵn.

Cô cong cong khoe miệng cho có lệ, “Biết là tốt rồi.”

Ánh mắt hướng ra ngoài cửa xe, thông qua gương chiếu hậu nói với tên tài xế taxi ánh mắt thần bí mà sợ hãi, “Mời chạy xe đến hoa viên biển xanh, cảm ơn.” Tên lái xe thật đáng thương, chắc hẳn là sợ hãi lắm, lúc xuống xe có lẽ nên cho hắn ít tiền an ủi.

5 phút sau.

... Quả nhiên là rất sợ hãi.

Nhìn chiếc taxi vặn vẹo mà bối rối rời đi, cho đến biến mất không thấy nữa, Lâm Cẩm Sát cất giọng cười nhạt, lúc này mới xoay người, đi tới cửa nhà mình.

Vừa đi vừa nói với người đi theo phía sau, “Anh, ở cửa chờ tôi, không lâu đâu, chỉ hai ngày thôi.”

Lấy chìa khóa tra vào ổ, khoá cảm trả thù làm cho bước chân của cô rất nhanh.

Cô sợ chết, trải qua sự việc sợ hãi vừa rồi bây giờ cô đối với người vệ sĩ mà Đường Lưu Nhan phái tới kia cơ bản không hề có tâm lý mâu thuẫn gì cả. Loại cảm giác không bài xích này, cô khi có khi không, nhìn tâm trạng của cô, lúc này tâm trạng của cô lại không ” khoái trá như vậy ” ...

Vừa mới vào cửa, Lâm Cẩm Sát đã bị chấn động .

Dưới ngọn đèn, tuyệt thế mỹ nhân gợi cảm lộng lẫy hai chân bắt chéo ngồi ngay ngắn trên ghế quý phi, một bộ đồ màu đỏ tươi bó sát người, chiếc áo gần như chỉ che khuất được vị trí mẫn cảm, khoảng da màu mật ong lộ ra dưới ánh sáng của ngọn đèn trở nên mê hoặc lòng người, thắt lưng màu km loại, chặt khít vào nửa thân dưới.

... Bên cạnh cô còn có một chiếc roi da trông rất xấu xí...

Cuồng dã, khiêu khích, nguy hiểm.

Chỉ thấy ánh mắt của tuyệt sắc mỹ nhân này khê khiêu khích, đồng tử lãnh ngẽ nhìn cô, “Đã trở về.”

Ngô Ưu là người kì lạ nhất mà Lâm Cẩm Sát đời này đã gặp.

Thứ nhất, rõ ràng là đại mỹ nữ, lại cố tình phải làm LES dẫm nát trái tim của vô số đàn ông. Vài năm trước, cô ổn định ngồi trên ngai vàng của hoa hậu giải thưởng, gặp được bao nhiêu chàng trai trẻ si tình theo đuổi, người con gái này lại tung ra câu nói vô cùng anh dũng cũng vô cùng dọa người: “bà cô tôi chỉ yêu con gái, sinh vật ba chân mời chủ động tránh xa 10 mét, cảm ơn đã hợp tác.” (thuần khiết ... MM vô tội hỏi: vì sao là ba chân?...ha ha, chỉ có thể tự hiểu, không thể nói ra)

Thứ hai, sinh ra xinh đẹp như vậy, nhưng khi mở miệng chính là một người phụ nữ lưu manh.

Thứ ba, xuất thân là thiên kim đại tiểu thư, thân thế hiển hách chức thành dọa người, nhưng bản thân lại là một đầu bếp rất ổn, đặc sắc của Pháp, Ý, Đức, Anh hay các quốc gia trên thế giới đều có thể làm được.

Thứ tư, cô không ở được một căn hộ ở tầng cao, nhưng cũng không nên cùng cô trong một biệt thự quá nhỏ.

Thứ năm...

Không chờ cô từ trong xúc động phục hồi lại tinh thần, Ngô Ưu liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Vừa cùng bạn gái của tớ chơi trò chơi kích thích, chưa kịp thay quần áo, nếu cậu có hứng thú, hoan nghênh gia nhập.”

Lâm Cẩm Sát lại bị chấn động .

Một lúc rất lâu sau đó, cô mới thì thào ra tiếng, “Tiểu ưu, cậu thực sự là một sinh vật vô cùng kì lạ...”

“Quá khen.”

25. Chương 25: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao

Phòng khách lớn như vậy, hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau.

“Cậu nói ngày hôm qua gặp Hứa Thuyền, hẳn tặng hoa cho cậu?”

Lâm Cẩm Sát xoay người quay đi, “Tớ nói hôm qua hẳn tặng hoa, nhưng tớ không nhìn thấy hẳn.”

“À, vậy cậu sợ cái gì? Tặng hoa cho cậu cũng không phải ăn cậu.”

Lâm Cẩm Sát không khỏi lườm cô một cái vì đầu óc của cô bay quá xa: “Tiểu Ưu, mẩu chốt không ở đó, tớ với anh ấy đã chia tay từ vài năm trước rồi, vì sao anh ấy còn muốn tặng hoa cho tớ, vì sao anh ấy lại chuyển đến công tác ở dưới lầu công ty tớ? !”

Ngô Ưu ôm cánh tay, đem sức nặng cơ thể đặt vào chiếc ghế quý phi phía sau, đôi môi đỏ mọng lãnh diễm khẽ cong lên, ý cười lạnh nhạt, “Cậu nói sao? Còn không phải đối với cậu dư tình chưa hết sao?” Ngừ khí hơi hơi lên men.

Đôi mày Lâm Cẩm Sát nhíu lại thật sâu: “Không phải, tớ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Cô nhớ rất rõ, ngày ấy bên phía ngoài cửa ra vào của tòa án, mặt anh không chút thay đổi lướt qua cô, loại hận ý phát ra từ toàn thân này vô cùng chân thực và chính xác ... Vì sao, bây giờ lại có thay đổi lớn như vậy?

Loại ôn nhu như vậy từ vài năm trước, đã không còn thuộc về cô nữa.

“Cho nên để trốn tránh, cậu ngay cả công việc cũng không làm, chạy đi uống rượu.”

Lại là ngừ khí lạnh lẽo đó.

Lâm Cẩm Sát không biết phải làm thế nào, mím môi, có chút buồn nản, “Xin lỗi, tớ sai rồi.”

Cô thừa nhận, Hứa Thuyền dùng cách này xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô sợ hãi và vô cùng hốt hoảng.

Có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết mình đang sợ cái gì.

“À ừ, tại sao lại sai rồi?”

“...” Da mặt khẽ run rẩy, một lát sau, cô mệt mỏi suy sụp mà hạ bả vai xuống, “Tớ không nên uống rượu, lại còn để cho Đường Lưu Nhan nhìn thấy vẻ say khướt nữa.” Người phụ nữ trước mặt ôm bả vai, vẻ mặt giống như một nữ vương, tuyệt đối là khác tình đời này của cô.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cô lại không có cách nào trách cứ cô ấy.

Lại càng không muốn khiến cô ấy tức giận.

Cô ấy là người duy nhất sưởi ấm cho cô trên thế giới này.

“TMD cậu có đầu óc hay không vậy? ! Tử lượng kém như vậy còn dám uống rượu...” Người nào đó không hề kích động, một khi kích động đã nghĩ tới nên dùng cái gì để phát tiết, trong tay vừa mới có một cây roi da rất đáng sợ...

Tiếng gào thét phá tan không khí im lặng này giờ!

Mồ hôi lạnh của Lâm Cẩm Sát chảy ra nhìn lỗ hổng in hằn trên chiếc sơ pha da thật bên cạnh, kinh hãi nghĩ đến “Bạn gái” của Tiểu Ưu lúc này sẽ không ở bệnh viện chứ? ...

15 phút sau, Hàn Húc vẽ mặt khó hiểu nhìn người phụ nữ lúc trước bảo hắn đứng chờ hai ngày ngoài cửa, thế mà bây giờ lại bị đuổi ra khỏi cửa.

Lâm Cẩm Sát tâm tình khó chịu lườm hắn một cái, “Nhìn cái gì? Đi ra.”

Khẽ đuổi một tiếng, lúc này ánh mắt Hàn Húc ẩn ẩn mang ý cười phẩy tay áo bỏ đi.

Thượng tuần tháng Tám, bảy tháng nóng nực qua đi, thời tiết sắp chuyển lạnh .

Thế nào, lại làm việc thôi.

Vì thế Lâm Cẩm Sát dưới ánh mắt thăm oán mang theo vui mừng, tuyệt vọng mang theo kinh hãi phức tạp của trợ lý Tiểu Vương, một lần nữa trở lại văn phòng bắt đầu công việc bận rộn.

Nhưng khác với mọi ngày là trong văn phòng ngoại trừ tên Tiểu Vương nói năng làm nhảm, còn có một khuôn mặt thần khí danh thếp.

Cơ hồ mỗi người đều hiểu được người này là thuộc hạ của đại thiếu gia Đường Lưu Nhan tiếng tăm lừng lẫy, hiện nay để bảo vệ cho nên tùy thời điểm sẽ đi theo phía sau Lâm Cẩm Sát, cái này cũng không khó để người ta liên tưởng đến những chuyện kia.

Còn không có sao, cuối cùng cũng có người đến hỏi cô.

“Lâm tỷ, thì ra tỷ đã cùng Đường tổng ngầm kết giao? Nói như vậy, đóa hoa bách hợp ngày đó là Đường tổng tặng sao?” Người đó cười đến mức co rút, đóa hoa đó thực sự là rất đẹp mà...

“Ừ.” Một câu có lẽ, những chuyện có liên quan tới Hứa Thuyền cô không muốn để cho người khác biết, cho nên mặc kệ cậu ta nói cái gì, Lâm Cẩm Sát đều cho rằng là đó là đúng.

Sau đó thấy Tiểu Vương giống như đã hiểu ra cái gì quan trọng lắm, vui mừng đi ra ngoài.

Văn phòng lại rơi vào một mảnh trầm mặc.

Chỉ nghe thấy tiếng lật giật hồ sơ cùng tiếng bút viết trên nền giấy đều đặn phát ra.

Lâm Cẩm Sát trong công việc so với trọng cuộc sống bình thường khác nhau rất nhiều.

Trong công việc cô cần phải vô cùng chú tâm, mỗi tế bào trong não đều phải hoạt động, không được phép bỏ qua bất cứ một chi tiết nào dù là nhỏ nhất trong vụ án.

Chặt chẽ cẩn thận. Đây là tố chất cơ bản nhất mà người làm luật sư phải có.

Cô không dám nói mình là luật sư giỏi nhất, nhưng cô tuyệt đối là luật sư cố gắng nhất.

Không có ai biết, cô bây giờ đã nổi danh trong giới luật sư, nhưng khi tốt nghiệp đại học, lại lấy học vị tài chính chính quy.

Trên thế giới này, mỗi người đều phải trả giá vì thành công của chính mình... không sống mong chết, không có chỗ cho kẻ yếu, chỉ có cá lớn nuốt cá bé, nếu muốn đứng trên cao nhìn mọi người bên dưới, nhất định phải khiến mình trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Không từ thủ đoạn.

... ..

...

Hiện tại cô đang tiếp nhận vụ án Trần Cảnh Hoa bị vu khống mưu sát, dường như căn cứ theo những gì thu thập được, mọi mũi tên đều hướng về phía Trần Cảnh Hoa.

Nếu không có điểm đáng ngờ nào khác, hung thủ chắc chắn là Trần Cảnh Hoa.

Lúc trước tiếp nhận vụ án này, là sai sót của cô.

Bây giờ cô đã đâm lao đành phải theo lao.

Nếu là người bình thường có lẽ sẽ cho rằng với tư cách của một luật sư cô phải là lá cờ đầu phát về phía chính nghĩa, nhất định phải tận lực mà phơi bày sự thật...

Nhưng mà cô là Lâm Cẩm Sát.

Nếu làm như vậy có lẽ cô sẽ đạt được một cái gọi là danh tiếng tốt, nhưng nhãn hiệu của cô cũng chắc chắn sẽ bị phá vỡ, cho nên, việc duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là tận tâm để giành chiến thắng trong phiên tòa này.

Cái gì là thiện, cái gì là ác, chẳng qua chỉ là tiêu chuẩn trong việc đánh giá đạo đức của mỗi người mà thôi.

Còn cô thì phải cố gắng đổi trắng thay đen, làm cho chân lý chỉ có thể đứng ở một bên!

Đồng tử khẽ híp lại, một tia trào phúng xẹt qua trong mắt, tựa như đá dưới biển lớn, nhẹ nhàng dao động, chỉ trong khoảnh khắc đã nhanh chóng biến mất.

Bấm số điện thoại: “Tiểu vương, sắp xếp cho tỷ gặp mặt tiểu thư Trần Cảnh Hoa một lần.”

26. Chương 26: Giai Nhân Quyến Rũ Như Bông Hoa Đã Gột Rửa Sạch Sẽ

Ban đêm, tinh thần xuống thấp, nhiệt huyết ban ngày đã yên lặng biến mất.

Đêm đến rất nhanh, thời tiết chuyển lạnh, gió lạnh thổi xuyên qua cánh cửa sổ đang mở toang, lùa qua cả phòng ngoài, làm cho rèm cửa sổ thật dày cũng nhẹ nhàng phất lên.

Phòng khách.

Ngọn đèn mờ nhạt mờ lung nhẹ nhàng chiếu lên trên bàn cơm.

Những bát cơm in hoa tinh xảo trải ra trên mặt bàn làm lộ ra một bình hồng rượu vừa mới bật nắp không lâu, một lọ hoa thủy tinh cắm rất nhiều hoa hồng, hai suất đồ Tây dường như đã dùng qua, hương thơm của mỹ vị tinh xảo mê người.

Trong không khí tràn ngập một loại ái muội không thể miêu tả rõ ràng đến mức làm cho người ta đỏ mặt.

Sàn nhà.

Quần áo tùy ý rải rác khắp nơi, từng cái từng cái rất lộn xộn nhưng lại rải đều về phía ghế sofa nơi phòng khách.

A... A...

Tiếng rên rỉ bị đè nén, tiếng thờ dốc ồ ồ, hỗn hợp mồ hôi không thể phân biệt rõ.

Hai thân thể dây dưa kết hợp, liều chết triển miên.

Trước khi ánh trăng soi sáng vào trong phòng, cánh tay Lâm Cẩm Sát kéo bả vai của người đàn ông xuống dùng sức cắn một miếng, giống như một con thú nhỏ bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt đỏ bừng, càng cắn miếng to hơn, cổ nuốt vào tiếng kêu la suýt nữa đã bật ra.

Trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi. Bên tai là tiếng cười nhẹ nhàng nhe của người đàn ông.

Dung túng mà khoái trá.

Hàm răng của mèo con thật là sắc bén.

Một tay Đường Lưu Nhan xoa nhẹ má phải của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Mệt chết rồi, phải không?”

Khớp hàm dùng sức quá mạnh mà trở nên ê ẩm, Lâm Cẩm Sát buông hàm răng ra, lặng lẽ tựa đầu vào một bên sofa, tùy ý để Đường Lưu Nhan ôm cô vào phòng tắm ở phía dưới.

Cô nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi, đem khuất nhục và phần nộ trong nỗi tâm áp chế lại.

Vòi hoa sen được mở ra, dòng nước ấm áp từ đỉnh đầu chảy xuống, bọt sữa tắm trên người dần dần biến mất theo dòng nước, lộ ra thân thể trải đều dấu hôn xanh tím.

Cô biết, đó là sự độc chiếm của hắn in trên người cô.

Hắn muốn nói với cô, thân thể của cô chỉ có một mình hắn độc hưởng. Mặc kệ ở đâu lúc nào, chỉ cần hắn muốn, cô nhất định phải thỏa mãn hắn!

Bá đạo như vậy, chuyên chế như vậy, nhưng cũng không thể ngờ được rằng cô không phải là vật hy sinh, cô có suy nghĩ của bản thân, không phải con rối chờ người ta giật dây, lại càng không phải là kĩ nữ tùy ý thưởng khách đùa bỡn!

Lửa giận từng dòng từng dòng mãnh liệt như sóng thần, làm cho thân thể cô không kiềm chế được mà khẽ run lên.

Không thể chịu đựng được. Nhiều như vậy lần, cô vẫn không có cách nào chịu được sự đụng chạm của người đàn ông này vào cơ thể mình.

Người đàn ông cảm vùi hoa sen tựa hồ cảm nhận được, “Nước lạnh quá sao? Có cần tăng nhiệt độ thêm chút nữa không?” Ngực khí ẩm áp kéo dài làm người ta cảm thấy hơi có lỗi.

Không chờ cô trả lời, vạch chỉ nhiệt độ nước đã chậm chạp nhích lên về phía tăng nhiệt.

“Được rồi, lạnh thì nói một tiếng, đừng để bị cảm.” Nói xong, lại bắt đầu tinh tế cọ rửa cơ thể cô.

Mỗi lần sau khi thỏa mãn dục vọng, hắn luôn ôn nhu săn sóc như vậy cứ như hắn là một tình nhân vô cùng tuyệt vời.

Hắn là Tu La (*1 loại quỷ thần hiếu chiến, thường bị coi là ác thần) muốn lấy mạng, lại khiến cho người ta cảm giác hắn có một trái tim thiên sứ.

Không đúng, không đúng!

Lâm Cẩm Sắt run rẩy kịch liệt, bọt nước từ thân thể trắng nõn mịn màng của cô chảy xuống.

Như thế nào mới có thể thoát khỏi hắn? !

Phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi hắn!

Ác ma này, dường như có ý đồ muốn lấy lòng cô đây!

Lâm Cẩm Sắt đang tinh tế tẩy từng chút trang điểm như mọi ngày.

Cô tin rằng trang dung hoàn mỹ không chỉ để bảo vệ ngực trang ỳnh, mà còn có thể làm tan rã cảnh giới của người khác và đạt được nhiều hảo cảm của họ.

...Tất nhiên trừ khi tắm rửa và khi ngủ

Cho nên từ sau khi cô có thói quen tự trang điểm ỳnh, trừ Đường Lưu Nhan, chưa từng có ai thấy qua bộ dáng của cô khi tẩy trang

Điều này làm cho cô cảm thấy không an toàn.

Khi Đường Lưu Nhan ôm cô từ trong phòng tắm lên giường, hai mắt cô nhìn thẳng vào khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, thản nhiên mở miệng

“Nhìn đi, không trang điểm tôi cũng không xinh đẹp cho lắm, mỹ nhân so với tôi còn có rất nhiều, chừng nào ngài buông tha tôi?”

Đường Lưu Nhan làm như vô cùng kinh ngạc, liếc cô một cái, khẽ cười một tiếng nói:

“Tôi cũng đầu khóa em, không nên nói ‘Buông tha’ chứ?”

Cô nghe xong cười mỉa.

Đường Lưu Nhan, giỏi lắm, giả bộ cũng khéo thật.

“Huống chi...” Khuôn mặt tú lệ đến tinh xảo ghé sát vào cô, ý cười vô cùng tà mị, “Thần sắc khi em không hóa trang , vô cùng mị hoặc...”

Đồng tử của hắn rất sáng, giống như toàn bộ các ngôi sao trong vũ trụ đều bị kéo vào trong đôi mắt ấy.

Lâm Cẩm Sắt hơi giật mình.

Nhú mào, há miệng thở dốc, đang định nói gì đó, đã thấy ánh sáng trong đồng tử hắn càng ngày càng thâm ảm, đồng tử dần khép lại đặt trên môi cô, hai hàng lông mày dày khẽ run rẩy.

Đồng tử cô co rút nhanh chóng, hai tay như phản xạ có điều kiện đẩy hắn ra.

Nhưng, hai tay Đường Lưu Nhan càng nắm chặt, mặc cho cô giống như cánh chim không thể bay đi, tao nhã cúi người, môi cứ như vậy in lại ...

Trên bả vai của cô.

Đau!

Xương bả vai hung hăng bị cắn.

Hắn là một tên dã thú ngang nhiên cắn cô như muốn nuốt cô vào trong bụng vậy.

Tia sáng trong mắt hắn bây giờ là sắc đục.

Chỉ trong khoảng khắc này Lâm Cẩm Sắt hoàn toàn buông tha toàn bộ phản kháng.

Cô kịch liệt thở dốc, trước mắt một mảnh mờ lung.

Cô hiểu rõ.

Hắn đang trả thù, hắn đang trả thù sự bất kính của cô với hắn trước đó!

Khi đó sự không thương tiếc của hắn làm cô rất đau, còn có thập phần nhục nhã, giận dữ liền cắn lên bờ vai hắn, rất muốn được khóc một lần.

Nhưng thì ra, sự tùy hứng như vậy cô không thể làm được.

Thế giới này sẽ không có ai bao dung phóng túng cô.

Con người chậm rãi tối đi.

Trái tim bị một loại bi thương không hiểu từ đâu chậm rãi lấp đi, dần dần đem miếng đất chết biến thành sa mạc hoang vu.

27. Chương 27: “cầu Nam Nữ”

Buổi chiều ngày hôm sau.

Quán cà phê vắng vẻ thanh nhã.

Một chỗ ngồi bí mật.

Lâm Cẩm Sắt vừa thấy Trần Cảnh Hoa đến, liền cười.

À không, nếu nói cụ thể hơn hẳn là nhìn thấy một đôi nam nữ hôn môi trước mặt bao nhiêu người, cô nở nụ cười.

Hay là cụ thể hơn nữa thì phải là người đàn ông đang cùng Trần Cảnh Hoa hôn môi kia...

Nghe thấy tiếng động, hai người đang quấn lấy nhau ở một chỗ rất cực cũng buông đôi phương ra.

Về mặt người phụ nữ hơi xấu hổ lúng túng, thở dốc, tình ý trong hai mắt vẫn còn đang dao động chưa dứt hẳn ra được.

Còn lại là người đàn ông nhàn nhã thản nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cô cười ra tiếng, tựa tiểu phi tiểu.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nghĩ vậy, Lâm Cẩm Sắt vô cùng bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hai người họ, mỉm cười thực bình tĩnh “Thật không khéo, quấy rầy hai người.”

Nghe vậy cô gái nhỏ đối diện mặt càng đỏ hơn, xấu hổ cùng oán giận liếc người đàn ông bên cạnh một cái, đều do hắn, cố tình muốn theo cô ta đến. Chậm chú nhìn hắn một lúc nữa, con mắt lúc này mới nhìn về phía Lâm Cẩm Sắt.

“Để cho Lâm luật sư chê cười rồi...”

Chặc chặc, ánh mắt kia, nụ cười kia, ngữ điệu kia, đủ yêu tinh rồi.

Lâm Cẩm Sắt hí lại mắt.

Thì ra là đang chứng tỏ sức mạnh bản thân?

Chuyện của cô và người đàn ông này, tuy nói cô đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng lúc này bị một người phụ nữ như thế khiêu khích, thật đúng là khiến cho lửa giận trong lòng cô hơi bốc lên.

Về phần người đàn ông này, hẳn hôm qua còn cùng cô ở trên giường quần lấy nhau...

Không thèm nhìn hắn.

Bưng ly nước đá đúng lúc được đưa tới lên uống một ngụm, ý nghĩ cũng minh mẫn hơn nhiều.

Mở to mắt mỉm cười, “Không sao, khiến cho Trần tiểu thư trăm công ngàn việc phải tới đây, là tôi đường đột mới đúng.”

“Trăm ngàn lần đừng nói vậy, tôi còn phải dựa vào Lâm tiểu thư giúp tôi thắng vụ kiện này. Khoảng thời gian trước kia bởi vì chuyện đó, công ty yêu cầu tôi cố gắng lộ diện trước công chúng, cho nên vẫn không thể cùng Lâm tiểu thư gặp mặt trao đổi, thật có lỗi quá.”

À, thì ra cô cũng là một trong “công chúng” đó.

Lâm Cẩm Sát nhắm mắt hơi cười, Trần Cảnh Hoa này, quả nhiên không đơn giản.

“Lần này hẹn Trần tiểu thư, quả thật là có chuyện quan trọng.” Trong giây lát dư quang liếc mắt còn không thèm quét về phía người đàn ông kia, dù sao trong lòng đều mọi người biết rõ ràng, vậy cô có thể thoải mái mà nói thẳng.

Cúi đầu lấy ra một tập hồ sơ trong túi xách, quăng lên trên bàn, ừm, dù sao cô cũng chỉ là công chúng, không lẽ phép một chút cũng có thể được.

“Trần tiểu thư, làm luật sư biện hộ của cô, tôi có quyền biết chân tướng,” cô mỉm cười, “Đương nhiên, mục đích của tôi rất đơn giản, làm tất cả rõ ràng, công tác của tôi sẽ càng thêm thuận lợi.”

Trần Cảnh Hoa sắc mặt hơi biến đổi, ngay cả tư liệu trên bàn cũng không xem, đôi mi thanh tú khẽ nhú

“Lâm tiểu thư, cô có ý gì?”

“Tôi nói, chân tướng” còn giả bộ, hai tay cô ở trên bàn khê động, khuôn mặt trở nên cực kì sắc bén, “Nếu tôi đoán không lầm, hung thủ sát hại La Thông chính là cô, cho nên tôi muốn cô đem động cơ cùng quá trình giết người của cô lúc đó đầu đuôi gốc ngọn nói cho tôi biết.” Khi nói tới đó cô nhìn sang phía người đàn ông từ đầu tới cuối vẫn chưa mở miệng kia.

Hừ, biểu tình không thay đổi chút nào, xem ra hắn ta quả nhiên đã sớm biết tất cả.

Sắc mặt Trần Cảnh Hoa trở nên tái nhợt, sợ hãi nhìn cô, “Lâm tiểu thư, tôi dùng rất nhiều tiền mời cô làm luật sư biện hộ cho tôi, rút cục bây giờ cô đang làm gì vậy?” Nói xong biểu tình nhanh chóng biến đổi, khuôn mặt sắp khóc vùi vào lòng người đàn ông bên cạnh, “Nhan, em không phải hung thủ...”

Lâm Cẩm Sát lại uống một ngụm nước đá.

Không hổ là diễn viên, nhưng có phải là hơi có một chút cầu huyệt không.

“Ngoan.” Người nào đó rốt cục cũng bắt đầu nói, giọng nói thực miễn cưỡng, nghe không ra cảm xúc gì.

Chỉ thấy bàn tay xinh đẹp tà ác của hắn vỗ nhẹ lên lưng người phụ nữ kia, không nói một câu chăm sóc dỗ dành nào, đôi mắt sâu đến không thấy đáy kia chăm chú nhìn vào người phụ nữ đang uống nước về mặt chán ghét khinh thường họ. Rồi hắn lại nở một nụ cười

Cô nhớ rõ chính mình đã từng nói qua nụ cười của người đàn ông này luôn cất giấu một con dao nhỏ.

Nhưng cái không đúng là, dường như cô không biết, trong ánh mắt kia, lạnh lẽo, buốt giá như băng.

Không phải đang bắt nạt người phụ nữ của hắn sao?

Cô cũng rất hối hận. Hối hận vì khẩu khí của cô quá mức thẳng thắn.

Càng hối hận hơn là lúc trước đã hoa mắt mà tiếp nhận vụ án này.

Cục diện rối rắm này, bỏ đi cũng rất phiền phức.

Đương sự còn cố tình không phối hợp.

Bả vai thẳng đứng lên, khẩu khí cô hòa hoãn hơn, khóa túi xách vào đứng lên, “Trần tiểu thư, cô nên cân nhắc một chút, nửa tháng nữa phiên tòa sẽ mở, những thứ gì giống như tài liệu này, đều có thể khiến cô vào tù 8, 9 năm, đến lúc đó đừng trách tôi không giúp cô.”

Nói xong, lưu lại một câu “Cầu nam nữ”, tiêu sái chạy lấy người.

Khi bước qua nơi thu tiền, bước chân của cô hơi dừng lại, “Chào tiểu thư, bàn đó, chúng tôi thu tiền rồi.”

Nhưng cô không biết rằng, chưa đến 1 phút sau khi cô đi, người đàn ông dùng một tay đẩy người phụ nữ trong lòng ra, vẻ mặt đã không còn ôn nhu như trước, trong mắt có một tia sáng quỷ dị, hần chậm rãi mở miệng

“Nghe rõ, làm theo những gì cô ấy nói.”

“Vì sao?” Còn đắm chìm trong sự ôn nhu khó mà có được của hắn, đồng tử Trần Cảnh Hoa mở to, kinh ngạc “Nhan, em không phải hung thủ... hơn nữa, như vậy em sẽ bị hủy mất!”

“Tin tôi, lời nói của cô ấy là thật đó” ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng hắn cong lên một cách thích thú, “Cô sẽ thân bại danh liệt.”

Ở trên đường về nhà, Lâm Cẩm Sát luôn luôn tự hỏi một vấn đề.

Vì sao Đường Lưu Nhan lại dùng cách đó để xuất hiện?

Đến để xem trò cười của cô? Hay là muốn đến xem hai người phụ nữ tranh giành tình nhân vì hắn?

Không nhầm chán như vậy đâu.

Càng nghĩ, cô chỉ có thể miễn cưỡng cho rằng, Trần Cảnh Hoa là niềm vui mới của Đường đại thiếu gia hắn, sợ người đẹp bị cô bắt nạt, cho nên đến để bảo vệ đó mà.

Đường Lưu Nhan có rất nhiều phụ nữ, điểm ấy khi cô tìm hiểu về hắn thì đã biết rồi, nhưng Trần Cảnh Hoa cũng là “Hồng nhan tri kỷ” của hắn, điểm này lúc trước cô thật sự không biết.

Nhưng chuyện này với cô chưa chắc đã là không tốt.

Nếu Trần Cảnh Hoa là người phụ nữ của hắn, như vậy hắn nhất định không thể lơ đãng nhìn người phụ nữ của mình bị bỏ tù. Hơn nữa lúc trước hắn đã đồng ý sẽ giúp đỡ cô, xem ra, giành phần thắng trong phiên tòa này sẽ không phải là chuyện quá khó khăn nhỉ.

Nghĩ như vậy, khóe môi cô chậm rãi cong lên.

Hàn Húc đang lái xe nhìn cô thật kỹ qua kính chiếu hậu, ý vị thâm sâu.

===

Nữ chủ này có phải có chút vô tình quá không? “

28. Chương 28: Lễ Vật

Một quán bar cách đây không xa, trang trí rất xa xỉ phô trương, nhưng lúc trước hình như chưa thấy qua, có lẽ là mới mở.

Đôi mắt đẹp sáng ngời, cô vui vẻ vàng vàng khiến cho Hàn Húc phải dừng xe.

Cô vừa mới thất bại ở quán cà phê kia, vừa vặn đến quán bar uống vài chén, dù sao có Hàn Húc ở đây, có say cũng không quan trọng.

Nghĩ như vậy, khóe môi Lâm Cẩm Sát cong lên từ bên trong xe đi ra, ồ, quả nhiên không phải quán bar bình thường, ngay cả tiểu đệ ở bãi đậu xe cũng có tướng mạo rất tuấn tú cũng khác với người thường.

Khi thực sự bước vào quán bar tên “Lan” này, Lâm Cẩm Sắt bị cản lại ... thì ra chỗ có khách quý mới có thể tiến vào đây.

Chắc, quán bar này thật cao cửa, xem ra người có thể vào đều là nhân vật không phải là phú hào thì cũng phải đắt tiền.

Đến uống hợp rượu cũng phải chít chít méo mó như vậy.

Nhìn tên bảo vệ ngăn trở không cho cô bước vào, Lâm Cẩm Sắt bĩu môi, không thèm vào nữa, cô xoay người quay ra.

Lại càng không ngờ tới bước chân còn không chưa đặt ra ngoài, hàn húc đã tự mình đổ xe xong vừa vặn tiến vào, một ánh mắt, thần sắc tên bảo vệ kia thay đổi ngay lập tức, cung kính mời cô vào, vội vội vàng vàng đi mời quản lí .

Lâm Cẩm Sắt cái này vui vẻ, hóa ra tên mặt đen cơ bắp này cũng là khách quý, người ở trước mặt thoáng một cái đã có thể tiến vào?

Cười tủm tỉm ngồi trên sofa của quán bar, cô nháo nháo mái tóc xoăn, nói với người pha rượu anh tuấn, “Một ly BloodyMary, cảm ơn.”

Không ngờ tên pha rượu kia vừa thấy cô cười đến bị điện giật, ngược lại dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cô một cái, tay run lên, chạy nhanh đi pha rượu.

Tâm trạng tốt của Lâm Cẩm Sắt thoáng cái biến mất.

... Lại đã thương lòng tự tôn.

Liếc sang kê cơ bắp bên cạnh khoe miệng ắn ắn run run, cô ho nhẹ một tiếng, quyết định mặc kệ, sau đó giả vờ tự nhiên bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Trước mắt chỉ toàn có đá cẩm thạch.

Toàn bộ quán bar, dường như chỉ dùng để ánh sáng màu đen của đá cẩm thạch xây nên .

Không kể là là vách tường quầy bar hay là bài trí bên trong quán bar, toàn bộ đều lấy đá cẩm thạch làm nguyên liệu chính. Hơn nữa nhìn kia màu ánh sáng và độ bóng loáng của đá cẩm thạch kia, chắc hẳn đều được nhập khẩu từ nước ngoài.

Đá cẩm thạch sáng bóng lạnh lùng.

Đèn thủy tinh khổng lồ treo ánh sáng ngọc.

Bồi bàn được huấn luyện kĩ càng không tiếng động mà cung kính đi qua đi lại.

Ai mở quán bar này, vung tay cũng thật mạnh.

Rất nhiều người cho rằng kẻ có tiền chỉ là kẻ có tiền, có thể tiêu tiền như nước, xấu xa dơ bẩn, còn trên thực tế mặc dù cũng là là kẻ có tiền, cũng có tới mấy loại, giống như Lâm Cẩm Sắt, tính toán đâu ra đấy cũng đạt tới trăm ngàn phú ông, nhưng nếu bảo cô mở ra một quán bar lớn như vậy, cô tuyệt đối không can đảm đốt tiền như thế.

Nói đến mở quán bar, đầu tiên chưa kể đến tiền bạc, chỉ là quan hệ với hắc đạo bạch đạo cũng phải có, ai chẳng biết những chỗ ăn chơi về đêm như vậy chính là nơi nảy sinh rất nhiều thị phi.

Uống một ngụm rượu cocktail, ngọt ngào, mang theo tác dụng chậm chậm.

Chất lỏng màu đỏ lay động dưới ngọn đèn màu tím ngọn đèn của quán bar trở nên xinh đẹp quyến rũ.

Tửu lượng của Lâm Cẩm Sắt, chỉ cần tiếp xúc với một đoạn thời gian cũng có thể biết được, có thể nói là “Ngã gục dưới một ly rượu”, say rượu thì cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là dường như cô là người duy nhất thay đổi 360 độ sau khi say rượu, vừa khóc vừa cười còn có thể làm nũng ăn gian, khiến cho người ta trợn mắt há miệng, dở khóc dở cười.

Tuy rằng mỗi lần sau khi tỉnh rượu hầu như cô sẽ quên không còn một mảnh, nhưng lại có rất nhiều người bên ngoài khéo léo nhắc nhở, trêu chọc, cho nên Lâm Cẩm Sát rất ít khi uống rượu, cho dù là xã giao không thể chối từ, cũng chỉ là nhấp môi, tuyệt đối không mê rượu.

Một ly “Huyết tinh Mary” này vừa xuống bụng, tầm mắt đã có chút hoảng hốt, vì thế cô rất tự hiểu mình kêu thêm ly nước đá, muốn thanh tỉnh đầu óc.

Không cần đến nửa giây, người quản lý trung niên tây trang giày da khoan thai bước đến, vừa bước đi vừa cười

“Không biết Lâm tiểu thư và Húc thiếu gia đại giá quang lâm, vừa rồi là sơ sót của chúng tôi.”

Lâm Cẩm Sát khẽ híp đôi mắt nghi hoặc nhìn hắn, lại đem ánh mắt chuyển sang tên “đầu gỗ” Hàn Húc im lặng đứng phía sau cô, chuyện gì vậy?

Tại sao cô không biết cô có mặt mũi lớn như vậy còn được quản lý quán bar tôn sùng là khách quý?

Chẳng lẽ cô trong lúc vô tình đi vào một quán bar cũng là của Đường Lưu Nhan mở ?

Chỉ thấy con mắt đậm mạc của Hàn Húc khẽ động, đôi môi khẽ mở ra, từng chữ cứng nhắc thoát ra “Không sao, Lâm tiểu thư chỉ là đến uống chút rượu.”

Lâm Cẩm Sát mất hứng, tên đàn ông cơ bắp này tại sao lại giống ông chủ của hắn đến vậy chứ, không cần cô gật đầu đã tự tiện thay cô đáp lời.

Đôi mắt đẹp chớp chớp, lông mi dài được uốn cong giảo hoạt động động, cô hứng thú, giống như tùy ý mở miệng, “Quản lý Nghê nghê tôi đến đây làm gì ?”

Quản lý kia vừa thấy cô mở miệng , ánh mắt cuống quýt cúi xuống, vô cùng cung kính nói, “Lâm tiểu thư, quán bar này là Nhan công tử mở cho cô, cô là bà chủ ở đây, cho nên tôi nghĩ cô đến đây để thị sát ... Xin Lâm tiểu thư cứ yên tâm, tôi sẽ toàn lực tận tâm quản lý thật tốt...”

Không chờ hắn nói xong, sắc mặt Lâm Cẩm Sát đã trở nên vô cùng khó coi trừng mắt về phía Hàn Húc đứng ở một bên biểu tình không lộ ra nửa chút kinh ngạc, “Nhan công tử?”

“Lâm tiểu thư, đó là tôn xưng của mọi người với đại ca.”

Tôn xưng? Nhan công tử?

Nghe danh giá đấy chứ.

Cô từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, “Quán bar là hắn mở cho tôi, cậu biết phải không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Cẩm Sát nổi giận, suýt nữa không để ý hình tượng đã dựng lên bấy lâu, “Vậy vì sao cậu không nói với tôi?” Trong túi tiền bọn họ rốt cuộc đang bán thuốc gì vậy?

“Đại ca nói khi cô vào sẽ biết.”

Lâm Cẩm Sát ánh mắt lạnh lùng, một chút khinh thường hiện lên, cô hừ hừ, “Đại ca cậu tại sao lại biết tôi sẽ vào đây?” Hay là Đường Lưu Nhan này tính toán quá tài tình, đoán chắc cô sẽ vào đây? Lừa quỷ sao.

“Không biết.”

“...”

Lâm Cẩm Sát dùng ánh mắt suy sụp trừng mắt nhìn Hàn Húc rất lâu, cuối cùng quyết định nhận “chiếc bánh béo bở” từ trên trời rơi xuống này .

Đường lưu Nhan làm cho cô cái gì đó, tất nhiên sẽ yêu cầu đáp trả.

Cô mỉm cười, không sao cả.

Kỳ thật cô thật đúng là không thể hiểu được, Đường Lưu Nhan còn có thể lấy cái gì từ trên người cô nữa.

Loại nhân vật có thể hô phong hoán vũ giống hần này, phần lớn đều có chút tật xấu và quái gở, cô cũng chẳng muốn miệt mài đi theo...hơn nữa, tâm tư của Đường Lưu Nhan kia chín khúc mười tám khúc cong, chỉ sợ cô có luyện ngàn năm thành lão yêu cũng nhìn không thấu.

Người quý có thể tự mình hiểu lấy.

Hơn nữa cô đến tuổi này cùng ngần ấy kinh nghiệm sống, ít nhiều gì cũng hiểu được một đạo lý: ký đến chi, tắc an chi. (như kiểu cái gì đến thì sẽ đến)

Trong quán bar có một âm thanh phiêu đảng tao nhã.

Người ca sĩ da đen ôm đàn ghita ở trên vũ đài cúi đầu mơ hồ hát.

Tâm trạng cô cũng khá lên một chút, nhìn kỹ một chút cô mới biết được là quán bar của cô, có rất nhiều chân dài mặc tất chân màu đen ở trên sofa rung rung động động, một lúc lâu sau, đột nhiên lắc đầu cảm thán nói, “Hàn Húc, lão đại của các cậu, ghê gớm thật.”

Trầm mặc một lát, Hàn Húc khê mở miệng, “Đại ca không phải đối với người phụ nữ nào cũng như vậy.”

“À.” Một câu có lẽ, Lâm Cẩm Sắt không thèm nhắc lại nữa, nhìn khối băng lắc lư trong ly nước đá thủy tinh, đôi mắt trùng xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Chờ cô uống xong chỗ nước còn lại trong ly, đã là 10 phút sau, quản lý cùng khách uống rượu ngồi bên cạnh lúc trước đều đã rời đi.

Tên pha rượu cũng đã đổi ca, thay vào đó là một cô gái tóc ngắn anh khí mười phần.

Cô gái đó nhìn thấy cô, không như tên pha rượu kia, không sợ hãi, thản nhiên cười cười với cô.

Lâm Cẩm Sắt cũng cười với cô ấy.

Khách uống rượu bên cạnh cũng thay đổi thành người khác.

Tâm trạng Lâm Cẩm Sắt hoàn toàn khác so với lúc trước.

Lúc trước quản lý kia nói quán bar này đã thuộc về cô, như vậy doanh thu nơi này cũng vào trong túi cô rồi.

Khách càng nhiều càng tốt.

Cô cười tủm tỉm nghĩ ngợi.

Trước mắt nhìn thấy vô số những tờ nhân dân tệ dài cánh không ngừng bay vào trong túi tiền của cô.

29. Chương 29: Ôm Em...anh Không Thể

Lưu lại vài giờ ở quán bar, sau đó đi ra ghé lô chuyên dụng của quán bar ăn cơm trưa, Lâm Cẩm Sắt trở lại với công việc, cho đến mười giờ tối thì quay lại nhà trọ.

Bật đèn, nhà trọ im ắng.

Cô cũng không để ý, Đường Lưu Nhan này, xuất quỷ nhập thần hành tung bất định, đối với chuyện hần ở đâu làm gì cô cũng không rõ lắm và cũng chẳng muốn biết.

Tóm lại, chắc chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Bước vào phòng tắm tắm sơ qua, cô cầm khăn mặt một bên lau khô tóc một bên mở tivi tinh thể lỏng, thuận tay lấy khối điệp, để vào DVD cơ.

Là phim bộ Edward Scissorhands của Tim Burton.

Cô rất ít khi xem phim, nhất là xuyên thời gian, thứ hai là cốt truyện hư cấu cô chỉ cười nhạt.

Nhưng hôm nay, có lẽ tâm trạng tốt, cô đột nhiên muốn xem một bộ phim.

Tắt đèn đi, nghe nói như vậy xem phim mới có không khí.

Vì thế, buổi tối mười một giờ, Lâm Cẩm Sát mặc áo ngủ rộng thùng thình, cầm một ly cà phê lạnh, ngồi xếp bằng trên sàn nhà, xem phim.

... cảnh đầu tiên cô thấy là khuôn mặt tái nhợt mê mang, đầu tóc rối tung, đôi bàn tay kéo.

Ngăn cách với nhân thế bởi sự cô đơn không thể lý giải, nỗi bi thương không thể ôm người mình yêu.

Năm này qua năm khác, anh yêu cô, lại cô độc ở trong pháo đài cổ kính kia, dùng bàn tay kéo của mình lộ ra nội tâm tốt đẹp.

Năm này qua năm khác, cô nhớ anh, nhưng lại giống như người bình thường mà kết hôn sinh con, chỉ biến anh thành câu chuyện cổ tích kể lại cho con.

Cổ tích. Một câu chuyện cổ tích thường không có kết thúc. Giống như yêu nhau mà không thể ôm lấy.

Không thể nói với nhau, không thể đi cùng nhau.

Nhưng chỉ cần có một đoạn thời gian bên nhau như vậy.

...

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, phụ đề tiếng Anh chậm rãi hiện lên, Lâm Cẩm Sát vẫn như trước ngồi yên không nhúc nhích, màn hình tinh thể lỏng phản chiếu khuôn mặt không chút thay đổi của cô.

...

...ôm em.

...anh không thể.

Cô ôm lấy đầu gối, chậm rãi tựa đầu vào đó.

Không tiếng động rơi lệ.

Cô nghĩ chính mình Edward bàn tay kéo kia.

Yêu thương một người đàn ông, không thể ôm, không thể yêu, bởi vì làm như vậy, sẽ gây nên thương tổn cho anh.

Đường Lưu Nhan cảm thấy, Lâm Cẩm Sát thật sự là một người phụ nữ lúc nào cũng có thể cũng gây cho hấn sự mới mẻ.

Khi hấn về nhà đã là đêm khuya hơn hai giờ sáng, không bật đèn, mơ hồ nhìn thấy phòng khách của ánh sáng và người phụ nữ kia.

Hấn bước vào, đúng là tivi không tắt. Âm lượng không lớn, không có tín hiệu, kêu xào xạc.

Người phụ nữ ngồi trên sàn nhà cách tivi không đến một thước, ôm đầu gối ... đang ngủ.

Chẳng lẽ lại uống rượu sao?

Hấn ngồi xuống nhìn cô.

Không có mùi rượu.

Cô ngủ thực im lặng, lông mày đậm, lông mi mềm nhẹ khẽ rung động trên mí mắt, cái mũi xinh đẹp yên lặng hô hấp, thật khác so với khi cô thức dậy.

Hấn cứ nhìn cô như vậy, không biết nhìn bao lâu, một lúc rất lâu sau, bỗng nhiên vươn tay, như có như không vuốt ve mái tóc của cô, cúi đầu nói, ánh mắt thâm ám khó hiểu...

“Nếu em không phải Lâm Cẩm Sát...”

Bóng đêm mênh mông, giọng nói hần nhẹ như vậy, giống như bị sự yên tĩnh chôn vùi.

Lâm Cẩm Sắt đang ngủ vô tình chà sát, đem mặt vùi vào sâu hơn.

Sáng sớm hôm sau, trên bàn cơm, hai người đối diện, ăn bữa sáng.

Cơm sáng rất truyền thống của Trung Quốc. Sữa đậu nành, bánh quẩy, còn có cháo và bánh bao.

Khẽ xoa bả vai đau nhức, Lâm Cẩm Sắt buồn bực ăn bữa sáng.

Luôn luôn trừng mắt, cảm giận nhìn người đàn ông đối diện đã ăn xong, đang uống nước, đọc báo.

Người đàn ông này thật đúng là không có nửa chút phong độ đàn ông! Tối qua cô xem phim không ngờ lại ngủ mất, hẳn không gọi cô dậy thì có thể bỏ qua, nhưng lại cứ để cô ngồi ngủ như vậy trong phòng khách, làm cô bị cảm lạnh mất rồi!

Đường Lưu Nhan giống như không thấy, giống như người nhàn rỗi không bận bịu tiếp tục nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi đọc báo.

Trầm mặc kỳ lạ lan tràn trên bàn cơm.

Không lâu sau, Lâm Cẩm Sắt khẩu khí trầm tĩnh, buông đũa, đẩy ra một nụ cười giả tạo, chậm rãi lên tiếng

“Nhan công tử, ngày hôm qua ngài cho tôi một tin rất vui.”

Nghe thấy cô xưng hô khác với thường ngày, người đàn ông lúc này mới ngẩng đầu lên, con mắt nhìn về phía cô, ánh mắt chớp động hứng thú

“Em muốn nói cái gì?”

Lâm Cẩm Sắt trong lòng thầm hừ lạnh, muốn giả vờ sao? Không có cửa đâu!

Uống một ngụm sữa đậu nành, cô cười, “Tôi không biết Nhan công tử ngày hôm qua vì sao lại ‘ly kỳ’ xuất hiện trong cuộc hẹn của tôi và Trần tiểu thư...tất nhiên, tôi cũng không có hứng thú muốn biết, nhưng mà, ” cô gài tóc vào sau vành tai, dừng ở ánh mắt hắn, “Chuyện quán bar, xin ngài cho tôi một lý do.”

“Bằng không, quá mức thụ sủng nhược kinh, sẽ làm tôi hoảng sợ chết mất.”(thụ sủng nhược kinh: lo sợ vì được sủng quá mức)

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan mỉm cười cười khẽ.

Lông mi hắn rất dày và đậm, khẽ khép lại, giọng nói như có như không hàm chứa ý cười, “Lý do?” lặp lại câu hỏi, hắn chậm rãi đem tầm mắt đẩy về phía cô.

Đối với phản ứng của hắn, Lâm Cẩm Sắt cảm thấy có chút không hiểu lắm.

Thấy cô có chút nghi hoặc và giật mình, trong mắt hắn tràn đầy trêu đùa cùng một chút lãnh liệt không dễ phát hiện.

“Lâm Cẩm Sắt, tôi nói rồi, quyền quyết định ở trên tay tôi, em không có quyền hỏi tôi lý do, tôi đưa cho em cái gì việc duy nhất em có thể làm, chỉ là nhận lấy.”

Một dòng khí lạnh chảy trên lưng cô.

Đồng thời còn có cảm giác mệt mỏi thật sâu.

Cô thậm chí có thể cảm giác được đầu ngón tay đang khẽ run lên cùng với trái tim đang chìm vào bóng đêm thật sâu.

Thật không ngờ, lúc này cô lại muốn cười .

Thì ra trên đời này, có người đàn ông tặng quà cũng cường thế đến mức đó.

Cô lại tự làm mất mặt mình .

Thật lâu sau, cô khoát tay áo, cười quyến rũ, “Tôi hiểu rồi.”

Đây là phương thức cô và hắn ở chung, hợp đồng, chủ nhân và nô lệ, mệnh lệnh và nghe theo, khống chế và chịu khống chế, đòi hỏi và bị đòi hỏi.

... Cô thiếu chút nữa đã quên mất.

“Lâm Cẩm Sắt.”

“... Ừm?”

“Cuối tuần là lễ khai trương ‘Lan’, em cùng tôi đến tham dự một chút “

“Được.”

Trả lời ngoan ngoãn, nhìn theo bóng dáng rời đi của người đàn ông đó, Lâm Cẩm Sắt cúi đầu, không nói tiếng nào bỏ luôn bữa sáng của mình

30. Chương 30: Thất Tịch Vui Vẻ

Mấy ngàn năm trước đây, lão giáo sư tổ tông của nhân dân đứng trên bờ một nhánh sông nào đó bị khái thổ dài:

“Thệ giả như tư phù, bất xả trú dạ.”

(có thể hiểu là: cuộc đời như nước chảy mãi không ngừng, bất kể ngày đêm)

Thức dậy, ăn cơm, đi làm, về nhà, ngủ, rời giường...

Mỗi ngày đều ở trong cái vòng tuần hoàn buồn tẻ đó mà chậm rãi đi qua.

Đã bốn ngày Lâm Cẩm Sắt không nhìn thấy Đường Lưu Nhan. Từ ngày đó sau khi “tan rã trong không vui trên bàn cơm “, hắn không xuất hiện ở nhà trọ nữa.

Nhưng thật ra loại chuyện như vậy đây là lần đầu tiên xảy ra.

Rốt cuộc là có chuyện gì, Lâm Cẩm Sắt không rảnh phân thần tự hỏi. Vụ án cô tiếp nhận, còn có mười ngày phiên tòa sẽ mở, nhưng Trần Cảnh Hoa mang tiếng là đương sự lại thủy chung không liên lạc với cô... điều này làm cho công việc của cô không thể tiến cũng không thể lui, điều này buộc cô phải tìm một cái chìa khóa khác.

Chuyện đã như vậy, Lâm Cẩm Sắt sẽ không tốn hơi thừa lời nữa.

Có lẽ Trần Cảnh Hoa này đầu óc toàn bã đậu hoặc là bị sét đánh rồi, cô là biện hộ luật sư của cô ta, muốn cô ta nói ra chân tướng, tất nhiên là có đạo lý của cô...

Chỉ cần cô có thể nắm giữ toàn bộ chân tướng của sự việc, mới có thể ” hốt thuốc đúng bệnh “, đem những điểm đáng ngờ có thể biến thành lý lẽ, không cho công ty môi giới Thịnh Thế bắt được nhược điểm, đồng thời lừa dối trên phiên toàn ... cô lại chưa nói muốn tố cáo cô ta, cô ta sợ cái gì?

Các cô hiện tại chính là tình thế ngàn cân treo sợi tóc, làm sao cô có thể mạo hiểm đập nát cái danh hiệu bấy lâu mà phiêu lưu đi làm chuyện ngu xuẩn?

Chẳng lẽ năng lực biểu đạt của cô có vấn đề, khiến cho Trần đại tiểu thư hiểu lầm cái gì rồi?

Khẽ thở dài một hơi, cô buông bút xuống, thật mạnh tựa lưng vào ghế ngồi, ấn lên huyệt thái dương đang co rút đau đớn, không có tiến triển gì, lại còn xuống dốc như thế, vụ án này tưởng thắng mà lại đen tối đi rồi.

Đường Lưu Nhan lại cố tình “vô cớ mất tích”, nếu có chút hỗ trợ của hắn, có lẽ có thể nói giúp Trần Cảnh Hoa.

Dù sao hai người bọn họ cũng có một chân.

Bĩu môi, không ngờ Đường đại thiếu đối với tội phạm giết người cũng có thể sinh ra dục vọng.

Dũng khí thật đáng khen.

Quả nhiên, đàn ông dù thông minh âm hiểm đến thế nào, xét cho cùng, vẫn là loại sinh vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.

Vừa cảm thán, không thềm suy nghĩ vấn đề rắc rối này nữa, cô thu thập mọi thứ, đứng lên đi ra khỏi bàn làm việc, đi ra văn phòng riêng của mình.

Sở luật sư của cô bao gồm tiểu muối bưng trà rót nước bên trong, còn có 32 người nữa, trong đó số luật sư có giấy chứng nhận đạt trình độ cao nhất là 25 người, mỗi người đều có những vụ án của chính mình, còn Lâm Cẩm Sắt chính là người sáng lập sở luật sư này (sở luật sư chính là văn phòng luật sư của ta đó), hoặc có thể gọi là bà chủ, trừ giải quyết những vụ án của chính mình, mỗi ngày còn phải xử lý đủ chuyện khiến cô sứt đầu mẻ trán.

Còn tiếp tục như vậy, cô sẽ già, thật sự sẽ già rất nhanh...

Oán giận...

Phụ nữ qua tuổi 25, đã không còn tư cách mình còn trẻ nữa. Cô cũng sẽ lo lắng khóe mắt trơn nhẵn sẽ xuất hiện thêm vài đường thẳng dài (nếp nhăn đáy), cũng sẽ sợ hãi mỗi ngày nào đó thức dậy sẽ phát hiện da mình nhão đi...

Đây là một chuyện thật đáng sợ.

Nhất là loại phụ nữ như cô không chỉ dùng đến đầu óc, còn phải dùng vẻ bề ngoài làm vũ khí sinh tồn.

Bỏ đi động ra nhìn thời gian, tám giờ tối, ồ, vẫn sớm, mới tăng ca được hai tiếng.

Nhưng cô cảm thấy mệt chết được, huyết thái dương cứ giật giật.

Cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút.

Hỏi những đồng nghiệp khác cùng tăng ca vài câu, cô rời khỏi sở luật sư, bước vào thang máy.

Có một số người, có một số việc, là như vậy, không hơn một bước, cũng không kém một bước, mà lại gặp nhau vào đúng thời gian đó.

Người trong thang máy không nhiều lắm, nhưng đều làm việc trong cùng một tòa nhà, dù sao cũng có chút quen mặt, nhìn nhau cười, gật đầu một chút xem như chào hỏi, Lâm Cẩm Sắt bước vài bước về phía sau, đứng ở góc thang máy, chán chường chăm chú nhìn vào con số phía trên thang máy không ngừng giảm đi.

Hai mươi.

Mười chín.

Mười tám...

Mười ba.

Đỉnh...

Cửa thang máy mở ra, một người đàn ông đi vào.

Có giọng kêu khê của phụ nữ, ả ả xôn xao.

“Đẹp trai quá...”

“Tôi vào đây lâu như vậy giờ mới thấy người đẹp trai như thế...”

Lâm Cẩm Sắt không chút để ý ngẩng mặt lên.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Điện quang hỏa thạch gian.

Ánh mắt của cô lúc này đông cứng lại, thân thể cứng ngắc không thể nhúc nhích.

...

Người kia rõ ràng cũng thấy cô, trong mắt hiện lên một tia dao động ngoài ý muốn, nhưng chỉ hơi mím môi, dường như không quen biết, im lặng ...

đi đến bên cạnh cô.

Hứa Thuyền. Hứa Thuyền.

Trong lòng cô yên lặng khắc sâu, đầu óc cũng là một mảnh trống rỗng.

Không gian nhỏ hẹp trong thang máy.

Lúc này khoảng cách giữa hai người họ, không đủ mười cm.

Cảm giác tiếng hít thở của nhau cũng có thể nghe thấy.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc lại xa xôi trên người anh làm cho hốc mắt cô nóng lên.

Cô ép chặt ngón tay, ép chặt dòng cảm xúc nào đó dường như muốn mãnh mẽ phun trào ra.

...

Mười một.

Mười.

Chín...

Một.

Cảm giác không trọng lượng cuối cùng cũng biến mất, cửa thang máy mở ra, mọi người nối đuôi nhau ra ngoài.

Cô giống như con cá đã lâu không thể hô hấp nổi cuối cùng đã có thể thở trong một bầu không khí mới mẻ, túm nắm chặt túi xách trên vai sợ hãi lo lắng phải rời ngay khỏi không gian khiến cô không thể hô hấp này.

Nhưng mà.

Không bước được vài bước, cánh tay của cô đã bị một lực đạo mạnh mẽ giữ lại!

“Cầm sắt, anh tới đây vì em.” Anh ở phía sau cô kín đáo thấp giọng nói.

Đột nhiên trong lồng ngực có vài thứ mềm mại bắt đầu trở nên đau nhức.

Tám giờ hơn ngã tư đường thành phố B, đúng thời điểm ánh sáng ngọc của ngọn đèn chiếu vào dòng người đông đúc kia.

Hôm nay không biết tại sao lại đông đến vậy.

Trên ngã tư đường quốc lộ, dòng người, dòng xe cộ tấp nập, từ xa nhìn lại giống như đại quân kiến khổng lồ. Cửa hiệu hai bên thật náo nhiệt, có cửa hàng còn có loa lớn tuyên truyền, thậm chí còn treo đèn lồng đỏ.

Vì ngồi trong xe, mà chiếc xe này cách âm quá tốt, cho nên Lâm Cầm Sắt căn bản không có cách nào nghe rõ chiếc loa kia nói gì.

Đúng lúc cô muốn hạ cửa kính xe xuống thăm dò quan sát, dường như lại nghe thấy tiếng nhẹ nhàng thở dài, người đàn ông bên cạnh mở miệng

“Thất Tịch vui vẻ.”

Cô ngẩn người.

Thất Tịch... Valentine của người Trung Quốc.

Trừ công việc ra, Lâm Cầm Sắt bình thường là người rất thoải mái rất tùy ý, trừ tết âm lịch cùng lễ Noel thì những loại lễ hội thông thường khác trên cơ bản cô đều không hiểu biết lắm, hơn nữa Thất Tịch lại tính theo âm lịch, cho nên nhận thức ngày hôm nay là Thất Tịch nếu không phải Hứa Thuyền nhắc tới, cô chắc chắn quên sạch rồi.

Có lẽ rất lâu trước kia, cô cũng đã nhớ tới nó .

Chỉ là cô đã quên mà thôi.

Một lúc lâu sau, cô thì thào thành tiếng, “Anh cũng vậy.”

Lamborghini chạy rất chậm trong dòng xe đông đúc kia.

“Nếu đã là ngày lễ, cách nhật không bằng gặp mặt, anh mời em ăn cơm?” Khẩu khí vững vàng lại hơi cẩn thận khiến cho lòng cô có chút chua xót kì lạ.

Vẫn như vậy. Anh vẫn như vậy.

Ngay cả khi hận cô tới như vậy, nhưng lại không bao giờ nói một câu xúc phạm trước mặt cô.

Trong lòng cho dù có hàng ngàn vạn suy nghĩ, nhưng ra đến miệng, lại hóa thành một từ “vâng” và cái cúi đầu.

31. Chương 31: Yêu Em Đã Thành Thói Quen

Lamborghini dừng lại ở trước một nhà hàng bài trí rất Trung Quốc.

Hứa Thuuyền xuống xe trước, vòng qua bên kia, kéo cửa xe mở ra giúp cô, phong cách vô cùng thích hợp.

Cô hơi kéo kéo tà váy, mím môi chui từ trong xe ra.

Khi còn ở trên xe cô không hỏi anh sẽ đi đến đâu, nhưng trong lòng cũng rõ ràng hiểu được anh không thể nào cứ đơn thuần như vậy mà đưa cô về nhà.

Nói như thế nào đây?

Cảm thấy không yên, nhưng lại không thể cự tuyệt.

Loại tâm tình này không thể nói rõ ràng, cô đầy bụng tâm sự đi theo phía sau anh, vào nhà hàng.

Sở dĩ nói nhà hàng này rất Trung Quốc chủ yếu là bởi kiến trúc của nó... phiên bản cung điện thời nhà Thanh. Ngói lưu ly, rồng giương nanh múa vuốt, còn có đèn lồng đỏ rực nơi tiền sảnh.

Quản lý nhà hàng còn rất có tâm, nơi cửa ra vào và các ghế ngồi đều có viết

“Thất nguyệt thất nhật thất kiều tiên

Kim phong ngọc lộ hận khổ đoản

Triêu triêu mộ mộ thường tương bạn

Bất tiện ngư lang tiện uyên ương”

“Sao khiên ngư xa xôi, sông ngân nữ sáng trong ” một câu đối chúc phúc rất phù hợp với không khí.

Bồi bàn chu đáo đưa họ đến nơi dùng màu xanh của cây cối làm bình phong, Lâm Cẩm Sát vừa thấy, xấu hổ chu chu khóe miệng.

Chỗ ngồi của tình nhân.

Nâng mắt lên đã thấy biểu tình người đàn ông bên cạnh vẫn rất tự nhiên, môi mấp cô hơi mấp má, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả, yên lặng ngồi xuống chiếc ghế sô pha màu đỏ.

“Em ăn gì nào?” Hứa Thuuyền ngồi đối diện cô nhẹ giọng hỏi.

Bóng đèn ở nhà hàng này là cái loại đèn có màu sắc vô cùng thoải mái, ấm áp, Lâm Cẩm Sát không tự nhiên đặt tay dưới gầm bàn, ngón tay xiết chặt vào nhau .

Cô nói, “Em ăn rồi .”

Hứa Thuyền nghe xong nâng mắt nhìn cô một chút, ánh mắt hơi tối, nói với bồi bàn đứng ở phía đối diện: “Hai phần bánh bao uyên ương, một hồ phổ nhị, một ly cà phê đen, vậy đã, cảm ơn.” Ngay cả thực đơn cũng không dùng tới, nói ra như một thói quen, sau đó đem ánh mắt dời về phía cô nói, “Cà phê không tốt cho dạ dày, ăn bánh bao lót dạ trước đã.”

Ngón tay xiết trắng bệch.

Anh còn nhớ...

Khi đó mùa đông còn chưa qua, đúng thời điểm tuyết rơi, ai cũng biết sau khi tuyết tan trời sẽ lạnh tới mức muốn đòi mạng. Anh ở dưới ký túc xá của cô gọi điện bảo cô đi xuống, nhưng ổ chăn ấm áp khiến cô không nỡ bỏ đi, vì thế miễn cưỡng nói, “Ngoài trời lạnh lắm, không muốn đi xuống.” Suy nghĩ một chút thêm một câu “thiện ý” hơn, “Mị lực của ổ chăn so với anh lớn hơn nhiều.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, dường như có chút bất đắc dĩ, “Như vậy, nếu so với anh mị lực lớn hơn rất nhiều, vậy so với bị đói thì sao nhỉ?”

Sau đó cô cúp điện thoại, bước xuống lầu, tuy không nói nhưng kỳ thật cũng rất ngạc nhiên.

Lúc xuống lầu rồi, chỉ thấy người thanh niên kia mặc áo lông màu xám đơn bạc, bên ngoài mặc thêm chiếc áo gió màu đen, khăn quàng cổ màu trắng nhìn qua cực kỳ sơ lãng, anh cầm một túi gì đó nóng hổi giờ về phía cô thản nhiên đắc ý cười.

Là một cà phê đen bốc khói, cùng vài cái bánh bao thịt mới ra lò.

Khi đó hẳn cũng là như thế này nói, “Cà phê không tốt cho dạ dày, ăn bánh bao lót dạ trước đã.”

Cà phê đen thuần rất đắng rất chát, bánh bao lại nóng hổi, sau đó mới biết đó vốn là anh mua hộ bạn cùng phòng, không ngờ lại đúng dịp trở thành vật hi sinh để anh “Dụ hoặc” cô xuống lầu.

Khi đó yêu thương chính là đi uống một tách cà phê đen.

Hoặc nói, tình yêu của cô, nỗi nhớ của cô, chỉ là phần ấm áp đến ngay lúc đó khiến cho tâm tình sợ hãi của cô cảm động một chút.

Bây giờ khi đã xa cách vài năm, tình cảnh này, lời nói của anh khiến cô có chút không biết làm sao.

Một hồi lâu sau, Lâm Cẩm Sát cảm thấy mình nên nói cái gì đó, nghĩ ngợi một chút, quyết định hỏi một câu hỏi của nghi thức gặp mặt cũng là vấn đề cô muốn hỏi từ lâu

“Mấy năm nay, anh ổn chứ?”

Chỉ thấy thần sắc của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng, con mắt nhìn cô đầy sóng gió, con người đen sẫm thâm trầm, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, ngay khi cô còn mơ hồ tự hỏi chẳng lẽ mình đã chọn sai đề tài sao, đôi mắt anh lại khôi phục thành một mảnh trong sáng

“Ừm, cũng không tệ lắm.”

Đúng vậy, CEO của tập đoàn kiến trúc Đông Hải bây giờ anh đã trở thành nhân vật tinh anh cao cấp trong xã hội. Ở đại học khi cô biết, anh dùng thành tích học tập xuất sắc nổi trội kết hợp với cách xử lý công việc ổn thỏa, tiền đồ của anh chắc chắn sẽ rất quang minh đủ khiến cho đám sinh viên vô cùng ngưỡng mộ.

Cô lén thở ra một hơi, sự nghiệp như thế, có thể khác sao?

Đồ ăn được mang đến rất nhanh.

Cô bị sự nhẹ nhàng băng quơ trả lời của anh khiến cho có chút buồn chán, lại vô cùng mệt mỏi, muốn xin phép rồi chạy lấy người, nhưng lại nghĩ, đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh mà có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau, cho nên lập tức cô chặt đứt ý nghĩ.

Nhưng không nói gì thì lại xấu hổ quá, vì thế cô hơi do dự, khẩu khí chầm chậm lại mở miệng hỏi, “Anh... Vậy đóa hoa bách hợp kia là anh gửi tới.” Không phải nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Hứa Thuyền vẫn nhìn cô, nghe xong gật đầu, cong cong khóe miệng, “Anh nghĩ em sẽ thích.”

Cô ách một tiếng, gượng cười, “Em tặng người khác rồi .”

“Vì sao?” Về mặt anh thoáng ngạc nhiên, anh biết cô đoán ra là hoa anh tặng, nhưng lại không ngờ rằng kết cục của bó hoa đó lại là như thế.

Cô nâng mắt, thần sắc có chút phức tạp, môi trắng bệch, “Vì sao? Hứa Thuyền, những lời này nên là em hỏi anh mới đúng. Vì sao anh lại được chuyển đến nơi làm việc của em, vì sao anh lại tặng hoa cho em?”

Nói xong, cô khép hờ hai mắt, nhắc ly cà phê lên uống một ngụm, buộc khẩu khí của mình phải có chút bức người

“Thật sự không có cách nào để trở về đầu Hứa Thuyền, lúc đó... Tình yêu của em đã hết, không có cách nào cả ... Chúng ta buông tha lẫn nhau đi, em không muốn tiếp tục tra tấn chính mình ...”

Lời nói của cô ngắt quãng, va đập vào nhau, nhưng cô biết anh nghe hiểu được.

Cô rõ ràng hiểu được, tặng hoa, đưa cô đến đây, những hành động này của anh, bắt quá chỉ là muốn gọi đoạn trí nhớ này của cô trở lại mà thôi.

Nhưng anh không biết rằng, những chuyện cũ này kỳ thật tất cả cô đều nhớ rõ , chỉ là cố ý giả vờ đã quên mà thôi. Cho nên những gì anh đã làm, rất nhiều nhưng cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Sắc mặt Hứa Thuyền ngày càng ảm đạm, khuôn mặt anh tuần sơ lãng có chút tái nhợt, tay anh nắm thật chặt, làm nổi lên những đường gân màu xanh trắng

Hồi lâu, anh chậm rãi mở miệng, “Nhiều năm như vậy, ta anh rất muốn quên em đi. Anh nói với chính mình, em là một người phụ nữ giả dối, hư hỏng, người phụ nữ như em không đáng có được tình yêu của anh, nhưng yêu em đã trở thành thói quen rồi. Mỗi lần trời lạnh tuyết rơi, anh tự hỏi liệu em có mặc nhiều quần áo hay không, cho dù chuyển trường mỗi lần mưa bữa sáng đều không cẩn thận mà mua thêm một phần, khi đi qua tiệm giày, anh sẽ không tự chủ được mà tìm đôi giày cao gót màu đỏ...”

“Anh cũng rất muốn bỏ thói quen này đi, nhưng đã là thói quen thì làm sao có thể dễ dàng bỏ như vậy? Thời gian quá ngắn, còn chưa đủ để anh bỏ nó thì em lại xuất hiện ...”

Lâm Cẩm Sát yên lặng nghe anh gần như đang độc thoại, cảm thấy khóe mắt nóng kịch liệt, xoang mũi ề ề . Đột nhiên cô tham lam, vươn tay gắt gao nắm lấy những ngón tay đặt trên ly trà nóng bỏng đang có sức giãy ra kia của anh.

Giọng nói của cô mang theo ý khóc mà hơi trầm, “Đừng như vậy, Hứa Thuyền.”

Cảm nhận được những ngón tay được cô chạm vào lại cứng đờ ra, anh muốn giãy ra, giật giật, nhưng bàn tay bên trên của cô lại dùng sức quá mạnh.

Giọng nói của anh vô cùng cẩn thận, “Cẩm Sát, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa hay không?”

Lâm Cẩm Sát trong lòng cũng là một mảnh bi thương.

Cô sớm đã không còn là cô gái cao ngạo, sắc sảo lại hồn nhiên kia nữa rồi.

Thời gian là tàn nhẫn như vậy, anh dường như vẫn cứ dừng lại ở khoảnh khắc đó, còn cô, bây giờ đã không còn xứng với anh nữa.

Nó oanh liệt thay đổi lắt đợng lại tất cả, nhưng lại thủy chung không chịu để cô lại phía sau.

Cô nhìn về phía anh, đôi đồng tử hoảng hốt, nói “Muộn rồi, quá muộn rồi ... Hứa Thuyền, đã quá muộn rồi.”

Khi hai người còn đang nhìn nhau không biết nói gì, phía cửa nhà hàng truyền đến một loạt những tiếng xôn xao.

Cô mượn cơ hội đứng lên, có chút bất ổn lại có chút hoảng hốt nói, “Em đi trước.”

Còn chưa kịp đáp lại, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi duyên dáng,

“Lâm Cẩm Sát?”

Tiếng nói xa lạ mà đáng sợ khiến cho Lâm Cẩm Sát khẽ giật mình, nâng mắt nhìn về phía đó.

Một đôi mắt tựa tiểu phi tiểu lại vọng vào. (tựa tiểu phi tiểu: như cười như không)

32. Chương 32: Đường Lưu Nhan, Xem Như Ngài Lợi Hại

Tiếng nói xa lạ mà đáng sợ khiến cho Lâm Cẩm Sát hơi giật mình, nâng mắt nhìn về phía đó.

Một đôi mắt tựa tiểu phi tiểu lại vọng vào.

Tại chỗ cửa nhà hàng trải một tấm thảm thật dài màu đỏ, một đôi nam nữ xuất chúng tư thái thân mật tiêu sái tiến vào.

Người đàn ông một thân tây trang màu trắng, tuấn tú tao nhã dường như chỉ có ở những quý công tử, ánh sáng nơi đôi mắt giống như được ghép lại từ hàng vạn chấm nhỏ, ánh sáng rực rỡ chói mắt đoạt lấy lòng người. Người phụ nữ ngọt ngào động lòng người, một thân lễ phục gợi cảm màu đỏ khiến cho khí chất của hai người vừa đối lập nhau vừa quyện vào với nhau.

Tóm lại hai người đứng chung một chỗ, tựa như một kiệt tác công phu của tạo hóa, đủ khiến người ta phải thần phục.

Hắn hình như đối loại phụ nữ diện mạo ngọt ngào này có chút yêu thích hơn.

Trong lòng có phần không đúng, cô cũng trả lại cho hắn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu.

Người đàn ông kia một tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của bạn gái, khoe miệng cong lên ý cười thần nhiên, nhưng ánh mắt cũng thẳng tắp nhìn về phía cô.

Có lẽ vừa bước vào cửa đã phát hiện ra cô rồi.

Họ cứ nhìn từ xa như vậy.

Không coi ai ra gì.

Lâm Cẩm Sát trừng mắt nhìn nửa ngày, thật sự là không có cách nào để tiếp tục so với ánh mắt như khối băng lạnh của hắn ở phía đối diện, đang định ngồi xuống, đã thấy giai nhân bên cạnh hắn vui vẻ kéo hắn đến phía cô.

“Lâm Cẩm Sát, đúng là cậu! Đã lâu không gặp!”

Chớp mắt đã đi đến trước mặt cô, nụ cười của cô gái đó thật lòng quyến rũ mị hoặc lòng người nha, “Lâm Cẩm Sát, cậu còn nhớ tớ không? Tớ là Tô Kính, thời đại học còn ngủ cùng một phòng với cậu đó.” Cô ta giải thích, sau đó dùng ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn cô.

Lúc này hơn phân nửa tinh lực của Lâm Cẩm Sát đều đặt ở người đàn ông bên cạnh cô ta, hắn đang nhìn cô không chớp mắt, cô có chút không kiên nhẫn liếc mắt nhìn cô nàng kia một cái, ồ, có chút quen mặt, cũng có một chút ấn tượng, vì thể miên cường cong cong khoe miệng, “Ừ, vẫn nhớ, đã lâu không gặp.”

Khi cô ở đại học gần như không có mối quan hệ thân thiết với người nào cả, cho dù là bạn cùng phòng cũng thế. Tính cách của cô có chút lạnh nhạt, không hòa đồng cho lắm, hơn nữa thành tích học tập của cô tốt đến nỗi trời giận người phẫn... trong lòng nữ sinh luôn luôn có chút ganh ghét, nhất là khi đối mặt với những đứa con gái vĩ đại và thanh cao hơn mình... cô chính là người bị xa lánh nhất và thường bị coi là không khí ở trong phòng.

Cho nên đối với người phụ nữ tự xưng là bạn cùng phòng với cô ở trước mặt này, cô không có nửa phần cảm giác.

Thậm chí cảm thấy như vậy có chút hoang đường, hai người, hình như đâu có thân quen như vậy nhỉ?

Khẽ thở ra một hơi, cô quay đầu nhìn Hứa Thuyền ở phía sau cũng đứng lên theo cô, “Hứa Thuyền, cứ như vậy đi, em đi trước.” Hơi thở Đường Lưu Nhan quá mức mạnh mẽ, không nói gì, trong lòng cô thật sự có tia hoảng sợ đang dần xâm chiếm.

Tô Kính nghe vậy vô cùng ngạc nhiên đem ánh mắt dời về phía người đàn ông đậm mật đứng sau Lâm Cẩm Sát, cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên, “Hứa Thuyền! Trời ạ, thì ra hai người vẫn còn ở bên nhau sao...” Nói

xong có lẽ cảm thấy khẩu khí của mình có chút đường đột, nhanh nhẹn cười nói, “À... ý của tớ là, năm đó chuyện của cậu và Hứa Thuyền ở trường học vô cùng ồn ào huyền ảo, không ngờ hai người vẫn còn ở bên nhau, sợ là có rất nhiều người có ý lại phải đau lòng rồi ...”

Chỉ thấy ánh mắt của Hứa Thuyền vẫn dừng lại trên người một người đàn ông khác khoe miệng đang mỉm cười.

Anh nhanh chóng mím môi, đồng tử thâm trầm như đêm, biểu tình hờ hững khiến người ta nhìn không ra cảm xúc.

Lúc này Lâm Cẩm Sắt mới nhớ tới lần đó ở bãi đỗ xe, cô cùng Đường Lưu Nhan hôn môi một màn kia quả thật đã bị anh nhìn thấy, cảm thấy có chút xấu hổ, ánh mắt dao động vẫn đặt ở người đàn ông ánh mắt thực “chăm chú” “ôn nhu” nhìn cô, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh buốt từ nơi huyết thái dương thổi tới.

Lạnh thấu lòng người.

Một lát sau, cô ho nhẹ một tiếng, biểu tình cố gắng duy trì trầm ổn, “Đường tổng, đã lâu không gặp.”

Ách... Cô cam đoan, ngữ khí của cô không hề mang sự châm chọc cố ý. Lúc trước Tô Kính chào hỏi cô như vậy, còn cô giờ phút này nhất thời không nghĩ được nên nói với hắn thế nào, vì thế phản xạ có điều kiện mượn lời của cô ta.

Đường Lưu Nhan cười nhẹ, nhưng ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt, “Đúng vậy, đã lâu không gặp, ” nói xong, cố ý dừng lại một chút, lại chậm rãi mở miệng, “Thời gian lâu, ngay cả khi tôi đã nói rồi, Lâm luật sư cũng đã quên mất.”

Quả nhiên là tức giận.

Nhưng hắn có tư cách gì mà tức giận chứ.

Nhìn cô bạn gái như hoa như ngọc kia đi, một người rồi lại một người tiếp theo. Thế nào, Đường Lưu Nhan hẳn cho phép mình phóng hỏa, lại không cho phép một tiểu luật sư như cô thấp đèn sao? (lấy ý từ câu: Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thấp đèn)

Hơn nữa, ngọn đèn này làm sao có thể thiêu cháy được chứ.

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy da đầu có chút tê dại, lại có loại phiền chán không muốn dùng miệng lưỡi mà tranh giành, vì thế cong cong khoe môi, ngoài cười nhưng trong không cười, miễn cưỡng nói “Phải không? Vậy chúc Đường tổng có một đêm valentine thật đẹp” sau đó nhanh chóng nhắc túi xách chạy lấy người.

Một nơi thị phi như thế, không nên ở lâu.

Kỳ lạ là lần này cả hai người đàn ông đều không đuổi theo.

Đứng đợi trên đường một lúc thì rốt cục cũng chui được vào taxi, nói địa chỉ, sau khi xe khởi động cô mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tình huống như vậy, thật đúng là quỷ dị khiến cho cô chống đỡ không nổi.

Cô làm sao có thể dự đoán được, hôm nay đột nhiên lại gặp Hứa Thuyền, càng không thể tưởng tượng được, lại còn gặp được Đường Lưu Nhan đã bao ngày không thấy.

Trùng hợp như vậy thật đúng là không gặp nhiều lắm.

Cô mặc kệ có ai nói cô giống đà điểu hay không, chỉ cần chạy trốn, cô chỉ biết một điều rời khỏi hai người đàn ông này, cô sẽ cảm thấy thoải mái một chút.

Lớn tuổi rồi, không chịu nổi loạn ép buộc này .

Lắc đầu thở dài một phen, khi cô nâng mắt lên, lại phát hiện đường đi có chút không đúng, vội vàng lên tiếng nói với lái xe

“Tài xế, chú đi nhầm đường rồi, nơi này không đến được hoa viên biển xanh.”

Không ngờ lái xe kia không kêu một tiếng, ngay cả dư quang khoe mắt cũng không thèm liếc cô một chút, tự lái xe theo ý mình. Ngay khi trong lòng cô lộp bộp một tiếng đang định gọi điện thoại báo nguy, lái xe kia cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện , “Thật xin lỗi, Lâm tiểu thư, đại ca bảo tôi đưa cô đến một nơi.”

Cô kim lòng không được mà trừng mắt lên.

Giọng nói này...

Bóng dáng này...

... Hàn Húc!

Lâm Cẩm Sát... không xong rồi .

Đường Lưu Nhan...

Ngài quả nhiên lợi hại.

Trong nhà hàng lúc này, lại là một cảnh tượng khác

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan thấp giọng bên tai bạn gái Tô Kính nói câu gì đó, người phụ ỡm xinh đẹp cười ra tiếng, giả bộ oán trách khê đẩy hấn một chút, sau đó xoay người rời khỏi.

Một lát sau, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau.

Một người ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt đậm mạc.

Một người khác vẻ mặt lười biếng, khóe miệng mỉm cười.

Nhưng không khí trong đó lại vô cùng căng thẳng, giống như có một quả bom nổ chậm chỉ cần một cú va chạm sẽ “bùm” ngay lập tức.

Một sự giằng co vô hình.

Hồi lâu, một người đàn ông đặt hai tay lên bàn, vẻ mặt thanh thản cười nhẹ lên tiếng, “Hứa tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh.” (cửu ngưỡng đại danh: lâu nay đã ngưỡng mộ) Ngữ tốc hấn thật chậm, dường như chứa đựng một ngầm ý sâu xa

“Không biết ngài đưa người phụ nữ của tôi tới nhà hàng chính mình mở, rốt cuộc là có ý gì?”

Ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông kia giờ phút này lại thấp thoáng ý cười, “Người phụ nữ của ngài? Nhan công tử, mời ngài ăn nói biết suy nghĩ một chút, trong lòng ngài nghĩ gì tôi đại khái có thể đoán được, nhưng mà, ” ngón tay thon dài của anh cầm lấy chén trà đã nguội, nhấp một ngụm, khẩu khí lạnh lạnh tiếp tục nói, “Tôi sẽ không cho ngài có cơ hội xúc phạm cô ấy.”

Ánh mắt Đường Lưu Nhan khê động, mỉm cười, “Nói như vậy Hứa tiên sinh ngài, à không, tôi nên gọi ngài là... người thừa kế của Viêm bang – Cửu thiếu gia mới đúng, mục đích của ngài cũng đơn giản lắm sao?” Tiếng cười của hấn như châm chọc, “Chuyện ngài giấu giếm còn ít sao, người phụ nữ gốc gác kia có lẽ cũng không ngờ rằng, mối tình đầu của cô ấy bây giờ lại trở nên như vậy...”

Nói xong, lại cảm thấy có chút phiền chán, liền bỏ lửng câu nói, tinh quang trong mắt ánh lên một tia kì dị, “Lần này cho dù ngừng lại, nhưng lần sau gặp lại, tôi và ngài, chính là kẻ địch.”

Nói xong, xoay người, thần nhiên rời đi.

Người đàn ông phía sau sắc mặt cũng lạnh lẽo như hấn băng thấp giọng nói, “Đường Lưu Nhan, chúng ta vẫn là kẻ địch.”

33. Chương 33: Đêm Valentine Tốt Đẹp

Xe taxi chậm rãi dừng lại ở một khách sạn năm sao xa hoa.

Lâm Cẩm Sát suy nghĩ một chút .

Khách sạn này...

Đôi mi thanh tú nhú chặt, cô cắn nhanh môi dưới, tốt lắm, nếu Đường Lưu Nhan muốn mượn điều này để làm nhục cô, như vậy mục đích của hắn đã sắp đạt được rồi .

“Lâm tiểu thư, mời.” Sau khi dừng xe lại Hàn Húc lãnh đạm lên tiếng, miệng nói “Mời”, hãy nhìn biểu tình kia tư thế kia, nếu là cô nói không muốn đi vào, chỉ sợ cô cũng không thể quyết định.

Sự tức giận chiếm hết suy nghĩ, Lâm Cẩm Sát hừ hừ bằng mũi, cố ý âm dương quái khí (âm dương quái khí: kì quái, quái gở) nói, “lão đại nhà cậu lá gan thật lớn, đầu tiên là giam lỏng theo dõi tôi, hiện tại ngay cả chiêu bắt cóc này cũng dùng tới, lại còn không sợ tôi sẽ tố cáo hắn!” Nhưng sau khi thốt ra những lời này cô lại có chút hối hận, mím môi, ánh mắt quàng tới Hàn Húc đang đứng cách cô hai bước, quả nhiên nhìn thấy cái miệng hắn gằn khe quéo một cái khó mà nhận ra, dường như trong câu nói của cô có gì đó ngây thơ buồn cười lắm.

Nụ cười này khiến khuôn mặt cau có của cô có chút không nhịn được, lại không tiện mở miệng trách cứ, vì thế lại hừ một tiếng, hất tóc, tao nhã rảo bước tiến vào khách sạn.

Nói về Lâm Cẩm Sát ở thành phố B vốn là nhân vật của công chúng, hơn nữa trước đó không lâu còn cùng đại nhân vật hô phong hoán vũ của thành phố B – Đường Lưu Nhan đến khách sạn này khai mạc lễ nhận con thừa tự, ngoài miệng thì không nói gì, nhưng ai chẳng biết Lâm Cẩm Sát này là cành vàng lá ngọc, vì vậy không thể chậm trễ tiếp đón được.

Cô cũng không ngờ, cô lại phô trương tới vậy...

Quản lý khách sạn đã đứng chờ ở cửa, trong khoảng khắc liếc nhìn ra phía ngoài, vừa vặn thấy cô bước vào, ánh mắt sáng lên, vội vàng cười quyến rũ đến phía cô:

“Lâm tiểu thư cô đã tới, Đường tổng đã đặt phòng trước rồi, chờ cô lâu lắm rồi đó!” Nói xong, còn vô cùng ái muội nháy mắt với cô mấy cái.

Lâm Cẩm Sát vốn không có lửa giận trong lòng, hắn nói chưa dứt lời, nhưng những câu nói này càng tới thì cô lại càng cảm thấy có một dòng tà hỏa trong lòng! Hơn nữa ánh mắt ghê tởm đó, lửa giận trong lòng Lâm Cẩm Sát lại càng bốc lên, không ngờ là bốc mạnh quá, thiêu cháy cả người bên cạnh...

Nhìn lướt qua thể nhân viên trên ngực của quản lý, cô lạnh lùng lên tiếng, ” Tổng quản lý phải không? Hàn Húc, cậu đi nói cho giám đốc, Tổng quản lý này hành sự bất lực, không biết phân biệt tốt xấu, đừng để đến lúc tôi lại phải gặp người phiền toái như vậy nữa.” Nói xong, cô nghiêng mạnh đôi giày cao gót tiêu sái đi qua.

Còn lại Tổng quản lý kia vẻ mặt còn chưa kịp phản ứng lại mờ mịt đến thất thố.

Ông trời ơi! Hắn làm sao lại đắc tội với tiểu tổ tông này chứ? ! Đây, đây...

Hàn Húc đứng đó trong chốc lát, bộ mặt lạnh lùng hờ hững, cuối cùng vẫn nhịn không được mà “xì” một tiếng, nở nụ cười.

Giám đốc ...

Khách sạn này rõ ràng là sản nghiệp của đại ca, lời nói này của cô, rõ ràng muốn hắn đi nói cho đại ca mà?

Quả nhiên là nơi này.

Bị nhân viên tạp vụ đưa tới phòng tổng thống sang trọng, Lâm Cẩm Sát nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng nhắm mắt lại, từ trong lồng ngực phun ra một ngụm hơi dỗi.

Hắn quả nhiên là muốn làm nhục cô.

Thật giận tên tiểu nhân so đo từng tấc, âm hiểm, giả dối này!

Nơi này rõ ràng là nơi vì muốn thắng kiện mà cô đã câu dẫn hắn, hắn ra lệnh cho cấp dưới của mình mở phòng.

Quầy bar bóng loáng, lạnh như hầm băng, sô pha da thật màu trắng, ngọn đèn mờ nhạt ái muội, giường lớn xa hoa cỡ đo KingSize...

Huyết thái dương của cô lại bắt đầu giật giật.

Đường như mệt chết đi, đau đầu quá, đau đến mức ngực không thở nổi.

Kể cơ bắp Hàn Húc kia có lẽ sợ làm hỏng chuyện lớn của lão đại nhà mình, thực “Thức thời” mà không bám theo nữa. Cô khẽ cắn môi, sải bước đi đến quầy bar.

Chắc chắn, quả nhiên là Đường đại thiếu gia ... thật phô trương.

Nhìn một hàng hồng rượu kia đi, tuy rằng hiểu biết của cô đối với hồng rượu không nhiều lắm, nhưng ở trong xã hội thượng lưu hỗn loạn đã lâu, cô cũng có một chút kiến thức. Số bình hồng rượu trên quý này...không biết đã đập tan bao nhiêu tiền của, nhưng khiến cho lòng cô hơi ngứa, hận không thể mở mấy bình ra, lửa giận khẽ bốc lên trong lòng.

Đáng tiếc cô không phải sâu rượu, nhấp nhấp môi, ánh mắt tìm tòi một bạn, Lâm Cẩm Sát cầm chai nước sô đa ướp lạnh, mở ra rồi đổ vào ly, uống từng ngụm từng ngụm không thèm để ý đến hình tượng.

Ý nghĩ của cô, bây giờ vô cùng cần sự bình tĩnh.

Sự xuất hiện của Hứa Thuyền khiến cho trái tim ban đầu nhìn như kiên cố không gì phá nổi của cô rách toạc ra ...đúng như Tiểu Ưu từng nói, lòng cô vẫn rất yếu đuối, không chịu đựng nổi những khảo nghiệm của chuyện cũ. Nếu trong tim cô vẫn còn tồn tại loại cảm xúc áy náy và bất an này, công việc của cô sớm muộn cũng sẽ sai lầm bởi sự phân tâm của cô.

Hơn nữa còn sự uy hiếp, ngầm cảnh cáo của Đường Lưu Nhan...

Nhắm mắt lại, cầm ly nước đi về phía ghế ngồi, Lâm Cẩm Sát cố gắng để cho lòng mình thoát khỏi cảm xúc đáng ghét đó, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng vang kì lạ, cô quay ra, gặp phải hai tên bồi bàn đứng ở cửa, họ nhìn thấy cô, liền cúi đầu cung kính nói, “Quấy rầy Lâm tiểu thư, đây là thức ăn khuya Đường tổng đã dặn dò.”

Lâm Cẩm Sát khước miệng khẽ nhếch lên, mặc kệ họ đem bàn ăn đẩy vào, sau đó không tiếng động rời đi.

Nước sô đa trong ly thanh thấu sáng lấp lánh, ở dưới ngọn đèn hôn ám kêu ừng ực ừng ực làm nổi những bọt khí lên trên, cô đưa cái ly ra nhìn rất lâu, đột nhiên thì thào ra tiếng

“Đường Lưu Nhan, cuối cùng ngài muốn điều gì?”

Cô hoàn toàn không đoán được tâm tư của hắn, nhưng lại rõ ràng hiểu được, hắn với cô không có tình yêu. Nếu không yêu, vì sao lại đối xử với cô như vậy? ... Cô dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ đã trưởng thành, không có thái độ khao khát tình yêu như những cô gái trẻ cũng không có tâm lực đi đối phó với hắn nhiều như vậy.

“Thế nào?” Lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng trêu đùa, làm cho Lâm Cẩm Sát trong lòng căng thẳng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đường Lưu Nhan tà ác dựa vào cửa, chiếc áo khoác được cởi ra và vắt lên một cánh tay, khước miệng hơi cong, ngả ngón mà khoái trá, “Không vui lắm, nhưng chỉ muốn cùng Lâm luật sư trải qua một đêm valentine tốt đẹp mà thôi.”

Lâm Cẩm Sát ép lửa giận xuống, tốt lắm, Đường đại thiếu gia lại đang dùng lời nói ban nãy của cô để đùa giỡn cô đây mà!

Điều chỉnh tâm trạng một chút, Cô miễn cưỡng cười cười, “Trời tính không bằng người tính.” Không có cách nào cả, cô chỉ muốn múa mép khua môi, biết rõ lời nói trào phúng như vậy sẽ chọc giận đại thiếu gia trước mắt, cô cũng không sợ.

Cô nói ra những lời như vậy, bên ngoài thì dường như không đến nơi đến chốn, còn có chút lạc đề, nhưng trên thực tế với người âm hiểm thâm cơ thâm trầm như hắn, Lâm Cẩm Sát cô rõ ràng không thể dấu lại hắn rồi.

Đường Lưu Nhan làm bộ như chưa hiểu, trong ánh mắt hơi lóe ra một tia sáng, mỉm cười, bước nhanh về phía cô, Lâm Cẩm Sát không khỏi cảm thấy có chút khiếp đảm, vì thể nắm chặt ly nước trong tay lùi lại phía sau.

“Sợ gì chứ?”

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan cười nhẹ một tiếng, đột nhiên bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô, khẽ kéo một chút, thuận thế uống một ngụm nước sô đa của cô. Ngay cả khi Lâm Cẩm Sắt còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã cúi đầu, tìm đến môi cô, hung ác...

Hôn!

Lâm Cẩm Sắt giật mình suýt nữa không thể hô hấp, trừng mắt từ chối, cô biết phản kháng cũng vô dụng, cho nên nhắm mắt lại mặc hắn trêu đùa.

... Ừm, thì ra nước sô đa, cũng sẽ làm con người ta say.

2 phút sau, Đường Lưu Nhan mới thoả mãn buông môi cô ra, đôi bàn tay tà ác kia lại bắt đầu chậm rãi du ngoạn trên cơ thể cô.

Giọng nói của hắn đầy miến cưỡng, giống như khi vừa thức dậy, “Cô bé, nghe nói em muốn tôi sa thải Tổng quản lý kia? Người đó là trợ thủ đắc lực của tôi, mấy ngày không gặp, tính tình của em lại thay đổi không ít nha... hừ, thật kiêu căng.” Tuy nói như vậy, nhưng khẩu khí kia, lại lộ ra không ít phóng túng cùng sủng nịnh.

Lâm Cẩm Sắt bĩu môi, trong khoảnh khắc đã lộ ra nụ cười quyến rũ, vươn ngón tay ngọc ra khẽ chọc chọc vào ngực hắn, giọng nói mê hoặc, hơi thở mê hoặc buồn nôn, “A, Nhan công tử là đau lòng vì hắn hay là vì tôi đây? Hơn nữa, thay đổi đó, cũng là vì sự sủng ái của ngài mà ra đó.” Nói xong, Lâm Cẩm Sắt lập tức bị chính mình làm nổi cả da gà.

Đường Lưu Nhan rầu rĩ nở nụ cười, thản nhiên mở miệng, “Nói cũng đúng, đều là vì sự sủng ái của tôi mà ra” hắn nói chuyện có chút chậm chạp, nhưng lại hàm xúc mang nhiều tầng nghĩa, “Như vậy, em có phải nên báo đáp tôi một chút không?”

Lâm Cẩm Sắt vừa nghe xong, suýt nữa cắn lưỡi!

Người đàn ông này thực giống ánh mặt trời làm sáng lạn toàn bộ dải ngân hà!

Nhưng chính cô là người khởi xướng mà, cô lại không còn lý do cũng không có gan tiếp tục trêu chọc hắn, vì thế thuận khí, lại cười nói, “ Hồng nhan tri kỷ của Nhan công tử nhiều lắm nha, chẳng lẽ lại không có cô gái nào muốn báo đáp ngài sao...” Câu này còn chưa nói xong, đã thấy Đường Lưu Nhan mắt đét tai ngơ bắt đầu cởi quần áo của cô!

Trong lòng cô hoảng hốt, a một tiếng tay chân bắt đầu luống cuống muốn bảo vệ chiếc áo sơ-mi đã bị tháo vài nút áo... cô tan sở vẫn còn mặc chiếc váy công sở, vậy thật tiện nghi cho Đường Lưu Nhan...hắn thấy cô che quần áo, ngón tay thon dài tái nhợt cũng bắt đầu dọc theo đường cong phía eo của cô dò xét trong váy...

Lâm Cẩm Sắt hoảng loạn phản kháng lại càng bị sức ép cường đại kia ngăn chặn trên cơ thể...

Giống như toàn bộ hệ thống cảm quan của cơ thể đều tập trung trên đôi môi trần trọc của hắn cùng ngón tay đang chuyển động kia...

Hắn đi xuống dọc theo cổ cô, khẽ cắn một cái. Cô kịch liệt thở dốc.

Ý loạn tình mê, chỉ nghe thấy tiếng nói bên tai mang chút tùy hứng và ngang ngược, “Không cần hồng nhan tri kỷ, chỉ cần mèo con không ngoan là em thôi...”

Thật lâu sau, Lâm Cẩm Sắt gỡ tấm drap xuống, nhìn người đàn ông vẫn như thói quen xuống giường tắm rửa, lại ngược nhìn trần nhà.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Quả nhiên... là “một đêm valentine tốt đẹp” nha...

34. Chương 34: Hoàng Tử Hành Tây Khởi Binh Hối Tội

Khi Đường Lưu Nhan từ phòng tắm đi ra, chỉ thấy Lâm Cẩm Sát ngồi dựa vào đầu giường hút thuốc.

Ngọn đèn màu vỏ quýt ái muội mê ly, chiếc chăn màu trắng được quấn lại ngăn trở cảnh xuân dưới bả vai, lộ ra xương quai xanh tinh tế mê người cùng cánh tay gầy guộc trắng nõn.

Bàn tay phải thon dài tao nhã kẹp một điếu thuốc, sương khói vây quanh làm mờ vẻ mặt cô.

Đó là loại biểu cảm ba phần chán nản, ba phần quyến rũ, ba phần hờ hững còn một phần mê mang phong tình.

Tuấn mi cong lên, hần đi qua đó, thoải mái đoạt lấy điếu thuốc tiện tay dập tắt luôn, dường như có một tia chán ghét chợt lóe qua trên khuôn mặt, hần nói: “Phụ nữ không nên hút thuốc.”

Lâm Cẩm Sát mặc kệ điếu thuốc đã cháy được một nửa tắt đi trong tay hần, lộ ra hàm răng trắng, tiếng cười mềm như tơ, “Tôi lại nghĩ rằng phụ nữ hút thuốc mới gợi cảm.”

Đường Lưu Nhan cười nhưng không nói gì, hần khẽ kéo chiếc áo ngủ màu trắng xuống, mở hai tay ra, miễn cưỡng gọi lên một nụ cười nhạt, khuôn mặt càng thêm tuấn tú: “Đến đây” Vẻ mặt hần giống như muốn gọi chú mèo nhỏ vào trong lòng mình.

Lâm Cẩm Sát khẽ mím môi, kiềm chế bất mãn xuống, đem chăn kéo lên trên một chút, chậm chậm bước về phía hần, chưa kịp làm gì, đã thấy Đường Lưu Nhan giống như không thể kiên nhẫn hơn nữa kéo cô lại, Lâm Cẩm Sát chỉ kịp a một tiếng, đã bị hần kéo vào trong lòng.

Hơi thở nóng rực từ trên đầu truyền xuống, cùng với mùi sữa tắm hơi thoảng qua

“Nói xem, hôm nay tôi nên phạt em thế nào đây?”

Tay hần vây chặt quanh eo cô, giọng nói cũng là ôn nhu tới mức quỷ dị.

Lâm Cẩm Sát bị lực đạo đè nén bên eo thật sự rất đau, một chút lãnh khí dâng lên, Đường đại công tử cuối cùng cũng khởi binh hối tội rồi.

Cô càng cúi thấp, giả bộ trấn định, “Vừa mới không phải Nhan công tử đã phạt rồi sao?” Nhìn những vết xanh tím trên người cô đi, Đường công tử này không hề nhẹ nhàng, lại còn khắc dấu tây nên những chỗ mà quần áo không thể che đậy nổi, cô còn đang lo không biết phải gặp người khác thế nào đây.

Đường Lưu Nhan hơi nhíu mày khó mà nhận ra, vì ba chữ “Nhan công tử” mà đạo này cô rất hay nói.

Hần cười khế, đặt cằm lên bờ vai để trần của cô, chậm rãi nói, “Đó là Nhan công tử phạt, không phải tôi.”

Lại bị hần phản kích rồi!

Lâm Cẩm Sát giờ phút này chỉ có thể thở dài, “Vậy Đường tổng nói đi, tôi đã làm sai cái gì?”

“Em nói xem?” Đường Lưu Nhan hé ra khuôn mặt vô cùng tuấn tú, đủ để mê hoặc chúng sinh, chiếc cằm hơi nhon đặt trên vai cô, có chút hơi đau.

Cô không thoải mái di chuyển cơ thể để cho bả vai dễ chịu một chút, không ngờ Đường Lưu Nhan lại không chịu buông tha cô, không chỉ tiếp tục đem cằm đặt trên vai cô, còn ngả ngớn cọ mặt vào cô, “Trốn cái gì?”

Lâm Cẩm Sát nhắm mắt, thật sâu thở ra một hơi, mới nói, “Tôi và anh ấy chỉ là ngẫu ngộ.” (ngẫu ngộ: ngẫu nhiên gặp mặt)

“Ồ? Khéo quá, ngẫu ngộ vào đúng dịp lễ tình nhân.”

“Tin hay không tùy ngài, ” cô liếm liếm đôi môi hơi khô, tiếp tục nói, “Anh ấy được điều đến tòa nhà tôi làm việc, tôi gặp anh ấy lúc tan sở, anh ấy lịch sự mời tôi ăn bữa cơm, đưa tôi về nhà, dù sao cũng từng quen biết...”

“À ừ, đưa em về nhà, nhà của em ở hoa viên Biển Xanh sao?”

Gân xanh trên trán co rút, Lâm Cẩm Sát lại hít thật sâu, người đàn ông này quả thực không thể nói lý! Ngay chuyện này cũng phải tính toán chi li.

“Đường Lưu Nhan, chuyện này không quan trọng, tôi chỉ muốn nói với ngài, tôi và Hứa Thuyền đã không thể nữa cho nên ngài không cần tức giận, càng không cần đối phó với anh ấy.”

Ánh mắt Đường Lưu Nhan tối sầm lại, một lát sau cười nhạt ra tiếng, “Lâm Cẩm Sát, em biết không, em đang theo bản năng bảo vệ một người đàn ông khác, khi em đang ở trong lòng tôi, em lại che chở ột người đàn ông khác” ngữ điệu của hắn nhẹ nhàng ôn nhu, giống như nói với người yêu, “Em nói xem, tôi có nên phạt em hay không?”

Lại nữa.

Lâm Cẩm Sát cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi.

Thích phạt hay không, tùy đại gia ngài.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng, “Đường Lưu Nhan, tôi nghĩ ngài đã quên một việc, ngài có thể chiếm được cơ thể tôi, đồng thời cơ thể tôi bây giờ cũng trung thực dâng cho ngài, nhưng tôi không đồng ý đưa ngài trái tim tôi, trái tim tôi là của tôi.”

“Cho nên, trong lòng tôi suy nghĩ gì, muốn bảo vệ ai, tất cả những chuyện này...” khuôn mặt cô trở nên sắc bén, khóe miệng cong lên lạnh như băng, “...không liên quan đến ngài.”

Đường Lưu Nhan ngẩn ra, sau đó khẽ cười một tiếng, bản thân lại đứng lên khỏi ghế, vòng đến trước mặt cô, hai tay nâng khuôn mặt của cô lên.

Ánh mắt sáng như ngọc lưu ly của hắn tối lại, dưới ngọn đèn, khuôn mặt hắn vô cùng nguy hiểm.

Hắn cúi mắt xuống, lông mi duyên dáng vẽ nên một đường cong u tối trước mắt. Nhìn không ra biểu cảm trên khuôn mặt hắn, có một tia hứng thú và... mê hoặc:

“Vậy vì sao em không thể đưa trái tim cho tôi?”

Lâm Cẩm Sát mở to mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, một lúc lâu sau, cô nói, “Rất lâu trước đây, tôi từng nghe người ta nói qua, làm phụ nữ trên đời sợ nhất là gặp hoàng tử hành tây. Loại đàn ông này vô cùng mị hoặc vô cùng thần bí, sẽ hấp dẫn phụ nữ đi từng tầng từng tầng bóc hết lớp áo này đến lớp áo kia để tiếp cận với trái tim hắn. Rơi lệ nhưng đến cuối cùng những người phụ nữ ấy mới phát hiện thì ra hành tây không có trái tim.”

Cô thu lông mi lại, chậm chậm nói: “Đường Lưu Nhan, ngài chính là hoàng tử hành tây đó.”

Đường Lưu Nhan giật mình nhìn cô, khoảnh khắc đó hắn không biết nói gì cả.

Nếu là bình thường có người nói hắn là hoàng tử hành tây, nếu là tâm trạng tốt, hắn sẽ cười rồi cho qua, coi như là truyện cười thì rất dễ quên.

...

... ..

Rất lâu sau, miệng hắn cong lên, nở ra một nụ cười đường hoàng. Ngón tay cũng chuyển động, hắn buông lỏng cô ra.

“Lâm Cẩm Sát, thật không nên nói em ngốc, mà phải là vô cùng thông minh.”

Lâm Cẩm Sát như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, lại có tâm tình huyền thuyên. Dem chiếc chăn đang rơi xuống kéo lên một chút, đem chiếc gối mềm nhẹ kéo qua nhét vào sau lưng, đôi mắt đẹp nhắm hờ, cô lại khôi phục vẻ biếng nhác ban đầu, đôi mi thanh tú khẽ giãn ra, khẽ hé miệng, tình ý sâu xa nói ra câu nói đang rất thịnh hành: “Động cái gì, đừng nhúc nhích cảm tình.”

Đường Lưu Nhan mỉm cười, tuấn mi khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo dưới ngọn đèn trở nên vô cùng yêu nghiệt, đôi môi bạc khẽ mở ra, “Lâm Cẩm Sát, em khiến tôi rất bất ngờ.”

“Ai da... trăm ngàn lần dừng, Nhan công tử, “Bất ngờ” tôi không chống đỡ nổi đâu.” Cô âm dương quái khí nói xong, ngập dài nói ngủ ngon.

Hồi lâu, Lâm Cẩm Sắt nằm trên giường kéo chăn đắp lên, nhìn lên trần nhà phong cách Châu Âu một mảnh tối đen, thấp giọng nói ra khó mà nghe được.

Cứ như vậy đi.

Đừng trầm luân ...

Như vậy cô mới không nghĩ là mình đã mất hết tất cả.

35. Chương 35: Không Có Đường Quay Lại

“Ông trời rất công bằng, để cho người ta khi làm việc cật lực nhưng khi chết có mang theo được đâu. Cho nên khi còn sống, chỉ cần mong được ăn no mặc ấm, cuộc sống yên bình an ổn, cả đời như vậy là tốt rồi. Cẩm Sắt, tội gì cậu phải đi tranh giành này nọ nhiều như vậy?”

Nhớ rõ thật lâu trước kia, Ngô Ưu từng nói như vậy với Lâm Cẩm Sắt.

Khi đó Lâm Cẩm Sắt vô cùng không phục, trả lời một cách mỉa mai: “Vậy còn cậu? Vì sao cuộc sống bình thường của cậu tốt như vậy, còn đi làm CEO của công ty đa quốc gia gì đó làm gì? Tiểu Ưu, chính vì cậu đã có được rồi, cho nên cậu vĩnh viễn không hiểu những khát vọng của tớ.”

Ngô Ưu cười khê, đôi môi đỏ mọng cong lên mang theo một chút thương xót, “Cẩm Sắt, cậu quả nhiên còn chưa trưởng thành, đến khi cậu có những cái cậu muốn, lúc đó cậu sẽ hiểu, những thứ quý giá của cậu cũng dần dần mất đi. Nhưng đến lúc ấy, cậu hối hận thì đã không kịp nữa.”

“Vậy cậu... bị mất thứ gì?”

“Tự do.”

... Ngô Ưu cậu biết bây giờ tớ hối hận đến mức nào không, những gì tớ đã mất đi so với cậu còn nhiều hơn nhưng tớ đã không còn đường quay lại nữa

Ngô Ưu là thiên kim đại tiểu thư điển hình. Gia tộc nhiều thế hệ làm buôn bán, ông ngoại cô là người sáng lập ngân hàng đa quốc gia nổi tiếng. Nhà họ Ngô lại là đơn truyền, Ngô Ưu và mẹ cô nàng đều là con gái một, vì thế cô bị bắt gánh vác sự nghiệp của cả hai gia tộc.

Cô ấy từng dùng rất nhiều thủ đoạn kịch liệt để phản kháng, nhưng cuối cùng lại chịu khuất phục bởi nước mắt của mẹ cùng sức khỏe ngày càng yếu đi của những bậc trưởng bối.

Lâm Cẩm Sắt đến nay vẫn nhớ rõ, khi đó Ngô Ưu cùng lắm mới hai mươi hai tuổi, hóa trang rực rỡ quần áo hở hang, ở câu lạc bộ đêm xa hoa lãng phí che dấu tội ác, dưới ngọn đèn ám muội cần thuốc, vẻ mặt thống khổ, bộ dáng mê loạn.

Khi Lâm Cẩm Sắt tìm được cô, cô đang cùng một cô gái ăn diện xinh đẹp khác hôn môi.

Cô tát cô ấy một cái rồi đem cô nàng vào bệnh viện.

Theo như trong bệnh án của bệnh viện, là hút thuốc phiện quá độ làm cho hệ hô hấp và tim bị rối loạn chức năng, nếu tình huống nghiêm trọng hơn một chút, nhất định đã đe dọa đến tính mạng.

Sợ hãi, khủng hoảng, mất phương hướng, bị thương, chua xót lập tức toàn bộ dùng mảnh dâm vào ngũ tạng lục phủ Lâm Cẩm Sắt.

Khi đó cô cũng không biết cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra với Ngô Ưu, vì sao mọi chuyện đang rất tốt đẹp lại trở nên như vậy?

Còn bây giờ thì cô đã hiểu...đó là sự vô lực và phần hận không có cách nào đấu tranh với sự an bài của số mệnh

Bởi vì tâm trạng của cô bây giờ không khác gì với Ngô Ưu lúc ấy.

Chỉ là, cô không có loại dũng khí đó của Ngô Ưu.

Cuộc đời ngắn ngủi, cô chỉ là muốn tỏa sáng một phen, lại không ngờ rằng phải hy sinh nhiều thứ đến vậy...

Kéo mình từ trong suy nghĩ ra ngoài, Lâm Cẩm Sát không hiểu tại sao lại đau buồn thở dài, ngẩng đầu nhìn cô gái vẻ mặt mê mang xinh đẹp không gì sánh nổi trong gương.

Tối hôm nay là lễ khai trương quán bar “Lan”.

Buổi chiều, đầu tiên là một cuộc điện thoại của Đường Lưu Nhan giục cô tan sở, sau đó hẩn phái thư ký đến chọn lễ phục cho cô, làm người bảo vệ cho cô, còn mời cả chuyên gia đến giúp cô trang điểm làm tóc.

Thật ra không cần đến mức đó .

Quần áo mấy ngày nay Đường Lưu Nhan mua thêm cho cô không ít, lễ phục đó đủ thích hợp đủ sang trọng để tham dự yến hội trọng đại cùng những dịp quan trọng, trước kia khi cô xuất ngoại cũng mua không ít quần áo... nhưng nếu Đường Lưu Nhan ngại không có chỗ tiêu tiền, vậy cô có thể cố gắng để chia sẻ khó khăn với hẩn.

“Lâm tiểu thư, xong rồi, cô nhìn xem có còn chưa được chỗ nào không .” Chuyên viên trang điểm nhẹ giọng nói với cô.

Cô đứng lên khỏi ghế, tinh tế nhìn kỹ mình trong gương.

Đôi mi thanh tú khẽ lướt, đôi môi anh đào được trang điểm nhẹ, khuôn mặt dường như không dùng tới nhiều phấn, chỉ là đơn giản quét một lớp, ngay cả má hồng cũng không có...

Cô không khỏi khẽ nhú mày, “Có phải trang điểm hơi nhạt quá...” Dù sao cũng là tham gia lễ khai trương quán ăn đêm mà, dù sao cô cũng muốn trang điểm đậm lên một chút.

Lời nói của cô còn chưa xong, ngoài cửa gian phòng trang điểm truyền đến một tiếng nói rất dễ nghe, “Là tôi dẫn dò .”

Qua đây gặp Lâm Cẩm Sát, Đường Lưu Nhan một thân tây trang màu trắng mỉm cười đi đến phía cô, đứng trước mặt cô, khẽ cúi đầu xuống, tới gần cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô: “Như vậy là được rồi, không cần trang điểm đẹp quá.” Hơi thở ấm áp và hương vị mát lạnh trên người hẩn truyền đến khiến cho khuôn mặt Lâm Cẩm Sát không tự giác có chút nóng lên.

Ngữ khí của hẩn mang theo một chút bá đạo cùng độc chiếm.

Thở gấp, Lâm Cẩm Sát không tự nhiên lùi cơ thể về phía sau.

Cô biết, người đàn ông đáng giận này đang cố ý quyến rũ cô.

Ho nhẹ một tiếng, cô nhú nhú khóe môi, “Tôi tưởng Đường tổng đem tôi đến đó vì mục đích khoe khoang chứ.” Để ọi người biết, Lâm Cẩm Sát cô, Lâm đại luật sư kiêu kỳ, cao cao tại thượng không thể với tới của thành phố B, thì ra lại khuất phục dưới tay hẩn, trở thành một thành viên trong đám phụ nữ hèn mọn của hẩn.

Thành thật mà, hẩn làm như vậy, cô một chút cũng không quan tâm.

Đúng vậy, trên thực tế cô đã xác định sẽ làm người đàn bà của hẩn. Một khi đã như vậy, che che giấu giấu có tác dụng gì không? Dù sao giấy cũng chẳng gói được lửa.

Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.

Về mặt Đường Lưu Nhan tựa tiểu phi tiểu, “Lâm Cẩm Sát, em quá đề cao bản thân mình .” Nhìn thấy Lâm Cẩm Sát ngạc nhiên nâng mắt nhìn, hẩn lại cười, duỗi cánh tay thon dài ra, ôm lấy lưng áo mảnh khảnh của cô, cúi đầu, ngữ khí ôn nhu nhẹ giọng nói với cô, “Hôm nay, em mới chính là người chủ trì lễ khai trương này.”

Tuy rằng “Lan” mới bắt đầu kinh doanh thử không lâu, nhưng thật ra tên tuổi lại rất vang dội lan truyền rộng rãi trong thành phố B.

Nghe nói “Lan” trang hoàng rất xa hoa khiến người ta trở mắt;

Nghe nói quán bar này là lễ vật của Đường Lưu Nhan- ông chủ trẻ tuổi của tập đoàn Đường Minh và Đường Thị tặng cho hồng nhan tri kỷ;

Nghe nói “Hồng nhan tri kỷ” này chính là Lâm Cẩm Sát ngôi sao trong ngành luật sư ở thành phố B...

Những điều “nghe nói” này thú vị .

Vì thế, khi Đường Lưu Nhan phát thiệp mời tham dự lễ khai trương, mặc kệ bạch đạo hay hắc đạo, không ít đại nhân vật có tiền có thế đều tới đây, chỉ vì muốn tự mình thử nghiệm sự phục vụ của quán bar cực phẩm này cùng mong muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Cho nên, khi Lâm Cẩm Sát được Đường Lưu Nhan đưa tới ngồi ở hàng khách VIP ở “Lan”, đối mặt với một ánh mắt “Vừa sôi lại vừa hổ”, cô có cảm giác rợn cả tóc gáy .

Khóe miệng co rút, cô không phải là gấu trúc quốc bảo, có cần thiết phải nhìn cô như vậy không?

Chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng cười khê, Đường Lưu Nhan chậm rãi nói: “Đừng sợ, đều là bạn bè của tôi.”

Lâm Cẩm Sát nghe vậy nhìn qua họ, quả nhiên, đều là một đám công tử nhà giàu ăn chơi trác táng... có rất nhiều gương mặt Lâm Cẩm Sát đã nhìn thấy trên TV hoặc tạp chí, thậm chí còn có cả những người từng mời cô làm luật sư biện hộ...

Ví như Dung Thất.

Phát hiện ánh mắt của cô, Dung Thất khẽ quay đầu đi, liếc mắt quét qua cô một cái, sau đó ...ánh mắt lại xẹt qua một tia khinh thường, giống như một tiếng hừ khê, nhanh chóng quay qua nói chuyện với người bạn bên cạnh, lại không để ý tới cô nữa.

Da mặt tiếp tục run rẩy.

Tên Dung Thất này , thật là khó hiểu.

Không đợi cô phục hồi tinh thần từ trong đả kích bị khinh thường vừa rồi, chợt nghe thấy có người chào hỏi cô, ngữ khí trêu đùa, “Chị dâu thật lợi hại, không ngờ Nhan công tử của chúng ta cũng bị chị bắt đi, mời nhận của chúng em một ánh mắt sùng bái!”

Sau đó có người mở miệng, lập tức có người hưởng ứng: “Đúng vậy, chị dâu cho tụi em hỏi một chút, rốt cuộc chị dùng cái gì để mê hoặc Nhan công tử của chúng em vậy, haha?”

Những người này thật giống Đường Lưu Nhan, đều là một loại.

Trư bằng cẩu hữu.

Cô không hờn giận mím môi, đừng để ý, cố gắng không đếm xỉa tới sự trêu chọc của họ.

“Chắc chắc, chị dâu nóng tính quá...”

Khi đầu Lâm Cẩm Sát đã có dấu hiệu muốn nổ tung, Đường Lưu Nhan khẽ cười một tiếng, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Được rồi, các cậu đừng chọc cô ấy nữa, ” hần nắm tay cô thật chặt, ngữ khí của hần thật ái muội, “Con mèo của ta nhỏ thật nhưng có móng vuốt đó.”

Im lặng, sau đó lại ồn ào cười to.

Lâm Cẩm Sát dưới ngọn đèn mê ly trong quán bar nguy hiểm nhắm mắt lại, ngực phập phồng lên xuống, nhưng một lát sau, ánh mắt cô rất nhanh đã bình tĩnh lại, yên tĩnh như nước chảy .

36. Chương 36: Tần Gia

Cùng mọi người tùy ý nói thêm vài câu, Đường Lưu Nhan sau đó mang Lâm Cẩm Sắt rời khỏi hàng ghế đó, đi vào đại sảnh quán bar tiếp khách mới đến.

Đã có rất nhiều người đến đây, đại sảnh trung tâm của quán bar được chọn làm nơi tổ chức lễ khai trương lần này. Mọi người quần áo sang trọng vui vẻ nói cười chuyện trò với nhau, tiếp viên đặt những khay hồng rượu, Champagne lên tay, không tiếng động xuyên qua mọi người.

Hơn nửa giờ sau, Lâm Cẩm Sắt cảm thấy miệng đã nhanh chóng cứng nhắc .

Dư quang khỏe mắt phản cảm liếc qua bàn tay to thon dài vẫn đặt lên khoảng vai trần của cô, người đàn ông này, có phải muốn dùng cách này tuyên cáo quyền sở hữu của hắn chứ?

“Cô bé, chuyên tâm một chút, mỉm cười nào.” Cẩm nhận được bàn tay trên vai mình khê siết chặt, cô phản xạ có điều kiện cong khỏe miệng lên, ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi bước vào.

Người đó mặc một bộ trang phục song long đường màu đen thêu hoa, chống một cây quả trượng màu đen khắc rồng, khuôn mặt bảo kính phong sương (trải qua nhiều phong ba sóng gió) góc cạnh rõ ràng, trên má phải gây yếu là một vết sẹo dài dữ tợn khắc thêm vài phần khí phách ...quan trọng nhất là một loại khí thế được phát ra từ ánh mắt bình tĩnh sáng rõ trí tuệ.

Phía sau hắn còn có mấy người đàn ông trang phục màu đen, cao to, mặt không chút thay đổi.

Đúng lúc trong đầu Lâm Cẩm Sắt con đang tìm tòi xem có ẩn tượng gì với người này không, chợt nghe thấy tiếng nói của người đàn ông bên cạnh hoà nhã như phong thanh: “Có thể khiến cho Tần lão từ đường xa mà tới đây, thật sự là vinh hạnh của Đường mỗ.” Vừa nói xong đã đem cô về phía đó.

Người đàn ông kia tiêu sái bước đi như bay tiến đến, tiếng cười mạnh mẽ như chuông lớn, “Đâu có đâu có, khai trương quán bar mới của Nhan công tử, Tần mỗ làm sao dám không đến chứ?”

Người có thể khiến cho Đường Lưu Nhan không dám chậm trễ...

Lâm Cẩm Sắt nghĩ đến đây, lại nhìn thấy người kia đi đến trước mắt mình, cô cũng mỉm cười, “Xin chào.”

Người được gọi là “Tần gia” này vừa nhìn thấy cô, ánh mắt đã gắt gao trối buộc cô.

Một lúc lâu sau, đôi đồng tử đen láy phảng phất ba đào mãnh liệt kia mới dần dần khôi phục lý trí bình tĩnh ban đầu.

Lâm Cẩm Sắt mặc dù bên ngoài không có vẻ gì là thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc. Nhìn biểu tình của Tần gia này, dường như người đó biết cô thì phải... Nhưng vì sao một chút ẩn tượng của cô với hắn cũng không có?

Trong lòng đột nhiên nảy lên một loại cảm giác cổ quái không thể nói rõ được, cảm giác này khiến cô chỉ muốn nôn.

Bên này Lâm Cẩm Sắt còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Đường Lưu Nhan đã mở miệng: “Cẩm Sắt, đây là Tần gia, đại đương gia của Viêm Bang.” Tay hắn đã bắt tri bắt giác trượt qua thắt lưng tinh tế của cô, lén lút dùng sức một chút, Lâm Cẩm Sắt đau tới mức nhúm mày.

Cô thu mắt lại, mỉm cười dụ ngoạn nói, “Tần gia, nghe danh đã lâu.” “Nghe danh đã lâu” gì chứ? Cô ngay cả thoáng qua cũng chưa từng nghe thấy.

Đường Lưu Nhan giống như phát ra một tiếng cười khê vừa lòng, tiếp tục nói với Tần gia, “Tần gia, đây là Lâm Cẩm Sắt, ” dừng một chút, tiếng nói dễ nghe của hắn lại mềm mại, “Người phụ nữ của tôi.”

Lâm Cẩm Sắt đã miễn dịch với những tuyên ngôn sở hữu của hắn, cô chỉ hơi nâng mắt, âm thầm quan sát người đàn ông trước mặt đã qua tuổi nửa trăm mà tinh thần vẫn khỏe mạnh như trước này.

Tần gia nghe vậy ánh mắt khó khăn nhìn về phía cô, cô nhanh chóng cười đáp lại.

Tần gia này, thật vô cùng khí phách...

Ngay cả một ánh mắt cũng tràn ngập cường hãn và khí thế uy nghiêm.

Bất ngờ, cô cứ cười nhẹ như vậy, nhưng lại làm cho ánh mắt cùng biểu tình của tần gia trong khoảnh khắc nhu hòa hẳn lên.

Hắn gật gù đầu với cô: “Lâm tiểu thư, xin chào.” Lại đem ánh mắt dời về phía Đường Lưu Nhan ở một bên vẫn khí định thần nhàn, ý tứ hàm xúc nói một câu, “Nhan công tử thật may mắn, có thể quen biết Lâm tiểu thư này.”

Đường Lưu Nhan cười nhưng không nói, chỉ đơn giản nói cảm ơn, sau đó cùng Tần gia hàn huyên vài câu, ánh đèn sáng ngời, nghi thức cắt băng đơn giản cũng đã bắt đầu.

Lâm Cẩm Sát ngó ngán trong một đồng những thứ khó hiểu đã hoàn thành xong những lễ nghi phải có của một buổi lễ khai trương.

Loại cảm giác cổ quái kì lạ trong lòng này vẫn chưa hề bay đi, nhưng cô lại không rảnh để bận tâm về nó, bởi vì cô dưới sự “Kiềm chế” của Đường Lưu Nhan luôn luôn phải chào hỏi chu toàn với mọi người, những khuôn mặt trước mắt cứ thay đổi liên tục, chuyển lại chuyển, cho dù là trí nhớ cô cũng khá tốt, thì cũng không tài nào mà nhớ hết được.

Ngay khi cô tỏ vẻ bất mãn với hành vi của hắn, người đàn ông này còn thản nhiên cười, nói, “Cô bé, em nên cảm tạ tôi mới đúng. Tôi đang giúp em mở rộng quan hệ đó...”

Khiến cô không thể nói lên lời.

“Mở rộng quan hệ” với Lâm Cẩm Sát mà nói, tin tức đạt được lớn nhất chính là thân phận của người đàn ông được gọi là Tần gia kia.

Nghe nói hơn hai mươi năm trước, Viêm Bang chỉ là một bang phái nhỏ nhỏ, nhưng sau khi Tần gia này trở thành đại đương gia của Viêm Bang, chỉ có mấy năm ngắn ngủn, Viêm Bang trở thành bang phái đứng đầu trong tất cả các bang, nhanh chóng trở thành đầu rỗng trong các bang phái ở Hongkong, hơn nữa lại còn mở rộng buôn bán súng ống đạn dược với các tổ chức nước ngoài, số vốn tích lũy được của nó người thường khó có thể tưởng tượng.

....quả nhiên là một nhân vật thật lợi hại.

Không trách nào được Đường đại thiếu gia cao ngạo như vậy lại phải nhún nhường với hắn.

Nghĩ vậy, cho nên sau khi biết được sự tích truyền kì của Tần gia này, tâm tình Lâm Cẩm Sát ngược lại tốt hơn rất nhiều.

Lễ khai trương cầu quán bar này vô cùng khác lạ. Không chỉ vì thời gian là buổi tối, mà lần này còn không thiếu những nhân vật trong giới xã hội đen, cho nên để tránh phiền toái, hiện trường của buổi lễ khai trương ngăn chặn tất cả sự tham gia của giới truyền thông.

Đã không có tiếng máy chụp ảnh cùng tiếng huýt sáo của đám phóng viên, hơn nữa những người đến đây đều là những đại nhân vật chút có uy tín danh dự, có tiền có thế, lễ khai trương lần này tuy vậy nhưng vô cùng tao nhã.

Tâm tình Lâm Cẩm Sát lúc này cực kỳ phức tạp .

Theo lý thuyết quán bar này là của cô, lễ khai trương có thể mời được nhiều như vậy nhân vật thượng tầng của xã hội như vậy đáng lẽ cô phải thấy vô cùng vui vẻ ... Nhưng, cô lại cảm thấy có nhiều chỗ không đúng ... điều này khiến cho cô thực không có cảm giác an toàn.

Nơi đây, không thích hợp với cô.

Tùy tay vẫy gọi tiếp viên, đem ly Champagne trên tay đặt vào khay, cô hạ lông mày xuống, hơi cắn môi, kéo vạt áo Đường Lưu Nhan, thấp giọng nói, “Tôi muốn về.”

Đường Lưu Nhan nghe vậy xoay người lại nhìn cô.

Chỉ thấy Lâm Cẩm Sắt cúi đầu xuống, lễ phục màu bạc cao nhã mà lại không mất đi sự khêu gợi đem đường cong duyên dáng nơi cổ cô hiện ra thật hoàn mỹ, bờ vai trần, xương quai xanh tinh xảo dưới ngọn đèn quán bar khiến người ta mê muội.

Bàn tay nhỏ bé của cô làm mờ khuôn mặt cô lúc này, vẻ mặt cô không rõ, bên tai lại có một màu hồng phấn nhàn nhạt phủ lên.

Nếu không có móng vuốt sắc nhọn, thần sắc cô lúc này rất giống một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Hắn cười, tay nâng cằm cô lên, nói, “Say rượu, phải không?”

Kỳ thật là không say, chỉ là hơi hơi thôi. Nhưng giờ phút này Lâm Cẩm Sắt vô cùng muốn rời khỏi đây, đẩy bàn tay không đứng đắn của Đường Lưu Nhan ra, cô mơ màng nói, “Ừm, hơi mệt.”

“Ừm, nhưng em là bà chủ, khách còn chưa về, sao em lại có thể về trước được?”

Lâm Cẩm Sắt chán nản, chỉ muốn bùng nổ sự tức giận, Đường Lưu Nhan lại chậm rãi nói,

“Nếu không như vậy đi, trong quán bar còn có rất nhiều phòng karaoke, tôi bảo phục vụ dẫn em đi, em tùy tiện chọn một cái, tùy tiện làm quen hoàn cảnh nơi này một chút.”

Lâm Cẩm Sắt nhú mày, há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói được gì.

37. Chương 37: Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Lâm Cẩm Sắt theo nhân viên phục vụ rẽ trái quẹo phải, lên mấy tầng thang máy, sau đó qua một hành lang thật dài, cuối cùng cũng đến được phòng karaoke đó.

“Lâm tiểu thư, mời.” Đẩy ra cửa phòng ra, phục vụ cúi đầu nhưng giọng nói lại êm tai lạ kì, Lâm Cẩm Sắt liếc mắt nhìn một chút, lúc trước vì ánh sáng hơi tối cho nên không thấy rõ, bây giờ mới phát hiện người phục vụ một thân tây trang này lại là một cô bé, hơn nữa, nhìn qua thấy rất quen.

Giống như đã nhìn thấu tâm tư cô, cô bé nhe răng cười với cô, làm ra một động tác pha chế rượu.

Trí nhớ của Lâm Cẩm Sắt lập tức được khai thông, thì ra là cô bé mà lần đầu tiên khi cô bước vào quán bar này đã gặp qua.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô gái đó trắng nõn thanh tú, nhưng hàng lông mi hơi dày kia lại ẩn ẩn lộ ra một chút anh khí, mái tóc đôi khuyên tai màu bạc khiến cho cả vô cùng nhanh nhẹn sạch sẽ.

Cảm giác của cô với cô bé này không xấu, lại còn có xúc động muốn kết bạn...vì thế, hai tay cô lúc này nắm chặt lấy cô bé đang muốn rời khỏi, mở miệng hỏi: “Cô tên là gì?”

Về mặt cô bé đó hơi thay đổi một chút, nhưng rất nhanh đã biết mất, cô hơi hơi cúi đầu, mở miệng, không kiêu ngạo rất đúng mực trả lời: “Em họ Trình, Trình Mi, Lâm tiểu thư có thể gọi em là Tiểu Mi.”

Lâm Cẩm Sắt nhú mày, khóe môi khẽ động, nở nụ cười, “Nhớ rồi, Tiểu Mi, vậy em gọi chọ là Cẩm Sắt là được rồi.”

Trình Mi hào phóng cười, vươn tay về phía cô, nhanh nhẹn nói, “Rất vui có thể trở thành bạn chị.”

...

Lâm Cẩm Sắt nhìn bóng dáng Trình Mi vừa mới rời đi, lông mi hơi giật giật, cô hình như chưa nói với cô ấy muốn trở thành bạn?

Bất đắc dĩ nhún vai, mới phát hiện ra hành lang dài rộng như vậy lại chỉ có một mình cô đứng đó, nghĩ đến quán bar mới khai trương nên ít khách, mũi chân cô xoay nhẹ, cả người tiến vào căn phòng.

Căn phòng này khá rộng, cũng phải hơn 100 mét vuông, ở giữa là quầy bar, bên trên là vài giá treo ly thủy tinh, một tủ rượu xinh xắn, một bộ sofa kê sát vào tường, chung quanh sofa và bàn trà đều đặt một vài bồn cây, cửa sổ sát đất to rộng mở toang, có vài cơn gió nhẹ thổi vào trong, lộ ra chiếc xích đu khẽ lay động theo gió.

Trong căn phòng có một giọng nữ khàn khàn ngậm nga.

Đây sao có thể là quán bar chứ?

Rõ ràng chính là nơi nghỉ ngơi hưu nhàn mà!

Trong miệng tuy rằng chắc chắc kì lạ nhưng trong lòng Lâm Cẩm Sắt lại dần trầm tĩnh lại.

Khóe môi gợi lên ý cười thản nhiên.

Xem ra Đường Lưu Nhan chỉ là chăm sóc mà thôi...

Quán bar này, thật sự rất hợp với tâm ý của hần.

Bước lên tấm thảm dày màu đen, Lâm Cẩm Sắt lững thững đi tới chiếc xích đu mà ngay khi mới vào cửa cô đã rất ấn tượng, điều chỉnh vị trí, thích ý tiến lên.

Khẽ dùng lực một chút, xích đu bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng.

Có cơn gió thổi qua mặt.

Nhìn qua cửa sổ sát đất mở toang kia, có thể nhìn thấy bầu trời đen kịt kia có vài chấm sáng nho nhỏ.

Lúc trước có uống một chút rượu, lúc này Lâm Cẩm Sắt cảm thấy mọi dây thần kinh trong cơ thể đều bị một loại cảm giác trôi nổi không có không khí vây quanh.

Xích đu lên lại xuống, ngay khi cô suyết nữa buồn ngủ tới mức gục xuống, ngoài cửa truyền đến một tiếng động rất nhẹ.

Đôi mắt mị hoặc của cô mở lớn, nhìn lại phía đó, Đường Lưu Nhan đang lách người đi vào phòng.

Khuôn mặt sáng sủa, hai mắt rạng rỡ như bầu trời đầy sao.

“Tôi tưởng em đang ngủ.”

Đầu Lâm Cẩm Sắt đã hoạt động, hừ hừ trả lời, “Tôi không say.” Ít nhất là bây giờ cô cảm thấy của mình rất tỉnh táo.

“Thật không? Cho tôi kiểm tra một chút.” Trong tiếng cười mang theo sự ôn nhu và hứng thú, trong nháy mắt hần đã đến trước mặt cô, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng, đôi môi bạc đã áp chế rất nhanh!

Đúng lúc đầu Lâm Cẩm Sắt lệch khỏi quỹ đạo, còn chưa kịp tránh đi, đôi môi đã bị hần chiếm lấy.

Cô vừa thấy đôi môi hơn động, lập tức phản xạ có điều kiện dùng sức đẩy hần ra ... “Đường Lưu Nhan, ngài không cần thô bạo như vậy!” Thở dốc thật mạnh, ngực phập phồng kịch liệt, Lâm Cẩm Sắt hơi liếm môi, thể mà lại cảm nhận được mùi máu tươi, nói vậy môi lại bị rách rồi, đôi mắt lập tức hung hăng quét về phía người đàn ông mỗi lần hôn cô đều rất hung ác này! Hần muốn tìm bất mãn sao? Hay là bất mãn với cô?

Cô cứ hung dữ như vậy, chán ghét trừng hần.

Đáng tiếc là cô đang ngồi, trên vị thế không được tốt cho lắm, khiến cho khí thế của cô bị giảm đi không ít.

Ánh mắt Đường Lưu Nhan tối sầm lại, nhưng chỉ nhẹ nhàng cười, phảng phất giống như hoa xuân nở rộ... sau đó, mở miệng chính là loại khẩu khí ngả ngôn tùy ý này: “Không có cách nào cả, em luôn làm cho tôi không khống chế được chính mình.”

Lâm Cẩm Sắt nghe xong cười lạnh trong lòng.

Nói hay thật! Nếu là người phụ nữ bình thường, nhất định đã bị lời nói dối siêu đẳng này của hần làm cho vui vẻ lắm đây!

Rõ ràng là hần hoàn toàn được lợi, lại cứng rắn muốn biến cô thành người hưởng lợi.

Thật là một người đàn ông xấu xa.

Dừng một lát, cô hừ hừ cười, “Nhan công tử quá đề cao tôi rồi, nếu tôi thực sự có bản lĩnh đó, làm sao có thể bị ngài chơi đùa xung quanh? Nếu ngài thực sự coi tôi là đồ chơi ... tôi nghĩ còn có rất nhiều người đề nghị được mắc câu...vậy mời ngài thả tôi đi.” Nói xong, cô thở ra một hơi thật sâu.

Nói ra rồi. Cuối cùng cô cũng đem được áp lực rất lâu đè nặng trong lòng mà nói ra rồi!

Đường Lưu Nhan mím môi nhìn cô chăm chú, đồng tử sâu thẳm sáng rõ mà u ám, giống như giếng nước hoa đào ngàn thước.

Đúng lúc Lâm Cẩm Sát bị trầm mặc sự trầm mặc của hắn ép tới mức đã bắt đầu có chút bối rối, cuối cùng hắn cũng chậm rãi mở miệng, vẫn là ngữ điệu thản nhiên như vậy “Lâm Cẩm Sát, em đừng quên, tôi nói rồi, đời này tôi sẽ không bao giờ buông em ra.”

Lâm Cẩm Sát cười khổ, cả đời, dài như vậy sao... Trò gì nữa đây?

Cô nhắm mắt, giống như muốn áp chế cảm xúc kì lạ dâng lên trong lòng, trong giây lát bất đắc dĩ mở miệng nói, “Đường Lưu Nhan, tôi không phải trẻ con ba tuổi, xin ngài đừng cho tôi một tình yêu hư cấu, tôi không dậy nổi đâu... Cũng không tin ngài có thể cho...” Lời cô còn chưa nói xong, đã bị chiếc hôn mềm nhẹ chặn lại.

“Được rồi, ngoan nào, những lời này tôi không muốn nghe, ngoan...”

Trong cổ họng Lâm Cẩm Sát nức nở một tiếng, cuối cùng nuốt những lời chưa nói xong xuống, vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn.

38. Chương 38: Lún Sâu

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã là trước một ngày mở phiên toàn của Trần Cảnh Hoa, sổ luật sư của Lâm Cẩm Sát chưa bao giờ bận rộn đến vậy.

Bởi vì không có sự phối hợp của đương sự, mỗi khủng hoảng lớn nhất từ trước tới nay bắt đầu vây quanh Lâm Cẩm Sát, cô thi lễ bái lạy bắt đầu tăng ca đến mức ngày đêm chẳng phân biệt được, sưu tập tài liệu liên hệ với những người có liên quan, còn có ý nghĩ khơi thông vụ án.

Mỗi khi hơi thở gấp gáp một chút, cô luôn hận không thể gọi quãng thời gian ngớ ngẩn đã qua

Tốt rồi , tiểu ngòi sao không chịu hợp tác, hơn nữa mấy ngày gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm cho cô có nhiều điều phân tâm...vụ án này có thể thắng hay không, trong lòng cô cũng không chắc chắn...

Ngay khi cô lần thứ N bị vây trong trạng thái khủng hoảng, Trần Cảnh Hoa cuối cùng cũng gọi điện thoại tới:

“Lâm tiểu thư, cô hôm nay rảnh không? Chúng ta nói chuyện.” Nói xong dừng một chút, ngữ khí dường như trở nên hơi vội vàng, “Không, xin cô hôm nay bắt luận thể nào cũng giành thời gian gặp tôi một chút!”

Hẹn thời gian và địa điểm xong, Lâm Cẩm Sát cúp điện thoại, cuối cùng cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tựa vào ghế da nhắm mắt dưỡng thần, cô bắt đầu tự hỏi trong phiên tòa nên dùng từ ngữ như thế nào để có thể tránh nặng tìm nhẹ...

Một lúc sau, trợ lý Tiểu Vương đẩy cửa ban công ra, đứng ở cửa cười lăm la lăm lét, khẩu khí lại giả bộ nghiêm trang, “Báo cáo Lâm tỷ, có khách hàng quan trọng tới chơi!”

Chỉ thấy Lâm Cẩm Sát nghe vậy, lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, trong lòng còn những chuyện khác nên cô không lưu ý đến cái nháy mắt ra hiệu của Tiểu Vương, chỉ ừ một tiếng, cơ thể trên ghế lập tức ngồi thẳng lên.

Sau đó bày ra nụ cười hoàn mỹ chuyên nghiệp.

Khách hàng chính là thần tài, cô cung kính mỗi ngày thắp một nén nhang, mãi đến khi nào tiền mặt rầm rầm đổ vào tài khoản của cô mới thôi.

...trước cửa văn phòng, xuất hiện một bó hoa bách hợp thuần khiết trong sáng.

Khóe miệng cong cong của Lâm Cẩm Sắt dần trở nên cứng ngắc.

Nhưng nghi khí của cô khi mở miệng cũng là thần sắc bất động: “Anh tới đây làm gì?”

Hứa Thuyền đứng ở cửa, ánh mắt ôn nhu, màu trắng tinh khôi của hoa bách hợp làm tăng sự sạch sẽ mà nhu hòa của anh.

Anh đứng nơi đó ngắm nhìn cô.

Dường như một thế kỷ đã trôi qua.

đôi mắt màu hổ phách kia rất trong sạch, nhưng Lâm Cẩm Sắt vô luận thế nào cũng không thấy rõ trong đôi mắt này thứ hiện lên ngẫu nhiên đó là gì.

Một lúc lâu sau, anh chậm rãi nói “Anh muốn nhờ em giúp anh thắng một phiên tòa.”

Dứt lời, dừng một chút, không quá lâu anh nói tiếp, “Bị cáo tên là Lâm Cẩm Sắt, anh muốn tố cáo, tội danh là...”

Lời nói này của anh khiến cho Lâm Cẩm Sắt nhớ tới mấy tháng trước đây, khi cô thay anh thắng phiên tòa kia, tin nhắn anh gửi tới.

...nếu biết là em, anh tình nguyện thua phiên tòa lần này.

Bây giờ nghĩ tới, cô cảm thấy việc đời thật khó đoán, nhưng lòng người càng khó đoán hơn.

Thu mi, cô cười đến vô cùng chua xót, nâng mắt, cô thấp giọng ngắt lời anh: “Hứa Thuyền, đừng như vậy nữa, đừng khiến em...” cô khó khăn nói xong, cảm thấy yết hầu nuốt nước miếng vẫn rất đau rát, “Nhịn không được mà hoài nghi dụng tâm của anh!”

Đừng trách cô không tim không phổi, khó hiểu phong tình.

...rõ ràng hận cô như vậy!

...vì sao bây giờ lại chuyển biến đột ngột và nhanh chóng đến thế!

Cô không phải là người dễ lừa gạt.

Những hành động gần đây của anh, đã mơ hồ chạm vào điểm mấu chốt của cô.

Đúng vậy, cô chỉ là ích kỷ, chỉ là không muốn lại đối mặt với lỗi lầm khủng khiếp năm đó, chỉ là không muốn sự xuất hiện của anh làm cô phải một lần nữa nhớ lại chuyện cũ xấu hổ kia!

... Hứa Thuyền đã biết từ trước. Anh biết.

Khi đó anh yêu cô, cho nên anh sẽ bảo vệ cô, cưng chiều cô, sưởi ấm cô...anh nhất định sẽ không giống như bây giờ... nếu anh thực sự còn yêu cô, anh sẽ hận cô, hận vô cùng, hận cả đời, mãi đến khi chết đi cũng sẽ nhớ mãi không quên.

Sẽ không như bây giờ... mà tha thứ cho cô...

Trong lòng có loại cảm giác buồn bã cùng bi thương, loại cảm giác này cô không thể nói rõ được, nhưng lại vô cùng chân thực giống như cảm giác trước kia đã từng có.

Hứa Thuyền nghe vậy ngẩn ra, ánh sáng trong đôi mắt tối dần, ngón tay dẫu đang sau siết chặt lại,

Thật lâu sau, Lâm Cẩm Sắt cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi, chậm rãi đứng dậy, cao giọng gọi vọng ra bên ngoài văn phòng: “Tiểu Vương, tiễn khách.”

“Cẩm Sắt!”

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy trái tim như bị bàn tay ai đó bóp chặt lại, loại cảm giác đau triệt nội tâm khiến cho sắc mặt cô bắt đầu tái nhợt.

Sự ấm áp kia cô vẫn thông thả mà lún sâu vào.

Cô dùng hết sức lực còn lại ép cho giọng nói mình thật vững vàng, cô quay lưng về phía anh thản nhiên nói, “Hứa Thuyền, cả đời này, cũng không muốn sự nhưng nhớ anh lại dùng để tính kế với một người.” (các bạn thấy tội anh HT ko, mình thích HT hơn ĐLN đó, có ai giống mình ko nhỉ?)

39. Chương 39: Chuyển Biến

Sáu giờ chiều hôm đó, trước cuộc hẹn của Lâm Cẩm Sắt với Trần Cảnh Hoa nửa giờ, Lâm Cẩm Sắt khéo léo nhẹ nhàng đeo túi xách lên vai, bước vào phòng họp tư nhân cao cấp.

Nghe nói nơi này công tác giữ bí mật riêng tư của khách hàng làm rất tốt, cho dù là FBI của Mỹ cũng không tốt đến như vậy.

Tốt lắm, tuy rằng địa điểm và thời gian đều do Trần Cảnh Hoa hẹn, nhưng Lâm Cẩm Sắt cảm thấy rất vừa lòng. Bình thường cô thường tan ca lúc 5 giờ rưỡi chiều, cho nên cô có thời gian thoải mái đi tới cuộc hẹn.

Khi cô tìm được vị trí đã đặt trước đó, đã thấy Trần Cảnh Hoa đã ngồi đợi ở đó rồi.

Một bộ váy bằng tơ lụa màu xám dài quá đầu gối, trong tay cầm một chiếc kính râm có thể che khuất hơn nửa khuôn mặt cô ta, ngón tay xinh đẹp không tự giác xoắn lại.

Thấy Lâm Cẩm Sắt tới, cô ta đứng lên nghênh đón nở nụ cười “Lâm luật sư cô tới rồi.” Nụ cười kia không còn nhìn thấy sự kiêu ngạo như trước đây nữa, giống như một loại hoa nào đó không biết tên nhẹ nhàng ôn nhu, khiến cho Lâm Cẩm Sắt không khỏi nhớ tới cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của cô ta.

Có lẽ nụ cười ấy quá đơn thuần, thanh lệ... khiến cho trong tiềm thức cô luôn cho rằng cô ta tuyệt đối không thể là hung thủ, cho nên mới quyết định trực tiếp giải quyết vụ án khiến cô hối hận không kịp này.

Lúc này mới nhớ tới một câu nói...

Không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Âm thầm thở dài, Lâm Cẩm Sắt ngồi xuống đối diện với cô ta, thản nhiên cười, “Trần tiểu thư chắc đợi lâu rồi.”

“Không sao, là tôi đến sớm.”

Lâm Cẩm Sắt lại cười, không có tâm tình tiếp tục những lời dối trá khách sáo này, đem túi xách đặt lên mặt bàn, lấy một chiếc laptop ra, sau khi tìm được tư thế thoải mái, hai chân cô bắt chéo vào nhau, khẽ nói, “Trần tiểu thư, cô nói đi, tôi đang chăm chú lắng nghe.”

Trần Cảnh Hoa hơi bất an chuyển dịch cơ thể, ngón tay xoắn vào nhau tới mức tái nhợt, cô ta liếc mắt Lâm Cẩm Sắt nhìn một cái, lập tức lại rũ mắt xuống, nói, “Nhan nói, cô nhất định có thể giúp tôi, cho nên tôi tin cô” ngữ tốc của cô ta dần dần nhanh hơn, ánh mắt lại nâng lên, trố chặt Lâm Cẩm Sắt trong đó, “Lâm luật sư, tôi có thể tin cô phải không?”

Lâm Cẩm Sắt nhất thời mềm lòng, cảm thấy suy nghĩ đó thật không đúng, tiểu ngòi sao vẫn là nhìn mặt mũi tên họ Đường kia mới “miễn cưỡng” “tin cô” ?

Nhưng về mặt cô vẫn không đổi sắc, mỉm cười, cố gắng làm cho ánh mắt của mình thật trấn an mà trầm ổn, “Xin Trần tiểu thư cứ tin tưởng vào sự rèn luyện hàng ngày cùng năng lực công việc của tôi.”

Trần Cảnh Hoa gật đầu với cô, hình như cảm thấy khát nước, vội vàng nhắc cốc nước đá lên uống một ngụm, mím môi, giọng nói bị đè thấp, chậm rãi nói, “Là như vậy...”

...

... ..

Hơn 20 giờ sau.

Cửa một cơ quan nào đó, một cô gái mặc váy tơ lụa màu xám vội vàng bước ra, đeo kính râm, khiến cho người ta không thể thấy rõ khuôn mặt cô ta.

Chiếc xe chở cô gái đeo kính râm kia đi rồi, chưa tới 15 phút sau, lại có một cô gái xinh đẹp với nụ cười tự tin, ánh mắt suy nghĩ sâu xa đi ra.

Hôm nay tòa án cao cấp của thành phố B có chút khác với ngày thường.

Tòa án thành phố B ngày thường yên tĩnh im lặng có thừa hôm nay lại có vẻ náo nhiệt kì lạ.

Ngoài cổng tòa án toàn là đầu người, đèn flash chớp lia lịa khiến người ta hoa mắt, không dưới một trăm phóng viên đã đứng chờ ở đây từ rất sớm, không ngừng chụp ảnh, các phóng viên điên cuồng chen chúc, gất gao vây quanh mục tiêu, micro cất lực bị gờ về phía trước!

“Lâm luật sư, cô có thể nói lý do tại sao lại tiếp nhận vụ án này không?”

“Trần Cảnh Hoa nay bị công ty môi giới Thịnh Thế kiện vì sát hại người đại diện La Thông, cô thấy việc này thế nào? Vì sao Thịnh Thế...”

“... Lâm luật sư cô cảm thấy phần thắng ở phiên tòa này nhiều chứ...”

Vì trước đó đã đoán được cảnh tượng này sẽ xảy ra cho nên Lâm Cẩm Sắt đã sớm mượn Đường Lưu Nhan vài người vệ sĩ có vẻ ngoài dọa người để mở đường ỉnh.

Đó là quyết định sáng suốt tới cỡ nào chứ.

Xem ra cô là luật sư biện hộ của Trần Cảnh Hoa đã lan ra khắp thành phố B rồi .

Lâm Cẩm Sắt lắc đầu thở dài, cảm thấy chỉ có một ý nghĩ trong đầu...

Phiên tòa lần này, nhất định phải thắng!

Gật đầu thật mạnh, cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu, bước chân kiên định bước vào trong tòa án.

Bởi vì đối tượng có vẻ đặc biệt, cho nên thẩm phán của phiên tòa lần này lựa chọn phương thức công khai. Ghế ngồi quan sát phiên tòa đã chật cứng người ngồi, trừ cái đó, bên dưới những hàng ghế kia còn có rất nhiều phóng viên chụp ảnh.

10 giờ sáng, thẩm phán cùng những công chức có nhiệm vụ tiến vào, không khí yên lặng mà căng thẳng bắt đầu tràn ngập khắp nơi trong tòa án.

Đầu tiên là luật sư bên nguyên trần thuật lại lí do khởi tố bị cáo.

Sau đó là thời gian của luật sư biện hộ bên bị cáo.

Lâm Cẩm Sắt nhắm mắt, khi mở mắt ra trước mắt đã tràn ngập ánh sáng ngang ngược và sắc bén

Trong phiên tòa, cô chính là nữ vương.

Nhanh chóng sửa sang lại ý nghĩ trong đầu, ngữ điệu vững vàng không nhanh không chậm mở miệng:

“Kính thưa chánh án, thẩm phán, tôi là luật sư được bị cáo – tiểu thư Trần Cảnh Hoa ủy thác, lấy thân phận luật sư biện hộ tham gia phiên tòa hôm nay... Đầu tiên tôi gửi lời sẻ chia sâu sắc tới thân nhân của người bị hại La Thông... Sau khi tiếp nhận lời ủy thác của bị cáo Trần Cảnh Hoa, tôi đã tìm hiểu rất nhiều tư liệu của vụ án, cũng tiến hành công tác điều tra vụ án, nay tôi có thể nói đã nắm được toàn bộ chân tướng của vụ việc này... Căn cứ những điều luật liên quan, lời biện hộ của tôi như sau...”

Trong toàn bộ tòa án chỉ nghe thấy giọng nói bình tĩnh tự tin của cô.

Dừng một chút, nhìn bốn phía xung quanh, ngữ điệu cô bắt đầu hơi to lên, “... Căn cứ theo luận cứ trên đây, tôi kết luận tiểu thư Trần Cảnh Hoa không phải hung thủ sát hại La Thông, cho nên, tôi khẩn cầu chánh án và thẩm phán theo đúng nguyên tắc điều tra lại vụ án này.”

Lời nói vừa kết thúc, quan toà cùng bồi thẩm đoàn bắt đầu thảo luận.

Trần Cảnh Hoa đứng ở vị trí bị cáo, cúi đầu xuống, dáng hình tiều tụy đáng yêu.

La thành ngồi ở vị trí nguyên cáo, mấy ngày không gặp, hần nhìn qua già đi rất nhiều.

Lúc này hần đang chăm chú nhìn thẳng vào Lâm Cẩm Sắt, sắc mặt lạnh lẽo, một lúc lâu sau, khóe miệng đột nhiên gợi lên một nụ cười quỷ dị.

Chỉ thấy luật sư bên nguyên đột nhiên đứng lên, bắt đầu nói: “Quan toà, cho phép tôi đưa ra chứng cứ chứng minh Trần Cảnh Hoa chính là hung thủ, còn Lâm Cẩm Sắt- Lâm luật có ý đồ che dấu chứng cứ Trần Cảnh Hoa phạm tội và sự thật của vụ án.”

40. Chương 40: Thân Bại Danh Liệt

Chỉ thấy luật sư bên nguyên đột nhiên đứng lên, bắt đầu nói: “Quan toà, cho phép tôi đưa ra chứng cứ chứng minh Trần Cảnh Hoa chính là hung thủ, còn Lâm Cẩm Sắt- Lâm luật có ý đồ che dấu chứng cứ Trần Cảnh Hoa phạm tội và sự thật của vụ án.”

Tất cả mọi người đều ồ lên một tiếng.

Tiếng xì xèo ngày càng to hơn.

Với thông tin vô cùng hấp dẫn này, phóng viên hưng phấn bắt đầu giơ máy lên chụp ảnh.

Trần Cảnh Hoa rất nhanh ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia khủng hoảng không ổn định.

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp trầm xuống, sự sợ hãi không rõ ràng và ý cười quỷ bí nơi khóe miệng La Thành cùng ở trong đầu cô không ngừng bay bay.

Loại này cảm giác có thể bức người đến điên cuồng đạt tới đỉnh khi luật sư bên nguyên khéo léo đưa ra một chiếc máy ghi âm!

Chủ tọa phiên tòa cầm chiếc búa nhỏ trong tay đập mạnh lên bàn: “Yên lặng!” Sau đó gạt đầu với luật sư bên nguyên, chỉ thấy luật sư bên nguyên đem máy ghi âm đặt lên bàn, ấn nút...

Máy ghi âm sà sạt vận chuyển âm thanh vang vọng trong phiên tòa .

Một lát, từ trong loa truyền ra tiếng nói rất rõ ràng...

Sắc mặt Lâm Cẩm Sắt phút chốc trở nên tái nhợt!

... “Lâm luật sư, tôi có thể tin cô phải không?”

... ” Xin Trần tiểu thư cứ tin tưởng vào sự rèn luyện hàng ngày cùng năng lực công việc của tôi.”

... “Là như vậy... Lâm tiểu thư cô cũng biết, tôi mới bước vào làng giải trí không lâu, La Thông là người đại diện đầu tiên của tôi, nửa năm trước, ở một bữa tiệc, hần bị hạ thuốc trong rượu của tôi... Sau đó tôi mang thai, những tôi lại không muốn sinh con...tôi mới 20 tuổi! Cuộc đời của tôi không thể bị hần làm hỏng như vậy... Ngày đó, tôi gạt hần vùng trộm đi nạo thai, sau khi về nhà mới phát hiện hần đang ở trong căn hộ của tôi...cô biết không Lâm tiểu thư, thể mà hần lại cưỡng bạo tôi! Hần biết cơ thể tôi sau khi phá thai căn bản không thể còn như trước vậy mà hần lại cưỡng bạo tôi! Tôi thật sự không phải cố ý muốn giết hần ... tôi cũng không hiểu tại sao... Tôi chỉ đẩy hần ra nhưng gáy hần lại đập vào mép giường... Sau đó chính tôi lái xe đem kéo hần vào căn hộ của hần... Lâm tiểu thư, tôi thật sự không phải cố ý muốn giết hần...”

Trần Cảnh Hoa thân thể cứng ngắc, đem ánh mắt tàn nhẫn thù hận quét về phía Lâm Cẩm Sắt, dường như không có cách nào tiếp nhận sự đảo ngược tình thế này, thân hình lịm dần, mắt dần khép lại cứ như vậy mà hôn mê bất tỉnh.

Trong phiên tòa vừa có tiếng kêu sợ hãi, vừa có tiếng kêu vui sướng trào phúng khi người ta gặp họa, có cả tiếng thảo luận chằng kiềng nể, có tiếng “đắt đất” đánh bàn phím của phóng viên rất nhanh ghi lại.

Tựa như bùa chú đòi mạng.

Trường hợp này một chút cũng không không chế được.

Lâm Cẩm Sắt có thể cảm giác được mọi ánh mắt ở đây đều đang dò xét cô!

Cô nhẹ nhàng mím môi dưới.

Máy ghi âm tiếp tục hoạt động, chậm rãi truyền đến một giọng nữ tao nhã bình tĩnh quen thuộc, giống như còn có một tiếng cười khẽ:

“Trần tiểu thư không nên kích động, thả lỏng một chút, bây giờ chúng ta nên nói đến chuyện làm thế nào mới có thể thắng được phiên tòa lần này...”

“Lúc trước báo cáo phá thai cùng giấy chứng nhận ADN, trên phần họ tên của báo cáo phá thai tôi đã hành động ... đổi thành một phụ nữ trẻ cùng ngày nhập viện với cô tuổi cũng xấp xỉ bằng cô nhưng bây giờ người phụ nữ kia đã tử vong bởi vì xuất huyết quá nhiều, đồng thời tên người mẹ trong giấy chứng nhận ADN tôi cũng đã thay đổi rồi...”

Đủ rồi.

Máy ghi âm dừng lại.

Tách tách, tiếng đèn flash bắt đầu không ngừng lóe ra sau lưng cô.

Giọng nói của chủ tọa uy nghiêm mà bức người, “Lâm luật sư, cô có phủ nhận bằng chứng của luật sư bên nguyên đưa ra không? Mời cô đạo đức lương tri của người luật sư đưa ra câu trả lời.”

Lâm Cẩm Sắt không lên tiếng trả lời, đầu óc cô hiện tại vô cùng hỗn loạn.

Rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc tại sao lại xảy ra vấn đề? !

Cô cũng không biết phải làm gì bây giờ, cô không có năng lực đoán trước tương lai ... đoạn ghi âm giết người này cô trở tay không kịp!

La Thành từ đâu mà có được nó?

... Hay là, ngay từ đầu, bọn họ đã xây dựng một kế hoạch tuyệt hảo để đánh gục cô?

Cô nâng mắt ở tìm tòi bốn xung quanh, ngay cả chính cô cũng không biết mình đang tìm cái gì!

Sắc mặt La Thành u ám phẫn nộ.

Vị trí của bị cáo đã là một khoảng không .

Trần Cảnh Hoa vẫn đang hôn mê. Nhưng phiên tòa vẫn cứ tiếp tục.

Nhưng đối tượng của phiên tòa lúc này lại biến thành cô!

Vậy... Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Lâm luật sư, xin trả lời câu hỏi của tôi: nhân vật trong đoạn ghi âm này có phải là cô không?”

Búa nhỏ gõ xuống, chủ tọa lặp lại một lần nữa.

Phảng phất từ trong sương mù bình tĩnh, Lâm Cẩm Sắt giật mình, một lúc lâu sau, hai tay xiết chặt, cô thu mi, chậm rãi nói, “Đúng...”

Xong rồi.

Từ khi máy ghi âm truyền ra tiếng nói kia, Lâm Cẩm Sát đã biết.

Sự nghiệp của cô, sở luật sư của cô xong rồi.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Nhưng lưng cô vẫn rất thẳng, giống như cây đại thụ vĩnh viễn cũng không đổ ngã.

Cô đã thua, nhưng không thể nào đem kiêu ngạo quảng đi được.

Ngày hôm sau.

Trang nhất của tất cả các báo trong thành phố đều đăng tin tức của phiên tòa hôm qua.

Cái tên Lâm Cẩm Sát trở thành cái tên để mọi người chỉ trích!

... “Ngôi sao ngành luật thành phố B thì ra là cao thủ ngụy tạo bằng chứng? ? ! !”

... “Chức nghiệp đạo đức của luật sư bị nghi ngờ, công tác của ngành luật chịu đả kích mạnh “

... ” chiến tích huy hoàng của ‘Hoa hồng’ ngành luật dùng cách nào để lấy được!”

Thậm chí đài truyền hình còn đem đoạn ghi âm kia phát trong khung giờ vàng của toàn bộ thành phố.

Còn Trần Cảnh Hoa mặc dù bị phán là ngộ sát(giết người ko chủ định) phòng vệ chính đáng, hình phạt 6 năm tù, nhưng bởi vậy nhân họa đắc phúc ...đông đảo công chúng vô cùng đồng cảm với chuyện này, nhất là những khán giả nữ, vô cùng thông cảm với cảnh ngộ cô ta gặp phải, chữ mắng La Thông không bằng cầm thú, chết cũng xứng đáng.

Chứng nhận luật sư của Lâm Cẩm Sát bị thu lại và hủy bỏ, sở luật sư bị niêm phong, tài khoản ngân hàng tạm thời bị đóng băng để nhân viên luật pháp điều tra xem có những nguồn thu bất hợp pháp hay không.

Đồng thời, vì tình nghi cô ngụy tạo bằng chứng, tòa án hai ngày sau phát lệnh gọi cô đến

Ba ngày ngắn ngủn, Lâm Cẩm Sát thân bại danh liệt.

Cuộc đời chính là như thế, mọi người vĩnh viễn cũng không thể đoán ra sẽ có những chuyện gì xảy ra với tương lai của mình.

Giống như vậy, Lâm Cẩm Sát chưa bao giờ nghĩ tới giang sơn chính mình vất vả dốc sức làm việc để đổi lấy cuối cùng lại bị hủy như vậy.

Hôm nay khi nhận được lệnh gọi tới toàn án, Lâm Cẩm Sát đang ngồi trên sofa phòng khách ở tiểu biệt thự của mình, ồ, xem tivi.

Trên màn hình Tivi đang phát tin tức về cô mấy ngày hôm nay ...

Cô ôm con gấu mèo lông xù, cầm đặt trên đầu chú gấu mèo đồ chơi này, hai chân cong lên đặt trên sofa, đôi đồng tử trong như nước bây giờ lại có chút mờ mịt vô thức.

Hình như cô đang suy nghĩ gì đó, như đang đi vào cõi thần tiên.

“Ba ...” một tiếng, màn hình tivi đột nhiên tối sầm .

Một bên Sofa bị lún xuống.

Đầu Lâm Cẩm Sát khẽ động, chậm rãi nhìn về phía người ngồi cạnh đang trừng mắt nhìn cô.

===

41. Chương 41: Lợi Dụng

Lâm Cẩm Sắt chậm chạp quay đầu nhìn qua phía đó.

Chỉ thấy Ngô Ưu khoanh hai tay trước ngực, hai chân xinh đẹp bắt chéo ngồi trên xô pha, ánh mắt khinh bỉ tà nghệ nhìn cô.

“Dáng vẻ nửa chết nửa sống của cậu thật đúng là khó coi đến cực điểm, còn nữa, sao bây giờ lại ở đây? Đường công tử của cậu đâu? .”

Lâm Cẩm Sắt trừng mắt nhìn, vươn tay nhào lấy cổ Ngô Ưu, chà xát, dẹo miệng nói: “Tiểu Ưu, về sau cậu chịu trách nhiệm nuôi tớ.” Đi ra khỏi tòa án hôm đó, cô ở trên ngã tư đường du đàng một ngày, không có mục đích, trong lòng bất lực, bỏ qua tên hàn Húc vẫn luôn đi theo cô kia, trực tiếp bắt xe taxi về hoa viên Biển Xanh.

Ngô Ưu hừ hừ một tiếng, trong mắt nổi lên một chút ý cười.

Cô hiểu, người này gặp chuyện phiền toái mà không giải quyết được thì chỉ biết làm nũng cô thôi.

Khẩu khí lại vẫn mang theo sự không kiên nhẫn, gỡ tay người kia ra “Đừng làm tớ tắc thở chứ... vậy cũng đáng đời cậu...cái này làm cho người ta sợ cậu chết khiếp, tớ thấy về sau cậu mà muốn xoay người thật đúng là rất khó.”

Lâm Cẩm Sắt phần nộ buông tay ra, tâm trạng u buồn.

Lần trước nói cô là hồ ly tinh, lần này khen ngược bị biến thành làm người ta sợ chết khiếp. Cô vát vả lắm mới trở về nhà mình được, lại bị Tiểu Ưu biến khách thành chủ ghét bỏ ...

Đạo lí gì thế này.

“Sau này phải làm sao?”

“Không biết, không làm nổi luật sư nữa rồi” Lâm Cẩm Sắt hơi hơi nheo lại mắt, co hai tay lại, đem gấu mèo trong lòng ôm chặt, môi dẫn ra một tiếng thở dài nhợt nhạt, “Như vậy cũng tốt, giải thoát rồi.”

Khi tất cả mọi thứ kết thúc, lòng cô ngược lại thấy thoải mái .

... đương nhiên cũng có cái gọi là không cam lòng, phần nộ, không rõ ràng.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.

Pháp luật rất khắc nghiệt, nàng có thể dùng hai tay đùa bỡn nó thì cũng có thể bị nó trả đũa lại.

Là một luật sư, cô biết rõ phẩm hạnh của nghề nghiệp, giống như sinh mệnh con người rất quan trọng, bây giờ mọi việc đã bại lộ, như vậy cô không thể tiếp tục công việc cũng là điều tất nhiên.

Lúc trước...

Việc nguy tạo bằng chứng này, thật sự là quá mức to gan.

Hai tay ảo não vò mái tóc đã rối bù. Từ lúc thức dậy đến giờ, cô không đánh răng rửa mặt, mái tóc rối bù ngồi ngẩn ra trên xô pha.

Cô không phải ngôi sao điện ảnh Hollywood hay là nữ chính trong tiểu thuyết để có những người đàn ông vĩ đại yêu thương cô, bảo vệ cô... cô chỉ là một luật sư thân bại danh liệt, cả đời này, cô đã có 3 người đàn ông, trong đó đã có 2 người làm tổn thương cô khi còn trẻ, bây giờ ra xã hội có thể trưởng thành hơn, tâm trí càng thành thực, nhưng lại không gặp được bạch mã hoàng tử, mà chỉ gặp được một con sói khoác áo da dê!

Đường Lưu Nhan ...con người này tuyệt đối không đơn giản.

Năm đó cô tính kế với người khác, bây giờ phong thủy thay đổi, Đường Lưu Nhan tâm tính khó đoán, cô như thế nào cũng đoán không ra, chỉ là mơ hồ cảm thấy ánh mắt hắn khi nhìn cô rất quái dị khiến người ta phát lạnh... Ngay cả Hứa Thuyền cũng thay đổi, cô nhớ rất rõ anh khi còn trẻ là một thiếu niên thuần

trắng tao nhã vô cùng, bây giờ lại trở thành người khiến cô không dám nghĩ tới, cô sợ khi nghĩ tới rồi anh sẽ lộ ra chân tướng tàn ác khó coi.

Lòng cô thất lại, không hiểu tại sao lại đau đớn như thế.

Càng không biết là vì ai.

Không thể làm luật sư, được, cô chấp nhận. Nhưng mà... Cô cần phải sống, cô cũng muốn làm việc, bây giờ như vậy...cô làm thế nào có thể chạy trốn khỏi sự thảm hại này?

Ngô Ưu cũng không nói gì cả, trầm mặc cùng cô, qua hơn nửa khắc mới nói: “Chỉ cần cậu đồng ý, công ty của tớ bây giờ có thể cho cậu một vị trí”

“Cái này không quan trọng.”

Ngô Ưu tức giận nâng mắt trừng cô: “Chẳng lẽ cho cậu thành công cậu còn không muốn? Tớ nhớ khi học đại học cậu học khoa tài chính mà, như vậy thì phù hợp quá rồi?”

Lâm Cẩm Sát khẽ thở dài, cơ thể dựa vào ghế sofa.

“Người ta vài ngày nữa cũng vào tù rồi... nguy tạo bằng chứng nha, ít nhất cũng phải mất nửa năm.”

Lông mi Ngô Ưu dựng thẳng lên, biểu tình cũng có chút nóng nảy, “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không, tớ nộp tiền bảo lãnh cho cậu ra ngoài?”

Lâm Cẩm Sát khi khi nở nụ cười, đôi mắt đẹp bỗng bình như sóng, “Đùa cậu một chút thôi mà, tớ không sợ đâu ” cô cười đến kiêu ngạo “Tiểu ưu cậu tin không, Đường đại công tử Đường Lưu Nhan tuyệt đối sẽ không mặc kệ ngồi xem. Có hẳn ở đây, tớ còn sợ gì nữa?”

Ngô ưu mắt lạnh liếc cô, “Cậu rốt cuộc muốn nói gì?”

Lâm Cẩm Sát thấp thoáng ý cười, cằm khẽ nâng, hai tay đặt ở trước ngực khoanh vào nhau, ánh mắt thoáng nheo lại, khóe môi hiện lên độ cong tàn khốc “Tiểu ưu tư snois thật với cậu, tớ hoài nghi người đàn ông Đường Lưu Nhan này... tớ không biết hẳn rốt cuộc muốn làm gì, nhưng tớ đối với hắn, nhất định là có giá trị lợi dụng nào đó ... cậu nghĩ xem, chỉ cần tớ vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn làm sao có thể cứ như vậy buông tha tớ? Cho dù là có sự cản trở của luật pháp.”

Trong mắt Lâm Cẩm Sát ý cười lạnh nhạt, giống ngày sương lạnh mùa thu

“Tiểu Ưu, có đôi khi bị người ta lợi dụng cũng không phải là chuyện xấu.”

Ngô ưu giật mình.

Một lát sau, cô mới chậm rãi nói: “Cẩm Sát, tớ càng ngày càng không hiểu cậu.”

Cô gái lợi hại cao ngạo mà lại trí tuệ thuần lương trước kia bây giờ càng ngày càng mơ hồ đến mức khiến cô không thể nhìn ra hình dáng trước kia nữa.

Trong lòng Ngô ưu đột nhiên trào lên một loại đau buồn.

Loại cảm giác này không biết là tốt hay xấu.

Con người luôn trưởng thành, càng trưởng thành thì lớp áo trắng thiện lương càng mất đi, bất chính mình phải khôn khéo để tự bảo vệ bản thân... nhưng Lâm Cẩm Sát, cô giống như là một đại thụ cây trưởng thành trong bão táp, bị thương nặng, máu chảy nhiều, miệng vết thương kia dần dần đóng vảy tạo thành một vết sẹo xấu xí và hung tợn.

Lâm Cẩm Sát nghe vậy dừng lại, không nói gì nữa.

Chỉ là rất rất khẽ nở nụ cười.

Cô nên nói gì đây?

Cô không phải bông hoa mảnh mai được nuôi ở nhà kính hay ngà voi trong tháp, cô còn phải đấu tranh sinh tồn, trừ việc bất chính mình trở nên mạnh mẽ hơn cộng với một vẻ ngoài kiên cố không phá nổi, cô còn có thể làm thế nào?

Lâm Cẩm Sắt buồn rầu .

Công việc đã mất, tài khoản ngân hàng bị đóng băng, tuy rằng ngày thường cô không có thói quen hư hỏng hay xa xỉ, nhưng khi tiêu tiền cũng là tiêu tiền như nước, bây giờ tài nguyên này đứt rồi, nguồn thu nhập lớn đã mất, cô phải làm sao.

Ở trên giường lăn qua lăn lại nghĩ ngợi thật lâu, ngay khi cô hết đường xoay xở một dòng ánh sáng tràn vào đầu cô!

Quán bar...quán bar.

Món ăn lớn như vậy sao bây giờ cô mới nghĩ ra chứ?

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Cẩm Sắt cười tủm tỉm xoay người xuống giường, để lại mẫu giấy nhớ cho Ngô Ưu, thay quần áo, kéo túi xách đi ra ngoài cửa.

42. Chương 42: Khoản Lớn

Khi đi ra khỏi cửa, Lâm Cẩm Sắt bất ngờ khi thấy Maybach kiều ngạo phong cách đang tỏa sáng ở nơi cách đó không xa.

Còn chưa chờ cô đến gần, cửa xe Maybach bị điều khiển đột nhiên mở ra, một kẻ cơ bắp cao lớn khôi ngô từ bên trong đi ra.

Đó là Hàn Húc.

Không hổ là thuộc hạ của Đường Lưu Nhan, từ chiều ba hôm trước tới giờ, dù thế nào cũng đã mấy chục tiếng đồng hồ, chẳng lẽ hẳn luôn ở đây “Ôm cây đợi thỏ” sao?

... Khả năng này xem ra tương đối lớn nha.

Chỉ thấy sau khi Hàn Húc bước từ trong xe ra, hai tay mở một cửa xe khác ra, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái rồi rất tự nhiên chui lại vào trong xe.

Lâm Cẩm Sắt bị một cái liếc mắt này của khiến cho trong lòng có chút sợ hãi, nắm chặt túi xách trên vai, cẩn thận kéo kéo làn váy rồi bước vào trong xe, tùy tay đóng cửa xe.

Hơi lạnh trong Maybach trước sau không hề giảm, Lâm Cẩm Sắt chỉ mặc một chiếc áo sơ mi không có tay màu trắng tơ tằm, vô cùng đơn giản, cho nên vừa mới vào trong xe đã cảm thấy hơi lạnh phả cả vào người.

“Địa chỉ.”

Hàn húc lạnh như băng mở miệng, từ trong đáy lòng Lâm Cẩm Sắt tràn lên một loại cảm xúc thì ra trong xe cũng không phải là quá lạnh, cô lập tức nói: “Đưa tôi đến ‘Lan’ đi.”

Trước lạ sau quen, trước đây đã có hai lần lộ diện cho nên nhân viên lớn nhỏ trong quán bar phần lớn đều biết Lâm Cẩm Sắt chính là bà chủ của quán bar.

Cho nên khi Lâm Cẩm Sắt đi vào “Lan”, cô đã được đón tiếp bằng cấp tổng thống.

Hai hàng nhân viên thẳng tắp đứng hai bên cửa, cung kính cúi đầu với cô, “Chào Lâm tiểu thư.” Quản lý nghiệp vụ của quán bar vừa cười đến mức giống như đóa hoa cúc nở rộ, vừa cúi đầu khom lưng dẫn cô đến phòng tài vụ.

Lâm Cẩm Sắt lúc đó có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng mà... Cô cũng rất thích cảm giác cao cao tại thượng này.

Chẳng có ai là không muốn trở thành đối tượng đứng trên đỉnh được mọi người ngược lên nhìn, cái khác chỉ là tương lai thế nào và sự cố gắng của bản thân thôi.

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Cẩm Sát không khỏi buồn bã trong lòng.

Chưa cần nói đến cô có bao nhiêu tình yêu với công việc luật sư này, nhưng, dù sao nó cũng từng là mục tiêu để cô suốt đời cố gắng phấn đấu, vì thế sự trả giá của cô thế nào thì người bình thường khó mà tưởng tượng được. Bây giờ tất cả đã trở thành hoa trong gương, trắng trong nước, thoáng như một giấc mộng.

“Lâm tiểu thư, mời.” Người quản lý nghiệp vụ khom người đưa tay ra, Lâm Cẩm Sát gật gật đầu, đi vào căn phòng tài vụ đã mở cửa.

Một lúc lâu sau, trong phòng tài vụ truyền ra tiếng kêu sợ hãi của cô... “Cái gì? Đây là báo cáo thu vào của tháng này sao? !”

Cô ngồi trước máy tính, nhìn màn hình máy tính trước mặt lóe lên không ngừng, trong mắt là không thể tin được.

Một, hai, ba, bốn... Con số 6 ở đầu tiên nhưng lại là 7 số 0 phía sau!

Quản lý nghiệp vụ sợ, hãi “Đúng vậy, Lâm tiểu thư cảm thấy số tiền thu vào tháng này vẫn thấp quá sao? Bởi vì quán bar vừa mới vừa khai trương không lâu, cho nên lượng khách đến cũng không quá nhiều... Vì vậy...”

Lâm Cẩm Sát bị rung động nói không ra lời.

Một hồi lâu sau, cô mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Xin hỏi số tiền này đều là của tôi sao?” Ngữ điệu run rẩy kia, vẻ mặt giả vờ bình tĩnh kia là cỡ nào giống như nhà nghèo trúng độc đắc chứ...

“Đúng vậy, trừ tiền lương trả cho nhân viên khoảng 500 vạn và một ít tiền thuế vụ nữa, còn có tiền mua nguyên liệu mỗi tháng...đại khái còn hơn 4000 vạn toàn bộ đều thuộc sự sở hữu của Lâm tiểu thư.”

Lâm Cẩm Sát hoảng sợ, một tháng thu vào của quán bar này còn gấp đôi số lãi cô liêu chết liêu sống buôn bán nhiều năm qua.

Đây là đạo lý gì chứ?

Trong lòng cô khiếp sợ không thôi, nhưng trên mặt vẫn là nửa phần dẫu diêm, đón đưa “Thì ra là vậy? Được, vậy phiền quản lý sau này báo cáo thu chi mỗi tháng cho tôi, còn nữa ” dừng một chút, “Đưa tất cả số lãi hàng tháng vào trong tài khoản của tôi.”

“Vâng, xin Lâm tiểu thư cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm tốt sự phân phó của cô .”

“Cám ơn.” Lâm Cẩm Sát thở phào nhẹ nhõm, vấn đề tài nguyên đã được giải quyết, tuyệt vời, bây giờ nên tìm Đường Lưu Nhan để nói chuyện thôi.

Khẽ cong khóe môi, cô mở miệng hỏi: “Nhan công tử đâu?”

Quản lý nghiệp vụ kia có chút kinh ngạc , ngẩng đầu nhìn cô một cái, lập tức vội vàng cười nói: “Không ngờ Lâm tiểu thư cũng biết Nhan công tử vừa mới đến “Lan” ” vừa nói vừa làm tư thế mời “Mời Lâm tiểu thư đi theo tôi, Nhan công tử đang cùng Tần gia nói chuyện hợp tác gì đó!”

Lâm Cẩm Sát im lặng.

Cô cũng chẳng biết Đường Lưu Nhan đang ở trong quán bar này mà.

Còn có Tần gia kia...

Trong đầu hiện ra vết sẹo rất dài cắt ngang qua má phải cùng ánh mắt cơ trí sáng ngời, còn có ánh mắt hần ngày ấy khi liếc qua cô... Cô nhún mày, đá đi cảm giác quái dị trong lòng, đi phía sau quản lý nghiệp vụ, qua vài căn phòng, đi tới một căn phòng sang trọng khác.

Chỉ thấy quản lý nghiệp vụ gõ cửa phòng, sau khi được sự cho phép liền mở cửa ra, lại thấp giọng nói với Lâm Cẩm Sát: “Lâm tiểu thư, mời và

43. Chương 43: Cẩm Sắt, Em Tới Thật Khéo

Chỉ thấy quản lý nghiệp vụ gõ cửa phòng, sau khi được phép liền mở cửa phòng ra, thấp giọng nói với Lâm Cẩm Sắt: “Lâm tiểu thư, mời vào.”

Nói xong lui xuống ngay.

Lâm Cẩm Sắt nhất thời có chút mơ hồ, cảm giác có gì đó không phù hợp, cảm thấy hình như mình vào đây không đúng lúc cho lắm.

Có lẽ do tiềm thức của cô khiến cho cô cự tuyệt quá nhiều những chuyện có liên quan tới Đường Lưu Nhan... Đường công tử cùng người ta bàn công chuyện cô đi vào xem nào nhiệt gì chứ?

Còn nữa, lấy thân phận nào mà đi vào đây?

Đúng lúc cô bối rối đứng ngoài cửa do dự không biết phải làm thế nào trong căn phòng truyền đến tiếng nói thản nhiên: “Sao chưa vào vậy?”

Ngữ điệu mềm mại kia giống như đang chiều chuộng.

Lâm Cẩm Sắt có chút không tự nhiên xiết chặt ngón tay, mím môi rảo bước vào căn phòng.

Không gian rộng như vậy, trang trí chỉ có một màu đen —— dường như mỗi căn phòng trong “lan” cách bài trí đều rất khác nhau... màu sắc như băng lạnh cùng sáng ngời đến chói mắt ngọn đèn khiến cho Lâm Cẩm Sắt cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, đôi mắt đảo qua chỉ thấy Đường Lưu Nhan tùy ý nhưng không tùy tiện ngồi dựa vào ghế sofa, phong thần tuấn lãng hai tay khoanh lại cười nhìn cô.

Trong ánh mắt hắn nhìn cô giống như sóng nước ôn hòa dao động nhẹ nhàng dưới ngọn đèn.

Sự cổ quái khác thường trong lòng khiến Lâm Cẩm Sắt rời chuyển ánh mắt, đặt trên một người đàn ông khác cũng đang ngồi trên sofa.

Tần gia.

Tần gia cũng nhìn cô, trong ánh mắt vẫn có gì đó khó hiểu.

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy vô cùng không thích hợp nhưng nghĩ thế nào cũng không hiểu cảm xúc này ở đâu tới.

Bị hai người đàn ông nhìn tới mắt tự nhiên, cô khẽ cong khóe môi, nâng mắt, mỉm cười, “Quấy rầy hai người đang bàn công chuyện.” Đầu óc thông minh của cô chuyển động nhưng vẫn vẫn không biết phải nói gì trong trường hợp này, cho nên đầu tiên phả mở lời bằng câu xin lỗi.

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan một tay chống cằm, khóe miệng vẫn hơi nhếch, ánh mắt rạng rỡ, một tay kia vẫy vẫy về phía cô, mở miệng nói, “Cẩm Sắt, lại đây.”

Hắn đang đem cô làm xiếc sao?

Lâm Cẩm Sắt khó hiểu nâng nâng lông mi. Nhưng cô cũng hiểu được, nếu muốn bảo vệ chính mình khi có người ngoài ở đó, cô phải để mặt mũi cho Đường Lưu Nhan.

Vì thế nụ cười cô tươi hơn nắng, nhu thuận tiêu sái qua đó, ngồi xuống bên cạnh Đường Lưu Nhan.

Đường Lưu Nhan hình như vô cùng hài lòng với biểu hiện của cô, ánh sáng trong mắt vô cùng chói lóa, hắn chậm rãi nắm lấy tay cô, nhẹ xiết ngón tay cô lại, mỉm cười nhìn về phía cô: “Cẩm Sắt, em tới thật khéo” khẩu khí này dường như có chút ngoài ý muốn, nhưng lại có vẻ như đã đoán trước được sự việc “Trong lòng mong em lâu lắm rồi sao mãi em mới tới.”

Còn Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy kì lạ, Đường công tử này, trong lòng chắc chắn có quỷ... khi không lại dùng như vậy ngữ khí và ánh mắt rợn người như vậy nói chuyện cùng cô...hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Bàn tay bị hắn cầm không hiểu vì sao đổ mồ hôi lạnh.

Không chờ cô suy nghĩ cẩn thận, chợt nghe thấy Tần gia-người rất ít lời đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười khoái trá, “Nhan công tử thật tốt với Lâm tiểu thư” Nghe khẩu khí của hắn, không giống như tán thưởng đơn thuần, mà càng giống như sự đánh giá cùng cảm thán rất sâu.

Bàn tay nắm lấy tay cô khế siết chặt, Lâm Cẩm Sắt bị đau hơi nhíu mày, nhưng đáy lòng đã hiểu rõ hơn một chút... không phải Đường công tử này đang muốn sớm vai lằng tử si tình trước mặt tần gia đấy chứ? ...nhướn trán lên một chút, lông mi buông xuống, làm ra nụ cười e lệ ngọt ngào, vẻ mặt không chút giả tạo nào... diễn trò là sở trường của cô, cô muốn biết Đường Lưu Nhan rốt cuộc đang có ý đồ gì.

Quả nhiên, bàn tay nắm lấy tay cô kia khế thả lỏng, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười ôn nhuận của người đàn ông đó, ý vị thâm sâu, “Đối với người phụ nữ mình thích dù tốt thế nào vẫn thấy không đủ .”

Lòng bàn tay Lâm Cẩm Sắt tiếp tục đổ mồ hôi lạnh.

Cái gì gọi nói dối không chớp mắt, bây giờ cô đã biết rồi.

Nghĩ đến thân là luật sư nổi danh cô mới là lật ngược phải trái, đen trắng lẫn lộn, nhưng không ngờ người đàn ông này còn hơn cô một bậc.

Tần gia mỉm cười, ánh mắt ôn hòa hơn. Loại uy nghiêm sát khí lúc trước khoảnh khắc này tựa hồ đã biến mất toàn bộ không còn chút nào.

Đúng lúc Lâm Cẩm Sắt bị lời nói của Đường Lưu Nhan làm cho thất điên bát đảo, Tần gia chậm rãi mở miệng, đối tượng câu chuyện biến thành cô: “Lâm tiểu thư, cô rất giống một người.”

Cô hơi sửng sốt, không biết phản ứng thế nào, đành phải cười lấy lệ, “A, thật không?”

Tần gia nhìn cô, ánh mắt rất xa rất xa , giống như đang xuyên qua cô để nhìn một người khác, hắn cười, giọng cười sáng khoái, “Đúng vậy, kể cả diện mạo hay khí chất, đều rất giống.”

Trong lòng Lâm Cẩm Sắt không hiểu lộp bộp một chút, có một chút gì đó lóe qua trong đầu cô, đáng tiếc là quá nhanh khiến cô không kịp tinh tế suy nghĩ.

Cô cười đến bình tĩnh, “Vậy sao? Thật sự quá khéo .”

Tiếng nói của cô vừa dứt, chợt nghe thấy một tiếng cười khê trên đỉnh đầu, sau đó một cái bàn tay to khê đặt trên mái tóc cô, tinh tế vuốt ve, không nói lời nào , chỉ là một chút một chút như vậy, dường như vô cùng trìu mến vô cùng quyến luyến mái tóc như làn sóng của cô.

Tayhắn khi quyến luyến đây đưa với cô đầu ngón tay lạnh như băng.

Lâm Cẩm Sắt mím môi, không biết phải làm thế nào, cô cảm thấy ngón tay mình không khác gì đang đeo chì nặng lên.

Rất lâu sau, Đường Lưu Nhan mới ngừng nụ cười nói, “Tần gia, Cẩm Sắt là độc nhất vô nhị.”

Lâm Cẩm Sắt cúi xuống, khước miệng dẫn ra một chút cười lạnh.

Tần gia dừng một chút, nụ cười vô cùng thâm ý phụ họa nói, “Đúng vậy, độc nhất vô nhị.” Sau đó đem ánh mắt dời về phía cô, “Lâm tiểu thư, tôi có một thỉnh cầu, không biết cô có đồng ý không?”

“Mời Tần gia dạy bảo.” Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng cô vẫn lễ phép trả lời.

“Nghe nói công việc của Lâm tiểu thư gần đây có chút vấn đề” Tần gia dừng một chút, nhìn thấy biểu tình Lâm Cẩm Sắt có chút động đậy, cười, lại tiếp tục nói, “Mà mấy năm gần đây, không gặt cô, sức khỏe tôi ngày càng kém, rất nhiều việc tôi hữu tâm vô lực... không biết Lâm tiểu thư có đồng ý đến giúp tôi hay không?” Ánh mắt hắn nhìn cô rất khẩn thiết , không có nửa chút vui đùa.

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy kinh ngạc không thôi.

Cô với Tần gia trước mắt này, cùng lắm chỉ là có duyên gặp mặt mà thôi. Không phải hắn hồ đồ rồi chứ, chẳng lẽ chỉ vì cô giống người nào đó hắn quen biết mà ủy thác nhiệm vụ quan trọng này cho cô?

Cô không thể nói ra lời.

Qua một hồi lâu, cô mới thay đổi biểu tình trên khuôn mặt, vội vàng cười từ chối: “Tần gia coi trọng tôi ...”
Cô còn chưa nói xong, đã bị một giọng nói khác cắt ngang

“Vậy cảm ơn Tần gia .”

Lâm Cẩm Sắt kinh ngạc nâng mắt về phía con người tà nghệ kia.

Chỉ thấy bàn tay Đường Lưu Nhan buông lỏng ra, nhu tình mật ý nhìn cô một cái, sau đó đem tầm mắt dời về phía Tần gia, cười đến mức vẻ mặt chân thành.

44. Chương 44: Tin Hay Không Tùy Em

Khi Lâm Cẩm Sắt được Đường Lưu Nhan đưa về đến hoa viên Biển đã là 9 rưỡi tối.

Gió thu thổi lạnh.

Chiếc xe đen dừng cách tiểu biệt thự của cô không xa.

Đã dừng ở đó rất lâu.

Lâm Cẩm Sắt ngồi ở ghế phó, bất đắc dĩ quay đầu nhìn qua, không thể nhìn được nữa

“Đường Lưu Nhan, rốt cục ngài muốn gì?” Lúc trước khi nói chuyện với Tần gia, cô thực thức thời không gây hấn với hắn... mặc dù hành vi của hắn viết ba chữ rõ ràng “Lợi dụng cô”! Thậm chí đến bây giờ cô cũng không truy hỏi hắn động cơ cùng cái gọi là nguyên nhân hậu quả... hắn còn muốn thế nào?

Cô mở miệng bảo hắn đưa cô đến hoa viên biển xanh, hắn đồng ý với cô, nhưng mà...

Cửa xe bị khóa bằng khóa điện tử, là bắt cô phải ở lại, hay là muốn cô phải cầu xin hắn thả cô đi?

Trầm mặc nửa ngày, là không muốn nói chuyện với cô, hay là còn chưa nghĩ ra phải dùng lí do gì thoái thác mới có thể lừa gạt trấn an cô?

Cô vô cùng giận hắn.

Bây giờ cô dường như đã trắng tay rồi, cô vô cùng sợ hãi, sợ người đàn ông đáng sợ trước mắt này sẽ cướp đi những thứ cô vừa mới có kia.

Sợ hãi khiến toàn thân lạnh run.

Cô không biết cô đối với hắn còn có giá trị lợi dụng gì, nhưng có cần phải giữ kín như bưng, cố làm ra vẻ huyền bí như vậy không? Mọi người đều đã trưởng thành rồi, mọi chuyện cứ rõ ràng ra thì có gì là không tốt. Cho dù là lợi dụng cô thì cũng phải để cho cô hiểu rõ chứ!

Hạ quyết tâm, cô nắm chặt hai tay thành quyền, cố gắng ổn định cảm xúc của mình, chậm rãi mở miệng nói “Đường Lưu Nhan, ngài nói đi, rốt cuộc ngài muốn tôi làm gì, tôi phải làm thế nào ngài mới vừa lòng?”

“Tôi nay tôi muốn hiểu rõ tất cả, muốn tôi chết, ngài cũng phải cho tôi biết tại sao lại phải chết.”

Đường Lưu Nhan nghe vậy rốt cục cũng quay đầu qua nhìn cô, ánh đèn tiêu sái ngoài cửa chiếu vào xe, dừng trên khuôn mặt tuấn tú âm nhu mà lại góc cạnh rõ ràng của hắn, giống như ánh trăng được phủ một tầng băng lạnh.

Đồng tử đen tối thâm trầm của hắn.

Trong mắt một tia sáng khó hiểu rất nhanh hiện lên, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, trong giây lát, hắn khẽ cười nói:

“Nếu tôi nói, tôi chỉ muốn giữ em lại bên cạnh, em có tin không?”

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy ngẩn ra, đầu óc ngưng trệ.

Một hồi lâu sau, cô thì thào lặp lại lời hắn nói, “Giữ tôi... ở bên cạnh ngài?” Ngờ ngợ khi cô lặp lại những lời rất chậm chạp, dường như có tư vị đang nhấm nuốt nó.

Nụ cười quay lại trên khóe môi cô, đôi mắt càng trở nên đẹp hơn “Đường Lưu Nhan ngài quá coi thường tôi rồi, ngài nghĩ là dùng những lời nói như vậy có thể lừa gạt tôi sao? Ngài muốn giữ tôi lại? Thử đoạn của ngài làm tôi lên trời cũng không có đường xuống đất...còn nữa, ngài thích tôi sao? Ngài thích tôi gì chứ? Ngài ...dùng cách nào để thích tôi? ! Chiếm hữu, giam đày, hay là vờ yêu thương?”

Từ lúc họ gặp nhau lần đầu tiên cho tới bây giờ, mỗi giờ mỗi khắc đều là sự tính toán, bức bách, anh lừa gạt tôi, quyền lợi, tiền tài, cùng với mặt nạ dối trá.

Ở trong sự xấu xí dơ bẩn như vậy, làm sao tình yêu có thể xuất hiện?

Oan gia vui mừng? Từ hận chuyển thành yêu?

Xuýt, đó chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình và những bộ phim thần tượng mà thôi.

Dừng lại, Lâm Cẩm Sắt thở gấp, ngực không kiềm chế được mà phập phồng, cô nhắm mắt lại, sắc mặt cực kỳ mệt mỏi, dường như có cả một chút phiền muộn, cô tiếp tục nói, “Nhan công tử tôi không chơi nổi nữa, tôi thua rồi, để cho tôi cái mạng là được rồi, ngài muốn làm gì tôi chưa bao giờ có ý kiến, nhưng mà ” nói xong cô lại dừng lại một chút, giọng cười mỉa mai, “Xin đừng nói đùa với hai chữ tình yêu. Ngài và tôi đều không có đủ tư cách để nói ra hai chữ này.”

Cô từng đem hai chữ này mà lợi dụng người khác, nhưng không ngờ rằng hậu quả không những làm tổn thương người khác còn tổn thương cả chính mình nữa.

Mất nhiều hơn được. Bây giờ cô đã không còn loại dũng khí muốn ném thử mùi vị dẫm lên vết xe đổ nữa.

Đường Lưu Nhan trầm mặc, ngay cả ý cười cũng rất thâm sâu trên khuôn mặt anh tuấn, chỉ là bắt được cổ tay cô, ngón tay tái nhợt thon dài gắt gao nắm lấy gan bàn tay cô.

Ngay khi Lâm Cẩm Sắt nghĩ rằng hắn đã bị đả kích bởi lời nói của cô, hắn lại nhẹ nhàng mở miệng, “Tin hay không tùy em, tôi chỉ muốn khiến em can tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi, ” hắn nhìn cô, “Những lời nói đó từ sau tôi sẽ không nói lại nữa, chỉ có một lần, em nhớ kỹ đó, chỉ có một lần.”

Lâm Cẩm Sắt cười khổ trong lòng.

Ngay cả những câu nói như vậy cũng phải bố thí cho cô sao?

Đường Lưu Nhan trầm ngâm, đồng tử màu ngọc lưu ly thẳng tắp nhìn lại cô, “Lúc trước em hiểu những gì mà Tần gia nói chứ? Hắn muốn để em làm người nói nghiệp hắn.”

“Về phần lợi dụng gì đó... em suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô bé, em không phải vẫn muốn dập tắt nhuệ khí của tôi sao?”

Hắn mỉm cười, ngón tay vuốt nhẹ trên cổ tay cô, khóe miệng cong lên là nụ cười tựa tiểu phi tiểu quên thuộc, “Tôi đang cho em cơ hội đó. Thế lực của Viêm bang cũng không kém hơn Đường Minh Nhược đâu... tôi chỉ sợ em ngốc nghếch cự tuyệt, cho nên đành phải đồng ý trước giúp em.”

Lâm Cẩm Sắt yên lặng.

Câu nói này của Đường Lưu Nhan vô cùng trôi chảy, lo lắng cho cô rất nhiều, khẩu khí cũng ôn thuận, nếu cô còn nói gì đó, có vẻ như đang cố tình gây sự thì phải ...

Nhưng mà...

Cô hơi nhếch môi, “Đường Lưu Nhan, ngài không yêu tôi...”

“Yêu hay không yêu, có liên quan gì sao ” hắn mở miệng cắt đứt lời cô, đem tay cô giơ lên, đặt trên hai má, nụ cười kia rực rỡ đến sáng chói “Chỉ là cảm thấy em rất ấm áp...”

Trong khoảnh khắc đó dường như có gì đó đang từ từ sụp đổ.

Lâm Cẩm Sắt thừa nhận, cô bị đả kích bởi những lời nói của hắn .

Mặc kệ hắn nói thật hay không...

Đúng vậy, vì sao hắn lại giữ cô lại, dù thế nào cô cũng phải là chính cô.

Yêu hay không yêu có liên quan gì sao.

Ấm áp...

Ấm áp là đủ rồi.

Cô đã bao lâu không có được sự ấm áp ấy?

Không nhớ rõ, nhưng vẫn nhớ đến hương vị của sự ấm áp.

Khi cô còn nhỏ, cha cô nhắc bóng cơ thể nhỏ bé của cô lên, nụ cười trên mặt là thoải mái mà nhân từ. Tóc cô bay bay trong gió, cô chỉ cảm thấy hai bàn tay ôm cô thật ấm áp, ấm áp tới mức đến bây giờ cô cũng không dám quên. Suy nghĩ nhiều quá vết thương lại trở nên không thể khép miệng.

Gần một chút nữa...

Là nhiều năm trước, mùa đông băng thiên tuyết địa kia, thiếu niên ôn nhã tuấn tú kia, đưa tay ra cho cô, nụ cười ấm áp trên môi có thể hòa tan băng tuyết, anh nói, “Đi nào, Cẩm Sát, anh dẫn em đi mua giày cao gót, màu đỏ, mua cho em thật nhiều giày.” ...

Có lẽ Đường Lưu Nhan cũng giống cô, được hưởng hương vị của sự ấm áp đó, sẽ thấy không thể quên được, đáng tiếc dù có tận lực đến mức nào cũng không thể tìm được nữa.

Cô và hắn thì ra đều đáng thương như vậy.

Cô nhẹ nhàng thở dài, trong mũi chua xót.

Bây giờ cô mới phát hiện, kì thật cô rất thích khó. Chỉ là có đôi khi khóc không ra nước mắt mà thôi.

Hồi lâu, cô mới lên tiếng, “Đường Lưu Nhan, chỉ có tôi cho ngài ấm áp thì không công bằng.”

Đường Lưu Nhan khẽ cười ra tiếng, “Cho nên?” Nếu nghe cẩn thận, có thể phát hiện trong câu nói của hắn có một tia thở dài như có như không.

Đáng tiếc bây giờ trong lòng Lâm Cẩm Sát đã bị đau thương ùn ùn kéo đến bao phủ, cô chỉ muốn tìm lấy một thân cây để bám vào, loại này suy nghĩ mất lí trí này đã khiến cô điên rồ mà nói rằng:

“Cho nên, có qua có lại, từ nay về sau, ấm áp của ngài thuộc về tôi.”

Đường Lưu Nhan cúi đầu nhìn nàng, cười “Được.”

“Ừ,” Cô chậm rãi đem thân thể tựa vào người hắn, nói nhỏ, ngữ khí vẫn giống như trước, tràn ngập mệt mỏi và vô lực, “tôi cũng đồng ý với ngài, ở lại bên cạnh ngài, cam tâm tình nguyện.”

(từ nay về sau có nên đổi thành anh-em ko cả nhà? Cmt ý kiến cho tớ nha để còn làm chương sau nữa, nhanh nào)

45. Chương 45: Đường Lưu Nhan, Chúng Ta Kết Hôn Đi

Nắng sớm tiêu sái chiếu vào căn phòng ám muội.

Rèm cửa sổ rất dày bị gió nhẹ nhàng thổi tung.

Thổi cho phai đi hương vị tình dục bên trong.

Trên giường lớn có một người đàn ông đang ngủ.

Ngũ quan tinh tú thanh mỹ, da thịt tinh tế cân xứng với những đường cong cơ thể, cơ bắp chắc khỏe, khi ngủ hai mắt khép hờ chớp động, vẻ mặt lười biếng mà đơn thuần.

Không giống như một người đàn ông mà giống một đứa trẻ hơn.

Tóm lại, lúc này hương vị trên giường, tuyệt đối có thể coi như một món cơm nhiều màu sắc.

Hắn bị một mùi hương nồng nàn đặc trưng của thức ăn đánh thức.

Đường như có chút kinh ngạc, hắn mở mắt ra, tuy là vừa tỉnh, nhưng trong mắt hắn vẫn thanh minh tỉnh lặng như trước, dư quang khóe mắt liếc sang chỗ trống bên cạnh, một lúc sau, xoay người xuống giường, tùy tay với chiếc quần mặc vào, không chút ngại ngùng mà để trần nửa thân trên đi ra khỏi phòng ngủ đầy tư vị này.

Trên vách tường đồng hồ chỉ 7 giờ 10 phút.

Thời tiết đã gần chuyển sang thu, bình minh buổi sáng ngày càng tới muộn, cho nên giờ phút này ánh sáng mặt trời vừa mới ló lên không lâu, nhưng thực ra đã sáng rồi.

Sớm như vậy.

Đường Lưu Nhan ôm cánh tay dựa vào khung cửa phòng bếp, lông mi anh tuấn toàn bộ tập trung vào người phụ nữ đang bận rộn trong đó. Cô đeo tạp dề vải bò, đeo bao tay cao su tiêu độc màu trắng, đang cẩn thận đặt một ít bánh mì vào lò nướng.

Đem ánh mắt rời về phía xa hơn, chỉ thấy trên bàn cơm kiểu Tây đã sắp xếp cho hai người ăn, hai ly thủy tinh, hai phần trứng gà rán.

Bữa sáng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Lúc này người phụ nữ cuối cùng cũng đặt xong bánh mì vào lò, ấn nút khởi động, sau khi làm xong việc lớn hai vai nhún lên một chút, sau đó lại khẽ hạ xuống, hình như đang làm động tác thở phào nhẹ nhõm, hành động này khiến cho Đường Lưu Nhan không khỏi mỉm cười.

Hắn cong cong khóe miệng, nhìn bóng dáng biết rõ người ta đang làm gì còn cố tình hỏi, “Em đang làm gì vậy?”

Hình như bị tiếng nói của hắn làm cho giật mình, Lâm Cẩm Sát bỗng dưng xoay người lại, đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia trừng về phía hắn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Ngài tại sao lại thức dậy sớm như vậy... ngài không có mắt sao? Tôi đang làm bữa sáng...à, ngài có thể mặc quần áo vào trước được không?” Nói xong cô phóng về hắn ánh mắt coi thường, thật không chịu nổi, một câu nói cũng phải vòng vo tam quốc mấy lần... Tháo bao tay ra, cô đi đến bàn ăn, vừa đi vừa nói “Còn có bánh mì nướng nữa, vài phút nữa sẽ ra lò.”

Đường Lưu Nhan hừ hừ cười, nâng bước đi theo sau cô.

Lâm Cẩm Sát mở tủ lạnh ra, lấy ra một hộp sữa tươi 600CC, đi đến trước bàn ăn, mở ra đổ vào hai chiếc ly trống trên bàn, cổ đột nhiên bị một luồng nhiệt khí phả vào, một đôi tay thon dài cân xứng lập tức xông tới.

Ngón tay đặt trên eo cô thon dài mà tái nhợt, xinh đẹp giống như ma cà rồng.

Hơi thở ấm áp kia khẽ chuyển động trên cổ cô, bên tai vang lên tiếng cười khẽ biếng nhác “Cô bé, lại còn giả ngốc? Tôi đnag hỏi em, tại sao em lại thức dậy sớm để làm bữa sáng vậy?”

Dừng một chút, lại mở miệng, trong ngữ điệu hơi hơi dè dặt đã mang theo ý trêu chọc rõ ràng: “Còn nữa... Vì sao tối qua em lại nhiệt tình như vậy?” “Áp bức” hắn thiếu chút nữa không xuống giường được nữa...

Cơ thể Lâm Cẩm Sát dờ ra.

Dù là da mặt cô khá dày cũng sẽ bị câu nói này của hắn nhuộm đỏ.

Khóe miệng run rẩy.

Không thể phủ nhận, người đàn ông này đúng là nhân vật đại thần.

Lúc ấy hần đầu có nói gì chứ, vẻ ngoài còn vô cùng hưởng thụ nữa mà...thế mà bây giờ, loại chuyện này cũng có thể dễ dàng mà nói ra miệng...

Im lặng khá lâu, cô nói, “Đây là lần đầu tiên tôi làm bữa sáng, không ngon lắm thứ lỗi nha.”

Cánh tay ôm chặt cô lại siết chặt hơn, hần ha ha cười nhẹ, “Ừ.”

Lâm Cẩm Sắt còn tưởng rằng hần sẽ nói gì đó nhưng không ngờ hần đơn giản “ừ” một tiếng, lập tức thả lỏng cô ra, kéo chiếc ghế ở bàn cơm ngồi xuống.

Đường Lưu Nhan chống mắt nhìn cô, hần khước mắt có chút tỏa sáng rất mỉa người, nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt dường như bị giật mình hần khẽ cười ra tiếng, uống một ngụm sữa, hần chậm rãi nói, “Bánh mì nướng cháy rồi.”

Lâm Cẩm Sắt như tỉnh lại trong đại mị, a một tiếng rồi bước nhanh đến lò nướng, tắt điện đi, đeo một chiếc bao tay cách điện, đem bánh mì đã có vết đen ra ngoài.

Đặt bánh mì lên bàn ăn, cô ảo não nhú mày.

Lần đầu tiên xuống bếp, hiệu quả như vậy sao.

“Cô bé, thì ra em cũng không am hiểu cho lắm.” Ngữ điệu than thở của hần nghe ra có bao nhiêu là vui sướng khi người ta gặp họa chứ...

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy lập tức nâng mắt phóng tia hờn giận về phía đó.

Đây là giọng điệu gì vậy!

Lâm Cẩm Sắt cô từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dính qua dầu mỡ, lúc này lại “hạ mình” vì hần mà xuống bếp...thế mà hần lại tỏ thái độ đó!

Chỉ thấy Đường Lưu Nhan chống cằm dưới nắng sớm cười nhìn cô.

Thấy ánh mắt trừng lên của cô, ánh mắt dần đổi sắc, ý cười trong mắt cũng nhạt hần đi.

Hần dời tầm mắt cúi đầu tao nhã ăn bữa sáng.

Lâm Cẩm Sắt muốn nói lại thôi, há miệng thở mạnh, đột nhiên nghĩ tới bản thân mình cũng không có lập trường để hỏi hần cho nên ngậm miệng lại không nói nữa.

Trên bàn cơm có chút tẻ nhạt.

Hai người họ yên lặng ăn.

Rất lâu sau, Đường Lưu Nhan ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm u nhìn cô, trầm ngâm nói: “Lâm Cẩm Sắt, em nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Đôi tay cầm dao đĩa của Lâm Cẩm Sắt đột nhiên cứng đờ.

Đường Lưu Nhan thản nhiên tiếp tục nói, “Không cần phải nghĩ nhiều, chỉ là tôi cảm nhận được sự khác thường của em chắc hẳn điều này cũng có nguyên nhân phải không?”

Bàn tay Lâm Cẩm Sắt khẽ đặt dao đĩa xuống.

Sau đó ngẩng đầu lên.

Một lát sau, dường như phải cố lấy dũng khí, hai tay cô nắm thành quyền đặt lên bàn, cơ thể hơi đẩy về phía trước, giọng nói hơi run rẩy lại mang theo một chút không rõ ràng:

“Đường Lưu Nhan, chúng ta kết hôn đi.”

46. Chương 46: Nếu Em Muốn, Tôi Sẽ Cho Em

“Đường Lưu Nhan, chúng ta kết hôn đi.”

Nói xong câu đó cô nhất thời thở , ngồi phịch xuống ghế, đầu óc rất hỗn loạn, trong lòng có một loại cảm giác không thể nói bằng lời.

Nâng mắt nhìn về phía Đường Lưu Nhan rõ ràng đang giật mình, cô chợt nở nụ cười, có thể làm cho Đường đại thiếu gia sợ hãi thành như vậy, có phải cô rất bản lĩnh không?

Đường Lưu Nhan cứ như vậy nhìn người phụ nữ ngồi đối diện về mặt trăm biến, dáng điệu quý dị, đôi đồng tử thâm trầm, về mặt không thay đổi cầm một miếng bánh mì nướng, bắt đầu từ từ ăn. Một lát sau, hân nâng mâu, đôi môi bạc khê mở.

“Lý do.”

Lâm Cẩm Sắt vẫn chỉ quan sát phản ứng của hân, tay cô không tự giác xoắn lại rồi buông ra, thấy hân vẫn chưa có dấu hiệu bài xích, cô thở thật sâu, ngồi ngay ngắn lại, đồng tử trong sáng chăm chú nhìn hân.

Cô nói từng chữ rất rõ ràng: “Đường Lưu Nhan, chúng ta người quang minh chính đại không nói tiếng lóng... tôi không yêu ngài, giống vậy, ngài cũng không yêu tôi. Nhưng hiện tại ngài không phải đang cần tôi sao?... tất nhiên, tôi cũng không biết ngài đang cần tôi làm gì.” Cô tự giễu cười cười, tiếp tục nói, “Tôi cũng cần đến sự giúp đỡ của ngài. Ngài biết đó, sở luật sư của tôi sắp sụp đổ rồi, nếu muốn trở lại ngày xưa e rằng là rất khó...”

Cô vắt hai chân lên nhau, bày ra tư thế đàm phán, ánh mắt trong sạch nhìn thẳng vào hân: “Tóm lại, chúng ta đều có một nhu cầu như nhau, cho nên, tôi cần một thỏa thuận có giá trị pháp luật ...nghĩ kĩ, tôi cảm thấy chỉ có giấy đăng kí kết hôn là đáng tin cậy nhất. Đồng thời, giấy đăng kí kết hôn có thể đem quyền lợi của tôi và ngài thành chung nhau, nếu một bên bị hao tổn thì bên kia cũng phải chịu tổn thất; về phương diện khác, nếu trong thời gian thỏa thuận còn thời hạn, nếu một bên đổi ý, thì người kia sẽ được đền bù một nửa tài sản...”

Lâm Cẩm Sắt nói rất nhiều, đến khi dừng lại mới phát hiện Đường Lưu Nhan chỉ im lặng nhìn cô, khoe miệng khê nhếch, không biết đang tức giận hay làm sao.

Cô cảm thấy có chút căng thẳng.

Chợt nghe thấy tiếng nói của hân bình thản mà chậm rãi, “Lâm Cẩm Sắt, em không hề tin tôi.”

Ngón tay khê xiết lại, ngữ khí nhạt nhẽo như vậy nhưng lại khiến cho Lâm Cẩm Sắt cảm giác được một loại bức khí rõ ràng đang đè nặng lên cô.

Dời núi lấp biển.

Nhưng trên thực tế Đường Lưu Nhan chỉ là nhếch khoe môi một chút, mỉm cười với cô mà thôi.

Miệng đắng lưỡi khô.

Lâm Cẩm Sắt nâng ly lên uống một ngụm sữa, mượn động tác này che giấu bớt đi sự bối rối của mình, một lát sau, cô nâng mi, cố sức để cho giọng nói của mình trở lên vững vàng mà lợi hại, “Đúng vậy, tôi không tin ngài, Đường Lưu Nhan, nói thật, tôi cũng không tin cái gì mà ám áp ngài nói...có lẽ là có thật... nhưng tôi không thể đi một nước cờ mạo hiểm như vậy, phải có sự đảm bảo. Nếu không...”

Lời cô còn chưa dứt, đã bị nụ cười khê của Đường Lưu Nhan cắt ngang, hân nói, “Dựa vào cái gì?”

Hân đứng lên, lướt qua bàn ăn, vươn ngón tay ngả ngón nắm lấy cằm cô, nụ cười của hân chói rục đến mức phá vỡ tất cả như mang theo đó một lưỡi dao, một nhát phải đem cô chém thành trăm mảnh

“Lâm Cẩm Sắt, em thật là một người phụ nữ vô cùng thông minh, không hổ là ‘Hoa hồng’, công lực của cái miệng thật cao nha...” Hân khê thở dài, “Đáng tiếc dùng không đúng chỗ, em thực sự nghĩ rằng chuyện kia là tôi đang đẩy em vào bẫy sao? Ý đồ của em chỉ mang lại lợi ích ột bên, dùng điều kiện nhìn qua thì tưởng chừng là nhượng bộ mà che mắt tôi, đồng thời dùng chính ý đồ của mình làm tôi xúc động, tôi thừa nhận

thủ đoạn của em rất inh... nhưng nghĩ lại một chút, nếu thật sự là kết hôn , vậy thứ gọi là đăng kí kết hôn kia có cái gì gọi là tốt cho tôi? Em dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi sẽ đồng ý kết hôn với em?”

Một câu nói .

Lâm Cẩm Sắt im lặng.

Đúng vậy...

Lợi thế của cô nhỏ đến mức đáng thương...

Trong tay cô không có nhược điểm của Đường Lưu Nhan, nhưng tất cả những gì có thể dùng để uy hiếp cô toàn bộ đều ở trong lòng bàn tay hần. hần chỉ cần nhẹ nhàng dùng một chút lực, ngón tay xiết lại một chút là có thể đem trái tim cô bóp nát!

Tuy rằng ở một nơi nào đó vẫn có một giọng nói với cô, Đường Lưu Nhan người đàn ông này đang lợi dụng những toan tính của cô...

...nhưng toan tính gì chứ? Trong lòng cô một chút cũng không có!

Nhưng cô đã quên mất điều quan trọng nhất, cô đứng ở chỗ sáng còn Đường Lưu Nhan lại đứng ở một nơi bí mật gần đó. Tất cả những gì của hần cô đều không biết, còn những gì cô có, hần đã sở được từ lâu rồi. Ngay từ đầu, cô đã bị bao vây.

Khử thở dài một hơi, tâm trạng Lâm Cẩm Sắt hao tổn.

Đưa mắt nhìn trần nhà, cảm bị bóp rất đau cũng không dám mở miệng bảo hần buông tay.

Cô chỉ biết, người đàn ông tên là Đường Lưu Nhan này không dễ đối phó như vậy.

Đường Lưu Nhan nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của người phụ nữ tự cho là thông minh trước mắt này, cười một chút, một tia sáng ám muội xẹt qua trong đôi mắt, ngón tay giật giật, cuối cùng buông cô ra.

“Lâm Cẩm Sắt, tôi đã nói em chỉ biết quan tâm đến mình mà .”

Đôi môi bạc khê động, lời nói tàn khốc lạnh như băng.

Lâm Cẩm Sắt mím môi.

Lời nói hần lại đổi sắc rất nhanh, “Nếu muốn tôi giúp em, em nói thẳng ra thì được rồi, cần gì phải hao tổn tâm cơ bày cách lừa dối tôi.”

“ ... ”

Đường Lưu Nhan chậm rãi uống sữa, bộ dáng hưởng thụ kia như đang thưởng thức hồng rượu trân quý nhất, khóe mắt hần khê khiêu khích

“Muốn một nửa tài sản của tôi ...lòng ham muốn của em cũng lớn đấy chứ nhưng thôi mấy hôm nữa tôi sẽ bảo người ta chuyển qua tên em.” Khẩu khí hần băng quơ nhẹ nhàng tùy ý tự nhiên giống như câu nói “Đi nào, tôi mời em bữa cơm, đi thôi” bình thường.

Lâm Cẩm Sắt mạnh mẽ trừng mắt nhìn hần.

Hần lại cười, nụ cười có vẻ ôn nhu yêu chiều, ánh sáng trong mắt như ngọc bích

“Nếu em muốn, tôi sẽ cho em, chỉ cần em vui vẻ thì tốt rồi.”

Lâm Cẩm Sắt ánh mắt phức tạp nhìn hần.

Sau một lúc, cuối cùng cô không nhịn được mà mở miệng nói, “Đường Lưu Nhan, có đôi lúc tôi thực sự muốn biết, rốt cuộc ngài đang suy nghĩ gì.” Ý nghĩ của hần, cô hoàn toàn không đoán ra nổi.

Một giây trước dường như còn muốn bóp chết cô, một khắc sau có thể nói với cô như rót mật vậy.

Thế gian này sao lại có người như hần chứ?

Làm cho người ta cảm thấy...

Sợ hãi.

Cô cảm thấy có một luồng khí lạnh đi lên từ lưng khiến cô không khỏi rùng mình một cái.

Người đàn ông như vậy, nếu yêu thương hẳn có phải là kiếp nạn ngàn kiếp không?

47. Chương 47: Chúng Ta Không Kết Hôn

Đúng lúc Lâm Cẩm Sát lạnh từ trong lòng đến cả cơ thể thì Đường Lưu Nhan mở miệng nói.

“Lâm Cẩm Sát, muốn hiểu tôi kỳ thực rất đơn giản” hắn lại dựa lưng vào ghế, cằm khẽ nâng lên, khóe miệng gợi lên tạo thành một độ cong mỉa người, âm điệu lưỡi biếng, như là không để ý tới nhưng lại như là cực kì nghiêm túc “Yêu tôi thì sẽ hiểu được tôi.”

...

Lâm Cẩm Sát trong khoảnh khắc cảm thấy đầu binh lên một tiếng.

Dao nĩa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Từ trong miệng Đường Lưu Nhan nghe được chữ “Yêu” kia, thật là một chuyện đáng sợ...

Im bật cứng đờ nửa ngày, cô vẫn sáng suốt quyết định lựa chọn không nhìn, không nói, chỉ cúi đầu ăn bữa sáng.

Ừm... Trứng gà rán không tồi, chính là thiếu một chút muối...

Đường Lưu Nhan không biết đang suy nghĩ gì, đôi mắt thâm sâu nhìn cô, dáng vẻ thanh thản tự nhiên.

Rốt cục, Lâm Cẩm Sát bị ánh mắt quá mức chuyên tâm của hắn chiếu rọi, hơi có chút bực mình, ngẩng đầu, môi khẽ nhếch, dẫn ra một nụ cười rất nhạt, “Nhan công tử đừng nói đùa, ngài không phải vừa nói rồi sao, yêu hay không yêu, có liên quan gì sao?” Sáng sớm mà đã đem vấn đề này ra bàn bạc, cô thật là không thích ứng nổi.

Nhất là khi đối tượng lại là con hồ ly giáo hoạt kia.

Đường Lưu Nhan nghe xong mỉm cười nhưng nụ cười lại lộ ra vẻ ôn nhu.

Một lát sau, hắn nói, giống như than thở, “Là tôi nghĩ quá xa rồi... Thật không biết nên bắt em phải làm thế nào mới tốt nữa... ? Lâm Cẩm Sát suýt chút nữa lại quăng dao nĩa đi.

Ngón tay hơi xiết lại, tim dường như đập nhanh hơn vài nhịp.

Cô tức giận nâng mắt trừng lên nhìn hắn một cái ái muội như vậy, hắn rốt cục đang nghĩ gì thế?

Lời nói của hắn, thật thật giả giả, thật sự rất khó phân biệt, đến bao giờ thì hắn mới dừng việc lừa gạt phụ nữ lại đây.

Loại phẩm chất gì thế?

Trong lòng Lâm Cẩm Sát tự nhủ chính mình trăm ngàn lần đừng đi vào sự mê hoặc của cửu vĩ yêu hồ này...

××

Bữa sáng chậm rãi mà lại kinh tâm động phách này cuối cùng cũng kết thúc.

Đường Lưu Nhan nhận một cuộc điện thoại, một mình Lâm Cẩm Sát từ từ bắt đầu thu dọn bàn ăn.

Vừa thu dọn vừa thở dài ảo não.

Cô luôn nôn nóng quá mức...

Làm việc xúc động quá mức, cho nên ngay trận đánh đầu tiên đã thất bại, bị người ta xuyên thấu, ăn trộm gà bắt thành còn mất thêm nắm gạo.

Nhớ tới ánh mắt lạnh như tàn băng ngàn năm của Đường Lưu Nhan lúc ấy...nên hình dung như thế nào đây ... giọng mỉa mai, hơi hơi tức giận, hứng thú xem diễn trò... còn có một chút mà cô cũng không hiểu là gì...

Đang cười nhạo cô sao?

Cười nhạo lòng tham của cô lớn quá, cười nhạo sự thăm dò vụng về của cô.

Bàn tay để trên vôi nước, mở ra, chưa đóng lại, dòng chất lỏng trong vắt từ từ chảy xuống.

Lâm Cẩm Sắt ngừng ngay động tác, sững sờ kinh ngạc.

Rốt cuộc cô bị làm sao rồi?

Vì sao lại có loại ý nghĩ này?

...thăm dò, thăm dò gì chứ...

Con người Đường Lưu Nhan này không hề có trái tim.

× ×

Sau khi rửa xong bát đĩa, Lâm Cẩm Sắt vừa lau khô tay, chợt nghe thấy tiếng báo tin nhắn của di động.

Vừa mở ra là tin tức ngân hàng gửi đến báo rằng đã chuyển khoản thành công.

=_=_

Lâm Cẩm Sắt bị số tiền quá lớn đến mức người ta kinh ngạc kia làm cho sợ hãi, khóe miệng co rút, đầu ngón tay run lên, hai tay chạm vào tin nhắn, nghĩ ngợi một chút, mở dnah bạ điện thoại, tìm được số điện thoại nhấn nút gọi.

Điện thoại vang lên ba tiếng sau đó được nối.

Đầu kia truyền đến giọng nói hơi lạnh “Chuyện gì?” Khi nói chuyện còn nghe được tiếng lật giở hồ sơ soạn soạn, chắc là đang xử lý công chuyện.

Lâm Cẩm Sắt ổn định tâm trạng, muốn nói thẳng, nhưng vừa mở miệng lại là nụ cười ha ha xấu hổ, “Nhan công tử, tôi chỉ nói chơi với ngài thôi, sao ngài lại tin thật vậy? cái này không phải muốn giết chết người ta chứ...”

Đầu dây bên kia yên lặng nghe câu nói bị nhào nặn của cô, không lên tiếng, chờ khi cô dừng lại, mới thản nhiên nói nhỏ, “Lâm Cẩm Sắt, tôi là nghiêm túc.”

Trái tim Lâm Cẩm Sắt nghe câu nói đó hơi co rút lại.

Hít một hơi thật sâu, cô điều chỉnh sắc mặt của mình, nói, “Đường Lưu Nhan, tôi cũng nghiêm túc, tiền của ngài không phải thứ tôi muốn.” Nói xong trong lòng cô hơi hơi phiền muộn và tiếc nuối.

Nhiều tiền như vậy mà... Cô cũng không phải là người thanh cao đến mức “Coi tiền tài như cặn bã”, chỉ là cô hiểu rất rõ, trên đời này thật sự không có cái bánh nào từ trên trời rơi xuống, bất cứ có được cái gì đó cũng chính là sự trao đổi công bằng.

Số tiền lớn như vậy, không khéo bán cô đi cũng chưa được một nửa của nó;

Đường Lưu Nhan ở đầu điện thoại bên kia cười nhẹ, “Sao? Vậy em nói xem, rốt cục em muốn gì nào?” Hắn nhẹ nhàng băng quơ không chút kinh ngạc, thậm chí không hỏi tại sao cô không cần đến số tiền lớn này, chỉ là hất bỏ qua cơ hội để cô từ chối.

Nhận thức này lại khiến Lâm Cẩm Sắt nổi giận.

Có đôi khi cô thật sự rất muốn bóp chết con hồ ly này...

Đem cô đùa giỡn vòng quanh, rất thú vị sao?

Bình tĩnh bình tĩnh.

Nhắm mắt lại, nén giận.

Cô bây giờ không có bản lĩnh chiến đấu với hắn.

Sau một lúc lâu, đến khi cô mở miệng, khẩu khí đã một phen trấn định cò kè mặc cả: “Nhan công tử cũng là người thông minh, quả nhiên biết được tâm sự của tôi... là như vậy, chuyện lần trước Tần gia nói, tôi thật sự đang rất lo lắng, cũng biết mình không có năng lực tiếp nhận bang phái gì cả...huống chi là viêm bang tổ chức lớn như vậy, cho nên tôi hy vọng ngài có thể giúp tôi.”

Cô dừng lại một chút, chậm rãi nói, “Đó cũng chính là nguyên nhân tôi muốn kết hôn với ngài.”

Quyền thế, tiền tài ai mà không muốn? Cô chưa bao giờ nghĩ tới phải che giấu dự vọng của chính mình, có cơ đưa cô lại cái đỉnh ban đầu kia vậy cô tất nhiên sẽ không bỏ qua .

Nếu muốn lớn mạnh, nếu không muốn bị người đời khinh thường bản thân phải biết cách tranh thủ, biết cách hi sinh chính mình

Ví như hôn nhân.

Cô tâm tình buồn bã nghĩ, bên kia đầu điện thoại trầm mặc một lúc rồi đáp lại.

Đường Lưu Nhan cười như đang vô cùng vui vẻ .

“Lâm Cẩm Sắt, tôi sẽ không kết hôn với em, nhưng mà, việc của em, tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ...”

Tiếng điện thoại bị ngắt tút tút truyền tới, Lâm Cẩm Sắt khe khẽ thở dài.

Biết được câu trả lời của Đường Lưu Nhan, tâm trạng của cô không biết là thoải mái hay nặng nề nữa...

Chỉ là cảm thấy có vài thứ đang chậm chậm thay đổi.

48. Chương 48: Khách Sạn-p.1

Vài ngày sau, thời tiết ngày càng lạnh hơn, buổi sáng khi Lâm Cẩm Sắt thức dậy, nhận được điện thoại của Ngô Ưu, nói muốn cùng cô đi dạo phố, hạn cho cô nửa giờ chuẩn bị sau đó cô nằng sẽ ở dưới lầu “Thúy sắc dự lưu” chờ cô.

Vì thế vừa cúp điện thoại, cô đã vội vàng tiến vào phòng tắm rửa mặt, sau đó cởi bộ áo ngủ hở chân đồ thoải mái ra để tìm bộ đồ thích hợp. Tuy rằng Đường Lưu Nhan đã sớm sai người đem những bộ sưu tập thời trang thu đông mới nhất của Paris nước Pháp đến cho cô nhưng cô tìm tới tìm lui cũng không tìm được quần áo thích hợp.

Cả tủ quần áo đều là những bộ đồ màu ảm đạm theo kiểu dáng ngọt ngào, không phải loại mà cô thích ...mưa dầm thấm đất chịu ảnh hưởng của Ngô Ưu, trừ những bộ quần áo công sở, ngày thường cô chỉ thích mặc quần áo thiết kế tạo nhã màu sắc thanh nhàn.

Điều đó khiến cô trở thành điểm hội tụ của sự mạnh mẽ và sắc sảo, đồng thời, cũng làm cho cô có vẻ tự tin hơn.

Như vậy mới thích hợp với cô.

Nhưng qua tủ quần áo này thật ra có thể nhìn ra sự yêu chiều phụ nữ của Đường Lưu Nhan.

Lâm Cẩm Sắt lắc đầu thở dài.

Suy cho cùng hắn là người thông minh cả đời nhưng lại hồ đồ trong chốc lát, chỉ nói từ những bộ quần áo kia cô có thể nhìn ra thật giả trong lời nói lúc trước của hắn, chưa cần nói đến những thứ khác ...

Tìm cả buổi vẫn không vừa ý được, đang định đóng tủ quần áo lại, dư quang khóe mắt của cô khẽ liếc không ngờ lại nhìn thấy một chiếc áo khoác ngoài màu kem treo ở vị trí sáng sủa nhất trong tủ, tâm trí khẽ chuyển động, hai tay cô kéo xuống, phần khởi ngắm nhìn.

Mác còn chưa bóc. Sờ lên mặt vải màu kem kia cảm xúc thật không tẻ, cổ áo dựng thẳng lên, đường vải cắt may tao nhã, thiết kế dài tới đầu gối khiến Lâm Cẩm Sắt rất vừa lòng, hạ quyết tâm mặc nó vào, phối hợp với một chiếc quần bò màu chì và một đôi giày bó màu đen, cô ở trong gương vô cùng quyết rũ mà già dặn.

Trang điểm đơn giản, sau đó đeo một chiếc kính râm che đi hơn nửa khuôn mặt, nhìn đồng hồ chỉ còn lại 5 phút, cô nhanh chóng cầm chiếc túi xách có thể ngân hàng và chút ít tiền chạy xuống lầu.

Vừa mới đi ra sảnh lớn, Lâm Cẩm Sắt liếc mắt một cái đã thấy Ngô Ưu đứng trước một chiếc Ferrari màu đỏ rực, kiểu tóc mới thay đổi là kiểu tóc lượn sóng hiện tại đang rất thịnh hành. Cô dựa lên đầu xe, khuôn mặt nhìn lên trên dáng vẻ chán chết, không biết rốt cuộc cô nàng đã đợi bao lâu rồi. Thời tiết lạnh như vậy thế mà cô nàng chỉ mặc một chiếc váy ngắn liền màu đơn bạc ôm sát, đi đôi giày cao gót hơn 10 phân khiến cho Lâm Cẩm Sắt vừa nhìn đã thấy lạnh tới mức kinh hồn bạt vía.

Ngô Ưu ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt đứng ở trên cầu thang dưới sảnh của “Thúy sắc dục lưu”, lại là vẻ mặt rung động nhìn mình, đôi môi đỏ mọng căng lên, cười lạnh nói, “Ngốc nghếch gì ở đó, không tiếp nhận được sao? Đôi mắt của cậu kia...chắc chắc, kính râm lớn thế kia...chẳng lẽ một mắt vì tôi qua đại chiến ba trăm hiệp cùng Đường đại thiếu gia?”

Lâm Cẩm Sắt lấy lại tinh thần, vừa đi vừa tức giận trợn mắt với Ngô Ưu: “Cậu nói bậy bạ gì đó?” gần đây cô rất nổi tiếng, cơ mà đều là những tin tức tiêu cực, đeo kính râm chỉ là hành động bắt mắt dĩ mà thôi. Thực ra cô không định ra ngoài, chỉ là gần đây cơ hội cô gặp mặt Ngô Ưu quả thực hơi ít, thế mà lại từ chối thì tiếc thật.

“Hừ.”

Không biết người này đang khó chịu gì nữa.

Lâm Cẩm Sắt không nói gì nhìn Ngô Ưu không thềm để ý tới mình, mở cửa xe, giày cao gót tinh tế tao nhã tiến vào trong Ferrari màu đỏ vô cùng nổi bật kia.

Quá kiêu ngạo ...

Ngô Ưu một bên nhún ga một bên không kiên nhẫn nhíu mày nhìn cô, “Đi nào, đi dạo phố.”

“...” Tuyệt vời, sáng sớm dùng Ferrari đi dạo phố, quả nhiên là phong cách Ngô Ưu.

× ×

Thành phố B thực sự là một đô thị phồn hoa, cho dù là sáng sớm, trên ngã tư đường vẫn có không ít người. Hoặc đi làm hoặc đi học, còn có cả công nhân dọn dẹp đường phố.

Một chiếc Ferrari màu đỏ sáng sớm ở trên ngã tư đường gào thét đi qua.

Chiếc xe đi qua đầu đều thu hút ánh nhìn ngoái lại của mọi người nhưng chỉ kịp nhìn thấy những lọn tóc xoăn như tảo biển ở trong gió dây dưa không rõ.

Ngô Ưu một đường bão táp, Lâm Cẩm Sắt ngồi trong xe chỉ cảm thấy trái tim cũng phải bay ra ngoài! Đang định ý kiến, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu cảm của Ngô Ưu, đành phải im lặng không lên tiếng ngồi yên, túm nhanh dây an toàn không dám cử động .

Ferrari rốt cục cũng chậm dần tốc độ trên một khu phố buôn bán nổi tiếng của thành phố B, sau đó tìm một nơi đỗ xe tùy tiện dừng lại.

Khi xe dừng lại Lâm Cẩm Sắt cuối cùng cũng cảm thấy chính mình đang được sống lại ...

Lòng bàn chân giống như đang giẫm lên một cục bông trôi nổi, cô chờ cho trái tim bớt đập mạnh, vừa nhấc mắt đã phát hiện Ngô Ưu đã sớm đi được một đoạn xa rồi, dáng người cao gầy đó chốc giằng không ít động vật giống đực hoặc là nhìn ngắm không chút kiêng nể hoặc là lén lút ngó nhìn nhưng đại tiểu thư ta đây

mặc kệ, dừng bước lại một chút, xoay người, hai tay chống nạnh trừng mắt lớn tiếng nói với Lâm Cẩm Sắt, “Lâm Cẩm Sắt, cậu còn chậm chạp cái gì, nhanh lên nào!”

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy vô lực.

Cô không biết Tiểu Ưu rốt cuộc muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải là đơn giản chỉ đi dạo phố.

Vội vàng như vậy, nhưng lại chọn thời gian sớm như thế...

Dạo phố gì chứ? Cửa hàng còn chưa mở cửa nữa mà.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn mở cửa xe đi về phía Ngô Ưu.

49. Chương 49: Khách Sạn-p.2

Đôi giày bó màu đen dẫm lên mặt đường, tiếng lộc cộc lộc cộc rõ ràng lưu loát.

Gió buổi sáng thật lạnh, Lâm Cẩm Sắt nắm chặt áo khoác, bước chân xuống dưới xe đuổi theo Ngô Ưu.

Bước đi của Ngô Ưu thật nhanh, nhưng nhìn không giống như đang đi dạo không mục đích, Lâm Cẩm Sắt đi theo phía sau cô, miệng khẽ nhếch lên nhưng không hề hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đã thấy toàn thân Ngô Ưu chợt dừng lại, suýt nữa làm cho cô đụng vào.

“Cẩm Sắt, lát nữa mặc kệ cậu nhìn thấy gì, cậu cũng phải biết rằng tớ là muốn tốt cho cậu.” Cô nói xong, nắm lấy tay Lâm Cẩm Sắt, đi với tốc độ nhanh hơn.

Lâm Cẩm Sắt bị cô kéo lảo đảo lảo đảo, chỉ biết cười khổ.

Thật là thẳng thắn nha...

Trước mắt rất nhanh xuất hiện một tòa nhà thật lớn.

Lâm Cẩm Sắt ngẩng đầu nhìn thấy là một khách sạn cao cấp. Nhưng tòa nhà này ở thành phố B đông đúc thì lại là một điều rất bình thường ...

Sự nghi hoặc trong lòng ngày càng lớn, lại có cảm giác lực đạo xiết lên tay mình ngày càng mạnh, cô bị đau nhúm mày: “Tiểu Ưu...”

“Lại đây... hừ, thật đúng lúc” Ngô Ưu như thể không nghe thấy giọng nói của cô, thấp giọng cười hừ hừ, “Cẩm Sắt, cậu nhìn cho rõ đi một người đàn ông như thế này đã tra tấn cậu bao nhiêu năm rồi?”

Trái tim lộp bộp một tiếng, Lâm Cẩm Sắt nhìn theo ánh mắt của Ngô Ưu, giật mình.

Cửa khách sạn mở ra, một đôi nam nữ từ bên trong đi ra tiến về phía các cô.

Nam tuấn lãng, nữ kiều mỹ.

Không nhìn rõ mặt, nhưng thân ảnh quen thuộc kia đủ để cô nhận ra đó là ai...

Hứa Thuyền.

Là Hứa Thuyền, sớm như vậy lại cùng một người phụ nữ từ trong khách sạn bước ra.

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy đầu ầm ầm một tiếng, miệng như bị ai đó tát ột cái làm sao cũng không thể nói ra tiếng.

Khoảng cách của họ ngày càng ngắn, Hứa Thuyền rốt cục cũng nhìn thấy cô.

Khuôn mặt anh trở nên tái nhợt, bước chân đột nhiên dừng lại. Đôi mắt từng sáng như ngọc lưu ly kia trong phút chốc hiện lên trăm ngàn loại cảm xúc, khiếp sợ có, kinh ngạc có, hiểu rõ cũng có, còn có cả sự mê man tuyệt vọng...

Lâm Cẩm Sắt giẫy khỏi tay Ngô Ưu, chậm rãi nhấc chân, tiến tới phía anh.

Từng bước từng bước giống như đang giẫm lên niềm tin từ trước tới nay của cô đặt vào anh.

Cô đứng yên trước mặt anh, yên lặng nhìn anh, chợt giơ tay lên hung hăng tặng cho Hứa Thuyền một cái tát!

Cô cười, cười đến vô cùng vui vẻ: “Tốt lắm, Hứa Thuyền, cuối cùng anh cũng giải thoát cho em.”

Nói xong, hai tay nắm chặt xoay người bước đi.

Một khắc khi cô quay đi, trước mắt hiện lên khuôn mặt người phụ nữ bên cạnh anh, khuôn mặt đó rất quen. Nhưng giờ phút này trái tim cô vô cùng nhức nhối, căn bản không thể suy nghĩ tới điểm này.

Cổ tay cô bị một lực đạo nắm chặt, phía sau là tiếng nói nôn nóng vội vàng của Hứa Thuyền: “Cẩm Sắt, em hãy nghe anh nói!”

Một khắc da thịt chạm vào nhau kia, chuyện cũ như một cơn lũ trào tới giống như muốn cuốn cả cô đi.

Anh từng nói sẽ cho cô sự ấm áp, sẽ đi mua giày cao gót cho cô

Anh từng nói, không thể từ bỏ, anh đến đây vì cô...

Cô hơi hốt hoảng nhìn đôi mắt đẹp nhỏ dài kia, người đàn ông từng ấm áp như vậy, yêu chiều cô như vậy, bây giờ lại khiến cô giật mình thiếu chút nữa không nhận ra anh là ai.

Dựa vào cái gì? Đúng vậy, cô dựa vào cái gì mà tức giận đây ?

Năm đó là cô có lỗi với anh, bây giờ anh có niềm vui mới , có được hạnh phúc ... đó không phải là điều cô muốn sao? Vậy bây giờ cô có lập trường gì, có tư cách gì mà đánh anh mắng anh!

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo hoảng hốt.

Cô ích kỷ quá... Rõ ràng đó không phải là thứ thuộc về cô, vì sao cô còn muốn nắm lấy?

Sai rồi . Sai rồi .

Giật mạnh bàn tay bị Hứa Thuyền nắm ra, cô bắt lấy tay Ngô Ưu, giống như nắm lấy một cây gỗ cứu mạng, hoảng hốt tránh né.

Khi Ngô ưu nhấn mạnh chân ga thoáng nhìn qua gương chiếu hậu.

Hứa Thuyền không hề đuổi theo.

Anh đứng ở rất xa, hai tay nắm chặt, đôi môi tái nhợt run run, khiến NGô Ưu không khỏi nhớ tới năm đó người thanh niên kia giống như một con thú bị bỏ rơi ngơ ngác đứng trong mưa.

Xuy!

Bỏ đi! Trí nhớ thật đáng ghét, Ngô Ưu cười lạnh một tiếng.

Nếu không phải tối qua cô phải đi tiếp khách đến quá muộn, cô phải đi lối tắt về nhà ...bằng không làm sao có thể thấy anh giống như uống rượu say bị một ả phụ nữ lôi kéo vào khách sạn...

Uống rượu thì sao?

Uống rượu thì có lý do để phản bội sao?

...như vậy cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn, sớm một chút nhận ra bộ mặt thật của Hứa Thuyền đối với Cẩm Sắt mà nói, đó không phải là chuyện xấu.

Nghĩ đến đây, cô vẽ mặt không đổi đem tầm mắt dời về phía Lâm Cẩm Sắt ngơ ngác ngồi bên cạnh, ánh mắt mềm đi một chút, mang theo sự thương tiếc.

Lâm Cẩm Sắt nhìn ra ngoài cửa sổ không nói một câu.

Sáng sớm kỳ thật có chút sương mù, chỉ là không dày lắm. bây giờ bị mặt trời đã lên chiếu vào chúng lập tức biến thành những giọt nước nhỏ đọng vào cửa kính xe.

Hồi lâu, cô cúi đầu ra tiếng: “Tiểu Ưu, cậu biết không? Cậu làm tớ cảm thấy khó chịu.” Ngữ khí bình thản của cô giống như chỉ đang kể lại một câu chuyện rất bình thường.

Ngô ưu bỗng nhiên không biết nói gì, mãi về sau mới lên tiếng, “Cầm Sắt, tớ nói rồi ... Tớ là muốn tốt cho cậu.”

Sau đó cô bắt đầu thấy Lâm Cầm Sắt khóc.

Giọt nước mắt rất lớn, trong suốt giống như viên trân châu.

Ngô ưu bối rối phanh xe lại, lúng túng giơ tay lên lau nước mắt cho cô, vừa lau vừa nói: “Xin lỗi tớ sai rồi, cậu đừng khóc nữa...đang yên lành sao cậu lại khóc... đừng khóc nữa nào, được rồi được rồi đều là lỗi của tớ”

Khi Lâm Cầm Sắt khóc không hề có tiếng gì cả, chỉ như người bị nghẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nước mắt không tiếng động rất nhanh chảy xuống.

Cô co cơ thể vào chiếc ghế phụ, nâng mắt nhìn ngô ưu, trong mắt toàn nước, khi mở miệng nói chuyện giọng nói rất kì lạ: “Anh ấy từng nói , anh ấy không quên được tớ... Anh ấy nói ... Làm sao có thể gạt tớ?”

Ngô Ưu chỉ cảm thấy lòng mềm như nước, lại có chút buồn đau, hơi hốt hoảng.

Cô bé này bây giờ giống như một đứa trẻ cố chấp tùy hứng.

Cô chậm rãi nâng tay lên, không tiếng động ôm chặt lấy Lâm Cầm Sắt đang khóc, cho đến cô ấy ở trong lòng cô khóc đến mệt mỏi, nặng nề ngủ đi.

Thật lâu sau, cô khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng rút một bàn tay trên người Lâm Cầm Sắt ra, lấy di động, bấm số điện thoại...

“Đường Lưu Nhan, là tôi, Ngô Ưu, Cầm Sắt bây giờ đang ở chỗ tôi... Ừm... Đang ngủ, anh tới đây đón cô ấy đi...”

50. Chương 50: Cứu Chuộc

Ngô Ưu tựa vào ghế điều khiển của xe thể thao Ferrari, châm một điếu thuốc lá.

Sương khói vất vút dâng lên.

Cô híp mắt, xuyên qua sương khói朦胧 nhìn theo chiếc xe màu đen của Đường Lưu Nhan mang cô gái mà cô yêu quý đi khỏi.

Thật sâu nhả ra một làn khói, cô nhớ tới trước đây vài ngày Đường Lưu Nhan phái người tới tìm gặp cô, nói là muốn cùng cô hợp tác làm một hợp đồng lớn ...mua bán cùng Đường Lưu Nhan chỉ cần cẩn thận một chút, cô gắng đừng để tên ma cà rồng đó lừa dối là được, cơ bản có thể coi đó cũng không phải là một ý kiến quá tồi. Vì thế cô không lo lắng lắm mà đồng ý.

Tối hôm qua hai bên đàm phán vấn đề lợi ích rất lâu, chính vì Đường Lưu Nhan “Thập phần nể tình” tự mình đến hiện trường đàm phán, nhưng hẳn lại là người “miệng thơn thớt, dạ ốt ngậm”, cho nên trận đàm phán ngặt nghèo mà buồn chán này làm cô thiếu chút nữa là mất hết cả tính nhẫn nại. May mắn thay Đường đại thiếu gia cũng không phải một ông chủ xảo quyết quá mức, đúng lúc cô đang tính đến chuyện nhượng bộ, lợi ích rất lớn đang bày ra trước mắt hẳn, hẳn chẳng có lí do nào mà từ chối. Cho nên chỉ thấy hẳn hơi lo lắng nhưng vẫn gật đầu đồng ý .

Thật sự là mệt muốn chết.

Trong lòng cô vốn vì việc này đã đau đầu lắm rồi nhưng không ngờ rằng việc còn làm cô buồn bực hơn vẫn đang chờ ở phía sau.

Buổi đàm phán chấm dứt đã là hơn 12 giờ đêm, cô lái xe hơn nửa giờ, đi qua đoạn đường nào đó, nhà cửa đã không còn sáng đèn, hơn nữa người ta nói khu vực đó vào tầm thời gian muộn như vậy rất hay xảy ra cướp bóc, cho nên mới qua 12h mà đường đã đóng kín.

Rơi vào đường cùng, Ngô Ưu một bên vừa xoay vô lăng, một bên lại chửi thề cho tới lúc gần về đến nhà.

Không ngờ khéo như vậy lại khiến cho cô xem được một màn thật đặc sắc...

Cô hừ lạnh ra tiếng, đưa tay ra ngoài, tần tảo đem điều thuốc sắp cháy hết quăng ra ngoài cửa sổ.

Nói thực ra, nhiều năm như vậy, cô là người ngoài cuộc đã sớm nhìn thấu trái tim của Cẩm Sắt.

Cô bé Lâm Cẩm Sắt này, cô ấy không hề yêu Hứa Thuyền, có lẽ từ đầu cho tới bây giờ vẫn không hề tồn tại cái gọi là tình yêu.

Chỉ là cô ấy không buông tay được.

...Nếu nói không bỏ xuống được, cho tới bây giờ cũng chỉ là cô ấy.

Chuyện năm đó đối với cô mà nói, đó dường như là một kiếp nạn có thể hủy diệt cô, làm cho cô ấy cả đời giãy dụa trong thế giới của chính mình mà không thể thoát ra. (cô là LCS nhé)

Cô giống như con tằm chỉ biết mua dây buộc mình, đem chính mình đặt vào vòng vây chặt chẽ không thể thoát ra được.

... cho nên mặc kệ thế nào, người đàn ông Hứa Thuyền này không thể lại xuất hiện trong thế giới của Cẩm Sắt!

Mím môi, sự lạnh lẽo hiện lên trong đôi mắt đẹp.

Nhấn mạnh chân ga, buổi sáng có một chiếc Ferrari màu lửa đỏ đẹp tuyệt ở trên ngã tư đường phóng đi, giống một ngọn lửa đẹp đến từ địa ngục.

Lâm Cẩm Sắt tỉnh lại trong ác mộng .

Nhưng mà vừa mở mắt ra vô luận thế nào cũng không thể nhớ xem mình đã mơ cái gì.

Những chuyện trong đầu cứ loạn hết cả lên, cô ngốc nghếch không biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ, không biết bây giờ bản thân mình đang ở đâu.

Cho nên khi Đường Lưu Nhan bưng một cái khay đi vào, nhìn thấy chính là Lâm Cẩm Sắt mờ mịt ngồi trên giường, sau khi nghe thấy tiếng động chậm rãi nâng mắt nhìn hần.

Vẻ mặt trống rỗng .

Không hề che giấu bất cứ điều gì.

Còn đôi mắt sưng to, lông mi cao đen lác lác hơi rũ xuống.

Hần nhìn không được mím cười một chút, rồi tiến vào, đem khay tùy tay đặt trên tủ đầu giường, vươn tay xoa nhẹ khuôn mặt ngốc nghếch của cô cười đến khuynh thành mị người.

Hần nói, “Mới thức dậy à, uống nước đi.”

Ngữ khí của hần rất nhẹ mang theo cả sự chiều chuộng.

Sau một lúc lâu Lâm Cẩm Sắt trừng mắt nhìn hần, nửa ngày sau mới có phản ứng.

Sau một hồi, chậm rãi hạ mi xuống, thấp giọng nói lời cảm ơn hai tay tiếp nhận cốc nước hần đưa tới.

Tuy rằng hành động của Đường Lưu Nhan khiến cô hơi nghi ngờ, nhưng người đàn ông này luôn luôn là như thế, mặc kệ cô có nghĩ kĩ thế nào cũng vẫn không thể hiểu nổi.

Đơn giản nhất là không cần phí tâm tư để suy nghĩ nữa .

Nước thật mặn, Lâm Cẩm Sắt nhấp một ngụm không khỏi nhíu mày.

Chỉ nghe thấy tiếng cười khê của Đường Lưu Nhan, “Là nước muối, bổ sung một chút nước hôm nay em làm lụt lội.”

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy lớp da mặt dày của cô như gặp phải khắc tinh, co rút, vẫn là không có cách nào ngăn cho nó không đỏ lên.

Cô ho nhẹ một tiếng, hỏi, “Tại sao tôi lại ở đây?”

Để tránh cho việc càng ồn ào càng phiền toái, một lúc trước đó, hần không phải đã đồng ý cho cô trở về hoa viên Biển Xanh sao?

Còn nữa, cô rõ ràng đang ở chỗ Tiểu Ưu mà .

Đầu mày nhú chặt, Tiểu Ưu khi nào thì lại thông đồng cùng Đường đại thiếu gia, tại sao cô một chút cũng không biết gì?

Đường Lưu Nhan ngồi ở đầu giường, một tay chống lên giường, cách cô khá gần. Hần nhìn cô, cười nhẹ, ý cười rõ ràng: “Đây là nhà em, em lại nói, tại sao em lại ở đây?” Ánh mắt hần lúc này sâu không lường được, thâm u như bóng đêm, tựa hồ có ý không để cho người ta phát hiện ra bất cứ điều gì.

Nụ cười như vậy thật là...

Đáng sợ.

Lâm Cẩm Sắt ngửa đầu đem ly nước muối uống một hơi cạn sạch, tiếp tục vờ như không có chuyện gì, “À, thế sao.”

Nụ cười của Đường công tử càng thêm rung động lòng người .

Trầm mặc một lúc, Đường Lưu Nhan mới mở miệng nói, “Lâm Cẩm Sắt, người phụ nữ có thể khiến tôi để ý như vậy, em chính là người đầu tiên.”

Những lời này giống như bỏ lại một trái bom nguyên tử trên mặt biển tĩnh lặng, gây nên một tiếng nổ kinh hãi.

Lâm Cẩm Sắt rõ ràng đã bị làm cho sợ hãi, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người vừa nói.

Hần vẫn là đáng vẻ vân đạm phong khinh đó, giống nhau lời hần nói là sự thuận lý thành chương đương nhiên phải có. Hần chỉ nhẹ nhàng cong khóe môi, khuôn mặt lộ ra một loại khí chất mị hoặc.

Lâm Cẩm Sắt sợ run thật lâu, mới ha ha nở nụ cười, là tiếng cười dồn dập phát ra từ trong cổ họng, sau đó cúi đầu, nắm tay thành quyền, móng tay thật sâu đâm vào da thịt, khuôn mặt cô hơi hơi tái đi, cơ thể khẽ run giống lá cây lung lay trong gió.

“Đường Lưu Nhan, tôi có thể tin tưởng ngài được không?” Khi cô không nói gì trong mắt như có một tầng sương mù, nhưng khi vừa mở miệng trong đôi đồng tử đó lại hiện lên một tia sáng lợi hại.

Đường Lưu Nhan im lặng thật lâu, trong đôi mắt phẳng phất có sự u lạnh, nhưng lại ẩn ẩn như có ánh sáng.

Hần ừ nhẹ một tiếng, dừng một chút, nói, “Ừ.”

Lâm Cẩm Sắt đặt cốc nước vào trong khay, tiến lại gần hần một chút, vẫn là trừng mắt với hần như vậy, giống nhau cố gắng muốn nhìn thấu hần. Thật lâu sau, cô buông tha nhắm mắt lại, nâng mặt hần lên rồi đem dầu son in lên đó.

Đường Lưu Nhan dường như khê giật mình, nhưng phản ứng vẫn cực nhanh đáp lại, đoạt lấy quyền chủ động.

Mi mắt dùng sức nhắm lại, hần khê nở nụ cười, ý cười ở bên môi giống như bông tuyết rơi vào trong hồ mùa đông, rất lạnh.

Đáng tiếc Lâm Cẩm Sắt vẫn chưa thấy, cô chỉ chuyên tâm toàn tâm toàn ý mà hôn hần.

Gần như đã tuyệt vọng .

...cô chỉ muốn cứu chuộc được phần nào cuộc đời mình.

51. Chương 51: Chìm Đắm

Một lúc rất lâu sau nụ hôn mới chấm dứt. Lâm Cẩm Sát thở dốc rút khỏi. Khuôn mặt đỏ ửng như sắp xuất huyết.

Gió lạnh ngoài cửa sổ làm rèm cửa tung bay lên, có thể nhìn thấy bầu trời màu xanh lam bên ngoài.

Bàn tay Đường Lưu Nhan vẫn cố định trên vòng eo của cô, dùng lực đạo như muốn cắt đứt cô.

Cô cố sức giãy ra, bàn tay kia vẫn cứng rắn như bàn thạch không hề nhúc nhích, ngược lại ngón tay thon dài tà ác kia bắt đầu di chuyển từng chút một.

Đầu ngón tay lạnh lẽo kia giống như một con rắn, đùa giỡn men theo quần áo của cô trơn trượt mà tiến vào, da thịt bị xúc cảm lạnh lẽo kia xâm nhập khiến Lâm Cẩm Sát nhịn không được mà run run một chút.

Cô chặn bàn tay tà ác của hắn lại, nhìn thẳng vào mắt hắn thấp giọng nói: “Đừng.”

Rốt cục hắn vẫn buông cô ra, Lâm Cẩm Sát vội vàng lùi lại phía sau giường tạo ra khoảng cách giữa hai người. Chân quỳ hơi có chút tê dại, trái tim đập cũng nhanh hơn vài nhịp.

Đường Lưu Nhan đứng lên, nhìn cô, dường như không có việc gì xảy ra nói: “Chắc, thiếu chút nữa không nhịn được.”

Lâm Cẩm Sát khé miệng co rút, ngẩng đầu định nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy trong đồng tử có hắn có sự thay đổi, một chút ý cười thần nhiên khuếch tán cô bỗng thấy trong lòng ấm áp.

Cô cảm thấy hai tai cũng nóng rực lên.

Tức giận trừng hắn một cái, cô thay đổi ánh mắt, đeo dép xuống giường.

“Không ngủ thêm chút nữa sao?”

“Không, đói bụng.”

Đường Lưu Nhan cười khê một tiếng, “Đúng giờ thật, đến giờ ăn trưa rồi.” Nói xong, hắn tới áp sát cô, hơi thở lạnh lẽo vướng vít trên khuôn mặt cô, trong chớp mắt cô đã bị ôm lấy.

Cô a một tiếng bắt đầu đâm lung tung: “Đường Lưu Nhan, ngài làm gì đó?”

Đường Lưu Nhan không thêm để ý tới chút sức lực bé nhỏ của cô, ôm cô đi ra khỏi cửa phòng ngủ, vừa đi vừa chậm rãi nói: “Tôi thấy em xuống giường đứng không vững, chắc là đầu gối đã tê rần rồi...” lại nói tiếp, “Quá coi nhẹ rồi, xem ra tôi phải vỗ béo em như heo con mới được.”

Lâm Cẩm Sát không nói một câu, chỉ là dừng lại, sau đó lặng lẽ nâng cánh tay gầy mảnh lên quần lên cổ hắn.

Cô không phải Superwoman cô chỉ là một người phụ nữ rất bình thường mà thôi.

Chiếc ô tô màu đen sang trọng dừng lại trước một quán hàng nhỏ ven đường.

Mặt tiền của quán rất hẹp, ngay cả bảng hiệu cũng không có, nhưng đi từ bên ngoài vào có thể thấy được cách bài trí bên trong rất sáng sủa sạch sẽ.

Đường Lưu Nhan mở cửa xe đi ra trước, sau đó vòng qua đầu xe đến cửa bên kia, vừa kéo mở cửa xe vừa cười, “Thì ra em thích ăn ở những quán nhỏ lẻ đường.”

Lâm Cẩm Sát đầu đầy hắc tuyến từ trong xe chui ra, miễn cưỡng cong cong khé miệng nói: “Thật sự những quán nhỏ bên đường như vậy Đường công tử còn chưa thấy qua.” Quả nhiên là đại thiếu gia nhà, tuy rằng nói quán hàng này không phải quá lớn, nhưng cũng không đến mức là “quán nhỏ lẻ đường” trong miệng hắn đâu...

Đường Lưu Nhan trầm ngâm, “Sau này tôi cùng em ra ngoài ăn nhiều hơn một chút chẳng phải đã là có thấy rồi sao.”

Bước chân Lâm Cẩm Sắt dừng lại một chút, nhưng rất nhanh ại vờ như không nghe thấy gì cất bước tiến vào trong quán.

Vẫn rất không quen khi nghe những lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng hắn.

Trong lòng sâu kín thở dài, cô trưng ra khuôn mặt tươi cười, khẽ gọi với vào trong quán: “Cô ơi, cháu đến rồi.”

Tiếng nói của cô vừa dứt, chợt nghe thấy một tiếng nói cao vút cất ra từ phía nhà bếp bên sườn quán: “Cẩm Sắt đến rồi sao...” người chưa tới tiếng đã tới trước, một phụ nữ (bà chủ này đã có chồng nhé) xấp xỉ 40 tuổi rất nhanh rời khỏi phòng bếp, tóc búi cao, khuôn mặt không trắng trẻo nhưng nụ cười lại rất cởi mở, “Mấy ngày nay không thấy cháu, là bận quá sao ... cháu gầy quá này, đứa trẻ này, làm việc cũng phải chăm sóc thân thể chứ!” Nữ phụ kia đến gần gần nhìn qua Đường Lưu Nhan một cái, không nói gì chỉ là hiểu ý cười cười, sau đó cầm tay Lâm Cẩm Sắt không ngừng thì thầm gì đó.

Mới từ trong phòng bếp đi ra, tay của bà chủ đó dính khá nhiều dầu mỡ, nhưng Lâm Cẩm Sắt không có nửa phần không kiên nhẫn hay chán ghét, cười tủm tỉm mặc kệ bà mắng cô giống như mắng một đứa trẻ.

Đường Lưu Nhan dừng xe xong, đi vào vừa vặn thấy một màn như vậy, cười hừ hừ một tiếng

Tại sao hắn không biết rằng cô nàng này còn có một khuôn mặt thiện lương như vậy?

Đường như cảm nhận được ánh mắt hứng thú của hắn, Lâm Cẩm Sắt dành thời gian quay đầu trừng mắt với hắn một cái.

Bà chủ lại quay vào bếp một lần nữa, hai người rửa tay tìm được chỗ ngồi ngồi xong xuôi Lâm Cẩm Sắt uống một trà mà bà pha cho riêng cô, trở về chỗ cũ một hồi lâu mới nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bà chủ quán này là người tốt, không có bà có lẽ tôi đã chết đói từ lâu rồi.”

Sao? Có chuyện này?

Đường Lưu Nhan hơi kinh ngạc nâng mắt nhìn cô, chỉ thấy cô buông mắt xuống, lông mi dường như theo bản năng khẽ run, sau đó khóe mắt nâng lên nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi kéo ra một hương vị nhợt nhạt, “Ngài cho là một sinh viên chỉ có tấm bằng tài chính chính quy mà có thể sống yên ổn trong ngành luật ở thành phố B này sao?” Tiếng nói rất nhỏ vì rất ít khi nói cho người khác nghe về quá khứ của chính mình, cho nên giờ phút này cô có cảm giác không được tự nhiên, “Không quan hệ, không có sự sắp xếp từ trước, khi đó tôi đã phải bôn ba khắp các sở luật sư của thành phố B, nhưng không một nơi nào muốn thuê tôi cả...không biết nấu ăn, tiền cũng tiêu hết rất nhanh” nói xong cô cười nâng mắt nhìn hắn, “Nói không chừng, đầu năm nay còn có người thiếu chút nữa bị đói chết đầu đường ...”

Đường Lưu Nhan hơi suy nghĩ một chút, nói “Cho nên...”

“Tóm lại không có bà chủ quán này, vốn sẽ không có Lâm Cẩm Sắt hôm nay.” Không muốn nói nhiều quá, cô băng quơ nói qua về đoạn quá khứ kia, lại cười tiếp “Chuyện này nhất định ngài không biết.” Cô từng giữ đoạn quá khứ này rất kĩ, chưa bao giờ nói với bất cứ một ai, cho nên mặc kệ Đường đại thiếu gia hắn có làm thế nào nhưng chắc chắn sẽ không thể nào điều tra ra.

Đường Lưu Nhan thật lâu không nói gì, hắn dấu bộ mặt ma quỷ bên trong, nhìn không rõ được thần sắc hắn lúc này.

Một lát sau, bà chủ quán bưng một nồi lẩu cay đi ra, Lâm Cẩm Sắt hoan hô một tiếng cực kì vui sướng, cùng bà chủ nói vài câu, nếu không phải ngoài cửa có người gọi bà đi lấy nguyên liệu mới, sợ là hai người còn phải nói chuyện rất lâu nữa .

Thần thái tự nhiên của cô lại mang theo một chút yếu ớt của con gái.

Đường Lưu Nhan nhìn gần như mê muội.

Chỉ thấy Lâm Cẩm Sắt quay đầu nhìn hắn, giơ giơ chiếc đũa trong tay về phía hắn, nói, “Ném thử đi, ăn ngon lắm.”

Hắn phục hồi tinh thần lại, mỉm cười, cũng học theo cô cầm chiếc đĩa trực tiếp chọc vào trong nồi.

Lâm Cẩm Sắt sợ lạnh cho nên có một loại cảm giác yêu thích rất cố chấp với những nồi lẩu nghi ngút khói. Một nồi lẩu lớn như vậy ngay cả văng dầu cũng màu đỏ khiến cho da đầu người ta khẽ run lên, nhưng có lại có thể ăn nhiều đến như thế thiếu chút nữa còn không thèm để ý tới Đường Lưu Nhan.

Đường Lưu Nhan ngược lại không hề giận ...nếu bình thường bị coi thường như vậy tất nhiên sẽ không vui... hắn ăn không nhiều lắm, sau cùng, cũng chỉ là chậm rãi cốc trà đường như đã lạnh lẽo từ lâu kia.

Hai người vẫn cứ im lặng như vậy .

Qua sau một lúc lâu, dường như nhớ ra điều gì đó, Lâm Cẩm Sắt dừng một chút giọng lên chiếc đĩa, ngừng đầu nói: “Đúng rồi, còn có một việc, chắc hẳn ngài cũng không biết ” cô cách hắn một lớp khói của nồi lẩu híp mắt, cong môi cười, thần thái vui vẻ nhiệt huyết tràn đầy, “Đây là lần đầu tiên tôi đến đây cùng người khác.” Ngay cả bạn thân như Ngô Ưu cũng chưa từng.

Đúng vậy, cô dường như đang bị đắm chìm trong thế giới đó, cô muốn tin tưởng hắn.

... có lẽ, hắn là người cô có thể tin tưởng.

Bà chủ quán đến lúc đã quay lại, vui vẻ xách theo một chút hải sản tươi sống. Vừa tiến vào liền đón lấy Lâm Cẩm Sắt: “Cẩm Sắt lại đây, nhìn cô mang cái gì về ...vận khí của cháu thật là tốt nha, biết ngay mà...theo cô đến phòng bếp nào, chọn thứ ngon một chút cho cháu và bạn cháu ăn nhé...”

Lâm Cẩm Sắt lên tiếng, nói với Đường Lưu Nhan vài câu, sau đó rất hứng thú cùng bà chủ quán bước vào bếp.

Chỉ còn một mình Đường Lưu Nhan ngồi ở đó.

Hắn ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi vàng nhạt tay áo cũng tùy tiện xắn lên nhưng vẫn có vẻ không phù hợp với quán ăn nhỏ này.

Trà đã lạnh ngắt.

Hắn buông chén, nhìn về phía thân ảnh của Lâm Cẩm Sắt biến mất, đồng tử thâm u suy nghĩ miên man.

52. Chương 52: Thỏa Hiệp

Bầu trời mùa thu rất xanh mà cũng rất cao.

Vạn dặm không mây, gió lạnh hiu hiu thổi.

Lâm Cẩm Sắt ngồi trong chiếc xe ô tô sang trọng màu đen, nhìn quang cảnh bên ngoài xuyên qua một lớp kính thủy tinh.

Cảnh sắc hai bên ngã tư đường rất bình thường cũng rất quen thuộc, bởi vì đây là con đường Lâm Cẩm Sắt mỗi ngày đi làm đều đi qua.

Cách đây cũng không lâu lắm thế mà đã có chút giật mình xa lạ .

Khẽ thở dài một cái, cô thật mạnh nhắm mắt lại, đôi môi không biết đã bị cắn trắng bệch từ lúc nào.

Vẫn là không cam lòng.

Còn có bất lực.

Cuộc sống sẽ là như thế, đi nhằm một bước, mỗi bước đi sau này sẽ không thể đúng được.

Bởi vì không nắm chắc giới hạn cho nên chính bản thân mình đã làm lãng phí nỗ lực bao năm.

Cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, Lâm Cẩm Sắt mím môi trầm tư.

Mấy ngày nay, cô vẫn luôn trốn tránh, không muốn nghĩ tới cũng không dám đối mặt với sự thất bại trong phiên tòa hôm đó.

Thất bại lần này làm mất đi gần như là tất cả những gì cô đang có, hơn nữa lại chặt đứt ý nghĩ muốn quay lại ngày xưa của cô.

... Rốt cuộc ai đã thao túng sau lưng?

Cô không tin ông già La Thành này có thể nghĩ ra cách như vậy để hãm hại cô, chỉ bằng hấn mà có thể đem những lời không cần trọng của cô phơi bày ra sao?... hơn nữa, vì sao hấn lại muốn làm cô thân bại danh liệt? Hung thủ giết con hấn không phải cô, cô bắt quả chỉ là một luật sư biện hộ được cố chủ thuê mà thôi.

Nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.

Có một ý niệm trong đầu ần ần chợt lóe lên, cô liều mạng muốn tóm lấy, nhưng trong đầu lại vô cùng đau đớn, giống như từ trong tiềm thức có một sức mạnh nào đó ngăn trở sự tiếp tục tự hỏi của cô.

Đúng lúc cô vô cùng đau đầu, Đường Lưu Nhan thả chân ga, xoay qua hỏi cô, “Làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Cô ừ một tiếng, gật đầu, thành thật nói, “Đau đầu vô cùng.”

Hàng mi tú lệ của cô nhú lại, ánh mắt dợn sóng như muốn ép ra nước, nhưng lại hiện lên một thứ điềm đạm rất đáng yêu.

Đường Lưu Nhan nhìn cô, nhìn không được vươn tay đặt khê lên trán cô.

Tay hấn vô cùng lạnh lẽo, giống như muốn đông lại, nhiệt độ có thể khiến người ta đông cứng đó làm cho Lâm Cẩm Sát không khỏi né tránh khỏi bàn tay đó.

Làm như vậy sau đó lại có chút hối hận, cô hơi cắn môi, vô thức nói, “Tôi không cố ý đâu ... Chỉ là cảm thấy lạnh... Tôi không sao ...” Đầu óc rối loạn, lời nói cũng trở nên ngắt quãng.

Đường Lưu Nhan ngược lại không hề bực tức, cười cười, nói, “Không sao, chúng ta về nhà nào.”

“Ừ.”

Từ hôm đó trở đi Lâm Cẩm Sát rất ngoan, rất nhiều lúc đối với yêu cầu của Đường Lưu Nhan, chỉ cần không quá đáng, cô đều nghe theo.

Đường Lưu Nhan bắt đầu mang cô vào những bước tiệc, bắt đầu chân chính mang cô tham gia vào cuộc sống của hấn. Khi đối mặt với mọi người, cô chỉ là mềm mại mỉm cười, nụ cười đã mất đi vài phần cường thế và lợi hại trước kia.

Mọi người đều nói, bạn gái mới của Nhan công tử giống như một chú mèo Ba Tư quyến rũ lại hiền lành.

Hệt như mong muốn của Đường Lưu Nhan.

... Cô thật sự giống như một con mèo.

Có những khi trong lòng cô bối rối mà thấp thỏm lo âu, loại này cảm giác dựa dẫm vào người khác này khiến cô cảm thấy không ổn và có chút xấu hổ...điều này làm cô nhớ tới mẹ mình, khi còn sống như một bông hồng trong tủ kính ...như sự thật chính là như vậy, cô không ra ngoài làm việc, trên lý lịch đã có một vết nhơ, trừ luật sư ra cô chưa bao giờ thử qua một công việc nào cả, số tiền cô dùng trong cuộc sống rất lớn, thế mà số tiền trong tài khoản của cô lúc này hầu như đã dùng để trả lương cho những đồng nghiệp ở sở luật sư trước đây rồi...

Đương nhiên cô cũng có sự hỗ trợ của bạn thân – Ngô Ưu. Nhưng... Cô quý trọng tình bạn với Ngô Ưu như vậy, đó là thứ duy nhất cô không muốn bị vấy bẩn bởi tiền bạc và lợi ích thế tục.

...trừ Đường Lưu Nhan, cô còn có ai?

Hấn rất bá đạo, hấn có quyền thế, đồng thời hấn cũng rất quan tâm cô ...có lẽ hấn không hề yêu cô, nhưng chỉ cần sự quan tâm của hấn cũng đã đủ rồi.

Còn yêu cầu gì cao hơn nữa? Thì ra đây chính là chiếc áo khoác hoa lệ che dấu đi sự giao dịch bẩn thỉu.

Những ý nghĩ tiêu cực trong đầu vẫn chặt chẽ buộc cô vào, cứ như vậy, trong nửa tháng ngắn ngủi tâm tình của Lâm Cẩm Sát cứ như một bà cụ vậy.

Cho đến một ngày khi cô nhận được một cuộc điện thoại...

53. Chương 53: Làm Chính Em Là Tốt Rồi

Thời tiết hôm nay rất tốt, Lâm Cẩm Sát thức dậy rất sớm.

Gần đây cô đang rất cố gắng rèn luyện tay nghề nấu nướng của mình.

Tuy rằng vẫn không được quen cho lắm, nhưng dựa vào đầu óc thông minh của cô cùng mạng Internet vạn năng, ít nhất món ăn sáng cô làm nhìn qua sẽ không khiến người ta ngán ngẩm.

Thành quả lớn nhất là cô có thể làm trứng ốp lếp ngon hơn mà cũng không hề bị cháy nữa.

Mấy ngày nay, cô dường như rất rảnh rỗi, ban ngày ở trong căn hộ Đường Lưu Nhan mua cho cô đọc sách, lên mạng, xem tivi, buổi tối thì đi theo phía sau Đường Lưu Nhan tham gia xã giao... thì ra nam nhân vật chính trong tiểu thuyết nháy mắt một cái dặm chân một cái quyền thế lập tức đầy tay hoàn toàn là gạt người. Không có mạng Internet lớn mạnh, không có chỗ dựa vững chắc, không có bộ mặt có thể thay đổi cảm xúc bất cứ khi nào, Đường Lưu Nhan hẳn muốn sống yên trong lương đạo hắc bạch, có lẽ chỉ khiến thiên hạ chê cười.

Lâm Cẩm Sát đôi khi cũng cảm thấy kì lạ, Đường công tử này bình thường vô cùng bận rộn, trên mặt bàn phải lãnh đạo cơ nghiệp lớn như vậy, dưới mặt bàn lại có nhiều mối quan hệ phải khai thông như thế, vậy làm sao còn có nhiều thời gian để cùng một tiểu nhân vật không quan trọng gì như cô chơi trò chơi mập mờ này?

Trong chốc lát, vậy mà đã nửa tháng trôi qua, không lâu sau, khi cô cảm thấy giật mình thì như đã qua nửa đời người.

Mới có 26 tuổi đời mà tâm trạng thì như đã 62 tuổi vậy...

Cô khẽ thở dài một hơi, tiếp tục cúi đầu đánh trứng gà trong bát thủy tinh, bữa sáng hôm nay cô định làm hai phần bánh ngọt.

Một đôi bàn tay thon dài dùng lực từ phía sau gắt gao ôm lấy cô, bên tai là tiếng nói vô cùng mờ ám: “Sớm vậy, vừa tỉnh dậy đã không thấy em đâu.” Đường Lưu Nhan dựa đầu vào vai cô, trong ngữ điệu hoa lệ tao nhã kia có một chút yêu mị hỗn loạn và còn có... làm nũng.

Lâm Cẩm Sát khẽ di chuyển bả vai, thật không thích được với sự ôn tồn của hắn, một lát sau mới mở miệng nói, “Chờ một lát nữa bữa sáng sắp được rồi.”

Ngón tay đặt trên thắt lưng cô khẽ giật, Đường Lưu Nhan nâng một bàn tay lên, sau đó nâng cằm cô lên buộc cô đối diện với hắn, nặng nề cười nói: “Bữa sáng ... hừ, móng vuốt của con mèo nhỏ tại sao lại dùng vào những việc này?” Đồng tử hắn trong suốt mà u tối, ẩn chứa ngàn vạn loại cảm xúc. Giống như người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu, nhưng lại khiến người đó tin chắc những gì mình đã nhìn qua chỉ là giả dối.

Lâm Cẩm Sát khép hờ mi mắt, nhin xuống cảm giác nhục nhã tưởng như không kiềm chế được trong lòng, khi nở nụ cười lại trở thành vô cùng quyến rũ mị hoặc, “Chẳng lẽ Nhan công tử không thích...”

Nói chưa dứt lời, hơi thở nóng rực đã phủ trên mặt, ngay giây tiếp theo, đôi môi đã bị hơi thở đó chặn lấy.

Đường Lưu Nhan hôn rất mạnh, không mang theo một tia thương tiếc.

Đầu lưỡi bá đạo của hắn tùy ý mở hàm răng của cô ra, hung ác tiến vào trong, sau đó hung hăng cắn đầu lưỡi cô, giống như một con dã thú đã lâu không kiếm được mồi ... tức giận!

Đúng vậy, Lâm Cẩm Sắt rõ ràng có thể cảm nhận được sự tức giận kịch liệt của hắn, còn hắn lúc này đang đem loại cảm xúc mãnh liệt không thể lí giải này của hắn phát tiết lên cô! Không hề có dấu hiệu báo trước.

Lâm Cẩm Sắt không có cách nào ngăn cản sự sợ hãi trong lòng. Cô cảm thấy khủng bố, rõ ràng một khắc trước vẫn là ôn tồn chậm rãi như vậy, giây tiếp theo đã trở nên như thế ... rốt cuộc Đường Lưu Nhan hắn bây giờ đang suy nghĩ cái gì? Nói trở mặt là trở mặt ngay lập tức, tâm tư kì quái, quả nhiên là một tên ma quỷ ...cô thừa nhận là cô sợ hãi, sợ đến mức quên cả hô hấp, chỉ có thể không ngừng giãy dụa đập mạnh vào lưng hắn, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt kinh hoàng bất lực, giống như một con thú nhỏ sắp chết.

“Đường Lưu Nhan... Ngài đừng như vậy...”

Cố gắng dùng lực đẩy hắn ra rồi cho hắn một cái tát, Lâm Cẩm Sắt thấp giọng thỉnh cầu, đầu lưỡi rất đau, cô tưởng như mình sẽ khóc, sẽ phát tiết nỗi sợ hãi đó ra ngoài.

Rốt cục, Đường Lưu Nhan cũng buông cô ra.

Mất đi sự chống đỡ, cô vô lực mềm nhũn ngã xuống đất.

Thân thể cô run rẩy nâng mắt nhìn lên người đàn ông đứng đó, chặt vật như vậy, nhưng trong ánh mắt có cả đề phòng cảnh giác còn có cả sự sợ hãi.

“Lâm Cẩm Sắt, bảo mẫu tôi có rất nhiều, không cần em phải tham gia vào.”

Đường Lưu Nhan nhìn cô, từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt có một sự chán nản không dễ nhìn thấy, giọng nói hắn miễn cưỡng , lạnh lùng , lại ngọt ngào như ma mị, “Mèo con của tôi, móng vuốt của em khiến trò chơi rất vui. Cho nên, làm chính em là được rồi.” Tiếng nói vừa dứt, hắn giống như tự giấu cười khê, nâng bước rời đi.

Bước đi xa dần, Lâm Cẩm Sắt có chút giật mình.

Rất lâu sau đó...

Môi cô bị cắn trắng bệch. Câu cuối cùng của hắn ý tứ là...

Còn chưa kịp cho cô suy nghĩ cẩn thận, di động đặt ở phòng bếp đột nhiên đổ chuông, Lâm Cẩm Sắt đứng lên, sửa sang lại tâm trạng của mình, vừa nhìn qua là một số điện thoại lạ.

Không nghĩ nhiều, cô nhấn nút đồng ý nghe, “Xin chào, tôi là Lâm Cẩm Sắt.” Tốt lắm, giọng nói cô nghe cũng khá bình thường.

Đầu điện thoại bên kia im lặng rất lâu, cho đến khi Lâm Cẩm Sắt nhầm chán nghĩ là điện thoại quấy rối muốn cúp máy, trong ống nghe lại truyền đến một tiếng khóc: “Lâm Cẩm Sắt...”

Tiếng nói kia có vẻ quen thuộc rất mềm mại đáng yêu nhưng rất... điệu đà.

Cô sững sốt cũng thật lâu, suy nghĩ rất lâu cũng không đoán ra được giọng nói này là của ai, lúc này cô mới chần chờ mở miệng nói, “Ngại quá, xin hỏi chị là?”

Đối phương đại khái không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, tiếng khóc dừng một chút, sau đó ngừng hẳn “Tớ là Tô Kính này, Lâm Cẩm Sắt cậu không nhớ tớ sao?” Giọng nói âm mũi ở chữ cuối cùng hơi cao, Lâm Cẩm Sắt có chút không thích ứng được.

Cô miễn cưỡng cười đáp lại: “Cậu đang khóc à? Nhất thời không nhận ra... Xin hỏi có chuyện gì không?” Cô trong lòng thâm nghĩ có lẽ có liên quan đến Đường thiếu gia rồi...

Cô vừa mới nhớ ra ngày Thất Tịch lễ tình nhân đó, Đường đại công tử hắn ôm này tiểu mỹ nhân này đường hoàng vào khách sạn đó mà.

Hiện tại không biết thế nào , hay là Tô Kính này còn tưởng rằng cô muốn chiếm đoạt người đàn ông của cô ta?

Quả nhiên...

“Cắm sắt, cậu và Nhan có vẻ thân quen, cậu nói xem vì sao anh ấy gần đây không hề đến tìm tớ?”

54. Chương 54: Miêu Tả Sinh Động

Lâm Cẩm Sắt cảm di động tựa vào bệ bếp bên cạnh, sững sốt một chút, môi cong lên, không tiếng động nở nụ cười. Sự chật vật lo lắng lúc trước giờ khắc này dường như tan thành mây khói.

Người phụ nữ tên Tô Kính này, lấy lòng cô .

Cái gì mà “Cậu và Nhan có vẻ thân thiết”, cái gì gọi là “cậu nói xem vì sao gần đây anh ấy không tới tìm tớ?” ...buồn cười.

Chỉ cần có một mối liên quan nhỏ với Đường Lưu Nhan đều biết bạn gái mới gần đây của đại thiếu gia hần tên là “Lâm Cẩm Sắt”, quang minh chính đại, “có vẻ thân thiết” gì chứ! Tìm tình địch giải bày nỗi buồn, người này rốt cuộc là gốc hay tâm cơ quá thâm sâu?

Có lẽ là dạng người sau.

Dù sao, ” cậu nói xem vì sao gần đây anh ấy không tới tìm tớ?” Những lời này nghe cứ không được tự nhiên thế nào ấy. Rõ ràng chính là đến để khởi binh hỏi tội, lại muốn dùng tư thái ủy khuất hèn mọn như thế để đối phó cô ... nếu đặt trên người một phụ nữ bình thường, nói không chừng đã cùng cô ta tâm sự rồi đó.

Nhưng cô là ai chứ? Cô là Lâm Cẩm Sắt! Luận tâm cơ, luận tài ăn nói, Tô kính kia không phải đối thủ của cô.

Vì thế Lâm Cẩm Sắt cười đến lạnh lùng, giọng nói mỉa mai ôn hòa vô tội, “vậy sao? Nhưng đây là việc riêng của Nhan công tử, tôi không can thiệp, cho nên cũng không rõ lắm.”

Đầu dây bên kia nóng nảy, “cậu làm sao có thể không biết? Cậu làm sao có thể không biết? !”

Ngữ khí này...

Nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn rồi hay là công phu quá kém.

Lâm Cẩm Sắt khẽ cười nói, “Vậy Tô tiểu thư nói xem, vì sao tôi lại phải biết cơ chứ?” Lời cô nói không hề nhẹ nhàng, chỉ là sự hoảng loạn khi nảy trong lòng cô không có chỗ nào phát ra. Vận khí của Tô Kính này cũng thật xấu quá, khi nào thì không đến, chọn thời gian chính xác như vậy lại đụng phải cô . Như vậy cũng tốt, vừa vặn có thể làm nơi trú ẩn của cô, tốt lắm.

“Cô! Lâm Cẩm Sắt, trước kia cô và tôi cũng từng là bạn cùng phòng, cô nói như muốn xé mặt tôi thế sao?”

“Vậy khuôn mặt chắc là đau lắm.” Lâm Cẩm Sắt đơn giản vừa trả lời vừa đi đến phòng khách, ngồi vào ghế sofa mềm mại. Bạn cùng phòng? Cô ngay cả người thân còn ruồng bỏ, một cô bạn cùng phòng bốn năm nay cả nói chuyện cũng không được vài câu có ân tình quái gì chứ?

Đầu kia nghe thấy cô nói vậy dường như cũng phải bùng nổ , rốt cục cũng vỡ ra: “Lâm Cẩm Sắt, cô dựa vào cái gì mà kiêu ngạo chứ... tôi thật không ngờ, trong trường học cô lợi hại mạnh mẽ như thế, vậy mà lại phải sống dựa vào đàn ông, nói ra sự thật này thật khiến người đời chê cười, hừ!”

“Đúng đó.” Bình tĩnh cười cười, đối với việc đó cô đã miễn dịch rồi, cô đã nói chỉ có cô mới có quyền khinh thường bản thân cô, còn lâu mới tới lượt Tô Kính.

Dừng một chút, cô nói tiếp, “Lợi hại, mạnh mẽ? Không ngờ tôi còn được Tô Kính tiểu thư đánh giá cao như vậy, chẳng lẽ Tô tiểu thư ngày trước rất hâm mộ tôi sao?” Cô rất ít khi nói chuyện khắc nghiệt như thế, cũng không biết tại sao , đối với này người tên Tô Kính này cô chính là nhìn không vừa mắt, chỉ muốn trêu chọc cô ta, để xem Đường đại công tử sẽ phản ứng thế nào...

“Lâm Cẩm Sắt, cô giỏi lắm, giỏi lắm” Tô Kính cười lạnh ở đầu dây bên kia, “Cô lợi hại lắm.”

“Quá khen.”

Nói được hai ba câu, Lâm Cẩm Sắt đã cảm thấy tâm tư mệt mỏi phiền chán, cảm thấy chính mình thật buồn tẻ. Cô trước giờ luôn rất ghét đàn bà dùng võ mồm để tranh giành tình nhân cùng người đàn bà khác, điều này khiến cô cảm thấy bản thân thật buồn cười và nhàm chán.

Nghĩ như thế, cho nên không muốn cùng cô nàng đôi co nữa, Lâm Cẩm Sắt vội vã muốn cúp điện thoại chỉ nhanh chóng mở miệng nói: “Tô tiểu thư, Đường Lưu Nhan là người đàn ông thế nào, tôi và cô đều hiểu rất rõ, chỉ dựa vào một Lâm Cẩm Sắt làm sao có thể nắm trong tay ? Nói thế tôi và cô cũng chỉ là món đồ chơi đại thiếu gia hãnh nhất thời có hứng thú chơi đùa mà thôi. Nếu cô thực sự để ý tới hãnh, nên đến hỏi hãnh đừng tìm tôi nữa.”

Đầu dây bên kia nhất thời im lặng.

Lâm Cẩm Sắt tưởng cô ta đã hiểu ra tỉnh táo trở lại.

Có thể làm cho Đường Lưu Nhan coi trọng cũng không phải là một người tầm thường. Nếu chỉ cần như thế đã mất đi lí trí, vậy chỉ có thể nói Đường đại thiếu gia lần này thực sự đã nhìn lầm .

Tô Kính hồi lâu không nói gì, Lâm Cẩm Sắt cũng chờ đợi cô ta mở miệng. Nói đến đây, nếu Tô Kính này lại không biết phân biệt to nhỏ, cô chỉ có thể cảm thán rằng người này không phải vấn đề nhân phẩm mà là chỉ số thông minh quá thấp ...

Rốt cục cũng có tiếng nói .

Giọng nói của Tô Kính trong bình tĩnh lại ẩn ẩn lạnh lẽo, “Thì ra cô nghĩ như vậy, cũng thật là xứng đáng với Đường Lưu Nhan ...” dường như nghĩ ngợi gì đó, âm điệu quỷ dị của cô ta cất cao, “Cũng được, còn có chuyện nữa muốn nói cho cô, Lâm Cẩm Sắt, tôi đoán nhất định cô có hứng thú.”

Trong lòng mơ hồ có một dự cảm không rõ ràng, Lâm Cẩm Sắt theo bản năng muốn ngăn cản mình nghe tiếp, vì thế hốt hoảng mở miệng, “Tô Kính, cô...”

Nhưng đã không kịp.

Tô kính trong điện thoại cười đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Vì sao Lâm Cẩm Sắt cô lại không thấy nhìn thấy, ngày đó người cùng mối tình đầu của cô vào khách sạn, chính là tôi...”

Cơ thể Lâm Cẩm Sắt cứng đờ.

Tiếng nói mềm mại đáng yêu của Tô kính vờn quanh bên tai cô, mang theo sự hiểu rõ cùng cuồng loạn “Cô đoán được rồi phải không? Đúng vậy, là Đường Lưu Nhan, là hãnh bảo tôi diễn vở kịch này, chỉ vì muốn một cái nhìn của cô có thể khiến trái tim cô tan vỡ!”

“hãnh muốn hủy diệt toàn bộ tình yêu và sự nghiệp của cô, cho cô đầu rơi máu chảy huyết nhục mơ hồ, sau đó ở giữa thoải mái mà ngư ông đắc lợi*!”(*: món lợi không chính đáng)

“Đúng, cô không nghe nhầm sự nghiệp... tôi nói cô biết, Lâm Cẩm Sắt, cô thật không nghĩ đến tại sao mọi thứ của cô lại tan tành như vậy sao? Là Đường Lưu Nhan đó, người đàn ông này tâm cơ thâm trầm không chế cuộc sống của cô ...cô xem cô thất bại như vậy, bị ai như vậy, ngay cả tôi cũng...”

“hãnh đang lợi dụng cô ...cô vô cùng đáng giá nha! Sau đó nhờ cô mà toàn bộ Viêm bang sẽ rơi vào tay hãnh! ... nhưng Đường Lưu Nhan ơ là Đường Lưu Nhan, hãnh nhất định không ngờ, thủ đoạn tàn độc này của hãnh, cuối cùng lại bị hủy trên tay tôi! Ha ha...”

Di động rơi xuống.

Tứ phân ngũ liệt.

Lâm Cẩm Sắt hai tay vô lực đặt trên bàn, tứ chi chết lặng, toàn thân lạnh lẽo, mỗi một tế bào đều vô cùng cảm giác được cơ thể đang run rẩy.

Rất lâu sau, chân cô giật giật, định ra ngoài bước tới phòng bếp, nhưng đột nhiên lại ngồi sụp xuống cửa phòng bếp không thể kiểm chế mà nôn ra.

Dạ dày không ngừng co rút, cơ hồ cô sắp nôn ra tất cả lực phủ ngũ tạng của mình.

55. Chương 55: Cảm Ôn Ngài Cho Tôi Một Đòn Chí Mạng

Mười giờ sáng, một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại ở trại tạm giam ngoại ô thành phố B.

Lâm Cẩm Sắt sau khi trả tiền xong, tiến vào chỗ quản lý trại tạm giam, phải lấy danh nghĩa bạn của phạm nhân mới được phép vào thăm.

Sau lớp song sắt nghiêm ngặt băng lạnh bên kia, Trần Cảnh Hoa mặt không chút thay đổi bị người quản giáo kéo ra.

Ánh mắt cô ta trống rỗng vô hồn, quần áo đầu tóc rối bù nhàu nhĩ, vẻ mặt ngờ nghệch, ngẫu nhiên còn lộ ra nụ cười ngốc nghếch, nhưng nhìn qua thì hình như da mặt đang run rẩy.

Cô ta, bị điên rồi.

Nhớ lại người phụ nữ kiều diễm như đóa hoa trước kia, lại nhìn Trần Cảnh Hoa ngốc nghếch khờ khạo bây giờ, Lâm Cẩm Sắt không khỏi lên thở dài một hơi, cười khổ.

Lại là một người phụ nữ vô tội bị Đường Lưu Nhan hủy hoại.

Người đàn ông này, quả nhiên là yêu nghiệt...

Cô cách Trần Cảnh Hoa một song sắt, mặt đối mặt.

Không nói gì. Lâm Cẩm Sắt nhất thời không biết phải mở miệng thế nào, còn Trần Cảnh Hoa có lẽ căn bản không biết gì.

Cứ như vậy nhìn nhau cũng không ổn, Lâm Cẩm Sắt hơi mím môi vẫn quyết định ngựa chết làm thầy thuốc cho ngựa sống, nhẹ giọng mở miệng nói: “Trần Cảnh Hoa, tôi là Lâm Cẩm Sắt, cô còn nhớ tôi chứ?”

Trần Cảnh Hoa nghẹo đầu nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt: “Lâm Cẩm Sắt?”

Cô nhún vai giải thích, “Đúng, tôi từng là luật sư biện hộ của cô...”

“Luật sư biện hộ...” Trần Cảnh Hoa thì thào lặp lại, vẻ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn đến đáng sợ, cô nắm lấy song sắt, móng tay rất dài đã lâu không cắt tĩa thật sâu đâm vào lòng bàn tay, trong cái trừng mắt với Lâm Cẩm Sắt mang theo hận ý khắc cốt “Chính là mày! Đồ chết tiệt!”

Lâm Cẩm Sắt giật mình. Cô lần này đến đây chỉ muốn được xác nhận cho rõ ràng, nhưng không ngờ rằng phản ứng của Trần Cảnh Hoa lại kịch liệt như thế.

Hơn nữa...

Cô ta hận cô?

Cô ta nghĩ chính cô khiến cô ta rơi vào hoàn cảnh đó?

... buồn cười, chẳng lẽ cô ta không thấy La Thành mới là người phá rối sao? Hơn nữa chẳng lẽ cô lại muốn làm chính mình thân bại danh liệt mà đi làm chuyện ngu xuẩn hết mức ấy? !

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy khó hiểu, không thể nói lý, nhưng là đối mặt với Trần Cảnh Hoa như vậy, lại không thể nói ra bất cứ cái gì, phải kiềm chế sự bất mãn trong lòng, hít sâu một hơi mới nói, “Cô hãy nghe tôi nói, sự thật không phải như cô nghĩ vậy đâu...” Nói xong Lâm Cẩm Sắt đột nhiên giật mình, những lời này giống như một người đàn ông ăn vụng bên ngoài bị vợ tóm được sao đó lại dụng công nặn nỉ giải thích vậy...

Cô vừa mới nói một câu đã nghe thấy Trần Cảnh Hoa hét rầm lên ... thê lương tới mức đáng sợ, ánh mắt cô ta chỉ có duy nhất một màu đỏ, nếu không phải có song sắt cứng rắn ngăn cách, cô ta chắc chắn đã xông

lên bóp chết Lâm Cẩm Sắt: “Đều tại mày, nếu không phải vì mày, tại sao Nhan lại có thể đối xử với tao như vậy... Anh ấy làm sao có thể lừa tao...”

Lâm Cẩm Sắt trong lòng lộp bộp một tiếng, dạ dày lại cuộn trào lên một lần nữa.

Lúc cô ngẩng mặt lên lần nữa, Trần Cảnh Hoa đã bị quần giáo chế ngự, đưa trở về phòng.

Con người của cô ta phần nộ điên cuồng

“Đều tại mày! !”

Lâm Cẩm Sắt đứng ở chỗ đó rất lâu, cho tới khi đôi chân run lên, cho tới khi người quần giáo lạnh lùng nhắc nhở cô thời gian đã hết, cô mới đi chậm chậm ra khỏi trại tạm giam.

Bầu trời bên ngoài trại tạm giam thật trong xanh, là loại màu xanh vô cùng thuần túy không có một gợn mây nào.

Đi xuống cầu thang cao cao của trại tạm giam, có một cơn gió mát thổi qua, đáng lẽ là rất mát mẻ , nhưng tại lúc này, lại trở nên lạnh buốt, Lâm Cẩm Sắt sợ run cả người, nắm chặt lấy vạt áo, tiếp tục đi.

Chỉ là, có vài thứ, dưới bầu trời trong xanh như vậy đang héo rũ chết đi. Khi Đường Lưu Nhan trở về đã là chạng vạng, ánh hoàng hôn đỏ như máu xuyên qua cửa sổ thật lớn sát đất chiếu vào trong.

Lâm Cẩm Sắt ôm gối ngồi ở ban công, đưa lưng về phía cửa, như đang nhìn bầu trời mà cũng như đang suy nghĩ rất nhiều. Rất đơn giản, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, dưới ánh hoàng hôn ấy thậm chí có thể thấy rõ từng chiếc lông tơ trên làn da trắng nõn của cô, trong suốt, nhưng tất cả chúng như đang dựng lên.

Giống như bị mê hoặc, hần sợ run một lát, sau đó nhếch môi một cái, vừa đi vừa cởi áo khoác, lại mang theo vẻ tà nghệ lạnh lùng.

Hần cất tiếng nói chứa đựng ý cười : “Đang làm gì vậy?”

Nghe thấy giọng nói này, Lâm Cẩm Sắt chậm rãi quay đầu lại nhìn hần, phản ánh sáng, khuôn mặt cô bị bao phủ bởi một màu sắc rất lạ khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt cô lúc này.

Đường Lưu Nhan bước chân đều đều tiêu sái bước đến trước mặt cô, sau đó ngồi xuống ngay cạnh cô.

Hần nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, lông mi chớp ra sự đề phòng mơ hồ.

Mái tóc xoăn lộn to rất đẹp, khiến khuôn mặt cô càng nhỏ hơn, nhưng rất xứng với đôi mắt to tròn như của nai con trong suốt như nước cùng đôi môi mím chặt quật cường...

Đường Lưu Nhan không kiềm chế được vươn tay ôm cô.

Ngữ khí ôn nhu thương tiếc : “Đừng sợ tôi, nghe lời nào.”

Cô sững sốt thật lâu mới chậm rãi nâng cánh tay ôm lấy hần.

Hần nói, “sáng nay tôi có hơi nặng lời...” Lâm Cẩm Sắt cắt đứt câu nói của hần, giọng nói cô khàn khàn thật khó phân biệt: “Đường Lưu Nhan, tôi nên cảm ơn ngài...”

Hần ừ một tiếng, hần không nghĩ ngờ khê mở miệng cười hỏi: “Cảm ơn? Cảm ơn tôi cái gì?” Hần vừa mới nói xong, lập tức cảm thấy một thứ gì đó lạnh như băng cứng rắn đặt trên ngực mình, cơ thể hần run lên thật mạnh!

Xúc cảm này với hần vô cùng quen thuộc...

...là súng!

Không kịp nữa ... trong ánh chớp đó, Lâm Cẩm Sắt nhìn hần ánh mắt nở nụ cười, “Cảm ơn ngài, một khắc trước khi tôi yêu ngài, ngài lại cho tôi một lí do để tôi có thể hận ngài tới chết.” Vừa nói chuyện cô vừa nhẹ nhàng bóp cò súng.

56. Chương 56: Đừng Sợ, Có Anh Ở Đây

Căn phòng lớn và trang nghiêm như vậy, hơn một trăm người cả đứng cả ngồi, nhưng đều rất im lặng, chỉ có một vài người kiềm chế không được không ngừng ra bên ngoài thăm dò, như đang nôn nóng chờ đợi gì đó.

Chiếc quả lắc thật lớn của chiếc đồng hồ trong phòng từng chút rung động, thời gian từng chút trôi qua.

Càng ngày càng có nhiều người thiếu kiên nhẫn, bắt đầu có người lộ ra vẻ mặt không thể bình tĩnh nữa.

Tiếng nói chuyện nhỏ mà ồn ào giống như bệnh dịch lan tràn trong căn phòng im ắng.

“Người đàn bà này rốt cuộc đang chơi trò quỷ gì vậy ... đã muộn 5 phút rồi !”

“Một người đàn bà như vậy làm sao có tư cách làm đại đương gia của chúng ta chứ (đại đương gia: người lãnh đạo, người đứng đầu)? ! Đúng là chuyện nhục cười! Hoang đường quá mức!”

Có người đập bàn, muốn phẩy tay áo bỏ đi, lại bị mấy người cầm súng đứng ngoài cửa ngăn lại, “Không có mệnh lệnh của đại đương gia và cửu thiếu gia, ai dám đi?” Người muốn bỏ đi vừa nãy vừa xấu hổ vừa buồn bực dừng lại tại chỗ, gân xanh nổi lên, hai tay nắm thành nắm đấm rất nhanh, cuối cùng vẫn nhịn tức giận xuống, hừ lạnh một tiếng quay trở lại chỗ ngồi.

Lúc này đại đương gia trong lời nói của mọi người đang trên đường đến căn phòng đó nhưng bị ngăn lại.

Hai bên đường là thành lan can được làm từ gỗ lim, thật dài hướng thẳng về căn phòng đầu não của Viêm bang.

Còn rất sớm, mới gần 8 giờ sáng, ánh mặt trời tiêu sái chiếu xuống mặt đất, làm phản quang lên thành lan can gỗ lim láng bóng.

Có ánh mặt trời chiếu rọi, nhiệt độ không khí có vẻ cao hơn một chút, bước chân vội vàng của Lâm Cẩm Sắt xuyên qua con đường đi đến phòng họp của Viêm bang. Những người đi phía sau cô là những sát thủ tốt nhất của Viêm bang.

Hứa Thuyền đứng tại một góc im lặng chờ cô.

Quay mặt hướng về phía cô, đôi môi độ dày vừa phải hơi mím nhẹ, thấy cô đến, cơ thể hơi nghiêng đi một chút, đứng nghiêng, đôi đồng tử màu hổ phách sáng rõ dưới ánh mặt trời nhìn về phía cô. Đường như có cả thiên sơn vạn thủy ngăn cách hai người.

Bước đi của Lâm Cẩm Sắt đột ngột dừng lại.

Trong nháy mắt ngàn ngôn vạn ngữ và cảm xúc nhanh chóng bay lên trong đầu cô, suy nghĩ thật kĩ càng nhưng điều gì cũng không thể nói lên lời.

Chỉ cảm thấy áy náy, sầu não, buồn bã...

Không có lời nào để nói, cũng chỉ biết đứng ngơ ngác như vậy mà nhìn anh.

Cuối cùng, Hứa Thuyền cười thật bất đắc dĩ, nhẹ nhàng mở miệng nói, “Cẩm Sắt, em vẫn không muốn gặp anh.” Kể từ sau đêm anh mang theo những người thân cận đến giúp cô ngồi lên vị trí đại đương gia, cô thấy anh cũng không thèm liếc nhìn một cái. Anh tới chỗ cô ở tìm cô, người của cô cũng chỉ nói bang chủ vừa mới nhận chức nên rất bận bịu công việc, không rảnh tiếp khách...

Chỉ nhớ rõ đêm đó khi cô vừa mới gặp anh về mặt thay đổi trong nháy mắt sau đó khuôn mặt tái nhợt biểu tình cũng là khó có thể tin được.

Anh cười khổ, trôi qua nhiều năm như vậy, nhìn người phụ ỡm trước mặt này trong lòng anh cứ ảm ảm đau. Hoặc anh cố ý cảm thấy như vậy, dường như chỉ có như vậy mới có thể nhớ cô thật kỹ

Lâm Cẩm Sắt im lặng rất lâu, mũi chân cô luôn không tự chủ được mà khê di chuyển, giống như muốn lui về phía sau vài bước, nhưng lại quật cường đứng vững. Cô nhìn anh, thông thả cất tiếng: “Đã không còn liên quan gì nữa, gặp mặt để làm gì chứ?”

Luận tâm ngoan, Lâm Cẩm Sắt tuyệt đối là một nhân tài kiệt xuất. Ngoan vì tư lợi, ngoan không tim không phổi, ngoan vô hình mà làm tổn thương người khác lại sâu tận xương nhập tủy. (ngoan=độc ác, lợi hại)

Ánh mắt của Hứa Thuyền tối đi, giống như có cái gì vừa chết trong đó. Anh thở dài, khéo môi gọi lên một nụ cười chua xót, “Em vẫn trách anh, em vẫn luôn trách anh. ĐÚNG, ngay từ đầu anh thật sự có ý đồ muốn lợi dụng em, nhưng mà...”

Lâm Cẩm Sắt thật nhanh ngắt lời anh: “Không, không có ” cô híp mắt lại, tiếp tục nói “Có lẽ ngay từ đầu là anh muốn lợi dụng em để giành được nhiều hơn sự tín nhiệm của Tần gia, nhưng sau này anh không làm như vậy nữa, anh còn đem vị trí đại đương gia nhường lại cho em.”

“Em nên cảm ơn anh mới đúng, cứu thiếu gia.” Ba chữ cuối cùng này cô từng chữ từng chữ nói thật rõ ràng, sau đó thấy Hứa Thuyền nhú mày thật sâu, cô vẫn tiếp tục cười “Anh vĩnh viễn cũng không thể biết được, khi em chính tai nghe thấy người của Viêm bang gọi anh là cứu thiếu gia, khi chính mắt em thấy anh ngay cả mày cũng không nhú đã bắn chết người đó tâm trạng như thế nào.”

Mà nếu không phải chính tai cô nghe thấy, chính mắt nhìn thấy, cô mãi mãi cũng không thể biết, từ sau chuyện năm đó, rốt cục là đã chịu bao nhiêu tổn thương, rốt cục là đã trải qua những chuyện gì, mà một người đàn ông trước đó ôn thuận như nước lại sa đọa đến mức này?

“Cẩm Sắt...” Ánh mắt Hứa Thuyền nặng nề nhìn cô, gọi tên cô một lần, dường như rất muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra lời, bởi vì Lâm Cẩm Sắt đã lướt qua anh, thật nhanh bước đến căn phòng phía trước.

Đi được vài bước, cô dừng lại một chút, không quay đầu, nói “Em hiểu tất cả.” Không đầu không đuôi nói xong bước chân lại tiếp tục bước tiếp.

Anh sẽ không thể hiểu được, cô không phải không muốn gặp anh...mà là không có mặt mũi nào để gặp anh cả.

Cô không có cách để không suy nghĩ rằng những việc này là do cô tạo nên, càng không có dũng khí để đối mặt với những chuyện ấy...

Có lẽ chuyện cũ trước kia bây giờ thật sự đã thành mây bay đi rồi, nhưng mà cô không thể nào quên đi một cánh cửa đang mở sẵn trong lòng mình.

Hứa Thuyền nhìn thân ảnh của cô, bé nhỏ như thế lại kiên định như thế. Anh tinh tế nhắm mắt nuốt câu nói cuối cùng trước khi rời đi của cô, không rõ hàm nghĩa trong đó nhưng dường như vẫn ẩn ẩn cảm nhận được ý tứ của cô. Cuối cùng anh không nghĩ nữa, nhanh chóng xoay bước đuổi theo cô.

Cô vừa mới ngồi lên vị trí đại đương gia, những chương ngại vật ngằm nguy hiểm phía trước còn rất nhiều, anh muốn dang tay mình ra bảo vệ cho cô thật tốt.

Lại nói đến người tức giận muốn đi nhưng lại bị ngăn lại kia, tất cả mọi người trong phòng cuối cùng cũng chờ được tân đại đương và cứu thiếu gia tâm tư khó đoán của họ.

Tuy nói lúc trước đã có gặp qua mấy lần, nhưng bây giờ khi nhìn thấy mọi người vẫn hung hăng bị chấn động.

Tây trang màu đen bó sát người, đôi chân thon dài, cho dù đi đôi giày cao gót không gọi là quá cao, dáng người tinh tế nhưng bởi sự kiên định thẳng thắn cho nên khí thế vô cùng cường đại bức người. Tóc kiểu cuộn sóng lộn to, khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt như nước... nếu không phải đại đa số mọi người ở đây đều đã gặp qua khi cô đối mặt với hơn mười người toàn đồ đen khuôn mặt không chút thay đổi giờ tay bóp cò bắn chết từng tên, thì có lẽ họ chỉ cho rằng cô là một người phụ nữ kiên cường bình thường ở một thành phố lớn mà thôi.

Nhưng có lẽ chỉ có Hứa Thuyền đứng bên cạnh cô mới có thể cảm nhận được dòng khí dao động bao quanh cô, cô đang không kiềm chế được mà run lên khe khẽ.

Dư quang đảo qua, anh thấy cô nắm tay rất chặt, thậm chí ngay cả móng tay cũng đang đâm vào da thịt.
... Cô đang sợ hãi.

Thông tin ngoài ý muốn này lại khiến Hứa Thuyền khẽ cười, trái tim đau đớn dường như mềm đi một chút.
Thì ra đã nhiều năm trôi qua như vậy cô vẫn. Thích giả vờ mạnh mẽ đến cực điểm.

Nghĩ đến đây, anh hơi hơi bước đến gần cô, dùng giọng nói chỉ có hai người họ nghe thấy nhỏ nhẹ, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

57. Chương 57: Tiểu Thử Ngưu Dao

Trên thế giới này có một loại người, trước mặt thì mạnh mẽ, bên trong lại vô cùng yếu đuối. Lâm Cẩm Sát rất giống loại người đó nhưng lại mười phần không giống.

Ví dụ như bây giờ, đối mặt với một trăm con người kiên cường mặt không đổi sắc mà sống trong rừng sủng mưa đạn bao nhiêu năm nay, nụ cười của cô tự tin yên ổn, tiến lên chiếc ghế tượng trưng cho quyền lực đỉnh cao, ngồi xuống.

Toàn bộ người trong phòng ngoại trừ cô và Hứa Thuyền đều cúi đầu xuống, cung kính hành lễ. mặc kệ có phải tất cả đều có thành ý hay không nhưng đây là quy định, không tuân thủ sẽ bị phạt.

Đôi mi đẹp của Lâm Cẩm Sát khẽ động, dựa vào lưng ghế phía sau, hai chân gác lên nhau, chậm chậm nói: “Các vị không cần đa lễ, cho tới bây giờ Cẩm vẫn chưa quen xử lý công việc nên hơi tốn thời gian chậm trễ một chút, làm cho các vị tiền bối phải đợi lâu, là tôi nên nhận mới đúng.” Câu nói nhẹ nhàng bằng quơ mà đơn giản chân thành, không chỉ đầy đủ lễ nghĩa, hạ thấp chính mình nâng cao đối phương lên, đồng thời cũng làm tan biến đi nhiều sự bất mãn của người khác, không thể không nói là inh.

Đi cạnh Lâm Cẩm Sát chờ cô ngồi xuống rồi sau đó ngồi vào vị trí thứ hai Hứa Thuyền hơi cong khóe miệng lén lút thở dài một cái.

Chân cô đang run lên.

Chẳng qua được vẻ ngoài giả vờ lơ đãng của cô miễn cưỡng che đi cho nên không ai thấy được.

Mọi người chỉ cho rằng người đàn bà này lá gan thật lớn, cũng thật kiên cường, trong trường hợp này mà cũng có thể thoải mái như thế, đúng quy cách ngồi trên chiếc ghế kia mà không biết rằng...

Lâm Cẩm Sát nhìn quanh phòng một cái lại cười tiếp: “Hôm nay triệu tập các vị tiền bối trưởng lão tới đây, mặc dù không có chuyện lớn gì, nhưng cũng rất quan trọng, tôi muốn tuyên bố một việc...” dừng một chút, vẻ mặt cô không đổi sắc quan sát thần sắc của vài nguyên lão quan trọng, lại tiếp tục nói, “Bởi vì thế lực của bang chúng ta ở Hongkong đã gần đến mức bão hòa cho nên từ hôm nay trở đi, viên bang sẽ phát triển trọng tâm là ở Châu Âu và đại lục, đồng thời, đại bộ phận tài nguyên trong bang cũng đem để đầu tư vào việc buôn bán...” Lời cô còn chưa nói dứt, đã có một vài người thay đổi sắc mặt.

Ý của người đàn bà này...

Trong đó Nhất Nguyên lão nhanh chóng tức giận lớn tiếng cắt đứt lời cô “Ý của cô là, đem tẩy trắng Viêm bang? ! ...tôi nói cho cô biết ” hần tức giận đến mức gân cổ cũng xanh lên, tiếng nói thô ráp “Đừng có nằm mơ!” Bọn họ vất vả cả nửa đời người mới gây dựng được giang sơn này, cứ như vậy bị mất đi sao, không thể nào.

Thấy có người phản đối, vài nguyên lão đức cao vọng trọng khác cũng bắt đầu tỏ thái độ.

Một khi tẩy trắng Viêm bang, có nghĩa là thế lực xã hội đen của họ ở Hongkong sẽ mất đi, hơn nữa những ích lợi to lớn từ việc buôn bán dựa vào xã hội đen cũng mất đi! Loại chuyện ngu xuẩn này không thể đồng ý được... trừ phi tất cả bọn họ đều hồ đồ!

Những bậc nguyên lão phản đối đầu tiên, Lâm Cẩm Sát hít sâu một hơi, cô đã biết trước sẽ có loại phản ứng này. Cô hơi nâng cằm lên, âm điệu cao vút, lại vẫn vững vàng mà bình tĩnh như trước, “Các vị tiền bối đừng nóng vội, chuyện này là vì lợi ích lâu dài của Viêm bang, nếu chúng ta vì món lợi nhỏ trước mắt mà bỏ qua thị trường và ích lợi lớn hơn, tự hạn chế mình, thì sẽ có một ngày viêm bang sẽ bị các thế lực ngầm ngoại lai xâm nhập thâm tóm. Tôi tin loại chuyện này không phải là thứ các vị muốn nhìn thấy.”

Lúc này, vị vừa mới mở lời đầu tiên muốn đi ra khỏi nhưng lại ngồi xuống ghế, lời nói bén nhọn mở miệng: “Ý của cô là, muốn chúng tôi buông tha một khối thịt béo đã nắm chắc trong tay để theo đuổi một giấc mơ trong hư vô không chắc chắn?”

Lâm Cẩm Sát hơi giật mình, câu này rất hay... Rất có tính văn học nha. Nhưng dùng khẩu khí như vậy nói ra dù nghe thế nào vẫn cảm thấy kì quái.

Giương mắt nhìn về phía tiếng nói truyền đến là một người đàn ông trung niên chưa đến 40 tuổi, tướng mạo bình thường, vóc dáng không cao không thấp, nhưng khuôn mặt kia lại vô cùng tàn nhẫn, ánh mắt cũng tối tăm như làm cho những người đứng cạnh hắn không khỏi cảm thấy lạnh gáy.

Lâm Cẩm Sát biết người này hẳn tên là Tần Đậu, là đường đệ của Tần gia (đường đệ: em họ), là đường chủ phái Chu Tước của Viêm bang, địa vị ở Viêm bang tương đối cao. Sở dĩ cô biết người này là vì lúc trước Tần gia đã có lần nói qua với cô...

“Muốn làm đại đương gia, nhất định phải chú ý đề phòng Tần Đậu, đường đệ này của ta, muốn quyền lực đến phát điên...”

Lâm Cẩm Sát ổn định cảm giác sợ hãi trong lòng, cười nhẹ nói với Tần Đậu “Như vậy... đường chủ cảm thấy ta nên làm như thế nào?” (thực ra mình ko thích gọi là ta-ngươi nhưng chị CS là chủ nên phải gọi ta ngươi, còn tên Tần đậu kia địa vị khá cao hơn nữa cũng nhiều tuổi nên chỉ gọi là đường chủ thôi nha)

Hứa Thuyền ở một bên nghe thấy liền nhíu mày. Chỉ là một tên đường chủ, có tư cách gì khiến cho người đường đường là đại đương gia phải cúi đầu thương lượng? Làm như vậy cô đang tự đánh mất đi sự uy nghiêm của một vị thủ lĩnh mà thôi.

Tần Đậu giống như đang sợ run, không ngờ cô thế mà lại hỏi ý kiến của hắn, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ kĩ nhưng lời đã nói ra chắc như đinh đóng cột “Đương nhiên là đóng ở Hongkong.”

Đôi mi thanh tú của Lâm Cẩm Sát nhíu lại, “Nhưng...”

“Muốn đi thì cô mang theo người của cô mà đi, chúng tôi dù thế nào cũng không rời khỏi đây.”

Tần Đậu một câu nói xong, lập tức nhận được sự đồng tình của vài nguyên lão căn bản cũng không muốn dưới trướng Lâm Cẩm Sát.

Mấy lão già này.

Lâm Cẩm Sát nở nụ cười, ý vị sâu xa, “Ừm, nếu các vị có ý nghĩ như vậy, vậy thì cứ tiến hành như thế đi ...nhưng lời đã nói ra là không rút lại được đâu.” Dứt lời, cô nhỏ giọng nói “giải tán”, sau đó từ ghế ngồi đứng lên, giày cao gót bước trên nền gạch rời khỏi phòng.

Lại vòng trở về hành lang bằng gỗ lim thật dài kia.

Lâm Cẩm Sát dừng bước chân, xoay người.

Người đàn ông kia vẫn giống như vài năm trước đây, vẻ mặt ôn nhu thư hoãn như vậy, thấy cô dừng bước cũng lập tức dừng lại. Chỉ im lặng nhưng không hề xấu hổ.

Lâm Cẩm Sát mím môi nói, “Anh đừng đi theo em nữa, em không muốn anh ở bên cạnh em.” Cô cố ý nói ra những câu đó, quả nhiên thấy vẻ mặt Hứa Thuyền tối hẳn đi.

Anh chậm rãi mở miệng, “Anh sợ anh không bên cạnh em thì sẽ cảm thấy không đuổi kịp em.”

Lâm Cẩm Sát trong lòng đau xót, người đàn ông này, rất giáo hoạt, chỉ một câu nói như vậy đã khiến cô mềm lòng.

Nhưng mà...

Cô hơi cúp mi xuống nói, “Hứa Thuyền, cùng em tới bệnh viện thăm Tần gia đi.”

58. Chương 58: Lại Một Lần Nữa Bỏ Qua

Phòng VIP cho bệnh nhân nặng tại bệnh viện St.Maria Hongkong.

Tiếng kêu của dụng cụ y tế lạnh băng đều đặn vang lên, trong không khí nặng nề tràn ngập mùi thuốc nước dày đặc gay mũi.

“Anh nhìn đi, đó là Tần gia.”

Cách một lớp thủy tinh rất dài của cửa sổ cách ly, có thể nhìn thấy người nằm trong phòng bệnh, thở từng chút một rất yếu ớt, nhìn qua dường như bị bệnh tật tra tấn đến mức không thể chịu nổi một cơn kích thích.

Trần Lâm Cẩm Sắt tựa vào lớp thủy tinh cách ly ấy, nhẹ giọng nói với người đàn ông bên cạnh. Ánh mắt cô đặt trên người của bệnh nhân hôn mê đang nằm ở trên giường bệnh trong phòng kia, từ sau lần hôn mê trước đã ba ngày nay hắn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong mắt cô xẹt qua một tia thương xót nho nhỏ, “Đây là Tần gia từng làm mưa làm gió trong truyền thuyết nhưng bây giờ chỉ cần một lần cảm mạo nho nhỏ cũng có thể lấy đi mạng hắn.”

Khẩu khí của cô làm hàng mi anh tuấn của Hứa Thuyền cau lại, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn biến thành một câu than nhẹ đầy sùng nịnh cùng bất đắc dĩ “Cẩm sắt, ông ta là một người tốt.” Nếu không có Tần gia, có lẽ sẽ không có Hứa Thuyền hôm nay, càng không tồn tại Cửu thiếu gia.

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy đem đôi mắt dời về phía anh, ánh mắt khác hẳn, “Đúng, hắn là một người tốt, khi em cùng đường, hắn đã thu nhận và giúp đỡ em ” nói tới đây, cô mỉm cười, “Nhưng hắn lại là một thương nhân đầy thủ đoạn, hắn rất tốt với em nhưng lại cướp đi tự do của em.”

Đối với Tần gia, cô oán hận. Buổi chạng vạng hơn một năm trước đó là một hồi ức đầy máu của cô ... cô tức giận, tức giận đến mức đầu óc không còn minh mẫn nữa, mãi cho đến khi tiếng súng vang lên bên tai, cô mới hoảng sợ mà ý thức được chính tay mình đã giết người, thế mà cô đã giết Đường Lưu Nhan. Cả bàn tay chỉ có máu, cô lo sợ không yên đẩy hắn ra, khoảnh khắc đó cô thấy trong mắt hắn là sự ngạc nhiên không thể tin nổi cuối cùng vẫn biến về vẻ bình tĩnh như thường, khi hắn mang theo nụ cười quý dị mà nhắm mắt lại, không biết tại sao, trái tim cô như bị một bàn tay nào xé rách đau đớn không nguôi.

Nhưng khi đó cô căn bản không có cách nào tự hỏi bản thân rằng cảm xúc ấy là từ đâu mà có.

Cô sợ chết, sợ ngồi tù. Nhưng cô không có chỗ nào để đi cả.

Không dám đi tìm Ngô Ưu, sợ liên lụy đến cô ấy.

Ngày đó trời tối rất nhanh, lại đúng là giờ cơm, cho nên người đi lại trên đường cũng rất ít người, cho nên khi xe của Tần gia dừng đó cho tới khi mang người phụ nữ cả người đầy máu hồn bay phách lạc là cô đi, vẫn không hút được sự chú ý của bất cứ ai.

Cuộc sống của cô sau đêm đó lại bắt đầu đảo lộn.

Bàn tay đầy máu, mùi máu có phải rửa mãi cũng không sạch không?

Tần gia phái người chuyên biệt dạy cô cách đánh nhau, dạy cô cách dùng súng, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ ràng việc này chính là tính toán của hắn, cho nên khi hắn bắt đầu giao những trọng trách nặng hơn cho cô, cô cũng không hề bất ngờ, không hề kháng nghị mà chấp nhận, cũng đem tất cả khả năng của mình để làm tốt... cô không muốn phải nợ người khác bất cứ thứ gì, nhất là tình cảm, cô không muốn không rõ ràng.

Nhưng mà cuộc sống tình phong huyết vũ như vậy cô không hề muốn sa chân vào (tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu). Cô thú nhận không có năng lực để tiếp nhận chức vụ đứng đầu Viêm bang, lại càng không muốn một ngày lại mất mạng dưới họng súng hay dưới lưỡi dao.

Hứa Thuyền thật lâu cũng không nói gì, Lâm Cẩm Sắt đợi một chút, rồi đơn giản tự nói ra mục đích của bản thân “Em cảm kích hắn, nhưng em không muốn cuộc sống của mình bị những người khác khống chế, ví như chuyện làm bang chủ này kỳ thực em không hề muốn, em chỉ muốn sống sót mà thôi.”

“Nhưng cuối cùng vị trí chắc chắn sẽ không phải của em, mới đầu em không hề biết rằng anh chính là cứu thiếu gia kia ... rõ ràng anh mới là sự lựa chọn tốt nhất, dựa vào đâu mà một người xa lạ như em lại ngồi lên chiếc ghế đó? ...anh hiểu ý em chứ?”

Nghe thấy lời nói dối hờn tuyền hứng của cô, Hứa Thuyền chỉ biết cười bất đắc dĩ.

Khóe miệng có một loại đậm mạc hòa cùng nỗi bi thương thật sâu.

Đúng, anh hiểu .

Lúc nào cũng như vậy chỉ cần một ánh mắt của cô, thậm chí là một động tác bĩu môi, anh đều hiểu rất rõ cô đang suy nghĩ gì. Đừng nói đến một câu đầy ý tứ hàm súc đến như vậy.

Cô đang nói cho anh biết, anh và cô đã không phải là hai người cùng một thế giới nữa, cuối cùng cô thế nào cũng phải rời khỏi, còn anh thì không thể nào vùng vẫy trong đám bùn lầy ấy mà thoát thân lên được. Quyền lực là như thế, là một bóng ma khiến người đau khổ nhưng lại không thể từ bỏ được. Kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu rõ được, hiện nay cứu thiếu gia nhìn qua thì hình như đang phải tuân theo mệnh lệnh của đại đương gia cô, nhưng thực ra anh thực sự đồng ý, đồng ý đứng phía sau cô, đồng ý chịu sự sai khiến của cô. Nếu không có sự “đồng ý” của anh, đại đương gia cô có lẽ chỉ là danh nghĩa mà thôi.

Lâm Cẩm Sắt mãi mãi vẫn rất thông minh nhưng lại vô cùng ích kỉ .

Cô nhìn thấu anh. Cho nên để bảo vệ cho chính mình, cô lại một lần nữa bỏ qua anh.

Anh cũng chỉ cười như vậy, sau đó nhẹ giọng nói, “Anh hiểu ý em.” Chỉ một câu như vậy không thêm bất cứ một chữ nào .

Lâm Cẩm Sắt không biết bây giờ anh đang nghĩ gì, vốn định gọn gàng dứt khoát nói rõ với anh nhưng phản ứng của anh lại quá mức bình thản cho nên cô không biết nói tiếp thế nào cả.

Im lặng, nghĩ ngợi một chút, cô chuyển chủ đề, cười nói: “Về Viêm bang, Tần gia bảo em nghĩ biện pháp để phái bảo thủ ở lại Hongkong, không nhúng tay vào chuyện phát triển ở Đại lục và Châu Âu, em làm được. Hứa Thuyền, anh thấy được không?”

Hứa Thuyền miễn cưỡng cười cười, sau đó, khi cô xoay qua nhìn Tần gia, mới buồn bực thở dài.

Một khắc trước còn nói chuyện tuyệt tình như muốn dùng dao chặt đứt, giây tiếp theo đã có thể coi như không có chuyện gì xảy ra khoe với anh một chuyện khác, nói cô không tim không phổi, vô tình vô nghĩa có lẽ vẫn chưa đủ.

Anh nhất định là điên rồi, mới có thể để cô tùy ý tra tấn chính bản thân anh như vậy.

...nhưng nếu không được ở bên cô, hay có một ngày cô cách xa anh xa đến mức anh không thể tìm được. ...Suy nghĩ ấy luôn tồn tại trong đầu anh , khiến anh chỉ cần nghĩ tới cũng đã thấy tuyệt vọng.

Tần gia vẫn không tỉnh lại, hai người họ ở trong bệnh viện chờ đợi 2, 3 tiếng, một buổi sáng cứ lặng yên không một tiếng động như vậy mà trôi qua .

Khi đi bộ ra khỏi bệnh viện, đã là buổi trưa. Ánh mặt trời rất ấm áp, mặt tiền của bệnh viện là những bãi cỏ vô tận, có một đứa bé mặc quần áo bệnh nhân trắng đang chơi đùa ở đó.

“Cẩm Sắt, giúp anh một chút nhé.”

Lâm Cẩm Sắt quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn bàn tay vươn về phía cô của anh, bàn tay anh thật lớn. Vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn vẻ mặt hơi chua xót của anh, trái tim lại mềm nhũn, ừ một tiếng, mặc anh cầm tay cô.

Tay anh rất rộng, lại có rất nhiều vết chai, hẳn là tạo thành khi cầm súng.

Khi hai người ở cạnh nhau luôn rất kiệm lời, bây giờ cũng thế, quá mức im lặng , cho nên biến thành xấu hổ.

Rốt cục, Lâm Cẩm Sắt nhìn không được ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Hứa Thuyền...” Cô nâng mắt, nhìn về phía anh, chỉ là một cái nhìn thoáng nhưng không ngờ lại nhìn thấy...

Sắc mặt cô đột nhiên trở nên tái nhợt!

59. Chương 59: Cẩm Sắt, Tôi Tới Đây Đón Em

Sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt!

Vô thức, cô muốn bỏ tay Hứa Thuyền ra nhưng lại anh dùng lực nắm thật chặt tay cô, Hứa Thuyền nhú mắt nhìn về phía cô, “Cẩm Sắt, làm sao vậy?”

Cô nói không ra lời.

Sự khinh ngạc bất thành linh xảy tới làm cô không biết phải làm gì bây giờ, đầu óc biến thành đậu phụ, cô dùng sức lắc đầu.

Trái tim như bị bóp mạnh, bị người đàn ông đáng sợ Đường Lưu Nhan kia mạnh mẽ bóp mạnh !

Không sai ...

Đường Lưu Nhan...

Hắn đứng ở đó. Dưới bóng râm của một cây to cách đó không xa, hắn mặc tây trang màu trắng, bộ quần áo rất đơn giản nhưng khi hắn mặc vào lại bộc lộ một loại hoa lệ quý tộc nhưng rất tao nhã. Hai tay hắn khoanh lại trên khuôn mặt nghìn năm không thấy kia vẫn là nụ cười tựa tiểu phi tiểu quên thuộc.

Hắn nhìn về phía cô, dường như chỉ nhìn mình cô cũng chẳng biết đã nhìn bao lâu.

Hắn thấy vừa lòng khi nhìn vẻ mặt như gặp quỷ của cô, khóe môi hắn hơi cong lên một chút, gợi lên độ cong rất hoàn hảo.

Trái tim của Lâm Cẩm Sắt đập cực nhanh. Cô đang lý giải đó là vì sợ hãi.

Hắn không chết! Người đàn ông này nhất định sẽ báo thù ! Hắn nhất định là tới giết cô!

Nghĩ đến đây, trong lòng cô tràn lên một suy nghĩ muốn chạy trốn đến một nơi nào đó, nhưng bàn chân cứ vững như thạch bàn, không thêm động đậy. Mũi chân lạnh như băng vẫn đông cứng tại chỗ.

Lúc này Hứa Thuyền cuối cùng cũng nhìn theo hướng mắt cô về phía Đường Lưu Nhan, đôi môi khẽ giật giật, ngón tay càng nắm chặt tay cô hơn, dường như anh sợ cô sẽ buông tay anh ra.

Khi Đường Lưu Nhan nhìn thấy động tác của Hứa Thuyền, ánh mắt dần dần tối sầm đi.

Bước chân vừa nhắc, hắn đi tới hướng của họ.

Nhịp thở của Lâm Cẩm Sắt dần nhanh hơn theo khoảng cách ngày càng ngắn lại, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Có lẽ Đường Lưu Nhan không nhìn thấy ánh mắt cô, tiêu sái tản bộ trên nền cỏ, ánh mắt ngày càng lạnh, độ cong của khóe miệng ngày càng sâu. Người đàn ông này chính là như vậy không thể biết là đang tức giận hay vui vẻ, càng nghĩ càng không nhưng sự đáng sợ thì ngày càng hiện rõ.

“Cẩm Sắt, đừng sợ.” Bên tai nghe thấy giọng nói dè dặt của Hứa Thuyền, cô hoảng hốt nhìn về phía anh. Không đâu, Hứa Thuyền. Cô rất muốn nói cho anh rằng, những câu nói như thế, chỉ là vô dụng ...

Đường Lưu Nhan đứng lại trước mặt họ.

Ánh mắt hắn đặt trên hai bàn tay đang nắm chặt của họ, hồi lâu, hắn lên mắt lên cười với Hứa Thuyền

“Cửu thiếu gia, lâu lắm không gặp .”

Hứa Thuyền gật gật đầu, ánh mắt cũng rất đề phòng lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Nhan công tử, thật là đã lâu không gặp.” Lời nói lịch sự không có chút kiêu ngạo hay nịnh nọt nào, không chút cố kỵ mà rõ ràng hiển thị địch ý rất sâu.

Đường Lưu Nhan vẫn chỉ cong môi cười, lại nhìn về phía Lâm Cẩm Sắt không tự giác mà nín thở, mỉm cười, ánh mắt thâm trầm khó đoán của hắn đặt trên người cô, cúi đầu nói:

“Cẩm Sắt, tôi đến đây đón em .”

Những lời này không khác gì lời bùa chú dưới địa ngục, sự quỷ dị khủng bố khiến cho Lâm Cẩm Sắt dường như muốn hét lên thật lớn.

Tại sao có thể như vậy?

Sau khi cô làm chuyện như vậy với hắn, hắn lại có thể coi như không có chuyện gì như thế!

Cô giẫy bàn tay ra khỏi tay Hứa Thuyền, không tự giác lùi về phía sau hai bước, lúc đó mới mở miệng nói “Chúng ta, quan hệ gì cũng không có, ngài tới đón tôi làm gì?” Nhịp thở của cô có chút dồn dập.

Đường Lưu Nhan nghe vậy cuối cùng cũng thu hồi lại nụ cười, trong tiếng nói trầm thấp hiện lên một chút cảm xúc khó chịu:

“Cẩm Sắt.”

Hắn nhẹ nhàng gọi tên cô, thân thiết một cách kì lạ, mềm nhẹ, nhưng lại lạnh như băng có cả mùi máu.

Lâm Cẩm Sắt một bên nhắc mình đừng sợ, một bên trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục nói, “Chuyện hơn một năm trước đây là ngài có lỗi với tôi trước, cho nên hiện tại chúng ta không ai thiếu nợ ai, làm sao ngài phải vất vả bức bách tôi?”

Đường Lưu Nhan nhin không được mà cười lên .

Cô bé này sao lại có thể nói như vậy chứ?

Làm việc không dám nhận, công phu trốn tránh trách nhiệm thật là tuyệt đỉnh. Chỉ một câu nhẹ nhàng băng quơ như vậy mà muốn xóa hết những việc cô đã làm sao ... thật không biết chịu trách nhiệm

Nhưng mà cô lại khiến hắn nhớ mãi không quên.

“Không, Cẩm Sắt ” hắn khôi phục thái độ thản nhiên vốn có, gắt gao nhìn thẳng vào mắt cô nói, “Em vẫn còn thiếu tôi một thứ.”

Nói xong, hắn chậm rãi tiến nhanh tới, sau đó lại nâng cánh tay rảnh rỗi lên, ngón tay thon dài tái nhợt vuốt ve lên gương mặt cứng ngắc của cô, hắn cúi đầu cười, thông thả mở miệng, “Em còn thiếu tôi một cái mạng, em nói xem phải làm thế nào mới tốt?”

60. Chương 60: Va Chạm

Tay hắn lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, giống như bàn tay của ma cà rồng không có độ ẩm, xúc cảm lạnh lùng đó khiến Lâm Cẩm Sắt miễn cưỡng rung mình một cái. Lúc này một lực đạo tiến vào tách bàn tay của Đường Lưu Nhan ra.

Chỉ thấy Hứa Thuyền sắc mặt không đổi giấu Lâm Cẩm Sắt ở phía sau, mỉm cười nói, “Nhan công tử có nói hơi quá không, một cái mạng? Tội danh nặng như thế sợ là Cẩm Sắt không dám nhận đâu.”

Trong giây phút đó ánh mắt Đường Lưu Nhan dường như lạnh đến như có nghìn tấn băng bên trong, nhưng hắn vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ như trước, tầm mắt hắn vẫn thủy chung không rời khỏi Lâm Cẩm Sắt, hắn nói, “Cẩm Sắt, tự em nói em em có dám nhận không?” Ngữ điệu hơi ang theo chút thờ ơ, còn có cả chút tự nhiên tùy ý, nhưng đồng thời lại khiến người ta cảm thấy cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Trái tim cô hơi co lại, quật cường hơi nhếch môi, từ phía sau Hứa Thuyền đứng ra, cô nói nhanh, “Nhưng không phải ngài đang rất khỏe mạnh sao?” Ban đầu cô cũng nghĩ là hắn đã chết rồi, dù sao cô cũng bóp cò vào trúng chỗ tim hắn... cho tới bây giờ cô cũng không dám xem bất cứ tin tức gì từ đại lục, là sinh hay là tử, từ trong tiềm thức cô đều cự tuyệt cho nên cũng chẳng muốn quan tâm.

Có một đoạn thời gian cô luôn gặp ác mộng, mơ thấy hắn tìm được cô ngực nhuộm đầm máu giống như một bông hoa đỏ rực kiều diễm.

Cô bình tĩnh hàng nghìn lần trong trạng thái cả người đều là mồ hôi lạnh, khi tỉnh lại nhìn lên trần nhà màu đen, trong khoảnh khắc trái tim trở nên trống rỗng hoang vắng như ở sa mạc.

Nhưng bây giờ, hắn thật sự đã đến đây, mang theo sự thù hận với cô.

Đúng vậy, cô chắc chắn hắn hận cô! Có lẽ hắn hận tới mức muốn róc xương rút gân cô thì mới có thể báo thù một phát súng kia!

Cảm giác đó khiến cô không thể thở nổi.

Sự sợ hãi và đau đớn vô cùng dường như muốn bức điên cô, gió rất nhẹ nhưng cô lại cảm thấy thật lạnh. Cơ thể bắt đầu không tự chủ được mà run lên.

Bên cạnh vang lên tiếng nói hơi tức giận của Hứa Thuyền, “Đường Lưu Nhan, ngài đừng dọa người quá đáng, ngài đang khiến cô ấy sợ hãi đấy.”

Tiền sảnh của bệnh viện, ba người mang vẻ ngoài chói mắt xuất chúng hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều người. Mọi người đều ngoái đầu nhìn lại không hiểu hoặc thờ dài.

Thanh niên bây giờ toàn thích yêu theo kiểu tam giác, đi tới tận bệnh viện để giằng co cơ đấy...

Đường Lưu Nhan dường như rất ngạc nhiên nhún mày, sau đó khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười rất động lòng, trong mắt hắn dường như có gì đó sáng lên giống như ánh sáng của ngọc tinh quang.

Đôi mắt hắn chuyển động, nhìn vào không gian xung quanh đứng là yêu mị cực điểm, bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng lại hướng về phía Lâm Cẩm Sát, ôn nhu lưu luyến lên chiếc cổ cứng ngắc của cô: “Cẩm Sát em nghe thấy chưa, Cửu thiếu gia nói em đang sợ hãi...”

Nói xong chính hắn cũng cảm thấy thật buồn người, “Lại có người nói em bị sợ hãi...em nói xem” tay hắn chậm rãi thít chặt lại trên cổ cô, “Một người phụ nữ có thể bắn chết người khác còn có thể để cho người ta dọa đến mức sợ hãi sao?”

Da đầu Lâm Cẩm Sát run lên, cảm giác nơi hắn vừa chạm vào như có những đốm lửa cháy lên.

Nhưng cô không rảnh bận tâm tới điều đó, bởi vì cô bắt đầu cảm thấy khó thở. Người đàn ông này rất hận cô, cô đoán không sai mà! Hắn thật sự muốn giết cô.

Hứa Thuyền nhìn thấy khuôn mặt hơi tím đi của Lâm Cẩm Sát thì tiến lên định giật tay hắn ra, Đường Lưu Nhan lại nhanh nhẹn kéo một cái, toàn thân Lâm Cẩm Sát nhanh chóng rơi vào vòng ôm của hắn.

Tay hắn chưa rời khỏi cổ cô, ngược lại càng siết chặt hơn.

Hắn vùi đầu vào cổ cô, đôi môi mát lạnh cứ ở trước mặt mọi người mà hạ xuống, không kiêng nể gì mà hôn lên cổ cô như vậy. Hứa Thuyền kinh hãi, đang định rút súng gài ở bên hông ra thì nghe thấy giọng nói mỏng manh của Lâm Cẩm Sát:

“Dừng...”

Anh ngẩn ra, không biết lời này là đang nói với anh hay nói với Đường Lưu Nhan.

Rất nhanh, cô vội vàng nói, “Hứa Thuyền, dừng, nơi này là bệnh viện.” Nói xong trên động mạch chủ ở gáy cô truyền đến một cơn đau, chết tiệt, hắn đang cắn cô! Dùng sức mạnh như thế có phải hắn muốn làm cô tê liệt không? Cô ra sức giãy dụa, hắn giữ chặt eo cô khiến cô không thể động đậy.

“Vẫn còn không chuyên tâm...” Hơi thở ẩm áp lướt qua tai cô, ngữ điệu chậm rãi, liếm vành tai cô, ngữ điệu miễn cưỡng bất đắc dĩ của hắn dường như đang giận dỗi mà làm nũng, “Em nợ tôi một cái mạng đó, sao có thể qua loa như vậy.”

Đầu óc Lâm Cẩm Sát nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Cách nói chuyện rất không bình thường của hắn khiến cô từ trước tới giờ vẫn không cách nào mà thích ứng nổi, còn khoảng cách quá gần giữa cô và hắn, hơi thở ái muội kia khiến toàn thân cô bắt đầu nổi da gà.

Trên thế giới này sao lại có người đàn ông đáng sợ như thế chứ!

Vài giây sau, cô mở miệng giọng nói trầm thấp như đang cầu xin, cô sợ sẽ khiến mọi người xung quanh chú ý tới: “Buông tha cho tôi đi, Đường Lưu Nhan, xin ngài.”

Ngữ khí khuất phục như vậy có lẽ chỉ là muốn bảo toàn mạng sống thì tôn nghiêm sẽ trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Đường Lưu Nhan dường như không ngờ tới phản ứng đó của cô, vài giây sau đó, tay hắn không tự giác mà nói lỏng ra một chút, Lâm Cẩm Sát dùng cơ hội này dùng sức thoát khỏi vòng ôm của hắn, sau đó...

Không suy nghĩ, một quyền đánh về phía ngực của Đường Lưu Nhan.

Đó là vị trí cô đã nổ súng.

Nơi đó từng có một bông hoa xinh đẹp màu máu nở ra.

Có lẽ là khoảng cách quá gần hay do hắn còn chưa lấy lại suy nghĩ trong phút chốc giật mình kia, cho nên hắn thực sự bị cô đánh trúng. Quyền phong mạnh mẽ cứ vậy mà tiến đến, lực đạo kinh người.

Quả nhiên, Đường Lưu Nhan hừ một tiếng, buông lỏng tay ra, lui lại về phía sau mấy bước, nhưng tư thái vẫn có vẻ thoải mái tự nhiên như cũ.

Trong đôi đồng tử đen láy của hắn hiện lên một tia ngạc nhiên, sau đó cười nhẹ: “Cẩm Sát, hơn 1 năm rồi, em tiến bộ không ít nha.”

Lâm Cẩm Sát đứng cách hắn hai thước, nâng cằm về phía hắn, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự đề phòng cùng tức giận khi bị khinh bạc, cô nói, “Đường Lưu Nhan, nếu lần sau ngài còn như vậy, tôi sẽ giống như lúc trước chia súng về phía ngài!”

61. Chương 61: Nhập Vai

Hắn không đuổi theo.

Cho dù Lâm Cẩm Sát đã nói những lời hung ác như thế hắn vẫn không hề buồn bực, chỉ nhẹ nhàng cười, nhưng thật không ngờ nụ cười ấy còn chứa đựng một loại ánh sáng như ngọc.

Mãi cho tới khi Lâm Cẩm Sát đã ngồi yên vị trên xe trái tim vẫn không ngừng hoảng sợ, rất lâu sau mới có thể bình tĩnh một chút.

Hắn không đuổi theo.

Cứ như vậy, đồng tử thâm u không rõ ràng mặc kệ họ tùy ý rời đi.

Xe đã nổ máy, Lâm Cẩm Sát ngồi ở ghế phó, thật sâu thở ra một hơi, trong lòng ngũ vị lẫn lộn.

Nên thở phào nhẹ nhõm... Nhưng vẫn có chút thất vọng thật khó hiểu...

“Cẩm Sát, em vẫn là không thể buông hắn ra.” Một chút thản nhiên chưa sót ẩn sâu trong một tiếng thở dài.

Khoảnh khắc cô nghe thấy điều đó lập tức quay sang nhìn Hứa Thuyền bên ghế chính, một chút sợ hãi nhưng thật nhanh mở miệng phản bác: “Không, anh không hiểu, đó là bởi em hận hắn.” Dứt lời, cô tự giễu cong cong khóe miệng. Thật buồn cười, ban đầu là cô hận hắn lợi dụng cô, bây giờ đến phiên hắn hận cô có ý muốn giết chết hắn lại còn trốn đi oan oan tương báo như vậy đến khi nào mới chấm dứt đây?

Bây giờ nghĩ lại, ngay cả cô cũng cảm thấy mình thật sai lầm, lúc ấy tại sao lại nghĩ ra loại hành động như vậy chứ? Tại sao có thể dùng hành động mang tính nguy hiểm nhất của pháp luật đó là trộm súng để trong ngăn kéo tủ của Đường Lưu Nhan mà động thủ với hắn chứ? Một người từng được ca tụng là luật sư nổi tiếng của giới luật pháp mà lại phạm phải loại sai lầm sơ đẳng ... cô chỉ biết lúc ấy trong lòng cô từng cơn tức giận cứ ùn ùn kéo đến, lửa giận và sự khuất nhục dường như muốn thiêu đốt lí trí của cô.

Hứa Thuyền im lặng nhìn Lâm Cẩm Sắt, cô gái này đang đâm vào trái tim anh một nhát dao sâu lún cán. Cô đang vô thức dùng bản thân khiến anh mình đầy thương tích.

Khi anh rời đi, à không, phải nói mấy năm liền sau khi cô bỏ anh mà đi, từng ngày từng đêm anh đều nhớ tới cô, vừa oán hận vừa thương nhớ, mãi cho đến sau này, cho dù khuôn mặt của đã dần mờ đi trong trí nhớ anh, nhưng sự ám ảnh ấy cứ mãi điên cuồng mà dày vò anh. Anh từng nghĩ, nếu cô có thể trở lại bên cạnh anh, anh sẽ giả vờ như đã quên hết những tổn thương cô đã gây ra cho anh mà cố gắng đối tốt với cô. Không oán trách cô, không để cô tức giận, chỉ xin cô đừng một lần nữa rời bỏ anh mà đi.

Nhưng anh lại đang phạm phải một sai lầm mà ngay cả anh cũng không thể tha thứ cho chính mình...dưới sự dụ dỗ của quyền lực, anh cứ như bị ma quỷ ám ảnh, để đoạt lấy quyền lực mà lợi dụng chỗ đứng của cô trong lòng Tần gia...

Trên thực tế, ngày đó khi cô nhìn thấy anh phút giây đó anh bỗng tỉnh táo lại, trái tim vào khoảnh khắc đó hồi hận đau đớn đến mức sắp vỡ ra.

Nhưng cô không hề biết.

Cô mãi mãi cũng không biết.

Bởi vì bây giờ trong mắt cô, đã không hề có hình bóng của anh.

Từ vị trí của anh nhìn vào, một bên mặt của Lâm Cẩm Sắt bị mái tóc xoăn lộn to che đi, một đôi đồng tử tròn tròn trong suốt như nước mùa thu, thật giống như mắt của chú nai con. Khi nói chuyện khóe môi vẫn cứ quật cường mà mím lại, thật khiến người ta thương xót...

Anh đột nhiên có loại xúc động mãnh liệt muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, nhưng cuối cùng anh cũng đề xuống được.

Sự buồn bực cùng bất an chợt khiến anh im lặng nắm tay thành quyền.

Trong đầu hiện lên hình ảnh ban nãy khi cô nhìn về phía Đường Lưu Nhan.

Hình như trước đây cô cũng từng nhìn anh như thế.

Có phải sự thật vô cùng tàn khốc, khi anh giật mình bừng tỉnh giấc, anh đã phát hiện ra đến lúc mình rút khỏi vai diễn chính, trở thành một vai quần chúng có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Có lẽ anh chưa bao giờ trở thành nhân vật chính được vạn người chú ý kia, chỉ là lúc đầu xuất hiện một chút sau đó bản thân mình lại biến thành dư thừa.

Lâm Cẩm Sắt thấy anh im lặng, chỉ là chăm chú nhìn cô, hay là xuyên qua cô nhìn gì đó, cô nghĩ anh đang nghi ngờ lời cô nói, nên nhin không được mà mở miệng nói: “Em nói thật đó.”

Hứa Thuyền cúi đầu, cười khẽ, cuối cùng ôn nhu nói “Ừ, anh biết.” Khẩu khí của anh giống hệt như năm đó, sùng nịnh từ đáy lòng, buông thả.

Cẩm Sắt, có lẽ cô rất thông minh, nhưng vào trong những tình huống như thế lại ngốc nghếch đến mức có thể khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng có một tiếng nói với anh rằng đừng tìm hiểu thêm chuyện này nữa...

Như vậy, có lẽ còn có thể để lại một cơ hội cho chính mình.

...cho dù là nhập vai quá sâu, anh cũng cam tâm tình nguyện mà trầm luân.

Lâm Cẩm Sắt sau khi trở lại bang, dứt bỏ hết tạp niệm (suy nghĩ linh tinh) trong đầu, bắt đầu khẩn trương chuẩn bị việc tiến ra thị trường Châu Âu và đại lục.

Bởi vì thời gian của Tần gia không còn nhiều nữa .

Ung thư dạ dày, giai đoạn cuối, ba năm trước đây đã phải cắt bỏ hơn nửa dạ dày, nhưng bây giờ tế bào ung thư lại phát tán, dường như đã tìm đủ những bác sĩ tốt nhất trên thế giới nhưng tất cả đều lực bất tòng tâm.

Lần đầu tiên khi Lâm Cẩm Sắt biết hắn có bệnh cũng là lần tỉnh lại cuối cùng của hắn cho tới bây giờ, hắn đã sai trợ thủ thân cận chuyển cho cô túi văn kiện bí mật. Bên trong có kế hoạch khuếch trương Viêm bang trong tương lai, đó là tâm huyết hai mươi năm qua của hắn, hắn đem nó giao cho cô, mong cô hoàn thành những chuyện mà hắn chưa kịp làm.

Khi đó vẻ mặt và khẩu khí của hắn vô cùng tha thiết, hơn nữa loại cảm xúc kì lạ này lại xuất hiện ở trong mắt hắn, Lâm Cẩm Sắt nhất thời không thể nói gì ...đối mặt với một người không biết sẽ nhắm mắt lúc nào, hơn nữa hắn còn là ân nhân của cô, cô biết phải nói gì đây?

Vì thế cô gật đầu đồng ý.

Nếu đã đồng ý rồi thì tất nhiên là phải dốc sức làm thật tốt. Đây là nguyên tắc của cô.

Nói thật, đối mặt với những người anh em vong mạng trong thế giới xã hội đen này, lúc nào cô cũng sợ hãi đến mức xương sống lạnh toát, hai chân nhũn ra. Nhưng cô không thể để lộ ra cảm giác đó. Đó là thế giới của luật mạnh thắng yếu, một khi cô bị yếu thế, vậy nhất định sẽ bị người khác dẫm đạp đến mức một cái xương lành lặn cũng chẳng còn.

Ngày hôm đó, cô đã lập ra một kế hoạch rất tốt, đầu tiên phải mở đường cho những xí nghiệp của Viêm bang, sau đó thay đổi vị trí của thế lực ngầm, giả vờ như không thay đổi bất cứ điều gì trong bang để che mắt, người không biết quỷ không hay mà khuếch trương phạm vi và thế lực. Nhưng mà phải ai cũng không phù hợp, vì thế cô quyết định tự mình đi Italy để khảo sát trước đã.

62. Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt

Milan- Italia.

Milan, ở phía bắc Italia, nơi có dãy Alps, là thủ phủ của vùng Lombardy, được thành lập trong thế kỷ thứ tư trước công nguyên, thành phố cổ này bây giờ trở thành trung tâm công thương nghiệp và tài chính lớn nhất của Italia, cũng là một thiên đường tuyệt vời của thời trang.

Đó là một thành phố vĩ đại.

Lâm Cẩm Sắt chưa bao giờ ra nước ngoài, cho nên càng không nói đến những nơi trên quá nửa của lục địa Á-Âu, trên phía bắc bờ biển Địa Trung Hải ngàn dặm xa xôi. Italia là một dân tộc kiêu ngạo, họ chào đón những người khách từ khắp nơi trên thế giới, nhưng họ cũng kiên trì ngôn ngữ mẹ đẻ để nói chuyện với những người khách ngoại quốc.

Vì thế, khi Lâm Cẩm Sắt bị mấy người đàn ông hậu thế của Italia nổi tiếng lãng mạn nhiệt tình đến gần, chỉ có thể không hiểu gì mà xấu hổ nở nụ cười “Tình huống bất ngờ” trở thành đương nhiên .

Bla bla bla...

Khóe miệng run rẩy, trong lòng Lâm Cẩm Sắt âm thầm kêu khổ, hối hận muốn chết, vốn định dùng cơ hội xuất ngoại hiếm có lần này để thử cảm giác là một người khách nước ngoài được chào đón sẽ ra sao... sớm biết là thế này thì thà chuồn ra ngoài dạo phố còn hơn.

Vừa khéo lúc không có ai có thể phiên dịch giúp cô, cô ngây ngốc nhìn những người đàn ông Italia phía trước với nụ cười mê người này đang nhiệt tình nói chuyện, điều duy nhất có thể làm chính là rụt rè lễ phép mỉm cười.

Ở trong mắt người Italia, Trung Quốc là một cái gì đó rất xa xôi và thần bí, còn những người phụ nữ Trung Quốc phương Đông với họ mà nói càng hiếm lạ hơn, cho nên chạy theo mạnh mẽ như thế là điều rất tự nhiên... huống chi lại là một cô gái phương Đông xinh đẹp như thế.

Vóc dáng mặc dù hơi nhỏ nhưng rất cân xứng, mái tóc với những gợn sóng lớn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ trông thật quyến rũ, một đôi mắt đen trầm mặc mà lại trong suốt như nước khiến người khác phải rung động. Con người đó cũng góp phần làm nổi bật lên phong cảnh tuyệt đẹp của con phố cổ kính nhưng cũng rất sầm uất của Italia.

Hết cách, Lâm Cẩm Sát khó khăn há miệng thở dốc, phun ra một câu tiếng Anh: “Sorry, Can you speak English?” những người đàn ông kia rõ ràng ngăn người, hai mặt nhìn nhau, lập tức cười ha ha với cô, há miệng, là một câu tiếng Anh thật lưu loát: “Ok, charming lady.”

Lâm Cẩm Sát đầu đầy hắc tuyến, không ngừng cảm phẫn, người Italia này, rõ ràng biết nói Tiếng Anh, lại cố tình muốn dùng tiếng Italia để nói với người ngoại quốc như cô, quả thực là một cách trêu đùa thật đáng ghét!

× × ×

Đáng lẽ đã chuẩn êm được rồi thì tâm tình phải tốt lắm nhưng tâm trạng đó đã bị một đoạn nhạc đệm ngăn ngửi phá hỏng. Milan là một thành phố tập trung toàn những sản phẩm cao cấp, cũng là trung tâm buôn bán nổi tiếng.

Galleria Vittorio Emanuele (khu phố thương mại và triển lãm cổ rộng lớn nối liền với nhà hát La Scala. Khu phố này được đặt tên theo Vittorio Emanuele II, nhà vua đầu tiên thống nhất nước Ý), một nơi có thể nói là thiên đường mua sắm dành cho phụ nữ, phong cách trang trí xa hoa tới cực điểm, tập hợp các thương hiệu đá quý nổi tiếng thế giới, cho dù phải thềm nhỏ dãi với những thứ nằm trong tủ kính cách đó một lớp thủy tinh thật dày, nhưng cũng khiến con mắt có một cơ hội hưởng thụ tuyệt vời.

Nhưng Lâm Cẩm Sát chính là một chủ nhân không muốn chỉ con mắt mà còn phải thật sự được hưởng thụ... trên tay lộ ra tấm thẻ vàng kim, quẹt không chút lưu tình nào, tuyệt đối không đau lòng. Tiền kiếm được vốn chỉ là để hưởng thụ, huống chi số tiền này là của chung của tất cả mọi người (có nghĩa là chị ấy dùng công quỹ làm việc riêng ấy) >_

Mode trang phục ở Milan rất nổi tiếng trên thế giới, thực ra Lâm Cẩm Sát đã muốn tới thành phố này từ rất lâu rồi. Chỉ là trước đây vì công việc, cho nên không có cơ hội đến đây một chuyến, bây giờ thật vất vả mới được toại nguyện, cho nên nếu không mua ình một vài bộ thì thật là có lỗi với bản thân.

Cô thủy chung cho rằng phụ nữ luôn phải đối xử thật tốt với bản thân mình. Bởi vì tuổi thanh xuân của phụ nữ sẽ trôi qua rất nhanh.

Nghĩ vậy cô lại cảm thấy thật buồn, vừa mới đây cô đã 28 tuổi, tuy rằng làn da vẫn trơn nhẵn non mềm như trước, nhưng dù sao năm tháng cũng rất tàn khốc, không thể phủ nhận là cô đang trong quá trình lão hóa.

Nhưng trái tim càng lão hóa nhanh hơn.

Nhất thời không có tâm trạng tiếp tục dạo phố nữa, hai tay cô xách túi lớn túi nhỏ, tiếng giày cao gót gõ lên mặt đường dần nhanh hơn, bước đi cũng vội hơn. Hay là quay về, có lẽ bây giờ Hứa Thuý đang sợ hãi mà tìm cô khắp chốn .

Khi bước chân vội vã đi qua một cửa hàng bán đồ GUCCI, trong mắt dường như có hai bóng người khẽ lướt qua, nam người đàn ông cao lớn, cô gái thì nhỏ nhắn xinh xắn, thật thu hút ánh mắt của mọi người, trong lòng Lâm Cẩm Sát lúc đó có một cảm giác quen thuộc xẹt qua, cho nên quay mặt chăm chú nhìn về phía đó.

Một cái nhìn, bỗng nhiên khiến toàn thân cô cứng đờ...

Nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh trở lại, lắc đầu cười tự giễu.

... Không thể là hấn...

Làm sao có thể là hấn chứ?

Hấn làm sao có thể xuất hiện ở đây? Còn ôm một cô gái nữa?

Tiềm thức cô cứ cố chấp mà nghĩ như vậy, cho nên cô dám chắc người đàn ông kia không phải là hấn...

Đường Lưu Nhan.

...chỉ là vẻ ngoài giống nhau mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong phút chốc trái tim như bị siết chặt kia an tĩnh lại mà tiếp tục đập.

Đứng trước Vito Emmanuel II nổi tiếng của Italia, Lâm Cẩm Sát ở trong đám đông giật mình sửng sốt, nhưng rất nhanh coi như không có chuyện gì công công khóe môi, tiếp tục đi dạo phố.

63. Chương 63: Tình Yêu Hèn Mọn

Lâm Cẩm Sát ở tại một biệt thự nhỏ bình dị nằm ở vùng ngoại thành của Milan, bạch tường hồng đỉnh (bức tường trắng còn mái ngói màu đỏ), phong cách rất Châu Âu.

Từ nội thành bình thường đi xe tới đây đại khái mất khoảng hơn 1 tiếng, Lâm Cẩm Sát lại bỏ tiền ra thuê một chiếc xe không khác gì một con tiểu giáp xác bò trên đường, bất tri bất đã tốn mất 3 tiếng mới về đến nhà.

Đã là chạng vạng, bên đường đều có thể ngửi thấy mùi bánh mì nồng đậm bay ra từ các cửa hàng. À không, có lẽ đó là mùi mì Ý. Trừ chuyện xyar ra ban sáng, tâm tình của cô cũng khá bình thường, có lẽ càng ngày cô càng thích nghi với cuộc sống ở nước ngoài hơn.

Khi về đến nhà, đồng hồ La mã đã là 18 giờ, do vĩ độ cho nên hoàng hôn đến nơi này rất sớm vì thế sắc trời cũng tối rất nhanh. Lâm Cẩm Sát ở trước biệt thự dừng xe xong đi đến cửa lớn, thấp thoáng ở trước cửa hình như có một bóng người chập chờn. Bước lên nhìn kỹ một chút, thì ra là Hứa Thuyền. Cúi đầu, hai tay khoanh lại, dựa vào vách tường, không rõ vẻ mặt thế nào.

Bên chân anh rải rác rất nhiều tàn thuốc đã tắt.

Cô đột nhiên cảm thấy có lỗi. Anh chắc chắn đang chờ cô không biết anh đã đợi bao lâu rồi. Hơi cắn môi, cô nâng bước đi qua, khẽ nói một câu “Em về rồi đây.”

Khoảnh khắc Hứa Thuyền nghe thấy tiếng nói đó anh bỗng ngẩng lên, trong phút chốc ngăn ngửi đó mà đôi mắt anh hiện lên vô vàn loại cảm xúc ...từ âu lo đến vui mừng khôn xiết, từ vui mừng khôn xiết đến nhẹ nhàng thở ra, lại từ nhẹ nhàng thở ra đến bình tĩnh như thường... cuối cùng tất cả chỉ biến thành một chút cười nhẹ nơi khóe miệng, anh nói “Về rồi sao, chờ cơm em đó.”

Lâm Cẩm Sát không được tự nhiên ừ một tiếng, cũng không biết phải nói gì cho nên đi vào trong nhà. Chỉ nghe thấy anh ở phía sau gọi một cuộc điện thoại, giọng nói rất nhỏ, hình như không muốn để cô nghe thấy:

“Về rồi... Ừ, không sao, có gì thông báo với mọi người sau...”

Bước chân cô càng vội vã hơn.

Chào đón cô là ông lão tên Sora người Italia rất nhiệt tình, ông được Hứa Thuyền mời đến để nấu ăn và thu dọn nhà cửa, tính tình thuần phác thiện lương, quan trọng nhất là kín kẽ với mọi chuyện.

Còn ba người nữa đang ngồi ngay ngắn trên bàn cơm.

Một nam hai nữ. Người nam tên là Cách đặc (tên ở đây chỉ là ám hiệu trong bang chứ ko phải là tên thật), đường chủ của Bạch Hổ, hai năm trước được Tần gia phái đến Châu Âu để bắt đầu thực hiện kế hoạch. Hai người khác là một cặp chị em song sinh, chị tên Nguyệt, em tên Quang, một người là đường chủ Thanh Long, còn một người lại là đường chủ Huyền Vũ. Nghe nói ba người này ngoại trừ nhiệm vụ là đường chủ, vẫn luôn đi theo bên cạnh Hứa Thuyền. Không biết tên thật nhưng ba người này lại khiến người ta có một ấn tượng rất sâu sắc.

Đầu tiên không kể đến vẻ ngoài xuất chúng của họ, quan trọng là khí chất lạnh lùng như một tảng băng của họ, một ánh mắt ném qua đủ khiến ột người đóng băng tất cả. Tóm lại này ba người này mà đi cùng nhau có lẽ chính là một núi băng di động.

Lúc này họ lại đang đem ánh mắt “Băng giá” bắn về phía cô, Lâm Cẩm Sắt ngẩn người, hay là cô về trễ làm muộn bữa cơm của họ? Quả nhiên, ba người cũng rất nhanh thu ánh mắt của họ lại, động tác chỉnh tề cầm đũa, nhắm mắt làm ngơ bắt đầu dùng cơm, chẳng kiêng nể vút cô lên tận mây xanh.

Tuy rằng từ hai ngày trước đây cô đã biết họ chẳng để cô trong mắt, nhưng tinh thần Lâm Cẩm Sắt vẫn vô cùng chán nản, cô mang tiếng là đại đương gia, thế mà lại bị uất ức thế này...

Vừa vặn Hứa Thuyền cũng bước vào chỉ thấy ba người này nhanh chóng từ vị trí đứng thẳng dậy, cung kính cúi đầu: “Cửu thiếu gia.”

Lâm Cẩm Sắt ngay cả sắc mặt cũng thay đổi.

Hứa Thuyền đem tất cả mọi chuyện đó thu vào trong mắt, cười nói với ba người kia, “Không cần nhiều nghi lễ như vậy, rườm rà, chỉ cần về sau nhớ rõ thân phận của mình là được.” Một câu nói băng quơ nhẹ nhàng, nhìn ra như không buồn bực, nhưng trong nụ cười đó lại mang theo một chút uy hiếp. Ba người này chưa bao giờ gặp qua nụ cười sâu kín lạnh lùng của Cửu thiếu gia với họ như vậy, ngẩn người, lúc này mới hiểu được ý tứ trong câu nói của anh, vội vàng cúi đầu biết lỗi.

Lâm Cẩm Sắt nghe xong chỉ mím môi, không nói gì, kéo một cái ghế ra, Sora bưng lên một phần canh ngô nóng hổi và một đĩa thịt lợn rán, cô nói cảm ơn rồi cầm đũa vui đầu vào ăn.

Hứa Thuyền.

Trong lòng cô khẽ gọi tên anh, ngũ vị trộn lẫn, cảm xúc hỗn loạn.

Muốn thành lập một thị trường buôn bán lớn ở Milan này dù sao cũng không phải chuyện dễ. Xí nghiệp cốt cán quan trọng nhất của Viêm bang là tập đoàn kiến trúc Đông hải, lực ảnh hưởng với quốc tế cũng không kém, bởi vậy Lâm Cẩm Sắt quyết định để cho tập đoàn kiến trúc Đông hải làm xung phong là nước cờ đầu để Viêm bang tiến quân vào thị trường Italia nước cờ đầu. Còn người lãnh đạo thực chất của tập đoàn kiến trúc Đông hải chính là cửu thiếu gia được giấu kín của Viêm bang.

Cửu thiếu gia Hứa Thuyền chính là chủ tịch thực chất của tập đoàn kiến trúc Đông hải cũng là người trực tiếp thực hiện kế hoạch tiến quân vào Châu Âu, trừ tầng lớp cao tầng của Viêm bang ra không ai biết rõ điều này. Điều này dường như trở thành việc cơ mật bất khả tiết lộ.

Lâm Cẩm Sắt lúc đầu thực ra muốn một mình đến Italia, nhưng dù cô có nói thế nào Hứa Thuyền cũng không đồng ý, cứ một mực muốn đi cùng cô. Càng nghĩ cô càng lo cho thân phận của anh, nhưng cũng phải gạt đầu đồng ý.

Nhưng thực ra, Hứa Thuyền mới đúng là lựa chọn tốt nhất.

Nửa tháng ngẩn ngủ trang nhất của các tờ báo uy tín ở Italia đều đưa tin tập đoàn kiến trúc Đông hải nổi danh ở Hongkong sắp tiến quân vào thị trường Italia, đồng thời, càng ngày càng có nhiều luồng tin thông cáo tập đoàn kiến trúc Đông hải đang vận động quyền góp cho hàng trăm trẻ em nghèo cùng những người bị AIDS ở một khu phố tại Milan.

Tuy rằng lời chê cũng không phải là ít, nhưng thanh danh của tập đoàn kiến trúc Đông hải quả thực được đẩy lên rất cao ở Milan. Mỗi con phố ở đây đều có người bàn bạc không biết hành động kế tiếp của Đông hải là gì? Tạo lực uy hiếp tới các công ty bản địa ở đây, hay là xúc tiến để phát triển kinh tế ở nơi này...

Đó chính là hiệu quả cần phải có.

Nhưng trên thực tế mọi chuyện rất đơn giản, ở thế giới của tư bản chủ nghĩa, tiền tài chính là quyền lực.

64. Chương 64: Nơi Tối Trong Đôi Mắt

Nhưng rất nhanh, khi Lâm Cẩm Sát còn đang nghĩ mình đã đạt được mục đích thì lại có biến cố xảy ra.

Một đêm trước đó, các tờ báo về tài chính và kinh tế đều đưa tin về sự thất bại của tập đoàn kiến trúc Đông hải.

Tầng lớp cao cấp của Viêm bang rõ ràng đã đi thông suốt tất cả các mối quan hệ rồi mà, bây giờ lại có chuyện gì đang xảy ra nữa đây? Lâm Cẩm Sát nhất thời không nghĩ được, lại không dám đánh rần động cổ... làm kinh động đến bọn rần độc bản địa ở đây.

Loại cảm giác vô lực này lại bắt đầu đánh úp về phía cô.

Cảm giác thật giống với khi làm luật sư trước đây. Có phải bất cứ chuyện gì cô làm đều không có cách nào để hoàn thành tốt được, sẽ phát sinh đủ loại tình huống, sau một khắc đặt cô lên tầng cao sẽ là một cú ngã tan xương nát thịt.

Trong tiểu biệt thự ở ngoại ô Milan, lúc này chỉ có một mình Lâm Cẩm Sát. Sora đi ra chợ mua một ít đồ dùng hàng ngày, Hứa Thuyền mang theo người của anh đi tìm hiểu nguyên nhân nghĩ cách giải quyết. Bấy giờ sáng, mặt trời vừa mới xuyên được qua tầng mây, trong không khí vừa có hơi ẩm vừa có hơi lạnh, lòng cô phiền muộn, tùy ý mặc một chiếc áo khoác màu bạc vào, mở cửa, đi ra ngoài.

Bên ngoài tiểu biệt thự là một lớp hàng rào bao quanh một hoa viên trong đó có một chậu hoa bách hợp, vài nụ hoa sắp nở mùi hương thoang thoảng thấm vào ruột gan.

Có vài bông đã nở càng muốn căng tròn mình ra đón gió. Tâm trạng cô khẽ động, không khống chế được mà ngồi xuống, tinh tế quan sát từng bông hoa, nhìn một chút, xuất thần.

... Rất lâu trước đây, cô cũng đã từng trồng một chậu hoa bách hợp. Đó là món quà của mẹ cô, khi đó cô cẩn thận che chở nó coi như đó là một nửa sinh mệnh của mình, đáng tiếc sau đó, hoa kia vừa nở đã bị Lâm Lan “không cẩn thận một chút” làm vỡ. Khi cô nhìn thấy, chậu hoa đó đã vỡ thành trăm mảnh từng cánh hoa rơi trên mặt đất, giống như những thi thể nhỏ xinh nhu nhược.

Chính là năm đó, trong lòng cô lần đầu tiên có hận ý mãnh liệt đến mức hít thở không thông, sau đó... Sau đó, cô bỏ đi, nhưng khi cô xách túi hành lý đơn giản nhìn lại ngôi nhà cũ kỹ âm u kia, trong lòng lại chỉ có duy nhất một ý nghĩ: cô sẽ trở về, trở về để báo thù.

Sau đó thì sao?

Mọi chuyện cô đều làm hỏng rồi.

Cười khổ, cô tự giễu nhếch môi một cái.

Chân đã hơi tê, đúng lúc cô muốn đứng dậy, di động trong túi quần đột ngột vang lên, bốn phía im lặng cho nên tiếng chuông rất lớn, cô hoảng sợ, định thần lấy di động ra vừa nhìn thấy một cái số điện thoại lạ, do dự vài giây, di động vẫn bắt khuất lên chuông, cô cũng không nghĩ thêm, ấn nút nghe:

“Hello, This is Jin.”

Bên đầu dây bên kia thật lâu cũng không có tiếng nói, nhưng điện thoại thì thực sự đã kết nối rồi, Lâm Cẩm Sát đợi trong chốc lát, không biết tại sao trong lòng đột nhiên bắt đầu hốt hoảng ...một loại dự cảm mãnh liệt khiến cô không biết phải làm gì.

Cô nặng nề hít thở, yết hầu khô rát khó chịu, “Ngài là...” Không chờ cô đoán, đầu bên kia truyền đến một tiếng cười rất nhẹ nhưng cũng rất mỉa mai:

“Lại nghe được giọng nói của em rồi, thật tốt.”

Lâm Cẩm Sắt không thể mở miệng, yết hầu giống như bị cái gì đó chèn ngang, vướng víu. Giọng nói này, khẩu khí này... cô làm sao có thể quên? Đó là người khởi xướng những cơn ác mộng của cô.

Câu tiếp theo tiếng nói của cô đã không khắc chế được mà run rẩy “Đường Lưu Nhan, ngài còn muốn gì nữa?” Vì sao còn gọi điện thoại tới đây? ...số điện thoại của cô rõ ràng đã đổi rồi, trừ Hứa Thuyền ra thì không ai biết nhưng tại sao hắn lại có chứ?

Cô chỉ cảm thấy sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Người đàn ông này, hình như cô đi tới bất kì nơi đâu hắn cũng có thể nắm rõ hành tung của cô đến đó! Hay là hắn coi cô như con khỉ còn hắn đứng trên khán đài cao ngất ngẫu nhiên có hào hứng trêu chọc cô.

Loại tra tấn ấy, rốt cục cô còn phải chịu đựng đến bao giờ?

“Muốn gì nữa?” Đầu bên kia trầm thấp lặp lại lời của cô khẩu khí thoải mái, lười biếng thậm chí là vui sướng “Cẩm Sắt, trí nhớ của em sao vậy? Tôi đã nói rồi em nợ tôi một cái mạng.”

Sự tao nhã, nhu hòa của giọng nói đó, lại biến thành thứ cảm xúc ám ảnh khó hiểu thông qua sóng vô tuyến điện từ mà rơi vào tai cô, giống như giọng điệu nam tính của hắn bám vào tai cô vậy, gần gũi như thế lại khiến cô cảm thấy sợ vì sự thân thiết ám muội khác thường này.

“Bây giờ tôi muốn thu hồi lại. Em muốn chứ?”

Toàn thân Lâm Cẩm Sắt cứng đờ, một cơn lạnh lẽo từ lòng bàn chân kéo lên khiến cô không khỏi nâng một cánh tay lên ôm lấy chính mình.

Thấy cô không trả lời, ông nghe truyền đến một tiếng cười khê, “Đùa với em chút, chỉ là tôi muốn nghe giọng nói của em một chút ...” nói xong, hắn dừng một chút, chậm rãi tiếp “Bên ngoài lạnh lắm, nhanh vào nhà đi.”

Con mắt của Lâm Cẩm Sắt đột nhiên mở lớn!

65. Chương 65: Vì Sao Không Thể Là Anh

Trong xe rất tối, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào, đường nét khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông nhìn nghiêng càng thêm sắc sảo, đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng giống như viên ngọc phát sáng trong đêm.

Một tay hắn khoát lên phần tựa lưng của ghế ngồi, tay kia quăng chiếc di động đã không còn kết nối tùy ý để sang bên cạnh. Sau đó miệng hắn hướng về phía trước tạo lên một độ cong hoàn mỹ:

“A May, nhìn xem, cô ấy thật ngọc, tôi ở gần như vậy mà cô ấy cũng chẳng phát hiện ra.”

Cô gái ngồi ở ghế phó cười dài quay đầu sang “Nhan, anh rốt cuộc là vui vẻ hay tức giận vì cô ấy không nhìn ra được sự tồn tại của anh?” Cô gái rục rịch, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, mái tóc ngắn nhuộm màu bạc cùng với hàng lông mi cong vút tạo cho cô một vẻ đẹp mạnh mẽ và rất nhanh nhẹn.

“Hay là khó chịu khi cô ấy sớm chiều bên một người đàn ông khác?”

Đường Lưu Nhan chỉ cười nhưng không nói gì, ánh mắt càng tối thêm. Nhìn cũng như không nhìn cô gái đó, giọng nói rất nhẹ, “Hàn Húc, chúng ta đi thôi.”

Khóe môi hắn gợi lên một nụ cười tái nhợt.

Kẻ cơ bắp ngồi trên ghế điều khiển do dự một lúc mới nói: “Đại ca, không cần đợi thêm sao?”

Cô gái tóc ngắn cười mắng một câu “Còn đợi gì nữa? Đợi nữa... đại ca người sẽ không nhịn được mà đi cướp người đó.”

Da mặt của Hàn Húc hơi co lại, nhưng nghĩ lại hình như cũng có chút đạo lý, vì thế cũng không nói gì cả, nhấn chân ga, một chiếc ô tô màu đen trên đường lặng yên không một tiếng động chạy như bay đi mất.

Trong lòng Lâm Cẩm Sắt không hề an ủi.

Tâm trạng Lâm Cẩm Sắt rất bi thương.

Lâm Cẩm Sắt sắp không chịu được nữa rồi...

Đương nhiên, đây đều ý nghĩ của những người ngoài cuộc. Trong mắt mọi người Lâm Cẩm Sắt luôn có một loại khí chất bình tĩnh mà mạnh mẽ, nụ cười oanh oanh yến yến nhưng kì thực tại giống như mũi tên bắn, đôi mắt đẹp thật thu hút.

Nhưng hôm nay...

Hình như có chút khác thường.

Người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường ấy là Sora, bà mới mua đồ về còn chưa kịp vào cửa đã nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt thất hồn lạc phách ngồi trên bệ cỏ ngoài hoa viên, suy nghĩ của bà rất lương thiện nghĩ là cô đang gặp phải chuyện gì đó sợ hãi kêu lên một tiếng rồi bỏ hết những túi xách linh kính đầy tay xuống đất, thân hình mập mạp vội vã chạy qua đó, Lâm Cẩm Sắt còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã bị một bàn tay ôm lấy, lực ôm mạnh ấy liên tục tấn công khiến cô nghẹt thở.

Từ chối cả buổi mới được thoát khỏi khuôn ngực đầy đặn của Sora, sau còn phải trăm lần giải thích là không có chuyện gì chỉ là hơi mệt một chút, Sora vừa nhìn lại vừa sờ, mãi cho tới khi xác định cô thật sự không bị làm sao mới đành lòng không thể ép buộc, quay vào nấu cơm.

Người tiếp theo là Hứa Thuyền. Họ quen nhau từ thời còn học đại học, đã nhiều năm như vậy, diện mạo đó của Lâm Cẩm Sắt anh chưa bao giờ nhìn thấy...

Từ khi anh trở về cô không hề bước ra khỏi cửa, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.

Anh đứng trước cửa phòng vài phút, cuối cùng quyết định gõ cửa. Trong phòng truyền đến tiếng nói nghẹn ngào của cô hình như vừa mới khóc, “Sora, cháu không đói mọi người cứ ăn cơm đi.”

Trái tim anh hơi căng thẳng, do dự một lát mới mở miệng nói: “Cẩm Sắt, là anh.”

Trong phòng im lặng, sau đó truyền đến một tiếng động rất nhỏ tiếng dép đi lên sàn nhà bằng đá, sau đó cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra.

Hứa Thuyền còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một đôi mắt đỏ hồng vì nước mắt, giống như đôi mắt của cô khi lần đầu tiên hai người gặp nhau, oan ức, buồn bã hay là bi thương...nhưng anh không thể ngờ tới, khuôn mặt phía trước lại vô tình bình tĩnh khiến anh ngẩn cả ra, ánh mắt trong suốt, không có dấu vết gì là đã khóc cả.

“Hứa Thuyền, có chuyện gì không?” Cô hỏi tiếng nói vẫn nghẹn ngào như trước, ánh mắt chứa đựng sự mệt mỏi đến cực độ. Có lẽ chuyện gần đây đã khiến cô phiền lòng nhiều quá rồi. Vừa nghĩ như thế, anh đã mỉm cười trấn an cô nói “Yên tâm đi, chuyện này anh sẽ giải quyết.” Tuy rằng hôm nay mọi việc cũng không tiến triển nhiều lắm, nhưng họ đã có được tin tức mong muốn, việc này quả thật có người đứng sau giở trò. Nếu đã biết như vậy mọi chuyện cũng dễ dàng giải quyết hơn...

Lâm Cẩm Sắt nghe anh nói vậy, giật mình, sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch. Cô nhắm mắt lại, thân thể nửa dựa vào cánh cửa, nói, “Không giải quyết được, Hứa Thuyền, lần này, thật sự không thể giải quyết được.” Cô chậm rãi nóng hết câu, khẩu khí vô cùng mệt mỏi.

Hứa Thuyền đã nhận ra điều gì đó trong nét mặt và câu nói của cô, thần sắc anh khẽ biến đổi, “Em muốn nói là... Đường Lưu Nhan?”

Lâm Cẩm Sắt im lặng không lên tiếng, lông mi cúp xuống.

Lại bị một lực đạo thật lớn ép lên bả vai, cô nâng mắt lên chỉ trông thấy sắc mặt Hứa Thuyền cực kì khó coi.

“Hắn đến đây rồi? Hắn tìm em rồi sao?!” Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại mang theo ý khẳng định.

“Vâng.” Lâm Cẩm Sắt nhẹ nhàng trả lời, vẻ mặt không đổi muốn tránh khỏi cánh tay Hứa Thuyền, trên thực tế cô cũng đã thành công.

Trong mắt Hứa Thuyền lóe lên một tia bi thương anh từng bước lùi về phía sau, nhìn thẳng vào mắt Lâm Cẩm Sắt, thấp giọng hỏi: “Vì sao không thể là anh?”

Lâm Cẩm Sắt tránh tầm mắt của anh, nói “Hứa Thuyền, em không hiểu anh đang nói gì?”

Hứa Thuyền cứng đờ thật lâu, sau đó anh hình như đã hiểu ra điều gì đó, hơi nở nụ cười.

Đường Lưu Nhan quả nhiên là một nhân vật thật lợi hại. Ngay cả khi Cẩm Sắt đi tới tận Italia xa xôi này, ngay khi chính anh đang có một cơ hội rất tốt để vấn hồi mọi chuyện, hấn lại lập tức xuất hiện .

Người đàn ông này, hấn muốn nắm chặt trái tim Cẩm Sắt, hấn mạnh mẽ ép cô không được phép quên hấn, hấn không cho anh một cơ hội để “thừa dịp ra tay” . Hơn nữa hấn muốn Cẩm Sắt sẽ vì chuyện này cho dù cô có sợ hãi hay không cũng không thể nào quên nỗi hấn.

Thật giảo hoạt.

“Hứa Thuyền, anh phải được hạnh phúc .” Suy nghĩ thật lâu, Lâm Cẩm Sắt mới nói ra ý nghĩ của mình. Không, sai rồi, Hứa Thuyền, anh sai rồi, suy nghĩ như vậy chỉ càng khiến anh đau khổ thôi.

Anh từng là điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống của cô, anh tốt đẹp như thế cho nên cô không muốn chính bản thân mình vậy bản anh.

Anh phải được hạnh phúc .

Nhưng cô đã không có cái tư cách là hạnh phúc của anh.

Ý nghĩ này ngự trị trong đầu làm cô rất sợ hãi ...đúng là bây giờ cô mới ý thức được một vấn đề ... làm sao cô còn có thể ở bên cạnh chứ? Không thể ở đây nữa , nếu không, tất cả mọi chuyện sẽ không thể kết thúc nổi.

Nếu như vậy chỉ khiến cả hai đau khổ vì tự tra tấn bản thân mình mà thôi.

66. Chương 66: Gặp Lại

Lâm Cẩm Sắt tựa vào vách tường nhìn thân ảnh Hứa Thuyền rời đi, vẫn tuấn lãng như năm đó nhưng hình như lại có vẻ lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Trong lòng là một mảnh vắng lặng. Một lúc lâu sau cô thở phào nhẹ nhõm, tiến vào phòng, lấy di động ở đầu giường ra.

Số điện thoại vẫn còn lưu lại trên màn hình di động, xa lạ mà quen thuộc ... chính là số điện thoại mà mấy giờ trước Đường Lưu Nhan gọi tới, chỉ là vài con số nhưng cũng đủ khiến chân tay cô luống cuống.

Cô vẫn đang do dự không biết có nên gọi cho hấn không nhưng sẽ nói gì đây? Xin hấn buông tha cho cô?

Ngón tay lặng yên siết chặt, không, làm như vậy người đàn ông đó sẽ càng làm căng, bởi vì cái hấn muốn thấy là đáng về chặt vật của cô.

Cô hơi nhếch môi, khẽ thở .

Vậy thì chặt vật đến triệt để đi.

Ba giờ chiều, Lâm Cẩm Sắt cuối cùng cũng đi từ trong phòng ra, khi xuống cầu thang thì gặp Hứa Thuyền đang định lên lầu, vì thế cô khẽ nhích người ra một chút nhường đường.

Thoáng qua, Hứa Thuyền cúi đầu hỏi: “Em muốn đi tìm hấn à?”

Lâm Cẩm Sắt sững sốt, rất lâu sau mới ừ nhẹ một tiếng.

Hứa Thuyền im lặng, nói nhỏ “Phải cẩn thận, nếu hấn không tốt, thì quay về nhà, anh đợi em.”

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy mũi chua xót đến kịch liệt, nếu không phải bước nhanh xuống lầu cô chỉ sợ sẽ không thể không chế được bản thân mình rơi lệ.

Họ còn có thể ở chung một chỗ sao?

Hơn ba giờ chiều, Lâm Cẩm Sắt vừa ra khỏi tiểu biệt thự lập tức đã thấy một chiếc Bentley đen im lặng đỗ cách đó không xa.

Lòng cô thít chặt lại, giả bộ trấn định bước qua đó.

Lốp kính xe được từ từ kéo xuống, hé ra một khuôn mặt cương nghị lạnh lùng, thấy cô đi tới khoe miệng hân giật giật “Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, lâu lắm rồi không gặp, dây thần kinh mặt của cậu có phải đến hỏi thăm bác sĩ không?” Lâm Cẩm Sắt vừa nói vừa ngồi vào một bên xe, trái tim khẽ nói lỏng.

Hắn không có ở đây...

Gân xanh giữa trán Hàn Húc khẽ giật giật cô gái này vẻ ngoài thì vẫn như cũ nhưng miệng lợi thì lợi hại hơn nhiều.

“Lâm tiểu thư, đi thôi, đại ca đang chờ cô.” Quả nhiên, tiếng hắn vừa dứt, cơ thể Lâm Cẩm Sắt lập tức cứng đờ, vẻ mặt vừa mới còn thoải mái trong một khắc đã thay đổi.

Hàn Húc trong lòng cười thầm không đợi cô trả lời, nhanh chóng nhấc chân ga.

Ven hồ Como nổi tiếng của Italia có rất nhiều tòa nhà lớn nhỏ khác nhau. Trong đó phần lớn là những biệt thự được xây theo phong cách sang quý, xa hoa. Nghe nói những người ở nơi này không phải “phú” thì cũng là “quý”. Chính điều này làm rất nhiều du khách đổ xô vào thắng cảnh du lịch xinh đẹp như ảo cảnh này nhưng khi đêm đến nơi đây lại cuốn hút bởi một sự yên lặng rất đặc biệt của nó.

Khi chiếc Bentley màu đen thông thả tiến vào ngôi biệt thự đẹp nhất vùng ven hồ Como này thì đã là hơn 6 giờ chiều, bóng đêm mờ lung, những bông tuyết uốn lượn trên dãy Alps được chiếu sáng bởi ánh màu cam của hoàng hôn.

Cửa sắt tự động thật lớn chậm rãi mở ra, chiếu thẳng vào mắt là một vườn cây rộng lớn với những loài thực vật vùng Địa Trung Hải, kiến trúc Baroque cao lớn, cây cột được xây bằng cẩm thạch, mặt đường lát đá cẩm thạch sáng bóng...

Bentley đen chậm rãi đi dọc theo mặt đường đá cẩm tiến về phía trước, Lâm Cẩm Sắt vừa xem vừa không ngừng lắc đầu thở dài, lòng đầy cảm phẫn, thật sang trọng, thật hao phí.

Vẫn biết Đường Lưu Nhan là một tên chủ nhân có tiền, nhưng không ngờ...hắn lại nhiều tiền đến thế!

Xe lặng yên không một tiếng động đứng trong một bãi cỏ cách biệt thự không xa.

“Lâm tiểu thư, theo tôi tới đây nào.”

Lâm Cẩm Sắt im lặng gật đầu, tim đập... càng lúc càng nhanh hơn.

Cả tòa biệt thự trừ người làm với những bước chân vội vàng cúi đầu đi qua, cơ hồ nhìn không có dấu chân người, khoảng không mênh mông lại khiến càng khiến người ta thêm sợ.

Cô không khỏi gọi Hàn Húc lại, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Chỉ thấy sắc mặt Hàn Húc trầm hắt xuống, ánh mắt nhìn cô chột lạnh đi, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: “Đại ca muốn yên lặng.” Nghe những lời này Lâm Cẩm Sắt thực ra vẫn còn muốn hỏi tiếp nhưng lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hàn Húc, cuối cùng cũng không dám hỏi tiếp nữa.

Cánh cửa gỗ lim thật lớn thật nặng nề bị đẩy ra, phát ra tiếng ma sát rất nhỏ.

Cửa sổ sắt đất vừa mở ra cơn gió đã lập tức thổi vào.

Có một người dựa vào cánh cửa sổ sắt đất ấy nhưng lại đưa lưng về phía cửa chính.

Nghe thấy có tiếng nói, người dựa vào cửa ấy chậm rãi xoay người lại.

Tịch dương như máu. Ánh mặt trời hoàng hôn tiêu sái chiếu vào ánh sáng âm thầm sáng rọi chiếu lên khuôn mặt người nọ.

Một khuôn mặt tuần tú làm điên đảo chúng sinh, khóe môi vẫn luôn tồn tại một độ cong tựa tiểu phi tiểu quên thuộc.

67. Chương 67: Chuyện Này Phải Trách Em

Có một người dựa vào cánh cửa sổ sát đất ấy nhưng lại đưa lưng về phía cửa chính.

Nghe thấy có tiếng nói, người dựa vào cửa ấy chậm rãi xoay người lại.

Tịch dương như máu. Ánh mặt trời hoàng hôn tiêu sái chiếu vào ánh sáng âm thầm sáng rọi chiếu lên khuôn mặt người nọ.

Một khuôn mặt tuần tú làm điên đảo chúng sinh, khóe môi vẫn luôn tồn tại một độ cong tựa tiểu phi tiểu quên thuộc.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản được là lượt cẩn thận, tùy ý khoác ngoài một chiếc áo gió màu xám, chiếc quần vải lanh mỏng hờn nhàn, đôi chân thon dài gác lên nhau, bàn tay chống lên má, trong đôi mắt mị hoặc có một thứ ánh sáng thật chói mắt.

Vẫn luôn đẹp như vậy.

Nhìn thấy cô, hắn chẳng hề kinh ngạc, nghiêng đầu cười: “Cẩm Sắt, em vẫn tới gặp tôi sao.”

Lâm Cẩm Sắt bĩu môi, nói, “Vây cũng là vì mặt mũi của Nhan công tử quá lớn.” Khi nói những lời này cô nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng vô cùng căm giận.

Đầu tiên hắn phá hỏng kế hoạch tiến quân vào thị trường Italia của họ, sau đó lại cố tình để cô biết biết kì thực hắn nắm rất rõ hành tung của cô ...thậm chí là vô cùng rõ ràng từng cử động của cô cứ vậy ngang nhiên đe dọa cô!

Thủ đoạn đó...thật vô cùng tiện.

Đường như nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô, Đường Lưu Nhan khẽ cười một tiếng, vươn tay vẫy vẫy cô đang đứng ở cửa, “Lại đây, tôi nghĩ tôi rất cần phải giải thích rõ ràng với em.” Nói xong hắn không hề bất ngờ khi trông thấy Lâm Cẩm Sắt sau khi nghe xong lại lườm hắn một cái, thật thú vị.

Dáng vẻ này của hắn khiến Lâm Cẩm Sắt thật khó chịu dường như hắn biến cô thành sủng vật không chịu nghe lời nằm trong lòng hắn! Những gì hắn đã hiểu được mà còn cố tình muốn nói ra thật làm cho cô phát hỏa.

Mãi cho đến khi đôi mắt lườm người có chút mỏi, bước chân cô mới không tình nguyện hoạt động. Cách chiếc ghế sofa chỉ có một mình Đường Lưu Nhan khoảng một thước, cô nâng mắt, giọng hơi nghẹn: “Nói đi, giải thích đi.” Nâng cằm lên, cô đang cố ý dùng ngữ khí cao ngạo như nữ vương để nói chuyện với hắn.

Đường Lưu Nhan không hề bực mình, ý cười bên khóe môi ngược lại càng sâu hơn.

Ngón tay thon dài mà tái nhợt của hắn đang đặt trên ghế khẽ thả lỏng ra, chậm rãi trầm ngâm “Lúc em tới Italia này tôi thật sự là không biết, nhưng là tập đoàn kiến trúc Đông hải của em chuyển mình lớn như vậy không thể không làm tôi chú ý tới.”

Nói xong, hắn khẽ nâng khóe mắt, ánh mắt chuyển động, “Cẩm Sắt, em cũng biết Italia chính là địa bàn của Đường minh, vậy tôi có nên ra tay không?”

Lâm Cẩm Sắt lửa giận bùng phát, cười lạnh nói, “Nếu không phải Nhan công tử nhắc nhở tôi thật sự cũng không biết, thì ra đó là sai lầm của tôi.” Được lắm, người đàn ông này “Kẻ ác kien trước” thực là đã biết đi trước một bước.

“Em hiểu thì được rồi.” Đường Lưu Nhan cười đến mị hoặc, một cái nhìn đưa qua, màu sắc tràn đầy trong ánh mắt thật mê người.

Lâm Cẩm Sắt hít một hơi thật sâu, hay tay nắm chặt lại thả lỏng ra. Bỏ đi, không thềm chấp nhặt với con hồ li đã thành tình này làm gì.

Chờ sau khi nén được cơn giận, cô dùng khẩu khí hòa hoãn nói, “Đường Lưu Nhan, nếu ngài hận tôi, cũng có thể làm như tôi lúc trước, một phát súng bắn chết tôi đi, làm sao mà phải tốn công phí sức như vậy?”

Nghe xong, ánh mắt Đường Lưu Nhan đột ngột trầm xuống cùng với ánh hoàng hôn, hần đột nhiên đứng lên đi tới phía cô.

Tốc độ rất nhanh đến mức Lâm Cẩm Sắt còn chưa kịp phản ứng thì cằm đã bị hần nắm lấy!

Cô sợ hãi thở không ra tiếng, hai mắt chỉ có thể giương to lên nhìn hần. Hần đụng vào cô khiến cả cơ thể đều không được tự nhiên.

“Vẫn sợ tôi như vậy...” Hần nhẹ nhàng cười, càng tiến gần tới cô hơn, mãi tới khi chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau thì mới dừng lại.

Lực đạo bàn tay của hần rất lớn, Lâm Cẩm Sắt bị ép rất đau, còn hần thì dường như lại không hề nhận ra, cười rất nhàn nhã, “Lâm Cẩm Sắt, em vẫn cứ đề cao bản thân mình như thế ...nhưng vẫn không có cách nào khiến bản thân tôi động thủ với em được.”

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy trái tim hốt hoảng khó chịu, cô bị câu nói của hần đã thương.

Đường Lưu Nhan tiếp tục nói, “Còn có, đừng tự ình là đúng, đừng đem suy nghĩ của em áp đặt lên người tôi.” Hần rõ ràng đang cười, nhưng Lâm Cẩm Sắt lại cảm thấy một loại hàn khí đến đáng sợ tiến thẳng lên mặt cô.

Nụ cười này là của Diêm vương.

Hần đang tức giận.

...Nhưng hần dựa vào cái gì mà tức giận chứ, rõ ràng trước đây hần sai cơ mà, rõ ràng hần muốn nhìn thấy dáng vẻ chật vật đó của cô mà!

Lâm Cẩm Sắt càng nghĩ lại càng thêm bức bối, đang định mở miệng nói chuyện, hần bỗng nhiên lại buông tay ra.

Lui về phía sau vài bước, khe thở hắt ra, Lâm Cẩm Sắt kiên định nhìn lại, dáng vẻ hơi khom lưng của hần thật đẹp nhưng sắc chỉ trong vài giây lại có thể trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Cầm cô đỡ đau hơn, tâm tình vui vẻ hơn một chút, giả vờ cảm thán, “Không ngờ Nhan công tử như vậy mà lại yếu đuối thế...” Cô chính là người như vậy, gặp cơ hội lập tức lên mặt, à không, thấy Đường Lưu Nhan tạm thời không làm gì được mình cho nên không quản được cái miệng, hé ra là châm chọc.

Đường Lưu Nhan nghe vậy nâng mắt nhìn cô, trong mắt vẫn lấp lánh hàng ngàn ánh sao như trước, khóe môi tái nhợt của hần cong lên, dưới sắc trời đang tối dần lại mang vẻ đáng yêu đến cực điểm.

Mở miệng hần nói, “Chuyện này phải trách em.” Ngữ điệu mềm mại mang theo sự thâm oán và có cả làm nũng.

Lâm Cẩm Sắt bị một câu này của hần khiến cho da đầu run lên. Người đàn ông này luôn có cách khiến cô không thể nói được gì. Nghĩ kĩ lại, ý của hần là gì vậy... Bây giờ hần bị như thế là do cô làm hại sao?

Cô đột nhiên phát giác tìm hần là một suy nghĩ cực kì nhảm chán và ngu ngốc, vì thế nhanh chóng mở miệng nói, “Xem ra cũng không còn chuyện gì nữa, tôi về trước đây.” Nói xong, xoay người chỉ muốn đi.

“Chờ đã.” Phía sau truyền đến tiếng nói thanh thản.

“Cô gái vô trách nhiệm kia, mục đích của em còn chưa đạt tới cứ như vậy mà đi sao?” Vô trách nhiệm, lại là một từ hai nghĩa. Lâm Cẩm Sắt lại nghe ra nghĩa khác người này hình như nói cô là con người vô trách nhiệm khi cô hại hần thậm chí đến vậy mà phải dứt bỏ đi phải không...

Cô cười lạnh một tiếng, giả vờ như mình chỉ hiểu được tầng nghĩa thứ nhất, nói, “Nếu ngài thực sự không muốn phóng thích chúng tôi (chúng tôi ý nói Viêm bang, phóng thích tức là để viêm bang làm ăn), thế thì dù tôi có cách gì cũng chỉ là vô dụng. Được, nếu như vậy, tôi nhận thua, Italia tôi không đụng vào nữa.” Cô tiêu sái nói, kì thực càng nói trong lòng càng rối, càng nói càng tức giận.

Dứt khoát cô nhìn về phía hắn, mở miệng lạnh lùng nói, “Lúc trước thực sự không nên quen biết với ngài.”
Đều do hắn làm hại, làm hại cô từ một luật sư có danh tiếng, cứ như vậy sa đọa, thậm chí thiếu chút nữa giết nhân biến thành ma quỷ.

Rất nhanh nói xong, không thèm để ý tới sắc mặt Đường Lưu Nhan, cô bước chân rời khỏi.

Không ngờ tới, bước còn chưa dứt, cánh cửa kia cứ như vậy ở trước mắt cô tự động âm âm đóng xuống!

Một cơn đau từ gáy truyền đến, trước khi cô hôn mê lại rơi vào trong một vòng ôm ấp tỏa ra hơi thở mát lạnh.

Đường Lưu Nhan ôm lấy Lâm Cẩm Sắt đã hôn mê, tiến sâu vào trong nhà.

Vừa đi vừa khẽ cười:

“Hừ, miệng lưỡi vẫn cứ ác độc như thế...”

68. Chương 68: Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên

Lâm Cẩm Sắt bị nóng quá mà tỉnh .

Giống như đặt mình trong cho băng hỏa lưỡng trọng thiên, lúc đầu là xung quanh rất lạnh, sau đó nhanh chóng bị một hơi thở đầy lửa nóng vây quanh.

Hơi thở đó giống như một căn bệnh truyền nhiễm, lửa nóng nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân cô.

Nóng đến mức khiến người ta điên lên. Cô trong mộng kịch liệt thở dốc ...có một loại ngứa ngáy khó chịu như có một con mèo nào đấy đang dùng móng vuốt sắc nhọn cào vào lòng cô, loại khó chịu không thể nói ra này khiến cô chỉ muốn thét chói tai!

Trong cảm giác bất an ấy hình như có một đôi tay tà ác mà lạnh lẽo, thông thả tình sắc vuốt ve da thịt cô. Bắt đầu từ xương quai xanh, lưu luyến qua ngực, rồi nương theo đường cong xuống dưới bụng...

Cô mạnh mẽ mở hai mắt, muốn bắt bàn tay tà ác kia dừng lại.

Luồng ánh sáng mờ mờ màu quýt ảm áp quanh cô khiến người ta mê muội.

Chiều vào mi mắt là một đôi lông mi cực dày cong vút như của trẻ con, nhẹ nhàng nhắm lại, miễn cưỡng đảo qua như vậy, đồng tử thuần khiết, trong như hắc ngọc sản sinh ra một loại ánh sáng có thể cướp đi hồn phách người thường.

Trái tim cô trong giây phút đó như ngừng đập, theo bản năng giơ lên tay lên che đôi mắt kia đi, cô thấp giọng thở dốc:

“Dừng...”

Gần như cầu xin .

Cô đã tỉnh táo rồi cũng đã biết lúc này mình bị Đường Lưu Nhan lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đánh ngất sau đó ném cô lên giường ... còn cỏi hết nữa!

Cảm giác cả người trần trụi khiến cô xấu hổ buồn bực, không nơi nào có thể ẩn nấp, chỉ có thể dùng tay che đi cặp mắt làm nhiễu loạn tâm trí cô đi.

Chỉ thấy hai tay chống lên hai bên vai cô, trên cao nhìn xuống người đàn ông đó đẩy hai tay cô ra, đôi môi mỏng khê cong lên, dẫn ra một nụ cười rất nhẹ

“cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Tiếng nói có chút khàn khàn, không chút để ý lại như đang che giấu gì đó.

Cô khó khăn nuốt nước miếng, ánh mắt dừng ở yết hầu hắn, không dám nhìn xuống dưới nữa, giả bộ trấn định nói “Đường Lưu Nhan, ngài không thể làm thế ...đừng khiến tôi hận ngài.”

... Tư thế đó, thật sự là làm bùng khí của cô khó mà phát huy tác dụng.

Ánh mắt Đường Lưu Nhan tối sầm lại, giọng nói chậm rãi ngạo mạn, “Tôi tưởng trước nay em vẫn luôn hận tôi.” Ngờ ngẫm đó...

Đúng là giống trẻ con, ủy khuất đến cực điểm. Lâm Cẩm Sát giật mình, tinh thần chưa kịp phục hồi lại đã bị cái hôn của hắn dọa tới...giống như đã thú cắn xé miếng mồi ngon, nụ hôn đó hung ác dừng trên xương quai xanh của cô, mút vào, sau đó không chút thương hoa tiếc ngọc cắn một cái, cô thậm chí có thể cảm giác rõ ràng được nơi đó đang chảy máu.

Đụng đến xương cốt rồi... Hắn muốn miệng vết thương đầy mùi máu tanh ngọt kia sẽ khắc sâu mãi trong lòng cô.

Cái đau này khiến mặt mũi cô nhả lại, trong lòng tức giận đến mức phát run lên vì sự ngạo mạn của hắn, mở miệng cảm giận nói ra lời chưa kịp suy nghĩ, “Đường Lưu Nhan, ngài thật biến thái!” Người này, vẫn cứ thô bạo như thế, không chút để ý tới cảm nhận của cô, coi cô như một vật thể không có sự sống chuyên dùng để phát tiết vậy!

Nụ hôn dừng lại một chút, cũng nhẹ nhàng hơn, tựa như lông chim thoảng qua dưới cơn gió nhẹ, điều này khiến Lâm Cẩm Sát nhất thời không thể thích ứng.

“Cô bé, em có biết, tôi hận em đến cỡ nào không?”

Thần kinh Lâm Cẩm Sát còn chưa kịp thả lỏng, tay phải đột nhiên bị nắm lấy, xúc cảm thô lệ lạnh lẽo kia khiến cô hơi sợ, có thể nhẹ nhàng cảm giác được Đường Lưu Nhan đang cầm tay cô chậm lên ngực hắn...

Hắn chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, cười “Khi đó tôi còn nghĩ là em yêu tôi ... tôi càng không ngờ tới thế mà em lại đặt khẩu súng đó vào ngực tôi...nhìn xem miệng vết thương này đến giờ vẫn còn đau.” Ngón tay chạm vào da thịt ấy khiến cô rõ ràng cảm nhận được sự khác thường...

Cô phản xạ có điều kiện nâng mắt nhìn vào nơi đó sau đó thở mạnh một hơi.

Miệng vết thương ấy dữ tợn đến đáng sợ, giờ chỉ còn là một vết sẹo, đó đúng là dấu vết của viên đạn bắn vào!

Cô hoảng sợ muốn tránh ra nhưng Đường Lưu Nhan nắm tay cô rất chặt làm thế nào cũng không thể giãy ra được. Thử vài lần không thành công, cô thở mạnh trừng mắt với hắn “Đường Lưu Nhan! Ngày cố ý !” Đó là ý định của hắn , muốn làm cô áy náy, muốn để cô biết vết thương kia từng thật sự suýt nữa lấy mạng hắn, muốn để cô biết tất cả đó đều do cô làm hại!

Tên vô lại xảo trá này!

Ngực cô phập phồng kịch liệt, liên tiếp chạm vào da thịt hắn, hô hấp của hắn cũng bắt đầu nhanh hơn.

Nhưng biểu tình của hắn vẫn cứ thản nhiên như vậy “Lâm Cẩm Sát, đây là sự thậtem thiếu chút nữa đã lấy mạng tôi rồi, nói xem tôi hận em có đúng không?”

Lại đem vấn đề đó giao cho cô. Cô cố gắng bình ổn trái tim đang hỗn loạn, cố gắng vững vàng nói, “Không, trước đây mọi chuyện đều là lỗi của ngài, ngài không có lý do cũng không có tư cách cùng tôi nói chữ “hận” này, tôi chỉ hối hận lúc trước đã không nhắm kỹ hối hận vì ngài còn chưa chết.” Lời cô rất mạnh mẽ, đáng tiếc ánh mắt bất an và sợ hãi kia đã khiến hiệu quả của nó giảm đi không ít.

Đường Lưu Nhan bật cười, khuôn mặt nhu nhã, khi nói chuyện ngữ khí cũng thoải mái hơn “Em xem, việc đó chứng minh rằng tôi chưa thể chết. Ông trời để lại cho tôi cái mạng này là muốn phái tôi đến đây thuần phục mèo con không biết nghe lời...” Nói xong, ngón tay vừa nới lỏng lại bắt đầu thăm dò trên người cô.

Đôi mắt đen của hắn không bình thường, hơn nữa lời hắn nói và động tác ấy càng có vẻ yêu dị đặc biệt.

“Đường Lưu Nhan, ngài...” Cô chưa nói xong đã bị đôi môi của Đường Lưu Nhan chặn lại, tay cô bị ép chặt.

Đây là cường bạo...

Cô mơ hồ phát ra âm thanh kháng nghị, ngay sau đó, bỗng nhiên tròng hai mắt thật lớn...

Hắn cứ như vậy mà tiến vào!

Cô đau đến mức suýt rơi lệ, nước mắt đã chảy ra nhưng vẫn chỉ vòng quanh trong khóe mắt.

Cơ thể vừa rồi còn giãy dụa phản kháng đột nhiên xụi lơ, cô tuyệt vọng quay mặt sang một bên. Nhưng tên ác ma này cũng không muốn buông tha cho cô, quay mặt cô lại, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nếu ánh mắt có thể là một thực thể riêng biệt, hiện tại Đường Lưu Nhan hẳn tuyệt đối muốn đem ánh mắt phần hận của cô bắn phá thành than tổ ong (đúng bản gốc đấy nhé).

Cô rất đau nhưng hắn đâu có biết. Từng chút từng chút, thật mạnh giống như muốn phá hỏng cơ thể cô.

Cuối cùng cô cũng không thể chịu nổi nữa, cắn răng kêu thành tiếng như khóc: “Nhẹ chút... Nhẹ chút... Đau lắm...”

Động tác của Đường Lưu Nhan dừng lại một chút, nâng mắt nhìn cô, cô đang nhú mi nhìn hắn, đôi mắt lay chuyển giống như một mặt hồ phẳng lặng bị một viên đá ném xuống, lay động, lay động.

Sau đó hắn nở nụ cười, đôi đồng tử yêu dã đến bình tĩnh kia nhìn lại cô, sau đó chậm chạp nói, “Biết em nhưng cũng không thể đau bằng tôi lúc trước được.”

69. Chương 69: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

Rèm cửa sổ kéo rất kín, ngọn đèn trong phòng cũng rất tối, nhưng thật ra vẫn có một chút xíu ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào phòng. Lâm Cẩm Sát thử khởi động cơ thể, không ngờ toàn thân xương cốt giống như tan ra, đau nhức, căn bản không còn một chút sức lực này. Nhất là thắt lưng, tê liệt đến mức mất đi cảm giác.

Khi cô ngã tới lần thứ bảy trên đệm giường, rốt cục nhịn không được từ miệng phun ra một câu chữ nhẹ “Hồ li chết tiệt...” Ngày hôm qua quả thực hắn như con dã thú đã bị bỏ đói từ lâu, đem cô ăn sạch hết lần này tới lần khác...

Bây giờ đáng lẽ cô phải cảm thấy may mắn vì hôm nay báo chí Italia sẽ không xuất hiện dòng tít quỷ quái “Sáng nay một người phụ nữ Trung Quốc nào đó “miệt mài” quá độ bất ngờ tử vong tại nhà”...

Thứ đó, quả thực làm mất mặt người Trung Quốc quá.

Cô khó khăn bắt đầu mặc quần áo, cánh tay bởi vì lúc trước bị người nào đó nắm chặt quá lâu, bây giờ không chỉ biến thành màu xanh tím mà còn không chịu nghe lời, làm hơn nửa ngày, mới đóng được hai cúc áo cuối cùng quyết định mặc kệ, kéo tấm chăn trên giường quấy quanh, chậm chạp cúi xuống, đang định đeo giày vào, đột nhiên lại bị ngã xuống...

Trời đất quay cuồng.

Ồ, đại dương gia của Viêm bang cứ như vậy mà lăn xuống đất.

Lâm Cẩm Sát nằm trên tấm thảm lông dê thật dày, im lặng nhìn trần nhà khắc hoa, rất lâu mới lẩm bẩm nói: “Tại sao mình lại không bắn chết hắn ta đi cơ chứ...”

Tối hôm qua hắn thật sự rất thô bạo, không để ý xem cô đã cầu xin như thế nào, cứ hung hăng vọt vào trong cơ thể cô như thế.

Cô biết đó là hấn đang phát tiết sự tức giận, nhưng nội dung của cục tức đó cô nghĩ thế nào cũng không thể hiểu rõ. Tốt nhất là không nên suy nghĩ nữa.

Khẽ thở dài một hơi, cô miễn cưỡng dùng tấm chăn cổ sức che cảnh xuân lại, sau đó dùng tư thế cực kỳ khó coi chậm rãi bò lên trên giường.

Không ngờ bàn tay vừa mới đặt lên tấm đệm đã một loại xúc cảm khác thường chạm vào... cứng rắn cứng rắn, một khối hình chữ nhật, dường như là...túi văn kiện.

Cô do dự vài giây, rốt cục không ngăn được sự hồi thúc của lòng hiếu kì đưa tay với sang bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng rút thứ trong đó ra, quả nhiên lộ ra là một tập giấy tờ, thứ vừa lộ ra đó chính là một loại dấu hiệu mà Lâm Cẩm Sát vô cùng quen thuộc...

Cô hít thở thật sâu, đó là dấu hiệu chỉ có ở sổ luật sư của cô, một đóa bách hợp nở rộ, khảm viền vàng, khéo léo tinh xảo nhưng lại không thu hút cho lắm, là cô tự tay thiết kế, thậm chí là từng nét nhỏ cũng là của cô

Không hề lo lắng, lúc này cô mới lấy tất cả giấy tờ ra, vừa nhìn thấy đã vô cùng sửng sốt.

... Đó là...

Nhớ mang máng ngày đó cô đang làm việc ở sở, đang không ngừng dùng bút đỏ đánh dấu vào trong những giấy tờ này, sau đó hấn đến tìm cô, trong lúc bức mình cô đã nói ra mấy điều hấn không thích nghe, nhưng cô cũng hối hận rất nhanh ... Sau đó, cô vì chuộc lỗi mời hấn đi ăn cơm, hấn cũng đồng ý... sau đó nữa, quên mất là vì sao, hấn hôn cô...

Túi văn kiện vẫn còn ở trên xe, nhớ rõ khi đó cô đã cần nó đến thế nào nhưng vẫn ngóng trông lương tâm hấn trỗi dậy mà đem trả lại cho cô. Nhưng người đàn ông này lại không hề làm theo ý cô.

Thì ra là ở đây.

Thì ra hấn vẫn còn giữ.

Trong lòng nảy lên một loại buồn bã thản nhiên. Tại sao lại gặp hấn chứ? Trước khi gặp hấn cuộc sống của cô vẫn cứ êm đềm như nước, có khi cô còn có thể sẽ tìm được một tình yêu vừa ấm áp lại vừa an bình.

Nhưng khi gặp gỡ người đàn ông khiến người ta không thể suy nghĩ được này dường như hết thấy đều thay đổi. Lòng cô không hề có tự do, thậm chí suýt nữa biến thành một cô gái ngu ngốc, tùy ý hấn đùa giỡn xoay quanh...

Cô vừa đau buồn vừa lật giở văn kiện, đến vài tờ cuối cùng, ánh mắt vừa chạm tới cô lại giật mình lần nữa.

Cô thích ở dùng bút đỏ tô lên những dấu vết quan trọng để đánh dấu, thói quen này vẫn duy trì rất nhiều năm không hề thay đổi. Nhưng là... Trên tờ giấy này, đường cong màu đỏ lúc đầu cô tô lên đã bị một màu đen bao phủ, màu đen kia rất đậm, cũng suy ra được lực ấn bút rất mạnh, bút tích đó dường như còn xuyên qua cả tờ giấy.

Giống nhau đã từng có người, cầm bút máy, từng nét từng nét, dùng sức dựa theo bút tích của cô chậm rãi tô lại, một lần lại một lần nữa đi qua những nơi cô đã từng viết.

Cô sửng sốt rất lâu, lúc sau đặt tay lên những nét bút ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, nhất thời lại có chút hoảng hốt.

Cô... Cô đang nghĩ tới ý tứ đó sao...

70. Chương 70: Cổ Nhân

Lòng dạ đang vô cùng rối rắm thì từ cửa truyền tới một tiếng vang lạ, Lâm Cẩm Sát nghe tiếng vọng qua mới phát hiện đúng là tiếng bước chân Đường Lưu Nhan đã quay lại ...hấn không phải đi ra ngoài nhận điện

thoại sao? Tại sao đã quay lại rồi? Cô hơi hoảng hốt, theo bản năng muốn giấu túi văn kiện kia đi.

Nhưng đã là hơi chậm rồi.

Ánh mắt Đường Lưu Nhan tối đi nhanh chóng bước tới phía cô, lần đầu tiên thấy vẻ mặt không hề thay đổi cảm xúc của hắn, cô hơi sửng sốt, mặc kệ hắn cúi người lấy tập văn kiện đi.

“Lâm Cẩm Sắt, xem trộm đồ của người khác không phải thói quen tốt đâu.” Hắn thản nhiên nói khiến người ta không thể hiểu rõ cảm xúc của hắn như thế nào.

Nhưng Lâm Cẩm Sắt lại không hiểu lắm rõ ràng văn kiện đó là của cô chính xác là như thế bây giờ đã biến thành cô “xem trộm” rồi . Hai tay nắm chặt, bình tĩnh bình tĩnh nào, người đàn ông này cô không thể trêu tới... nhưng cô từng là một luật sư cho nên bình sinh thứ ghét nhất chính là bị vu oan giá họa ...

Cô nâng mắt nhìn hắn, khóe môi gợi lên một nụ cười “Nhan công tử, vậy chiếm hữu thứ của người khác làm của riêng, cũng không phải là một thói.” Lâm Cẩm Sắt biết đã biết dạng nói tuyệt đối hội chọc giận hắn, mà sự thật quả thật là như thế.

Đường Lưu Nhan mặt không chút thay đổi nhìn cô, gợn sóng trong mắt rất tĩnh, giống như thời khắc an bình trước khi bão táp nổi lên.

Hắn hơi cúi xuống nhưng trong mắt Lâm Cẩm Sắt tư thế đó lại càng có vẻ cao cao tại thượng. Khí chất mạnh mẽ từ trong ngữ điệu bình thản của hắn cứ thế mà lộ ra ngoài.

Hắn nói “Lâm Cẩm Sắt, đừng có ý muốn chọc giận tôi, cái này đối với em không hề tốt chút nào đâu.”

Dứt lời, giống như vô cùng chán ghét không thèm liếc nhìn cô một cái, đứng lên, cầm túi văn kiện trong tay đi ra ngoài .

Rất nhanh trong phòng chỉ còn một mình Lâm Cẩm Sắt, cô ngồi bệt dưới thảm kinh ngạc nhìn thân ảnh của hắn rời đi, thật lâu sau, hai tay cô đặt trên ngực, nở nụ cười.

Đoán xem vừa rồi cô thấy được thứ gì từ trong mắt Đường đại thiếu gia?

Bối rối!

Tuy chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn ngủi, dường như chỉ là thoáng qua nhưng cô vô cùng vô cùng biết rõ...khi hắn tới gần cô, thậm chí cô cảm giác được hắn hô hấp rất loạn nhịp...sự sợ hãi của cô với hắn cũng không làm ảnh hưởng đến suy đoán của cô, nếu hắn biểu hiện như vậy còn chưa đủ để cô nhận ra điều gì đó, vậy thì cô chính là ngu ngốc.

Cơ thể cô hơi giật giật, từ trên thảm đứng lên, tâm tình tốt lên thật nhiều, hình như ngay cả cơ bắp cũng không còn đau nhức nữa. Đi chân trần, cô bước vào trong phòng tắm xa hoa của phòng ngủ, tâm trạng vui vẻ pha nước nóng tắm.

Đường Lưu Nhan ơi là Đường Lưu Nhan, không ngờ nhược điểm của hắn lại chính là cô?

Sương mù lượn lờ, cô ở trong mảnh mộng lung ấy nhẹ nhàng thở dài nhưng độ cong của khóe miệng lại rất kiêu ngạo khoái chí.

Cô phải lợi dụng điểm này như thế nào mới tốt nhỉ?

Tắm rửa xong đã là hơn nửa giờ sau, tẩy đi một cơ thể đầy mồ hôi và đau nhức, cô khoác áo choàng rộng thùng thình trong phòng tắm thân thanh khí爽 bước ra ngoài, sau đó cả một ngày tìm tòi trong phòng ngủ vẫn không hề tìm thấy bộ quần áo lúc ban đầu của mình.

Bỗng nhiên nhớ lại dường như lúc cô thức dậy đã là không mặc gì rồi, mặt không khỏi nóng lên, người đàn ông đó không phải đã lột trần cô ngay từ bên ngoài chứ?

Một lúc sau không thèm nghĩ tới vấn đề mất mặt như thế nữa, cô do dự vài giây, quyết định mặc áo choàng kiểu nam này đi ra khỏi phòng ngủ. Khi đối bụng dạ dày mới là lão đại (mới là quan trọng nhất, phải ưu tiên trước tiên ấy).

Không biết đã là mấy giờ rồi, tóm lại là trời đã sáng, từ chiều hôm qua đến giờ cô vẫn chưa có ăn gì, hơn nữa tối qua làm một trận vận động kịch liệt như vậy, bây giờ cái bụng đói của cô đã kêu vang rồi, thậm chí còn nghĩ không khéo một cái đầu trâu mình cũng có thể nuốt trôi nữa.

Cô ních đầy bụng nhưng không ngờ ở trong căn biệt thự ven hồ ở Italia này lại có thể gặp được cố nhân.

Một thân quần áo Armani màu đen ngồi trong phòng khách, mái tóc trước kia không hề bị gò bó mà luôn phiêu dạt kia giờ đây đã bị keo vuốt tóc làm ất đi phần phồng khoáng lưu tình đó, chỉ có cặp mắt hoa đào hơi cong kia mới khiến người ta nhìn ra được một chút dấu vết của tuổi thanh niên còn sót lại. Hắn ngồi trên sofa ở phòng khách, đang nhìn lên màn hình điện thoại, vẻ mặt có vẻ không kiên nhẫn.

Người nọ vừa nhắc mắt đã lập tức nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt mặc một chiếc áo choàng tằm kiểu nam không phù hợp từ trong phòng ngủ của Đường Lưu Nhan bước ra, ánh mắt ngẩn ra rồi tiếp theo cả người cũng ngây ngẩn.

Thực tế Lâm Cẩm Sắt cũng bị dọa tới không ít.

Người đàn ông đang ngồi trong phòng khách này... đúng là Dung Thất. Đã hơn một năm không gặp, hắn cũng thay đổi không ít... Tựa hồ càng ngày càng trầm ổn thành thực hơn nhiều.

Nhưng vấn đề là ... vì sao Dung Thất lại xuất hiện ở đây?

Da mặt hơi hơi đỏ nhưng rất khó để nhận ra, không dấu vết khép chặt cổ chiếc áo choàng lại, giả vờ không có chuyện gì, mỉm cười, “Dung Thất, đã lâu không gặp.” đột ngột quá, cô dường như không nghĩ ra nên dùng loại từ ngữ gì mới có thể tránh sự xấu hổ khi chạm mặt người khác trong tình cảnh này của mình.

Dù sao bây giờ cô cũng là “Y quan không chính” (áo quần không chỉnh tề), lại từ trong phòng ngủ Đường Lưu Nhan đi ra, mặc dù là ai nhìn thấy đều có thể mơ một giấc mơ kiểu diễm vô hạn...

Dung Thất chỉ im lặng không lên tiếng như vậy nhìn cô, cảm giác trong ánh mắt đó khó có thể diễn tả bằng lời nhưng lại khiến lòng Lâm Cẩm Sắt không hiểu sao mà cảm thấy sợ hãi. Hắn bỗng nhiên nhíu mi, cười nói, “ừm, Lâm tiểu thư, lâu rồi không gặp.” Nụ cười tuần tú đó cũng có vẻ thâm đậm như vậy.

Đáng tiếc Lâm Cẩm Sắt chỉ một lòng thầm nghĩ xem làm thế nào để đỡ xấu hổ, vẫn chẳng thể nhìn ra được.

71. Chương 71: Ghen Như Trong Truyền Thuyết – P.1

Đem một ly nước lọc đặt trước mặt Dung Thất, Lâm Cẩm Sắt có phần bất đắc dĩ ngồi xuống ghế sofa đối diện với hắn. Cô thể không phải cô cố ý, Đường Lưu Nhan con người quái dị đó, trong một cái biệt thự lớn thế này thế mà không thể tìm ra một chiếc lá trà, càng không nói đến rượu. Kỳ lạ, tên kia rõ ràng rất ham uống hồng rượu, nhưng cũng chẳng tìm ra một chút bóng dáng nào.

Nhiều ngày không gặp, hơn nữa hai người vốn đã không có chút giao tình nào, lời nói khi nói chuyện cũng rất xa cách, khách sáo.

“Dung Thất thiếu gia tại sao cũng đến Italia ?”

“À, tôi có ý muốn làm ăn buôn bán một chút, muốn làm chung cùng với Đường tổng. Lâm tiểu thư thì sao, đến Italia là vì?”

“Ha ha, vô khéo bất thành thư, cũng giống như Dung Thất thiếu gia thôi, là muốn tìm đến Đường tổng...” Nói xong lời này thì không nói tiếp được nữa, cho nên dừng lại, mặc áo ngủ kiểu nam mặt không hề xấu hổ nói ra những lời như vậy ngay cả chính bản thân mình cũng không chịu nổi ấy chứ.

Dung Thất cười ha ha không hề ngại ngùng, thuận miệng thay đổi sang một đề tài an toàn hơn.

Hắn quả thực thay đổi không ít, loại khí chất của người ăn chơi trác táng, phá gia chi tử tựa hồ đã biến mất hầu như không còn trên người hắn, thay vào đó là những lời nói, hành động, tác phong trầm ổn hơn. Thời gian thật sự là một thứ rất diệu kì.

Trò chuyện cùng một quý ông thuần thực là một chuyện rất thoải mái, vì thế Lâm Cẩm Sát chậm rãi thả lỏng thân thể, hơi dựa vào sofa, khi nói chuyện cũng không còn vẻ sắc bén nhạy cảm nữa, nhưng lại theo đề tài nói vài câu vui đùa:

“Sớm biết Dung Thất thiếu gia sẽ trở nên quyền rũ như bây giờ, lúc trước tôi đáng nhẽ phải tóm chặt với anh mới đúng.” Cái gọi là tâm mau khẩu thẳng, lời kia vừa thốt ra, Lâm Cẩm Sát lập tức cảm thấy hối hận. (tâm ngay khẩu thẳng: nghĩ gì nói vậy)

Thứ nhất, cô cùng Dung Thất cơ hồ không hề cùng xuất hiện với nhau, thậm chí ban đầu Dung Thất còn không muốn nhìn thấy cô, cô nói ra lời như vậy không phải là đang tự rước lấy nhục nhã vào mình hay sao?

Thứ hai...

Đường Lưu Nhan đến đây.

Thật đúng lúc, chỉ là vô tình thoáng nhìn, nhưng cô lại thấy hắn dựa vào khung cửa tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn cô, trong lòng cô lộ một chút, thầm kêu không xong rồi, cơ thể không khỏi căng thẳng nhưng vẻ mặt vẫn không chút hoang mang cô từ trên sofa đứng dậy, mỉm cười nhìn về phía hắn, giống như tất cả những chuyện đó đều chưa từng xảy ra, dùng khẩu khí thoáng kinh ngạc hỏi:

“Tại sao ngài lại quay về?”

Nhưng Đường Lưu Nhan không hề nhìn cô, lập tức vội vàng đi tới chỗ Dung Thất. Vừa đi vừa cười khê “Dung Thất, cậu tới thật đúng lúc.” Lời nói có vẻ nhẹ nhàng băng quơ ra vẻ vô tâm, nhưng khi rơi vào tai Lâm Cẩm Sát lại thập phần chói tai. Mặc dù cô đang mặc áo ngủ mà ra gặp mặt Dung Thất, nhưng trong lòng cô cũng không hề thẹn với lương tâm, cũng không suy nghĩ gì.

Chỉ thấy sắc mặt Dung Thất hơi thay đổi nhưng rất nhanh đã khôi phục về bình thường cười nói “Cũng không hẳn, việc buôn bán lần này rất quan trọng, phải dựa vào Đường tổng mới được, cho nên vội vàng tới đây.”

Đường Lưu Nhan ngồi xuống vị trí bên cạnh cách Lâm Cẩm Sát không xa, khéo miệng nhẹ nhàng cong lên, ngữ khí vẫn cứ thản nhiên nhiên như thế “Vậy sao, lúc Hàn Húc bảo tôi cậu đã tới rồi, tôi còn bị giật mình đấy...”

Lâm Cẩm Sát hèn mọn bĩu môi, Đường đại thiếu gia cũng giật mình? Không phải tất cả mọi chuyện hắn đều nắm kĩ trong lòng bàn tay rồi sao? Khẽ liếc mắt một cái, hắn đang nói dối đó mà mũi cũng chẳng dài ra. Nhưng mà, cô không nên xen vào mấy chuyện này, dù sao cũng không thấy hắn hỏi han gì đến cô, hai người đàn ông lại đàng nói chuyện làm ăn cho nên tốt nhất là chuẩn thôi.

À, thiếu chút nữa quên nói cô đã đói lắm rồi đấy...

Lúc đầu đều là Sora nấu toàn mì thực của Italia cho cô, đó chính là động lực bắt cô phải đi tìm thức ăn.

Nhưng không ngờ còn chưa đi được hai bước đã bị một giọng nói lười biếng gọi lại:

“Đi đâu vậy? Lại đây.” Đúng là đồ hồ li chín đuôi. Lâm Cẩm Sát nhìn lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn vươn ra, vậy cô một cái...

Cô gần như đã miễn dịch với động tác này, chỉ cảm thấy bất mãn, nhưng cũng phải nén lại, chỉ giấu diếm bĩu môi một cái nhưng vẫn đi về phía đó, theo thế của tay hắn ngồi bên cạnh hắn, ai ngờ người đàn ông này lại vươn tay ôm lấy thắt lưng cô, làm cho cô ngồi lên đùi hắn.

Lâm Cẩm Sát toàn thân đều cứng ngắc. Cô hiểu được động tác này là cố ý, là cố ý muốn cho Dung Thất nhìn thấy.

Nhưng mục đích của hắn là gì?

Hắn làm như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Cô chỉ cảm thấy vô cùng bối rối mà thôi. Trước mặt người ngoài, cô quần áo không chỉnh tề ngồi lên đùi hần ... hần muốn đóng một bộ phim sao?

72. Chương 72: Lâm Lan

Đối với những hành động cổ quái của Đường Lưu Nhan, nếu là bình thường Lâm Cẩm Sát chắc là sẽ không đoán ra được hần đang nghĩ gì. Nhưng bây giờ... thì không phải như vậy.

Cô tựa đầu lặng lẽ, khóe miệng chậm rãi tạo thành đường cong vui vẻ.

Hần đang ghen.

Cô biết, hần đang ghen.

Nhận thức này không hiểu sao khiến tâm tình cô tốt lên nhiều.

Đường Lưu Nhan hình như rất chú ý đến ý cười quỷ dị của cô, cánh tay càng ép chặt em cô hơn, đôi môi dán lên vành tai cô trầm giọng hỏi: “Cười cái gì?”

Cô cười đến vui vẻ, dung mạo này thật là kiêu ngạo. Nhưng cô cũng không nói gì, chọc cho Đường Lưu Nhan không hờn giận nhú mào, hần cũng không nói gì nữa, chỉ đem ánh mắt chuyển tới trên người Dung Thất, khẽ nói, “Dung Thất, tôi đã nghe qua chuyện tốt gần đây của cậu, đầu tiên phải nói tiếng chúc mừng đã.”

Thần sắc Dung Thất vốn đang có chút đen tối khi nhìn thấy động tác thâm mật của hai người họ, lời kia Đường Lưu Nhan vừa thốt ra, mắt hần bỗng nhiên tròn lên, trong đôi mắt hiện lên một chút thâm trầm khó hiểu. Một lúc lâu sau, hần mới miễn cưỡng cười cười, nói, “Cám ơn đường tổng, mời anh hôm đó tới dự nha.” Nói vừa xong, ánh mắt hơi tối của hần liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Sát một cái, lại nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Lâm Cẩm Sát kinh ngạc nhú mào, chẳng lẽ lặng tởm hồi tâm vì muốn kết hôn? Trong lòng nghĩ như vậy, cô nhìn phía Dung Thất, cười mở miệng hỏi: “Dung Thất thiếu gia muốn kết hôn? Cô dâu là ai thế, thật là một chuyện lớn.” Có thể làm ột Dung Thất từng phóng đảng phong lưu như thế biến thành con người như bây giờ... đối với cô dâu này, cô vô cùng hiếu kỳ muốn biết.

Cô dùng khẩu khí như đang nói giỡn, nhưng không ngờ sắc mặt Dung Thất lại trầm đi rõ ràng, ánh mắt hần nhìn về phía cô rất phức tạp, cô cũng không hiểu chất chứa trong đó là gì, sau đó lại thoáng qua sắc mặt bình thường của Đường Lưu Nhan, muốn nói lại thôi.

Hồi lâu, khi Lâm Cẩm Sát còn đang hoài nghi liệu câu hỏi của mình có thất lễ quá không, lông mi dài đẹp của Dung Thất khẽ sụp xuống, cúi đầu nói: “À, Lâm Lan, vị hôn thê của tôi tên là Lâm Lan.” (ai còn nhớ LL ko?)

Một khắc đó, Lâm Cẩm Sát còn nghĩ mình nghe lầm, hoặc chỉ là trùng một cái tên một cái họ mà thôi.

Vì thế cô cũng chỉ cười nhẹ, trả lời: “Vậy sao? Cô dâu có cùng tên với một người mà tôi biết.” Nụ cười của cô vẫn như cũ, ngay cả độ cong cũng không hề thay đổi.

Đường Lưu Nhan nhẹ nhàng cười một tiếng.

Hần cũng không nói gì thêm, chỉ cười nhưng lại làm cho sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt đi.

Có một vài thứ vẫn luôn giả vờ là đã quên rồi nhưng lại cứ ở thời khắc cô không hề phòng bị như vậy mà bất ngờ đánh tới.

Từ trên người Đường Lưu Nhan đứng lên, cô gần như không khống chế được mà nắm chặt hai tay thành quyền, nhìn chằm chằm vào Dung Thất cúi mặt không nói gì kia, định nói gì đó, đầu óc cũng rất rối bời, ầm ầm trống rỗng.

Cô cứ ngỡ ngạc như vậy mà đứng đó.

Trong đầu chỉ có một câu...tại sao lại là cô ta?

Làm sao có thể là Lâm Lan?

Em gái cùng cha khác mẹ, người đã hại chết mẹ cô...

Lâm Lan cái tên này giống ngòi nổ, làm lộ ra phần trí nhớ xấu xí ẩn ở chỗ sâu nhất trong lòng cô. Đây chính là thứ cô luôn cố gắng muốn quên đi...

Nhưng thứ càng làm đầu cô đau hơn chính là đây chính là lý do trong tiềm thức khiến cô liều mạng làm việc... khi đó chưa có một khắc nào cô quên đi mối thù ấy...nhưng sau này thì thế nào? Thời gian lại khiến cô suýt nữa làm phai nhạt mối hận này.

Từng khiến cô hận khắc cốt như vậy, khi rời đi khỏi Lâm gia một lòng cô chỉ thầm nghĩ cách báo thù. Khi đó cô ở nắm mộ lạnh lẽo của mẹ đã thề nhất định phải đem Lâm gia cộng với hai người bọn họ phải trả lại cho cô gấp trăm lần!

Nhưng sau đó, cô lại không biết tự lượng sức mình, cô còn tưởng cô có thể làm cho toàn bộ Lâm gia sụp đổ, nhưng không ngờ rằng...

Nếu không có Lâm Lan, không có hai mẹ con họ, có lẽ cô cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như thế.

... ..

“Làm sao vậy?” Giọng nói khinh mạn tao nhã của Đường Lưu Nhan vang lên bên tai cô, dừng như không hề có một chút kích động nào.

Lâm Cẩm Sát hung hăng trừng mắt hấn, môi cắn xanh trắng.

Người đàn ông này!

Cô hận nhất thói dối trá của hấn!

Rõ ràng là hấn đang cố ý nói cho cô nghe ! Thậm chí có lẽ hấn đã biết rõ quá khứ của cô, chỉ là đang chờ đợi thời cơ, mượn đó để làm nhục cô!

73. Chương 73: Có Đôi Khi, Hận Không Thể Bóp Chết Em

Đường Lưu Nhan vẻ mặt vẫn cứ thanh thản như thế nhìn về phía cô, nhưng Lâm Cẩm Sát lại lập tức trừng mắt với hấn, trong đôi đồng tử trong suốt ấy có một ngọn lửa thiêu đốt hừng hực giống như muốn nghiền xương hấn thành tro. Ánh mắt hấn trầm lại, cánh tay duỗi ra, ôm cô vào lòng như lúc trước ngón tay lạnh như băng lập tức phủ lên đôi mắt cô.

“Không cho phép nhìn tôi như vậy.” Khẩu khí hấn trước sau vẫn chỉ là một cái mệnh lệnh, có ôn nhu nhưng lại cực kỳ bá đạo.

Lâm Cẩm Sát quay đầu sang một bên, thất lưng mềm mại gấp lại, thân thể nhanh chóng thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hấn, lùi tới vị trí cách hấn khoảng hai bước.

Đường Lưu Nhan giật mình, kinh ngạc nhìn cô.

Ánh mắt cô lạnh lùng “Đường Lưu Nhan, tôi đã không còn là Lâm Cẩm Sát trước kia, sẽ không tùy ý ngài trêu đùa xoay quanh nữa.” Đã hơn một năm nay, những gì Tần gia dạy cho cô, cô đều rất chú ý, nếu ngay cả thủ thuật phòng thân đơn giản như vậy mà cô cũng không biết, vậy vị trí đại đường gia của viên bang này làm sao cô có thể ngồi lên được đây?

“Ngài đang muốn làm trò gì đây?” Cô nói xong, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo dờ về phía Dung Thất, cô không tin là hôn sự của hấn và Lâm Lan không có sự tính toán nào.

Làm sao có thể đứng dịp như thế!

Nhận được tầm mắt của cô, Dung Thất nắm chặt hai tay, hồi lâu lại kiềm chế mà buông ra.

Hắn cong môi cười nói, “Lâm tiểu thư, cô hiểu lầm Đường tổng rồi, tôi và Lâm Lan là hai bên tình nguyện, trước đó tôi cũng không biết cô ấy và Lâm tiểu thư lại có một tầng quan hệ như vậy ... “

Lâm Cẩm Sát cười lạnh, “hai bên tình nguyện”, hay thật ! Lâm Lan sau khi bước vào Lâm gia, chưa bao giờ đi ra khỏi nhà...tại sao có thể cùng quý công tử Dung Thất thiếu gia ở thành phố B nơi phương Bắc xa xôi làm thành hai bên tình nguyện ?

Lửa giận như nước dâng mãnh tiến vào lục phủ ngũ tạng cô, cảm giác bị lừa gạt làm cô tức giận đến mức cả người run lên.

Cô đột nhiên bước lên, tức giận nhìn người đàn ông gây lên sóng gió khiến cuộc sống của cô không thể yên ổn này, cực không chế để cho lời nói không quá mức bén nhọn: “Đường Lưu Nhan, tôi biết là ngài làm, ngài biết rõ khúc mắc giữa tôi và nó, ngài cố tình muốn làm rối tung mọi chuyện lên...vậy cuối cùng ngài muốn làm gì đây?” Cô cứ như vậy trước mặt Dung Thất mà chất vấn hắn.

Sắc mặt Đường Lưu Nhan cuối cùng cũng biến thành lạnh lẽo.

Đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch, nhẹ nhàng mở miệng: “Dung Thất, cậu về trước đi, phương án hợp tác làm ăn của chúng ta lần sau bàn tiếp.” Tiếng nói chậm rãi hòa hoãn, nhưng mà ánh mắt vốn trong suốt vô hại của hắn lúc này lại biến thành một đầm lầy sâu không thấy đáy, nổi lên bão táp vô cùng lớn.

Người đàn ông này đang lộ mặt nạ nguy trang ra để lộ ra khuôn mặt đen tối như của quỷ dạ xoa.

Dung Thất im lặng, liếc mắt một cái nhìn Lâm Cẩm Sát thật sâu, trả lời rất nhỏ “Tôi cáo từ trước ” giống như một vai diễn phụ, buồn chán đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Sát căn bản không chú ý đến việc Dung Thất rời đi, cô chỉ hung hăng trừng mắt với Đường Lưu Nhan, có phòng bị có cả phần nộ .

Đúng, cô thừa nhận, cô không hề muốn nghe đến cái tên “Lâm Lan” này! Không muốn để cho Lâm Lan hạnh phúc ...

Ai cũng có thể hạnh phúc, chỉ có Lâm Lan là không thể. !

Nhưng người đàn ông trước mắt này lại cố tình muốn chống lại cô, đối nghịch với cô! Hắn làm như vậy rốt cục để làm gì chứ?

...cô từng nghĩ hắn thích cô, nhưng hành động bây giờ của hắn là như thế cho nên cô đang bắt đầu hoài nghi về sự suy đoán của mình ...thì ra chỉ có cô tự mình đa tình, hiểu nhầm, người đàn ông này vẫn giống như trước kia, lấy chuyện trêu đùa cô làm trò vui.

“Lâm Cẩm Sát, tôi đã nói, em đừng đem suy đoán cá nhân của em đặt lên đầu tôi.” Bước chân Đường Lưu Nhan vừa đi chuyển, chậm rãi đi về phía cô.

Phòng khách của họ mang phong cách điển hình của Italia, bức tranh hoa lệ trên tường thật phức tạp, trần nhà có một đèn treo thủy tinh thật lớn, còn rèm cửa sổ rất dày với hoa văn tinh xảo xa hoa khiến căn phòng càng kín hơn, ánh sáng trong phòng khách có vẻ hơi tối, đèn treo thủy tinh từ trên tường chiếu lại phía này, ánh sáng rõ ràng rất tối cũng khiến cô hơi sợ hãi.

Về mặt Đường Lưu Nhan dưới làn ánh sáng này nhìn không được rõ ràng lắm, một nửa lạnh lùng, một nửa lại giống như ẩn trong bóng tối.

Chỉ có thể nhìn thấy khóe môi hắn cong lên tạo thành nụ cười mỉa mai, trên sàn là tấm thảm Ba Tư, bước đi trên đó không hề gây ra bất cứ tiếng động nào cả.

Hơi thở lạnh như băng của hắn tới gần cô, làm cho cô không tự chủ được mà từng bước lùi về phía sau.

Đường Lưu Nhan thấy thế cười khê “Sợ tôi như thế, lại muốn chọc giận tôi, Lâm Cẩm Sát, tôi thật không hiểu phải làm thế nào với em nữa.” Từng chữ từng chữ của hắn thật rõ ràng, lại mang theo một chút ý tứ triền miên và ái muội.

Làm cho lòng tơ người ta dựng hết cả lên.

Lâm Cẩm Sắt hít sâu một hơi, nói, “Đường Lưu Nhan, tôi nghĩ chúng ta phải tỉnh táo nói chuyện lại.” Hắn càng tiến gần tới cô, loại cảm giác gấp gáp này làm da đầu cô run lên, thật khó chịu.

Cô có thể cảm nhận được nhịp đập hoảng hốt của trái tim ngày càng nhanh hơn.

“Tôi hiểu rõ bản thân mình lúc này vô cùng bình tĩnh, người không bình tĩnh chính là em đó.” Đường Lưu Nhan chậm rãi nói, cuối cùng cách nơi cô đứng đúng 10 cm.

“Lâm Cẩm Sắt, có đôi khi tôi rất hận không thể bóp chết em.” Khi nói những lời này hắn không chút để ý, ngữ điệu miễn cưỡng thoải mái giống như hắn đang bàn luận chuyện thời tiết vậy.

“Đủ rồi!” Lâm Cẩm Sắt thét chói tai, tinh thần cô bị không khí đe dọa mà hắn tạo ra biến thành phân liệt rồi, phía sau là vách tường, cô không đường thối lui, lưng chạm vào vách tường miệng thở dốc, tức giận lúc trước dần bị thay thế bởi sự sợ hãi lúc này.

“Đường Lưu Nhan, ngài hận tôi, cho nên ngài không nên đối tốt với tôi.” Hai nắm chặt, giọng nói khê run của cô lên án hắn “Sự khoan dung của ngài nhỏ như vậy, vẫn luôn hận tôi đã nổ súng vào ngài!”

Đường Lưu Nhan nghe vậy hơi ngẩn người, một lúc lâu sau, cười hừ hừ, trong mắt ánh sáng chuyển thành một màu tối như mực.

“Thì ra em vẫn nghĩ như thế, Lâm Cẩm Sắt, thực sự tôi vẫn luôn để mắt tới em.”

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy người đàn ông này quả thực không thể nói lý. Lúc trước rõ ràng hắn nói cô quá đáng đề cao chính mình, bây giờ cô lại cảm thấy hắn bắt đầu đánh giá cao cô.

Đây là logic gì thế?

Thật sự là không có tâm tình cùng một con hồ ly ngàn năm đã thành tinh nói chuyện, cô thuận khẩu khí, bình phục cảm xúc không tốt của mình, nâng mắt nhìn hắn nói, “Đúng, ngài đánh giá tôi quá cao, tôi căn bản không tốt như trong tưởng tượng của ngài vậy đâu... cho nên, Nhan công tử, hiện tại có không muốn để tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể làm cho ngài thất vọng đến cực điểm rồi đi khỏi tầm mắt của ngài không? Hơn nữa tôi cam đoan, về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa.” Cô một hơi nói xong những lời này, cũng không đợi hắn trả lời, cơ thể khẽ lách qua người hắn chạy đi.

Cô nóng vội dùng phương thức này thoát khỏi Đường Lưu Nhan khiến cho chính bản thân cô cũng cảm thấy khẩn trương và áp bách quá mức.

Một khắc đó cô chợt cảm thấy căng thẳng, một loại lực đạo mạnh mẽ kéo cô trở lại, sau một trận trời đất quay cuồng, đợi khi cô có thể phản ứng lại cô đã bị ép vào bức tường rồi.

Đường Lưu Nhan đôi mắt mị hoặc, con người thâm trầm khó đoán chặt chẽ khóa trụ cô, quyến rũ mà rất nguy hiểm, hắn cứ như vậy nhìn người đang sợ hãi là cô, thấp giọng chậm rãi nói:

“Lâm Cẩm Sắt, em còn thiếu tôi một cái mạng, tại sao vẫn còn muốn trốn?”

74. Chương 74: Ghen Như Trong Truyền Thuyết – P.2

“Ba ...!”

Đường Lưu Nhan vẽ mặt kinh ngạc bàn tay Lâm Cẩm Sắt vừa được buông ra đã vung lên.

Trên khuôn mặt tuần tú chậm rãi xuất hiện một vết bàn tay mơ hồ hồng hồng.

“Đường Lưu Nhan! Ngài đừng khinh người quá đáng!” Cô hung dữ trừng mắt với hắn, lạnh giọng nói, ngực phập phồng kịch liệt.

Đường Lưu Nhan sắc mặt lạnh lùng nhìn cô.

Trong lòng có một loại cảm xúc khó hiểu xuất hiện.

Cô ấy rất sợ chết, rõ ràng rất nhất gan lại còn muốn cứng rắn chống lại hắn, lại còn dùng ánh mắt căm tức như kẻ thù mà nhìn hắn. Vẫn là cặp mắt trong suốt đó đôi khi lại có một tầng nước mỏng như sương mù... đó chính là ánh mắt từng mê hoặc làm tâm trí hắn điên đảo.

Nói cách khác, đến lúc này hắn vẫn cứ bị cô gái ấy mê hoặc như trước.

Cô gái này, dựa vào việc “Mê hoặc” hắn, không chỉ dùng một viên đạn bắn vào trái tim hắn, mà chính cô cũng đã thật sâu đi vào trái tim hắn. Mặc dù tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng mỗi khi đêm khuya mơ màng, miệng vết thương của hắn vẫn luôn đau đớn, hơi hơi, lại khắc sâu, nơi sâu nhất trong trái tim ấy vẫn không hề yên ổn.

Cô để lại cho hắn một vết thương trí mạng, sau đó có một đoạn thời gian hắn nằm chờ chết trên giường bệnh, hận không thể lập tức tìm cô mà giết chết cô đi, loại này dực vọng trả thù gần như điên cuồng này thậm chí trở thành lý do khiến hắn chiến thắng được tử thần.

Nhưng dường như cô đã bốc hơi khỏi thế gian này, bất luận hắn dùng bao nhiêu người cũng không thể tìm được cô...nhưng điều hắn không ngờ nhất là cô sau sự việc đó lại sang Viêm bang trốn tránh. Mãi đến gần đây, kiến trúc Đông hải đại tiến quân ở Italia – cơ quan đầu não của Đường minh, làm hắn kinh động, thông qua mạng lưới nội ứng dày đặc của Đường minh ở Italia hắn mới biết được thì ra đại đương gia của Viêm Bang lại chính là cô.

Tần gia thật sự đem vị trí ấy giao lại cho cô.

Cô gái này quả thật luôn gây nên điều bất ngờ cho hắn.

...cũng không hắn, nhìn đi, bây giờ kiên cường như thế, còn dám động thủ cả với hắn...

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng cong khóe môi, cánh tay thật dài vẫn chưa di chuyển sau cái tát của cô, vẫn chống vào tường như cô, khóa Lâm Cẩm Sắt chặt chẽ trong vòng tay hắn.

Đôi mắt trầm lặng, đồng tử sáng như ngọc đen nhanh chóng khóa chặt cô, ngữ khí thư hoãn nói: “Khinh người quá đáng? Dựa vào đâu mà nói vậy? Lúc trước em đối xử với tôi như thế, bây giờ tôi có truy cứu gì sao?” Tốc độ hắn nói chuyện rất chậm, từng chữ từng chữ thật rõ ràng, nghe vào trong tai lại có một loại hương vị xào xạc như lá cây trong gió.

“Từ khi em gặp tôi cho tới nay, em từng dùng vẻ mặt vui vẻ đối diện với tôi sao?”

Liên tục vài câu hỏi, ngữ khí cũng không hắn nóng giận nhưng lại khiến Lâm Cẩm Sắt im lặng. Nhưng thật ra trong lòng cô giận dữ nói “Bây giờ chính là lúc ngài đang truy cứu đó!” Có thể tưởng tượng ra lời nói đó khi ra khỏi miệng rất có ý gây sự cho nên cô phải im lặng mặc cho lòng mình gào thét.

Một lúc lâu sau, cô ngẩng mặt nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi mở miệng,

“Vậy ngài giải thích chuyện của Lâm Lan đi.” Nếu hắn nói hắn và cô ta không có nửa chút quan hệ thì đánh chết cô cũng không tin.”Lâm Lan” tên này là nghịch lân của cô, không thể chạm vào, mà người đàn ông này lại cố tình ở đây động thủ, tuyên bố muốn khiêu khích cô.

Đường Lưu Nhan nghe thấy cong môi lên, cuối cùng cô nàng cũng hỏi tới vấn đề này rồi.

Thân thể vừa động, hắn buông cánh tay giam cầm cô ra, về lùi lại mấy bước về phía sau.

“Em muốn biết?” Khẽ cười một tiếng, vẻ mặt hắn thanh nhã, ngữ điệu nhẹ nhàng bình thường.

“Rất đơn giản, chẳng lẽ em không biết rằng chuyện kết hôn giữa một người thích em cùng với một người em ghét nhất chính là chuyện vô cùng thú vị sao?”

Hắn hoàn toàn thoát ly khỏi cách tư duy bình thường, không thêm để ý tới hàm ý trong lời nói đó, khiến Lâm Cẩm Sắt ngẩn người, ý nghĩ nhất thời làm cô không thể phản ứng được, một khoảng thời gian rất dài không thể nói gì.

Rất lâu sau, cô mới lẩm bẩm, “Không tin, ngài gạt tôi.” Làm sao lý do có thể hoang đường như thế? Chẳng lẽ ý tứ của hắn là ngoài việc khiến cô hả giận, còn có... hắn nghĩ là Dung Thất thích cô, cho nên...

Hắn ghen? ...

... lời nói này vào tai cô quả thực chính là thứ buồn cười nhất trên thế gian này.

Lúc này Đường Lưu Nhan đã đi đến ghế sofa ngồi xuống, lười biếng quay đầu nhìn cô, khoe môi cong lên mĩa mai

“Em thật kì lạ, nói dối thì em lại tin tưởng nhưng khi nói thật thì em lại chẳng tin.” Nói xong, dường như thập phần mệt mỏi nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Thôi, tôi cũng chẳng muốn làm chuyện ‘khinh người quá đáng’ nữa, nếu muốn về nhà tôi cũng chẳng cản em nữa.”

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói, “Nhưng tôi khuyên em một câu, Italia không phải là chỗ Viêm bang có em có thể đứng được ... hừ, không phải ai cũng có khả năng đứng ngang hàng trong giới mafia với đường minh của tôi ở đây.”

Lâm Cẩm Sát cắn cắn môi, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.

Cô đang do dự.

Người đàn ông này, nói chuyện luôn hư hư thực thực như thế, không biết là thật là giả, cô không dám tin mọi chuyện hắn nói. Nhưng mà... bây giờ tựa hồ hắn bây giờ không còn giống như trước kia nữa, lần này hắn muốn thả cô đi nhưng nghi hoặc trong lòng lại khiến bước chân cô không thể nhấc lên mà đi khỏi đây.

Lúc này cô nghe thấy hắn nói: “Tin hay không tùy em, em đi đi.” Người ta đã ra lệnh đuổi khách ...Hai bàn tay Lâm Cẩm Sát càng nắm chặt hơn, đi thôi, đi thôi, cô không bao giờ muốn nhìn thấy hắn lần nữa!

Toàn thân cô bước đi.

Không hề có nửa chút ngập ngừng.

Phòng khách xa hoa tao nhã theo tiếng đóng cửa ầm ầm lại khôi phục im lặng.

Đường Lưu Nhan một tay xoa ngực, cười cười. Cô ấy đi rồi thế thì trái tim này sẽ không đau đớn nữa.

Đáng tiếc phút yên tĩnh này rất nhanh bị phá vỡ. Một cô gái khác đi ra từ phòng ngay bên cạnh, vừa đi vừa trêu đùa: “A, nhìn Nhan công tử của chúng ta xem, kiêu ngạo đến thế, chắc chắn ...”

“Không đúng chỉ là chống đỡ không nổi thôi, trực tiếp nói cho cô ấy không phải được rồi sao, nói không chừng lại có thể giữ cô ấy lại nhưng ai đó lại sợ mất mặt cơ”

Đường Lưu Nhan cũng không thèm nhìn cô, chỉ nhẹ giọng nói: “A May, nhàn rỗi ít quản chuyện của người khác đi, miễn cho... lại tự mình rước lấy phiền toái.” Đối với sự uy hiếp giấu trong lời nói của hắn một chút cô nàng cũng không thèm để ý, vẫn không kiêng nể gì như trước, một chút cũng mặc kệ, khoát tay, “Có thể nhìn được một lần Nhan công tử bị chê cười, dù là đại phiền toái tôi cũng nhận.”

Nói xong từ ngăn kéo dưới bàn trà khéo léo lấy ra một hộp thuốc, rồi lấy ra mấy viên thuốc bên trong, đổ nước ép hắn uống, ngữ khí hơi trách cứ: “Bác sĩ đã nói với anh thế nào? Không được kích động! Không được mệt mỏi quá mức! Anh có còn nhớ không? Tốt lắm, rồi lại để tái phát phải không? ... hừ, lẫn lộn cả đêm trên giường vận động kịch liệt đến như thế, anh không mệt sao?”

Cô đem hộp thuốc một lần nữa bỏ vào trong ngăn kéo, đóng lại, nói xong hết nhưng vừa quay đầu lại, khoe miệng không khỏi co rút.

Nhan công tử vĩ đại của họ lại cứ ngồi trên sofa như thế mà nặng nề ngủ.

Thật lâu sau, cô gái nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại trở nên tái nhợt của hắn, khe thở dài một hơi: hồn ma xuất hiện...

Ánh mắt phức tạp, cô chậm rãi rời khỏi phòng khách.

75. Chương 75: Theo Dõi

Cô gái Lâm Cẩm Sắt này, nói thì hay lắm nhưng lại chính là một người phụ nữ điển hình của loại người không tìm không phổi...

Khéo léo từ chối việc Hàn Húc “phụng mệnh” đưa về, đón taxi đi ra khỏi biệt thự bên hồ Comocô cũng không trở lại vùng ngoại thành Milan. Bởi vì không có hân, cô cũng không muốn nhìn thấy Hứa Thuyền.

“Phải cẩn thận, nếu hân không tốt, hãy về nhà, anh chờ em.”

Lúc sắp đi lời anh nói vẫn cứ rõ ràng bên tai cô như thế, anh nói anh sẽ chờ cô trở về. Nhưng chẳng lẽ chỉ cần một câu nói như thế là có thể cho rằng tất cả mọi chuyện chỉ là nhất thời hay sao?

Có lẽ Hứa Thuyền có thể, nhưng cô không làm được.

Khi cô một lần nữa bị tra tấn, ngày đêm không thể ngủ yên. Chỉ có Hứa Thuyền...

Một người tốt đẹp như thế, ông trời có phải bị mù mắt rồi hay không mới đưa anh đến trước mặt cô mặc cho cô chà đạp?

...tóm lại, không thể nào ở cùng một chỗ. Sự thật vĩnh viễn không thể đẹp đẽ như truyện cổ tích, hiểu lầm biến mất, sau đó hoàng tử và công chúa tiếp tục sống cuộc đời hạnh phúc. Cuộc sống giống như một mảnh gương, bị vỡ rồi thì sẽ không thể lành lại như cũ nữa.

Lâm Cẩm Sắt muốn đối tốt với chính mình một chút. Trách nhiệm mà cô phải gánh ở trên vai đã nhiều lắm rồi, cô thậm chí phải dùng mọi cách để đối xử thật tốt với chính mình. Bản tính con người vốn rất ích kỷ, cô nghĩ là bản thân mình không hề làm sai điều gì.

Mà Hứa Thuyền lại gây cho cô một vài thứ ví dụ như tình yêu, ví dụ như quá khứ, ví dụ như hổ thẹn ... quá mức nặng nề, cô không có cách nào càng không muốn thừa nhận.

... ..

Cô không muốn trở về đó.

Đi gặp vị chủ nhân khó chơi Đường Lưu Nhan kia, việc gì cũng chẳng thể làm tốt, bây giờ trở về mấy vị Đường chủ kia cũng sẽ không cho cô một sắc mặt tốt.

Nghĩ vậy, hơn nữa trên người còn có một chút tiền, vì thế một người phụ nữ không có lương tâm nào đó không lo lắng lắm, gọi xe tới sân bay quốc tế Milan, rút thăm tùy ý tìm nơi đến để còn mua vé máy bay...

Cứ như vậy, trong mấy giờ ngắn ngủn, cô từ phía bắc Italia bay đến đảo Sicilia ở phía tây. Cô biết rõ chỉ cần cô ở Viêm bang một ngày, trừ phi cô đi đâu đó, nếu không Hứa Thuyền tất nhiên sẽ không nhận vị trí đại đương gia của Viêm bang.

...Cô không phải người xuất thân từ giới xã hội đen. Cô rất biết khả năng của mình, lại càng không muốn mỗi ngày phải lo lắng sợ hãi ạng sống của mình, sau đó phí hoài thời gian năm tháng. Cô đã không còn trẻ trung nữa, không giống như khi trẻ có thể tùy ý mà không hề cố kị (không suy nghĩ), càng không muốn lãng phí một chút tuổi thanh xuân còn lại.

Không ai biết, khi cô phải gờ khẩu súng trong tay lên nhắm vào huyệt thái dương hay mi tâm của đối phương, cô sợ hãi đến nỗi vài ngày sau đều là thức dậy sau khi gặp những cơn ác mộng. Khi đó bóng đêm thật tối tăm, phòng ngủ to lớn như vậy dường như chỉ nghe thấy tiếng khóc của một mình cô.

Còn nếu không động thủ thì người xuống địa ngục lại là chính cô.

Hơn nữa gần đây Đường Lưu Nhan phủ kín mọi con đường tiến quân vào Italia của Viêm bang, hành động của hân khiến cô lại bị lao lực quá độ.

Những ngày đó cô không thể sống nổi nữa.

Từ sau lần trên tòa án đó, cô từ trên đám mây cao ngã xuống dưới, cô không có lúc nào là không muốn Đông Sơn tái khởi (đông sơn tái khởi: quay về ngày xưa), một lần nữa đứng lên để chứng minh rằng cô vẫn

mạnh mẽ như trước. mà chuyện này thì phải dựa vào trí tuệ và nghị lực, chứ không phải chỉ sống mái với nhau bằng giết chóc, súng và máu.

Cô vẫn luôn tin tưởng chính mình, cô không bị đánh bại, chỉ là té ngã mà thôi.

Cho nên viêm bang không phải nơi cô nên ở lại... Chỉ là, rất xin lỗi Tần gia .

Lúc này cô đang đi trên con phố phồn hoa trung tâm của đảo Sicilia. Trần trọc ở khách sạn suốt ba bốn giờ, vẫn chưa tìm được nơi đặt chân thích hợp... chỗ thì ẩm thấp, chỗ thì giá đắt. Mùa đông Địa Trung Hải luôn có mưa phùn kéo dài, tí tách tí tách dường như không bao giờ ngừng lại. thời tiết vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo thật sự khiến cô quần áo mỏng manh có chút khó chịu.

Ngô Ưu trước kia rất hay nói cô yếu ớt, cũng không hẳn, thực ra thì cô chỉ sợ lạnh mà thôi, chưa tìm được nơi ở, khí hậu Italia lại thay đổi quá nhanh, vì thế trong một ngày ngắn ngủn, cô đã bị cảm nặng. Đầu cháng váng, hơi thở nóng rực, cả người không có chút sức lực nào. Lâm Cẩm Sắt lại không phải là một người tự bạc đãi chính mình, cho nên cô muốn tìm bệnh viện.

Một thẻ ngân hàng ở ngân hàng Thụy Sĩ, một vali mang theo bên cạnh, một bộ quần áo vừa mới mua trên đường, đây là toàn bộ gia sản lúc này của cô.

Lúc này là ba giờ rưỡi sáng, đừng nói xe bus, ngay cả taxi cũng không thấy bóng dáng. Cô lại không biết nói tiếng địa phương, cũng may là biển hiệu trên phố đều viết bằng tiếng anh. Vì thế cô đi vào một con đường, đi rất lâu, cuối cùng mới nhìn thấy chữ “hospital” cách đó không xa.

Giống như người đi lạc trên sa mạc tìm thấy ốc đảo...Lâm Cẩm Sắt tinh thần khá hơn nhiều, kéo hành lý nhanh chóng đi qua đó.

Phía chân trời vẫn tối om, không nhìn thấy một tia ánh sáng. Đèn đường cũng bị tầng sương mù dày đặc sáng sớm che mất, xung quanh rất yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng “Đát đát” phát ra từ giày cao gót của Lâm Cẩm Sắt.

Nhưng hình như ở phía sau, phía sau cô, có gì đó khác thường.

Tuy rằng tiếng động rất nhỏ, nhưng chính xác là có ... hơn nữa, là tiếng bước chân của rất nhiều người. Cũng bởi vì những bước chân đó rất nhẹ cho nên Lâm Cẩm Sắt phải cảnh giác hơn.

Đêm dài nhân tĩnh, thân gái một mình. Đây cũng không phải một tổ hợp tốt lắm.

Lòng cô rất căng thẳng, tay nắm chặt hành lý, bước đi càng nhanh hơn.

Nhưng bước chân phía sau càng lúc càng gần, giống như cũng chịu ảnh hưởng bởi những bước chân nhanh hơn của cô. Trái tim khắc chế không được kinh hoàng hơn đập cực nhanh, cuối cùng cô không nhìn được mà dừng bước, cả cơ thể khựng lại...

Những thân ảnh ấy cứ quỳ mị mà xuất hiện trước mắt cô.

Cô còn chưa kịp thấy rõ khuôn mặt của những người đó, chợt nghe thấy một giọng nói rất gần, dùng tiếng Anh lạnh lùng khẽ nói “Hôn mê rồi, mang đi.”

76. Chương 76: Hồn Huyết Soái Ca

Lâm Cẩm Sắt bị bắt cóc .

Không hề có báo trước, không hiểu vì sao bị người theo dõi, tiếp theo bị hôn mê, cho đến khi tỉnh lại cô đã bị giam trong một căn phòng nhỏ u tối, tất cả đồ vật trên người cô đều bị lục lọi.

Không giống như sự mô tả trong nhiều tiểu thuyết rằng trong phòng có đủ loại dụng cụ tra tấn đáng sợ...ở đây không có, căn phòng tuy nói là nhỏ, nhưng cũng hơn 10 mét vuông, bài trí đơn giản nhưng không cũ nát, một bộ bàn ghế, ngay cả giường ngủ cũng là đồ mới.

Chỉ là không có đèn, ngay cả cửa sổ cũng không có. Luồng ánh sáng duy nhất là ở khe cửa chiếu vào .

Lâm Cẩm Sắt bị giam vài ngày, trừ người mỗi ngày đúng giờ đưa đồ ăn vào bằng cánh cửa rộng khoảng 20cm kia, dường như cô không hề liên hệ bất cứ thứ gì với thế giới bên ngoài.

Mới hai ngày đầu, Lâm Cẩm Sắt dường như bị tra tấn bởi sự tối tăm và cô độc làm cho sắp phát điên. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có người bắt cóc cô...rõ ràng cô đã rời khỏi Viêm bang, hơn nữa, cô chưa từng lộ mặt trước công chúng từ khi tới Italia, mọi việc giải quyết đều là Hứa Thuyền ra mặt...cũng không có người đến chất vấn cô, điều này khiến cô không có chút đầu mối nào.

Đồng thời, cảnh ngộ như vậy khiến cô nhớ tới rất nhiều năm trước, cô bị cha giam vào trong phòng cấm tối om. Khi đó Lâm Lan vào Lâm gia chưa lâu nhưng cũng đã giành được không ít tình cảm của cha. Cô lúc đó rất im lặng kiệm lời, mặc dù khi Lâm Lan đánh vỡ bình hoa cổ mà cha yêu quý nhất, sau đó lại đổ lỗi lên người cô, khi cô đối mặt với sự chất vấn nghiêm khắc của cha, cô vẫn kiên cường không hề thanh minh gì cả.

Kỳ thật lúc ấy cô nghĩ rằng, cha cô sẽ tin tưởng cô, hẳn là ông sẽ vô điều kiện mà tin tưởng cô. Bởi vì cô là đứa con trong lòng ông yêu quý nhất.

Mãi đến khi cha mặt không chút thay đổi sai người đem cô giam vào trong căn phòng vắng vẻ tối tăm đó, bắt cô quỳ gối trên nền nhà lạnh như băng trong bóng đêm, mãi đến khi đó cô mới giật mình hiểu ra, cô đã đánh giá quá cao, đánh giá quá cao địa vị của chính mình trong lòng cha.

Cô bị nhốt suốt một đêm, mùa đông Giang Nam cũng rất lạnh, cái loại lạnh lẽo ẩm ướt ấy không thể làm cơ thể con người đông thành băng mà chết đi nhưng lại có thể làm đông cứng trái tim con người. Mẹ cô một đêm không ngủ hai mắt đầm lệ đứng bên ngoài căn phòng, không có cách nào vào đó ấm cô ra ngoài, Lâm Lan mặc một chiếc áo hoa màu đỏ đi đến bên cạnh cô, chỉ một câu nói của nó, khiến Lâm Cẩm Sắt từ đó hận nó đến suốt đời.

Nó nói, Lâm Cẩm Sắt, tao đang suy nghĩ, nên làm thế nào để có thể ày thụ hưởng cái tư vị năm đó khi mẹ con tao quỳ trên mặt đất cầu xin các người.

Chiếc áo trên người nó, rõ ràng chính là năm đó cha sợ Cẩm Sắt bị lạnh, mời riêng một nhà may đến may riêng cô cô.

Ai bảo đứa trẻ khoảng 10 tuổi là thuần lương vô hại .

Sự thật tàn khốc, thân phận con riêng, ánh mắt thành kiến của người đời, tất cả những thứ này đều có thể biến đầu óc của một đứa trẻ trở nên trưởng thành sớm hơn. Còn Lâm Cẩm Sắt vẫn là một đứa trẻ trong vòng tay của gia đình, vô luận thế nào cũng đâu không lại Lâm Lan .

Chỉ nhớ rõ khi mẹ cô nghe thấy câu nói của Lâm Lan, khuôn mặt bà tái nhợt. Nhưng bà cũng không nói gì thêm, chỉ nhanh chóng hôn lên mặt Cẩm Sắt, nhỏ giọng thì thào bên tai cô, “Cẩm Sắt, Cẩm Sắt, ngoan, đừng sợ...”

Khuôn mặt nhỏ bé của cô đặt vào trước ngực của bà, trầm mặc áp chế bản thân không được khóc, nước mắt thấm ướt mẫu áo khoác của bà. Cũng từ đó trở đi cô thật sự sợ rét và bóng tối.

Tuyệt vọng như thế... Giống như muốn đem tồn tại của cô, ấm áp của cô, tất cả mọi thứ của cô hết thảy cướp đoạt hết.

...tình trạng đó, dường như hôm qua tái hiện lại.

Nhưng Lâm Cẩm Sắt dù sao cũng đã trưởng thành, đã tiến vào cuộc sống nhiều màu sắc, đã trải qua nhiều chuyện, cô cũng không còn là đứa bé yếu đuối năm đó nữa, cô đã quật cường và lợi hại hơn nhiều, hai ngày sau, cô dần dần bắt đầu thích ứng với sự u ám và tĩnh lặng ấy.

Đầu óc cô tỉnh táo lại, bắt đầu vận dụng năng lực tư duy tuyệt vời và sức phán đoán của mình để tự phân tích tình hình.

Cô nghĩ xem, rốt cuộc ai bắt cóc cô, vì sao lại muốn bắt cóc cô, còn nữa, vì sao đã mấy ngày rồi bọn người này vẫn chẳng hề xuất hiện.

Còn bây giờ cô chỉ xác định được duy nhất một điều: cô bị bắt cóc không phải đơn giản vì sắc hay tiền. Cô vẫn còn nhớ rõ, người đem đó theo dõi cô, thân thủ cũng vô cùng lợi hại ... chỉ một cái chớp mắt lúc cô xoay người, cô thậm chí còn kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận gió quất vào mặt, sau đó cô bị mất ý thức ... hơn nữa tổ chức kỷ luật nghiêm minh, có thể còn có một tên đứng sau chỉ huy... bắt cóc cô như vậy, nhất định là vì cô có thể mang đến một thứ lợi ích nào đó.

Rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Lúc trước cô có nghĩ tới, nếu họ là bang phái bản địa ở đây, có lẽ vì nhận thấy viêm bang bắt đầu ở địa bàn của họ khuếch trương thế lực, cho nên uy hiếp hoặc là muốn cắt đầu răn của Viêm bang, cho nên trói cô lại ...nhưng khả năng này lại khá nhỏ, lúc trước để tránh phiền toái, trừ thành viên bang của Viêm bang, cơ hồ những người ngoài hầu như chẳng có ai gặp được khuôn mặt thật của đại đương gia Viêm bang. Hơn nữa, Viêm bang vừa mới đến Châu Âu phát triển, tiếng tăm cũng không lớn, phạm vi thế lực nhỏ bé tới mức đáng thương, ít nhất là lúc này, căn bản Viêm bang không có chút uy hiếp nào tới các bang phái khác, bang phái bản địa chẳng có gì lại phải hao phí tâm lực mà “Hậu đãi” cô như vậy.

Trầm suy nghĩ không có lời giải đáp.

Cho nên vì nghĩ không ra, cô quyết định không hao tổn tâm trí suy nghĩ nữa, chờ người bắt cóc tới cởi bỏ những nghi hoặc trong lòng cô là được rồi.

Lâm Cẩm Sắt là người thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, theo lời Ngô Ưu nói chính là ” Năng lực thích ứng có thể so với đồng chí tiểu cường”, mặc kệ là bị suy sụp nặng đến mấy, thí dụ như bị thân bại danh liệt trên tòa án lần đó cũng không thể tiêu diệt nổi cô. Khổ sở không cam lòng thì có, nhưng cùng lắm chỉ là tinh thần sa sút vài ngày, đã nhanh chóng có thể khôi phục lại.

Lại ví dụ như, khi biết Đường Lưu Nhan hao tổn tâm cơ tính kế lừa gạt mình, cô gần như đứng trên bờ vực của sự sụp đổ, nhưng từ lúc cô bắn phát súng kia, thì miệng vết thương trong lòng thực sự đã dần khép miệng lại, khi đó phần nộ và đau đớn cũng đã chậm rãi bình ổn xuống theo thời gian.

Nói tóm lại, bây giờ cô đã tiếp nhận chuyện bị bắt cóc này rồi, chỉ cần không để cô bị đói, bị lạnh thì không có vấn đề gì cả.

Còn mạng sống ...cô dám chắc, ít nhất bây giờ cô được an toàn .

Cứ như vậy, một tuần đã qua đi, cuối cùng vào một ngày cách đó không xa sau khi đưa bữa sáng tới, cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Nhưng thứ làm cho Lâm Cẩm Sắt giật mình chính là hai người đi đến lại có khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt nâu mê người, nụ cười sáng lạn, đúng là hai người trong số những người Italia cô lần đi dạo phố đó.

Thì ra bắt đầu từ lúc ấy, cô đã những người này theo dõi.

Hiểu biết này khiến cô không khỏi run sợ.

Nhưng “Hoa hồng” từng thanh danh hiển hách của thành phố B sao có thể có thể yếu thế ở trước mặt “kẻ địch” được?

Chỉ thấy hai người đàn ông Italia này nhếch miệng cười đến là vui vẻ, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn nói rất nhanh: ” Tiểu thư xinh đẹp Phương Đông, chúng ta lại gặp mặt.”

Cao 165 cm đứng trước mặt hai người đàn ông Italia cao lớn, cô có vẻ nhỏ bé suy nhược, nhưng loại khí thế này lại không thể khinh thường .

Cô phát hiện hai người này cũng không có sát ý gì với cô, cho nên đánh bạo cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Từ lâu nghe danh Italia là một đất nước rất tuyệt vời, không ngờ các người lại dùng cách này để chào đón một vị khách từ Trung Quốc tới.” Dùng kinh nghiệm làm luật sư nhiều năm của cô, sự kiện bắt cóc người nước ngoài này, nghiêm trọng đến độ có thể ảnh hưởng đến sự ngoại giao của hai nước nữa.

Những người này thật là ăn tim hùm gan báo.

Hai người kia vẫn cứ tùm tùm cười, xem nhẹ lời nói châm chọc của cô, cười, sau đó lại vươn bàn tay to về phía cô, trăm miệng một lời nói: “Tôi là Nick, còn đây là Jerry, chúng tôi là anh em, thật vui được gặp lại cô.”

Lâm Cẩm Sát khước miệng cơ rút, không quan tâm tới bàn tay đang vươn ra của họ, cô không có khí độ và cả mạnh mẽ để bắt tay với những người bắt cóc cô.

Người anh Nick thấy cô bắt tay, cũng không bực mình, cười ha ha, vẻ mặt hoà nhã nói với cô “Mấy ngày này lão đại của chúng tôi không ở trong nước, chúng tôi không làm chủ được, đành phải để tiểu thư chịu khổ mấy hôm, thật sự là quá thất lễ, xin lỗi.”

Lâm Cẩm Sát cười hừ hừ, không đáp.

Bất luận là cô có tin lời nói của hắn hay không, chỉ riêng chuyện lúc trước giả vờ làm người đi đường để tiếp cận với cô thì đã đủ để chứng tỏ hai người này không hề vô hại như vẻ ngoài rồi.

Cậu em Jerry dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, bước từng bước lên phía trước, ngược ngừng sờ vào gáy, một động tác trẻ con như thế lại khiến cho người đàn ông trưởng thành đáng người cao ráo trở nên rất cuốn hút.

Hắn nói “Khi gặp cô ở Milan quả thật chúng tôi có ý muốn bắt cóc cô, đáng tiếc tiểu thư... cô thật sự là rất quyến rũ, khiến chúng tôi không nhận được muốn nói chuyện với cô một lúc, nhưng sau đó...” Nói tới đây, dường như có điều kiêng kị gì đó khiến hắn im lặng một chút, lại tiếp tục nói, “Không phải vẫn cứ thả cho cô đi sao?”

Lâm Cẩm Sát nhìn hai người đàn ông cười còn sáng lạn hơn cả hoa nở kia, im lặng.

Hai người đàn ông này...

Thật sự là vô tội vô thẹn nha...

Cứ nhẹ nhàng băng qua như vậy, kẻ hát người múa, đem chuyện bắt cóc cô vừa lãng tránh lại vừa tô điểm.

Cô nghị ngại một lát, đổi đề tài, hỏi, “Hai người nói giam tôi lại là vì lão đại của hai người không có ở trong nước, vậy bây giờ thả tôi ra... tôi có thể lý giải rằng lão đại của các người đã về nước, hơn nữa muốn gặp tôi không?”

Nick và Jerry cười càng thêm sáng lạn, lại ăn ý mười phần trăm miệng một lời,

“Đúng vậy.”

Ở trong tưởng tượng Lâm Cẩm Sát, lão đại trong miệng Nick và Jerry, hẳn là một người không có dáng vẻ khô ngô như họ nhưng khí thế uy nghiêm mạnh mẽ như Tần gia, thậm chí có chút tàn bạo, tuổi tác khá lớn, khuôn mặt lạnh lùng, diện mạo bình thường thậm chí là xấu xí... giống như Đường Lưu Nhan – lão đại Đường minh, lúc trẻ thì quyến rũ về già thì xấu xí hơn nhiều.

Cho nên khi cô bị Nick và Jerry đưa tới một cái sảnh, một vị mặc dù vóc dáng khá cao, nhưng dáng người, khuôn mặt, hình dáng đều giống như người đàn ông Phương Đông, mái tóc nâu, đôi mắt nâu giống như hỗn huyết soái ca, khi hắn ngồi trên ghế sofa cười tùm tùm vẫy tay với cô, cô chính thức đã bị hóa đá.

À, còn nữa, người này khi cười lộ lên lại còn có cả lúm đồng tiền thật sâu nữa... (đẹp zai thế, yêu anh này nhất)

Điều này khiến Lâm Cẩm Sát không khỏi cảm thán, thì ra tất cả những người đàn ông đẹp trai đều ở trong hắc đạo (xã hội đen).

Người đàn ông trước mắt này, Đường Lưu Nhan này, ngay cả Hứa Thuyền cũng thế...

Dường như không nhận thấy vẻ mặt rung động rõ ràng của Lâm Cẩm Sát, hỗn huyết soái ca lại lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, nụ cười chói nắng cùng má lúm đồng tiền của hắn, mở miệng, tiếng Trung không tính là lưu loát nhưng từng chữ từng chữ rất rõ ràng:

” Tiểu thư Lâm Cẩm Sát, tôi đại diện cho giới xã hội đen đảo Sicilia từ đây lòng hoan nghênh cô đã đến.” (xuất hiện thêm một anh nữa, cơ mà anh này làm khổ tớ quá, dài gấp mấy lần chương bình thường)

77. Chương 77: Người Phụ Nữ Của Tôi

Thế giới này quả nhiên tràn ngập sự ngạc nhiên.

Trái đất cứ quay, nhưng lão đại của xã hội đen Sicilia chỉ cần dậm chân một cái đã có thể làm cả trái đất chấn động, bây giờ lại rõ ràng đứng trước mặt Lâm Cẩm Sắt, cười dài dùng tiếng Trung giới thiệu bản thân với cô.

“Như cô đã thấy, tôi không phải là người Italia bản địa, trong cơ thể tôi đồng thời chảy dòng máu của cả nước Đức và cả Trung Quốc, uhm, tất nhiên hai dân tộc này đều rất cao quý vĩ đại ...cô có thể gọi tôi là Loro, à, tôi cũng có tên Tiếng Trung đấy, là La Lạc.”

Khóe môi hắn cong lên tạo nên một độ cong hoàn hảo, má lúm đồng tiền hiện ra rõ ràng, đôi đồng tử màu nâu rõ ràng đang phóng điện về phía cô.

Người đàn ông này đang quyến rũ cô (bản gốc là câu dẫn), Lâm Cẩm Sắt rối rắm nghĩ. Đáng tiếc vị thiếu gia này đánh giá quá ị lực của mình rồi, đừng nói đến Đường Lưu Nhan, ngay cả Hứa Thuyền cũng đẹp trai hơn hắn nhiều đấy.

Bàn tay hắn vươn ra đặt rất lâu trong không khí, rất có ý tứ muốn bắt tay với cô. Do dự một lát, rốt cục cô vẫn đưa tay ra, nắm tay hắn

“Xin chào, La Lạc tiên sinh.”

Cô vừa nói vừa chú ý tới ánh sáng vừa mới lóe lên trong mắt La Lạc. Trong lòng luôn có một giọng nhắc nhở, đường đường là lão đại xã hội đen, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. Ngoài mặt cười nói yển yển oanh oanh, ai mà biết được trong lòng hắn ẩn chứa có cái suy nghĩ gì.

Nhưng Lâm Cẩm Sắt không có gan vạch trần hắn, cô đánh phải im lặng xem xét, để xem hắn rốt cuộc đang muốn chơi trò gì.

Sau khi hai người “Hữu hảo” nắm chặt tay, La Lạc mời cô ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với hắn, cũng sai người đưa lên cho cô một chén trà nóng.

“Thật có lỗi, vài ngày trước tôi không có ở trong nước, không thể tự mình tiếp đón cô cho tốt, không biết thuộc hạ của tôi có ủy khuất cô không?”

Chudáo khách sáo như vậy, Lâm Cẩm Sắt tự nhiên không muốn phá vỡ khuôn mặt hài hòa này, mỉm cười, “Không có, khiến anh phải bận lòng rồi.” Oh, quả thật đón tiếp tốt lắm, đem cô nhốt vào một căn phòng u tối lạnh lẽo.

“Ha ha, không sao .” Lúm đồng tiền càng sâu hơn.

Lâm Cẩm Sắt cười đến sắp cắn ngân.

Sau những lời nói khách sáo ấy mạch nước ngầm bắt đầu dao động, hai chân thon dài của La Lạc vất lên nhau, một tay chống cằm, cười Lâm Cẩm Sắt nhìn nhìn, mở miệng hỏi :

“Lâm tiểu thư, cô biết mục đích tôi mời cô tới đây chứ?”

Lông mày Lâm Cẩm Sắt cau lại nhưng không dễ nhận ra, ngoài mặt vẫn không chút hoang mang , cô cười cười, khẽ nói, “Vấn đề này phải là tôi hỏi La Lạc tiên sinh mới đúng.”

Cô chưa bao giờ bội phục chính mình như bây giờ, đối mặt với một nhân sĩ vô sỉ có thể đem “đối phó” nói thành “Tiếp đãi”, đem “Bắt cóc” nói thành “mời”, thế mà cô còn có thể thản nhiên nói nói cười cười.

La Lạc thâm ý sâu sắc nhìn cô một lúc lâu, sau đó khoái trá cười to, nói: “Không ngờ Mr.Đường cũng thật tinh mắt.”

Cô nghe vậy trong lòng căng thẳng, Mr. Đường? Không phải là...

Cô bỗng dừng nâng mắt nhìn về phía La Lạc, ánh mắt rốt cục cũng có chút dao động. Hay là cô bị bắt cóc bởi vì có liên quan tới Đường Lưu Nhan? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, lòng cô tự nhiên dâng lên từng đợt tức giận.

Chỉ cần liên quan tới tên họ Đường này, chẳng có gì là tốt cả!

Thấy vẻ mặt cô nhanh chóng tái nhợt, La Lạc lại cười to một trận, sau đó thoải mái nhún vai, hạ tay xuống, nói, “Kỳ thật cũng rất đơn giản, tôi muốn hợp tác với cô.”

Lâm Cẩm Sắt giật mình, câu trả lời này vượt qua phạm vi dự kiến của cô.

“Hợp tác?”

“Đúng vậy, ” La Lạc cười tủm tỉm trả lời, nhưng Lâm Cẩm Sắt có thể rõ ràng cảm giác được không khí xung quanh vừa quý dị lại vừa lạnh như băng, nụ cười của hắn có vẻ như vô hại, nhưng lại ẩn chứa tính sát thương cực mạnh “Cô và tôi đều có một kẻ thù chung, vậy sao chúng ta không cùng hợp tác mà đối phó với hắn?”

Kẻ thù?

Đối với không khí chợt thay đổi này, Lâm Cẩm Sắt có chút hốt hoảng, cô vội vàng ổn định tinh thần, nhún mày cảnh giác nói, “Anh muốn nói tới Đường Lưu Nhan ...chuyện của anh và Đường Lưu Nhan thì có liên quan gì tới tôi chứ?” Người này đã từng điều tra về cô, Lâm Cẩm Sắt có thể chắc chắn.

Bởi vì hắn biết ân oán giữa cô và Đường Lưu Nhan...

La Lạc trừng mắt nhìn cô, “Lâm tiểu thư quả nhiên thông minh, nhưng suy nghĩ của cô không đúng, tại sao lại không liên quan tới cô?” Nói xong, hắn chặt chẽ khóa ánh mắt của cô, dùng ngữ điệu từ tính tao nhã đặc trưng của người Italia chậm rãi dụ hoặc cô, “Nếu tôi nói cho cô rằng việc chúng ta hợp tác, có thể làm cho Mr. Đường bị thương nặng, đồng thời khiến cho Viêm bang thuận lợi tiến vào thị trường Italia thì sao?”

Tên lão đại giả dối này, quả thực đang đem một khối bánh nướng nóng hổi đặt trước mặt Lâm Cẩm Sắt.

Điều kiện này đủ để cho cô lập tức gật đầu đồng ý.

Nhưng Lâm Cẩm Sắt vẫn cứ chần chờ. Sau một lúc suy nghĩ rất lâu, ánh mắt cô lợi hại nhìn hắn, mở miệng hỏi, “Trước khi tôi trả lời, La Lạc tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết, vì sao anh lại coi Đường Lưu Nhan là kẻ thù?” La Lạc này thực sự rất nham hiểm, Lâm Cẩm Sắt chỉ sợ chuyện này chỉ là một lời nói dối hoàn hảo, nếu bây giờ đồng ý, không chừng sau này cô bị hắn bán đứng lại còn hài lòng mà vui vẻ kiếm lợi cho hắn nữa ấy.

Không ngờ La Lạc nghe cô nói vậy sắc mặt thay đổi rất nhanh, nụ cười vẫn luôn tồn tại trên mặt cũng không còn nữa, một lát sau, chỉ nghe thấy tiếng hắn khắc chế nghiêng răng nghiêng lợi,

“Hừ, dám đoạt lấy đảo Sicilia – đại bàn chiếm cứ trăm năm nay của bang phái tôi, khiến tôi nhục nhã, cô nói xem, không phải kẻ thù thì là cái gì?”

Thì ra là thế...

Lâm Cẩm Sắt ngẫm hiểu.

Thì ra là không bảo vệ được đại bàn, bị người ta đoạt lấy cho nên cảm thấy mất mặt và không cam lòng...

Đối với đề nghị của La Lạc, Lâm Cẩm Sắt suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Cô biết chính mình đang rất xúc động, thậm chí không còn lý trí. Lão đại xã hội đen xưa nay đều lấy sự tàn bạo, giả dối để nổi tiếng, sợ rằng La Lạc này cũng không phải một nhân vật đơn giản.

Về ngoài hắn càng vô hại, cô càng phải đề phòng.

Nhưng mà...

Rất lâu rồi cô bị Đường Lưu Nhan ép gặt gao tới mức không thể xoay người, bây giờ vất vả lắm mới có một cơ hội để đánh trả lại hắn, lại có thể hoàn thành tâm nguyện của Tần gia, một mũi tên trúng hai đích...

Cô muốn thử một lần.

Lâm Cẩm Sát cảm thấy những chuyện mình đã trải qua nếu viết thành tập truyện, chắc chắn cũng phải là một quyển truyền thuyết.

Đầu tiên là luật sư tiếng tăm lừng lẫy đứng đầu, sau trở thành đại đương gia Viêm bang – bang phái đầu rông của Hongkong, sau đó nữa... trở thành nữ đầu sở duy nhất của giới xã hội đen đảo Sicilia của Italia ...

Bản thân là lão đại cao cao tại thượng, La Lạc tất nhiên sẽ có biện pháp để cho cô – người không có tiếng tăm gì được những người khác đồng ý. Chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ “Cô ấy là người phụ nữ của tôi” trong cuộc họp thường lệ cũng đã đủ.

Trên cuộc họp thường lệ ấy Lâm Cẩm Sát cũng có mặt. Cô đóng vai ngồi cùng La Lạc. Lúc ấy nghe thấy câu nói ấy của La Lạc, cô sợ run nhưng khỏe miệng vẫn là ý cười thản nhiên trấn tĩnh như cũ, còn ý nghĩ lại hoảng hốt phiêu du về hơn một năm trước, đó là lễ khai trương “Lan”, Đường Lưu Nhan ôm thắt lưng cô, giọng nói nhẹ nhàng nhu hòa nói với Tần gia, “Đây là Cẩm Sát, người phụ nữ của tôi.”

Khi đó chỉ cảm thấy dự vọng chiếm hữu của hắn quá mạnh, nhưng không ngờ từ lúc đó hắn đã bắt đầu tính kế với cô rồi.

Nghĩ đến đây, trái tim không khỏi đau xót.

Không muốn nhớ lại, càng nghĩ càng loạn, cô đơn giản dứt bỏ tạp niệm trong lòng, sửa sang lại quần áo một chút, đến trường nào...

... đúng vậy, đến trường.

Nói đến đây, La Lạc cũng thật là kì lạ, Lâm Cẩm Sát từng hỏi hắn, vì sao nghĩ rằng chỉ cần cô hợp tác là sẽ chống lại được Đường Lưu Nhan? Cho dù cô thật sự cùng Đường Lưu Nhan từng có một đoạn chuyện cũ thì sao chứ, ai chẳng biết hồng nhan tri kỷ của Nhan công tử xếp hàng dài chứ...

Hắn cực âm hiểm cực thần bí cười cười, sau đó nói ra một câu rất quen thuộc của chính phủ: điều quan trọng chưa thể tiết lộ.

Lâm Cẩm Sát tức giận đến mức không thể nói gì, nhưng việc càng khiến cô không thể nói gì là ngày hôm sau anh em Nick và Jerry lại đưa cho cô một chứng minh thư Italia, người trong ảnh quả thật là cô, nhưng tên và quốc tịch thì hoàn toàn thay đổi, còn chưa chờ cô chất vấn, chợt nghe thấy Jerry giành trước nói, lão đại nói, đó là phương tiện để Lâm tiểu thư học đại học bên này...

Lâm Cẩm Sát chưa nghe hết câu đầu đã toàn đá, chỉ cảm thấy hoang đường đến cực điểm. Buồn cười, từ lúc cô tốt nghiệp đại học đến giờ đã tám năm rồi, đã già như một cây bánh quẩy, bây giờ lại bảo cô đi học đại học?

Dưới tình thế cấp bách Jerry dùng tiếng Italia quang quác một đồng dưới sự truy đuổi của cô, nhưng thật xin lỗi, cô một chữ cũng chẳng hiểu. Một đường đi đến nơi của La Lạc, hắn thò ra khuôn mặt tú lệ cười đến thực thuần khiết thực ác độc, chỉ nói ngắn ngủn nói mấy câu, khiến Lâm Cẩm Sát mặc dù vẫn không cam lòng nhưng vẫn theo sự an bài của hắn mà vào trường Universitàdeglistudi Palermo(cái đồng này là tiếng Ý) (đại học Palermo) nổi tiếng nhất của đảo Sicilia học tài chính chuyên nghiệp.

Hắn nói, Lâm tiểu thư, nói thật đi, cô không biết cách làm thủ lĩnh xã hội đen, bởi vì cô sợ chết. Tôi không nói sai chứ? Tin tôi đi, cho cô một thân phận mới, trong trường đại học tôi có thể cam đoan cô được an toàn mà ẩn nấp. Hơn nữa, chẳng lẽ cô muốn để Mr. Đường tìm được cô sao?

... Không thể không nói rằng La Lạc này, nhìn thấu cô.

Lâm Cẩm Sát hai mươi bảy năm trước chưa bao giờ ra nước ngoài, từ nhỏ học lên đến đại học vẫn là học theo chế độ nghiêm khắc cứng nhắc của đại lục, mặc dù từ tivi cô biết chế độ giáo dục vô cùng sáng tạo và văn minh, nhưng đến khi tự bản thân mình cảm nhận được, mới biết được tư vị trong đó.

Lâm Cẩm Sắt ban đầu chính là học tài chính ở đại học D, cô học được rằng khắc khổ cuối cùng cũng thành chính quả, đáng tiếc sau khi tốt nghiệp lại dứt khoát đầu tư cho nghiệp vụ luật sư, chuyên ngành tài chính này cũng dần bị cô quên lãng .

Cho nên ban đầu đại học Palermogây cho Lâm Cẩm Sắt nhớ lại, trừ sự không thông hiểu về ngôn ngữ, còn có cảm giác suy sụp thật sâu.

Không có cách nào cả, phải cầm sách giáo khoa lên giống học đệ thời nay thôi.

Con gái Phương Đông so với con gái phương tây, luôn có vẻ tuổi nhỏ hơn một chút, hơn nữa dáng người vốn Lâm Cẩm Sắt đã nhỏ bé, khuôn mặt cũng chỉ to hơn bàn tay một chút, làn da lại bóng mịn trắng nõn, cho nên căn bản không có ai phát hiện “bạn học mới” đã “Cao tuổi” tận 28 tuổi rồi .

Vì thế cô yên tâm thoải mái bắt đầu công cuộc làm sinh viên của mình.

La Lạc tên này thật không thường thức, nghĩ ra cho cô một cái tên cũ mềm – Ann. Nhưng cái tên này cũng rất hợp với tính cách của cô ... an (an trong an tĩnh), thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Nhưng vận mệnh vẫn luôn kì diệu như thế, cô muốn sống thật yên ổn, nhưng ông trời lại cố tình không để cô toại nguyện.

78. Chương 78: Chọc Giận

Italia đã tiến vào mùa đông, khí hậu ẩm ướt rét lạnh, mấy ngày liên đều là u ám, mờ mịt , dường như cả ngày đều bị sương mù dày đặc bao phủ.

Thỉnh thoảng còn có cả tuyết rơi.

Khi Lâm Cẩm Sắt từ trong phòng học đi ra, đã có vài bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống dưới, giọt mưa hòa vào nhau rơi xuống, giống như những giọt băng trong suốt, rơi xuống mặt đất phát ra tiếng tuôn rơi nhỏ vun.

Lâm Cẩm Sắt thở dài, nhìn nó chậm rãi biến thành một tầng sương mù, không khỏi rung mình một cái.

Kỳ thật cô đã mặc rất nhiều quần áo. Trong chiếc áo khoác ngoài màu đen dài quá đầu gối còn có bộ chiếc áo lông thật dày màu trắng, đôi boots cao cổ bằng nhung màu nâu, ngay cả đến cái bao tay cũng không thiếu, cả người dường như dày cộp lên bởi quần áo.

Bông tuyết rơi trên mặt đất tan ra rất nhanh, nhưng lại ngưng tụ thành một lớp băng mỏng trên mặt đất, người qua đường chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ dễ dàng trượt ngã sắp xuống.

Lâm Cẩm Sắt tinh tế nắm chặt áo, chậm rãi đi ra khỏi vương trường, muốn quay về kí túc xá. Vào học ở trường đại học nổi danh thế giới này đã hơn một tháng, bây giờ so với thời đại học chân chính của cô cô, thiếu đi một chút thanh cao và kiêu ngạo nhưng lại hơn một chút khéo léo, hiền hoà. Căn phòng ở kí túc xá của cô có ba người, hai bạn cùng phòng đều là người Italia chính gốc, nhưng may mà tiếng Anh họ nói cũng khá tốt, cho nên việc giao tiếp của Lâm Cẩm Sắt với họ cũng không khó khăn lắm.

Trong đó Lisa là nhỏ tuổi nhất, còn chưa đến mười tám tuổi, nhưng nói chuyện rất người lớn, thích nói từng chữ từng chữ thật chậm rãi, Cindy luôn chế nhạo Lisa giống một người đàn ông trẻ tuổi. Nói đến Cindy, đó là một cô gái Italia điển hình, tao nhã gợi cảm, nhiệt tình không bị cản trở, cứ theo cách ăn nói của cô ấy, nếu cô ấy là một người đàn ông có thể so sánh được với anh hùng hảo hán Lương Sơn của Trung Quốc.

=_=_

Là 108 đây...

Về phía Lâm Cẩm Sắt, hai người bạn cùng phòng luôn mâu thuẫn lại nhất trí cho rằng cô chính là người phát ngôn tốt nhất. Rõ ràng từ nhỏ đã có một khuôn mặt cuốn hút, có đôi khi cũng cười đến mức quá thật

so với yêu tinh còn yêu tinh hơn, nhưng làm cho lại khiến người ta cảm giác cô chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn chứ không thể lại gần đùa giỡn.

Có một lần Cindy bảo cô sơn móng tay màu tím Lan Hoa Chỉ, đùa giỡn dường như muốn tô lên môi cô, sau đó lại nhíu mi giọng nói mềm nhẹ mà có vẻ hơi tức giận: “Thật muốn hôn quá ...dường như có độc vậy!” Lâm Cẩm Sát đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng quyết định không quan tâm tới lời nói nhảm của cô ấy nữa.

Nhưng dù sao ở chung cũng rất tốt, bên cạnh có người bầu bạn cảm giác được trêu đùa, chỉ cần hưởng qua, sẽ không muốn vứt bỏ. Có đôi khi cô cũng nhớ tới Ngô Ưu, người bạn tốt nhất trong đời cô. Từ sau lần theo Tần gia đến Hongkong đó, đã gần hai năm cô chưa được gặp cô ấy, cũng không thấy tin tức gì của Ngô. Hai người cứ như vậy mà mất liên lạc.

Cô biết Ngô Ưu nhất định đang rất giận cô, hoặc hận cô, hận cô cứ im hơi lặng tiếng như vậy mà đi mất. Nhưng cô làm như vậy cũng là bắt buộc dĩ, cô không muốn đem tới cho cô ấy bất cứ sự liên lụy hay thương tổn nào.

Đau khổ như thế để một mình cô chịu đựng là được rồi.

Cô lén lút thở dài một hơi.

Không biết Tiểu Ưu bây giờ có tốt không?

Cứ đi như vậy, đột nhiên trước mắt xuất hiện hai tòa đại sơn, ngăn cản đường đi của cô.

Lông mày Lâm Cẩm Sát nhăn lại thật sâu, không cần ngẩng đầu, cô cũng biết hai vị tôn thần ấy là ai...

“Nick, Jerry, hai người lại làm sao vậy?” Cô không kiên nhẫn trừng mắt với hai người đang cùng cười kia.

Hai anh em này chính là lí do khiến cô không thoải mái nhất khi học ở đây.

Không biết thần kinh La Lạc lại mắc chứng bệnh gì nhưng hẳn lại dùng mối quan hệ để sắp xếp họ vào đây, làm nổi lên hai kĩ sư hướng dẫn hữu danh vô thực, dĩ danh thì gọi là bảo vệ cô.

Vì thế trừ khi ở ký túc xá hoặc là đi toilet, còn bình thường Lâm Cẩm Sát luôn có hai người như hình với bóng quỷ mị đi theo phía sau.

Từ lúc đó khoa tài chính đại họcPalermobắt đầu có một tin đồn: một cô sinh viên Phương Đông năm thứ nhất xinh đẹp lại bắt hai giáo sư đại soái ca làm tù binh...

Lời đồn đó làm cho Lâm Cẩm Sát buồn phiền vô cùng, dùng thuật ngữ luật ngữ mà nói hành vi của hai anh em này đã xâm phạm quyền riêng tư của cô, quyền danh dự và quyền tự do thân thể! Còn lời đồn lại vô cùng không có chứng cứ xác thực thì chính là hành vi phỉ báng.

Ngay cả hai người bạn cùng phòng của cô cũng thường dùng ánh mắt “Không cần cậu nói, bọn tớ cũng hiểu”, tự cho là ngầm hiểu được không muốn cô phải phí công giải thích.

Thật sự là càng đổ thêm dầu vào lửa, cuối cùng cô chỉ có thể bắt buộc dĩ lựa chọn im lặng là vàng.

Nhưng tin đồn thì lại lan tràn đến khắp mọi nơi.

Và thủ phạm gây ra tin đồn thì lại ở khắp mọi nơi.

Rõ ràng mới kết thúc bài giảng nhằm chán cực kì của họ, bây giờ cô muốn về ký túc xá, họ lại cùng tới đây làm gì? (lưu manh đóng vai thầy giáo)

Nick chỉ cười tủm tỉm còn Jerry thì bước tới, “Cẩm Sát, lão đại muốn gặp cô, mời đi cùng chúng tôi.” Jerry thậm chí còn động tác mời thật khoa trương. Khi chỉ có cô và hai người này, thì tên của cô lại được gọi đúng.

Lâm Cẩm Sát nhin không được trừng mắt lên, tức giận nói: “Nhưng tôi không muốn nhìn thấy hẳn.” La lạc đó cô càng nhìn càng thấy giả tạo, càng nhìn càng thấy hẳn không phải là loại mặt hàng tốt, nói là muốn cùng cô hợp tác, nhưng việc hợp tác thể nào lại giữ kín như bưng, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cô đều như đang tính toán gì đó, làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái, nhưng chỉ biết nhắm mắt làm ngơ.

Nick và Jerry liếc nhau, lại xoay người, Nick bắt đắc dĩ kéo tay cô, thật có lỗi cười: “Nhưng mà đó là mệnh lệnh của lão đại, chúng tôi không thể không nghe theo.”

Lâm Cẩm Sắt giận dữ cười lạnh, từng bước lùi về phía sau, ánh mắt lãnh đạm nói với họ: “Nói cho lão đại của hai người, hắn còn không có tư cách sai bảo tôi.” Hắn gọi thì phải tới, hắn đuổi thì phải đi, hắn coi cô là mèo Ba Tư sao?

Nick và Jerry cũng cười, bỗng nhiên, hai người cất bước tiến lên, một người nắm lấy cánh tay cô, chỉ cần thoải mái dùng một chút lực thì đã có thể lôi cô đi rồi.

Lâm Cẩm Sắt khó tin trừng mắt to, nhất thời không có phản ứng. Ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người, hai người này cứ vậy mà “bắt cóc” cô?

Cho đến khi tinh thần phục hồi lại, cô bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Nhưng cũng chỉ là phí công tốn sức, cô không nói gì ngẩng lên nhìn trời, thể lực của đàn ông và phụ nữ quả nhiên không thể là một dấu bằng ... Nhưng không ngờ khi cô dừng lại, Jerry chết tiệt lại dùng sức bấm một cái vào hông cô!

Cô bị đau trở nên tức giận, cô nhịn đau hung hăng đập vào chân Jerry một cái, chỉ nghe thấy Jerry kêu đau một tiếng, tiếp theo buông lỏng tay ra ôm lấy chân không ngừng xoa xoa chỗ bị thương.

Nick thấy thế cũng buông lỏng cô ra, vội vàng chạy tới xem xét “Thương thế” của em trai. Từ bọn lúc họ xuất hiện trước mặt cô đến khi Jerry hô to một tiếng, thời gian thực sự là rất ngắn, Lâm Cẩm Sắt khỏe miệng co rút, lại còn thống khổ nhin ý cười xuống.

Chuẩn bị, cô chuẩn bị tiếp tục đi tới phía kí túc xá, nhưng không ngờ vừa định nhấc chân, thì cô lại chợt thấy một chiếc Mercedes đen tiến gần về phía cô! Cô phản xạ có điều kiện nghiêng người né tránh, nhưng Mercedes kia rõ ràng là tiến về phía cô, đầu xe càng lúc càng gần với cô...Lâm Cẩm Sắt căng thẳng nín thở, trơ mắt nhìn trên chiếc ô tô xoay một góc chín mươi độ trên đường, tiếp theo dừng lại.

Xe vừa phanh lại cửa xe đã lập tức mở ra!

“Cô bé, vào đây.”

Đồng tử Lâm Cẩm Sắt trong nháy mắt đã trở nên cực lớn.

... Vẫn là tiếng nói lười biếng như vậy, mang theo một chút tao nhã, ngữ điệu cũng hơi vút cao, có vẻ hơi dòn dập.

Cô vừa ngó vào cửa xe rộng mở đó, người đàn ông ngồi bên trong nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt hân hoan lung ánh sáng hơi tối, nhìn không rõ biểu tình, chỉ có thể nhìn thấy lông mày hắn thu lại rất nhanh, sắc mặt cũng tái nhợt, giống như những bông tuyết rơi xuống ngày hôm nay. Hắn đưa tay về phía cô, giống như đang lo lắng thúc giục cô lên xe.

Cô giật mình, chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt ấy của Đường Lưu Nhan, ngay cả khi cô đem mũi súng chĩa thẳng vào ngực hắn vẻ mặt hắn cũng không giống như vậy.

“Nhanh chút!” Mi tâm Đường Lưu Nhan không kiên nhẫn nhíu càng sâu, trong đôi đồng tử đen thâm trầm xẹt qua một tia âm lạnh.

Cô theo bản năng lùi về phía sau vài bước.

Trùng mắt, cô sẽ không lên xe của hắn đâu!

Đúng lúc này, phía sau lại có một lực đạo rất mạnh, cánh tay Lâm Cẩm Sắt bị nắm rất chặt, quay lại, là Nick. Chỉ thấy sắc mặt hắn không còn vẻ nhả như bình thường nữa, lực đạo mạnh mẽ kéo cô lại gần, tiếp theo lấy ra một khẩu súng lục dùng sức đặt trên lưng Lâm Cẩm Sắt, vừa mới bị Jerry bấm một cái vào đúng chỗ đó, vô cùng đau đớn, cô phải cắn môi cố nén, trong lòng căm giận nghĩ: Nick, Jerry, chờ xem, ta sẽ lột da hai người!

“Mr. Đường, Lâm tiểu thư là người của lão đại chúng tôi, ngài không thể mang cô ấy đi được.” Bên tai là tiếng nói lạnh lùng của Nick. Có lẽ đây mới là bộ mặt chân thật của hắn. Cừ thật, một đám người chỉ chuyên diễn trò trước mặt cô.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ, súng ống không có mất đâu.” Nghe vậy Đường Lưu Nhan nhú mi lại, đôi mắt lạnh như băng đảo qua chiếc súng lục Nick đặt trên lưng Lâm Cẩm Sát, vẫy vẫy tay, chỉ thấy người ngồi trên ghế điều khiển chậm rãi khẩu súng vừa mới rút ra.

Người đó là Hàn Húc. ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn thoáng qua Lâm Cẩm Sát, ngay sau đó ánh mắt đã chuyển lên người Nick. Cô nhận ra dư quang khóe mắt hắn nhìn về phía cô chính là đậm đặc chán ghét.

Điểm ấy là cô hơi khó chịu...

Hắn vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn cô? Là vì cô đã từng có chủ ý muốn giết lão đại của hắn sao? Nhưng mà hắn hẳn là người hiểu rõ chân tướng sự việc nhất mới đứng chứ ...có tư cách gì mà nhìn cô như vậy?

Trong lòng cô vô cùng rối rắm, phía sau Lâm Cẩm Sát có tiếng nổ máy của xe thể thao, là Jerry, chỉ nghe thấy giọng nói kiêu ngạo khiêu khích của hắn, “Hắc, anh à, lão đại còn đang chờ! Đừng kì kèo nữa, nhanh đi thôi!” tiếng nói vừa dứt, Nick nhanh như chớp kéo cô vào trong xe, lập tức chân ga xe thể thao ầm vang lên một tiếng, như mũi tên chọt đi.

Mersedes đen im lặng trên đường, Hàn Húc ngồi trên ghế điều khiển xuyên qua gương chiếu hậu nhìn người đàn ông cả người đầy hơi thở lạnh băng, chần chờ thấp giọng mở miệng hỏi: “Đại ca, có đuổi theo hay không?”

Tầm lưng Đường Lưu Nhan thoải mái dựa vào chiếc ghế da, vẻ mặt mệt mỏi vô cùng nhắm mắt lại, cho đến khi đôi mắt đó mở ra lần nữa, giọng nói lạnh lẽo đến mức ngay cả Hàn Húc người đã đi theo hắn nhiều năm cũng không khỏi giật mình.

Khóe môi hắn cong lên chậm rãi dẫn ra một nụ cười có chút tái nhợt lại đầy yêu khí, nhẹ giọng nói “Hừ ... những người trên đảo Sicilia này ...tên La Lạc đó, lá gan cũng lớn quá đi ” dừng một chút, ngữ khí hắn hoà nhã trả lời “Đuổi theo, sao lại không đuổi chứ?”

“Nhưng đại ca...” Hàn Húc nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, cau mày, muốn nói lại thôi.

“Không quan trọng ” Đường Lưu Nhan cười khê, khóe mắt hơi nhắm, chậm rãi nói, “Nếu không đuổi theo, mình chủ của các người sẽ không có phu nhân, người nói xem, đến lúc đó ta còn mặt mũi nào tồn tại ở Đường mình nữa?”(phu nhân á?)

Hàn Húc không nói một lời, nhấn chân ga.

Đi theo đại ca nhiều năm, hắn biết rõ tính cách của đại ca, càng tức giận thì biểu hiện trên khuôn mặt lại càng hoà nhã. Lúc này như vậy ...chắc hẳn đại ca đang bị chọc giận rồi.

79. Chương 79: Tâm Tư Của La Lạc

Trên đường phố của đảo Sicilia thuộc Italia, một chiếc xe thể thao Ferrari kiệt tác gào thét đi qua.

Chào đón trận cuồng phong thổi tới mang theo những trận rét buốt như lưỡi dao sắc bén thổi qua mặt Lâm Cẩm Sát, cô mím đôi môi đã tím tái vì lạnh, lạnh lùng nói: “Bây giờ có thể giải thích một chút cho tôi biết việc gì đang xảy ra không?” Lời nói của cô từ đầu tới cuối vẫn là run rẩy.

Ngồi ở bên cạnh cô, Nick vẫn luôn mang cái vẻ “Tôi làm sai rồi, cô đánh tôi đi”, cười ngượng ngùng, rất cẩn thận nhìn khuôn mặt so với mùa đông này còn lạnh hơn của cô, nói, “Cẩm Sát, chúng tôi không cố ý làm như thế, tất cả đều là do lão đại dận dỏ.”

Jerry ngồi trên ghế điều khiển cũng hắc hắc cười đồng ý với lời nói của sư huynh: “Đúng vậy, đây chính là vở kịch được lão đại sắp đặt từ trước rồi, không liên qua gì tới huynh đệ chúng tôi cả, Cẩm Sắt, cô cũng đừng trách chúng tôi nha.”

Tiếp theo hai huynh đệ lại mày một câu tao một câu đem toàn bộ sự thật nói ra. Đại ý là lúc trước Đường Lưu Nhan chính là học ở đại học Palermo, La Lạc tính chuẩn xác thời gian này các cựu sinh viên sẽ quay lại để làm một bài diễn thuyết cho sinh viên khóa mới, cho nên đã sắp đặt cô đến học ở trường đại học Palermo, vì thế hôm nay mới có thể khiến cô và Đường Lưu Nhan “rất khéo” gặp nhau còn Nick và Jerry bất quá chỉ là hai người đóng vai phụ, chờ cho tới khi bọn họ gặp nhau, gián tiếp nói cho Đường Lưu Nhan một tin tức thật quan trọng rằng “Người phụ nữ của hần bây giờ đã ở trong tay La Lạc – đối thủ không đội trường chung với hần”.

Sau đó chỉ cần chờ đợi Đường Lưu Nhan “lục vân tráo đỉnh” (như kiểu cá mắc câu ấy) chủ động tìm tới cửa là OK .

Tóm lại, đây đều là suy nghĩ của lão đại La Lạc.

Hai huynh đệ này thật không phúc hậu, để trốn tránh trách nhiệm, hai ba câu đã bán đứng lão đại của mình đi tận đâu rồi .

Vốn còn chưa nói hết, nhưng càng nói, ngọn lửa trong lòng Lâm Cẩm Sắt lại càng mạnh hơn. Thì ra La Lạc đem cô làm mồi nhử? Thì ra an bài cô đến đây học là vì mục đích này...

Cô hừ hừ cười lạnh, suy nghĩ thật là tường tận quá đi.

Về phần cái gọi là “Lục vân tráo đỉnh”, cô chỉ cảm thấy lão đại xã hội đen này thật sự ngây thơ đến cực điểm, lại có thể nghĩ đến dùng phương thức này chọc giận Đường Lưu Nhan, lại có thể nghĩ đến Đường Lưu Nhan sẽ bởi vậy mà ghen ... không, hần sẽ không ghen, nhưng cô chắc chắn, hần sẽ rất rất tức giận.

Không bởi gì cả, chỉ vì dục vọng mãnh liệt, bá đạo muốn giữ lấy của hần cơ hồ làm cô hít thở không thông.

Nhưng không biết tại sao, hần càng có nhiều phản ứng, trong lòng cô lại càng chờ mong;

Dù sao mỗi tiếng nói mỗi hành động của hần khi đối đãi với cô ở biệt thự bên hồ Comokia, thật sự vô cùng xúc phạm tới cô. Cụ thể khiến cô tổn thương thế nào, cô cũng không thể nói rõ ràng được, cảm giác rất phức tạp, cuối cùng cô đem ngôn hành cùng thái độ của hần quy tội là khiến cô cảm thấy cô đang tự mình đa tình, cái này làm tổn thương sâu sắc tới lòng tự tôn của cô.

(Lời tác giả: cho nên có đôi khi, dù cô có thông minh ở phương diện nào, tôi cũng sẽ vẽ cô thành một bức tượng ngọc ngà...)

Ferrari trên đường phóng như như chớp, tên Jerry này bình thường nhìn qua rất không đứng đắn, nhưng kỹ thuật lái xe cũng rất tốt, rẽ phải rẽ trái tới vài vòng, nhấn chân ga rất mạnh, dám đem lộ trình nửa giờ rút xuống còn 10 phút ngắn ngủn.

Xe dừng lại dưới lầu “Tòa nhà Rome” – đại bản doanh trong lãnh địa của La Lạc. Nói đến “Tòa nhà Rome”, trong mắt người ngoài là nó thủ phủ nổi tiếng của đảo Sicilia. Đứng nghĩ xã hội đen chỉ có liên hệ với giết người, khủng bố, hay những danh từ vừa nghe có thể khiến người ta rét run, mười mấy năm gần đây tổ chức xã hội đen lớn nhất Châu Âu này đã nhanh chóng vươn ra lĩnh vực chính trị và kinh tế, giống như tầm từ rế ăn lên, thế lực nhanh chóng rộng ra các lĩnh vực khác nữa

Lúc trước bất luận không chế chính trị thế nào, chỉ cần là làm vài vụ buôn bán vũ khí trót lọt thì đã đủ tài phú khiến người ta có thể nề phục.

Cho nên thân phận chính thức của La Lạc, chính xác phải là thương nhân thành công trong giới xã hội đen mới đúng.

Khi Lâm Cẩm Sắt thực sự hiểu được điều này, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm: những gì La Lạc đã trải qua thật ra cũng có những chỗ tương tự giống như Đường đại thiếu gia...

Nhưng điều cô không ngờ tới là La Lạc và Đường Lưu Nhan có điểm chung nhưng lại có nhiều hơn ân oán và khúc mắc. tầng cao nhất “Tòa nhà Rome”, lầu 36.

Chủ tịch văn phòng, La Lạc lão thần đang thoải mái tựa vào chiếc ghế xoay, đối mặt với tức giận tận trời của Lâm Cẩm Sát, chỉ tùm tùm cười mở miệng trấn an nói: “Phụ nữ tức giận không tốt đâu, hơn nữa lúc trước chúng ta không phải nói rồi sao, hợp tác mà.”

Cái này gọi là hợp tác sao?

Lâm Cẩm Sát nhìn khuôn mặt cười đến vô hại trước mắt, tú thanh tú khí, hương vị trung tính giống những sao mới nổi hiện nay, nhất là cặp mắt phượng màu nâu kia, vô cùng đáng yêu.

Nhưng lúc này cô lại chỉ nhìn thấy hai chữ thật to trên mặt hắn: dối trá.

Áp chế tức giận, khẩu khí cố nén cô hỏi ngược lại, “Nếu là ‘Hợp tác’, như vậy xin hỏi La Lạc tiên sinh, với tôi việc đó có lợi gì?”

“cái này...” La Lạc trầm ngâm nói, nhún vai với cô, cười, “cái này phải xem cô thích cái gì chứ.” Câu này nghe qua thì dường như chả có ý tứ gì nhưng lại khiến Lâm Cẩm Sát bực mình, nhưng phải nhịn, dù không nhẫn được cũng phải nhẫn. Cô ở trong tay hắn, dù thế nào cũng không dám đắc tội với con hổ bệ ngoài cực mê hoặc này.

Bực mình qua đi, cô cảm thấy mệt mỏi và hối hận.

Cuối cùng cô đang làm gì đây? Vấn đề này, bây giờ chính cô cũng không có đáp án. Dường như là quyết định theo suy nghĩ của mình nhưng lại bị người ta lợi dụng triệt để.

Ở đây dường như cô giống một con ngốc vậy. Mím môi, nghiêm mặt cô xoay người muốn đi, lúc này cửa lại bị đẩy mạnh ra, vừa đưa Lâm Cẩm Sát lên đây Jerry rời nơi này còn chưa lâu lắm đã giống như tên lửa, về mặt hắn vừa hoảng sợ lại vừa hưng phấn hô lớn với La Lạc: “Lão đại! Mr. Đường xông vào! Nhiều bảo vệ như vậy cũng không ngăn hắn lại được, đan thương thất mã, à không phải, còn có một ... ôi lạy chúa, hắn đuổi tới rồi!”

La Lạc nghe vậy từ ghế đứng lên, trong cặp mắt phượng dài nâu có một tia hưng phấn quỷ dị vụt sáng lên khiến người ta không thể hiểu nổi.

“đoán không sai mà, hắn thật sự đuổi tới...” Nói xong hắn đem tầm mắt dời về phía Cẩm Sát đang kinh ngạc nhìn mình, lúm đồng tiền càng sâu hơn trên má, “Cẩm Sát, cơ hội của cô tới rồi.”

Lâm Cẩm Sát đã từng đọc qua một câu chuyện cổ tích: công chúa bị phù thủy nhốt trong tháp ngà voi, hoàng tử anh tuấn dũng cảm cầm kiếm tới, trải qua gian khổ, vượt qua mọi chông gai, rốt cục cũng đánh bại được mụ phù thủy và cứu công chúa ra, cuối cùng hoàng tử cùng công chúa hạnh phúc sống cùng nhau ...

Bây giờ vở kịch cũ mèm ấy lại chuẩn bị lên sân diễn.

Chẳng qua nhân vật chính thay đổi thôi. Công chúa biến thành nàng luật sư bại hoại thanh danh, hoàng tử là minh chủ Đường minh thế lực lớn nhất ở Trung Quốc, còn mụ phù thủy... tất nhiên là lão đại xã hội đen ở đảo Sicilia bụng dạ nham hiểm.

Khắp nơi trên thế gian đều có cầu huyết.

Nghe lời kêu la của Jerry, bước chân muốn bước đi của Lâm Cẩm Sát không khỏi cứng đờ, sững sờ nhìn nụ cười âm hiểm của La Lạc, nhịp tim, càng ngày càng nhanh hơn.

Hắn đến đây...

Hắn nghĩ cô bị La Lạc bắt làm con tin, hắn nghĩ cô gặp nguy hiểm, cho nên hắn đuổi tới đây, hắn đến ...là để cứu cô?

Một khi đã vậy, cô cũng chẳng thể lí giải vì sao hắn lại để tâm tới cô như thế?

Hoặc là có một nguyên nhân khác, hắn rõ ràng không quan tâm tới sống chết của cô, bắt quá chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều. Dù sao... Hắn đã từng nói cô luôn đánh giá cao bản thân.

Nói đến đây, trong lòng cô vẫn luôn canh cánh những lời này của hắn. Cô chính là một người thù dai, có lẽ chỉ là một câu nói như thế cho dù cả đời này cô cũng không thể quên nổi.

Ngay khi đầu óc của cô kéo thành màng lằng nhằng, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân kéo đến dồn dập, trong đó còn kèm theo vài tiếng súng khiến người ta khiếp sợ, tiếp theo là rất nhiều tiếng hét trộn chung giữa tiếng Italia và tiếng Anh.

Ngay sau đó, một thân hình cao ngất tảo nhả xuất hiện ở cửa.

Jerry huyết sáo, khoải hoạt nhảy đến trước người La Lạc, lấy ra một khẩu súng.

ánh mắt hướng ra ngoài cửa của Lâm Cẩm Sắt trong nháy mắt bị một đôi mắt hắc ngọc trong suốt khóa lại, tia ánh sáng chớp động trong đáy mắt sâu kín kia làm hô hấp của cô ngừng lại.

Trải qua một trận kịch liệt vận động chạy nhanh hết sức, mái tóc đen như mực của hắn có chút hỗn độn, ngực hơi phập phồng, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh tự nhiên như thế, giống như chỉ là tản bộ một vòng trên phố.

Về mặt đó tương phản với tình huống gấp gáp trước mắt khiến Lâm Cẩm Sắt cảm thấy một loại áp khí cường đại phả vào mặt cô, cô không tự chủ được mà lùi về phía sau vài bước, cũng vô thức mà tiến về phía La Lạc. Không ngờ phản ứng xuất phát từ bản năng ấy lại khiến lông mày Đường Lưu Nhan nhíu lại, con ngươi vụt sáng lại u tối đi vài phần.

Không khí nhanh chóng đông lại thành băng.

“Mr. Đường, tôi nghĩ của thuộc hạ của tôi đã nói rõ với anh rồi, hiện tại Cẩm Sắt là người của tôi, anh còn tới đây làm gì?” Một câu khiêu khích chậm chạp của La Lạc phá tan khoảnh khắc im lặng này.

Hắn còn chưa nói xong, cánh tay đã tùy ý khoác lên vai cô rồi.

Lâm Cẩm Sắt buồn bực thở hắt ra, cổ nén xúc động muốn đẩy hắn ra, La Lạc này lại đang làm trò quỷ gì thế?

Hàn Húc lúc này đã giải quyết xong mấy tên râu ria phía sau, đuổi tới chỗ Đường Lưu Nhan, thấy thế, không cần hỏi ý kiến của lão đại mặt không chút thay đổi đã giơ khẩu súng trong tay lên.

Lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của Đường Lưu Nhan.

Nụ cười ấy giống nước suối trong mát sâu thẳm, lại giống như tuyết lạnh núi Dung Băng, lạnh nhạt, cuốn hút lòng người.

Lâm Cẩm Sắt có thể cảm giác được rõ ràng cánh tay của La Lạc run lên, nhưng cũng nhanh chóng giả vờ như không có chuyện gì, nhưng khi mở miệng vẫn có thể khiến người ta nghe ra dấu vết, “Anh cười cái gì? Không tin lời tôi sao?” La Lạc nói những lời này với tốc độ cực nhanh, lòng giống như bị tiếng cười khê của Đường Lưu Nhan kia làm rối loạn, “Hay là tôi chứng minh cho anh xem.”

Dứt lời hắn đột nhiên vòng qua cổ Lâm Cẩm Sắt, ngón tay thuận thế nâng cằm cô lên, hắn chuẩn bị hôn cô ...nhưng đúng lúc này, tiếng nói hoa lệ lưỡi biếng kia từ từ vang lên :

“La Lạc, cậu quá ngây thơ rồi? Cậu cho là như vậy tôi sẽ có hứng thú với cậu sao?”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng phảng phất trong đó lại có một tiếng sấm nổ.

80. Chương 80: Nào, Để Tôi Ôm Em

“La Lạc, có phải cậu quá ngây thơ rồi không? Cậu cho rằng làm như vậy, tôi sẽ có hứng thú đối với cậu sao?”

Khi nói lời này, Đường Lưu Nhan hơi dựa vào khung cửa, khẽ nghiêng đầu, khuôn mặt tinh xảo tựa tiểu phi tiểu, đáng vẻ đó... yêu khí mười phần, lại có vẻ tuấn nhã thanh lệ, nhìn như vô tình, nhưng lại đủ để khiến trái tim người khác hoảng loạn.

Lâm Cẩm Sát chỉ cảm thấy lực đạo chặn lên cổ cô càng lúc càng mạnh hơn, nhú mảy nhưng cũng không lập tức tránh ra khỏi La Lạc, trong đầu lời nói ban nãy của Đường Lưu Nhan không ngừng lặp lại, có hứng thú?

... La Lạc muốn Đường Lưu Nhan với hần... Có hứng thú?

Tiếng Trung đúng là tiếng nói kì diệu nhất trên thế giới, có một số từ được dùng rất thông thường, giống như ba chữ “Có hứng thú” này nhưng cũng có rất nhiều hàm nghĩa... có phải là cái ý cô đang suy nghĩ kia không...

Cô nâng mắt nhìn về phía La Lạc, mặt hần tái mét đi, môi dưới cắn rất nhanh, yết hầu chuyển động, đôi đồng tử màu nâu xẹt qua từng trận cảm xúc phức tạp mà Lâm Cẩm Sát không hiểu nổi.

Ánh mắt đo cô đã từng nhìn thấy khi hần nghe tin Đường Lưu Nhan đuổi theo.

Đường Lưu Nhan nhắc chân lên, chậm rãi đi tới phía bọn họ, khẽ mỉm cười tiếp tục nói, “Không phải muốn ép tôi tới gặp cậu một lần sao? Tôi đã đến đây rồi ...nhưng tôi lại không tin nổi, bây giờ cậu đã bắt đầu thích phụ nữ rồi à?”

Chấn động...

Jerry cười vui sướng, lão đại bị xấu hổ, không biết vì sao hần lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Lâm Cẩm Sát im lặng, thở dài đầy tâm trạng, quả thật là ý này. Nhưng kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, hoặc là lúc trước đã có chuyện của Ngô Ưu rồi, cho nên cô đối với việc đồng tính luyến ái cũng không có chỗ nào phản cảm cả ... nhưng ngay sau đó của ý nghĩ này của cô đã lập tức bị phủ định.

Chỉ thấy La Lạc then quá thành giận tức tới đến mức gân xanh cũng lộ cả ra, bỗng dưng duỗi tay đoạt lấy khẩu súng của Jerry, ghì chặt vào cô cô, mở chốt an toàn, đặt súng vào huyệt thái dương của Lâm Cẩm Sát, trừng mắt với người sắc mặt vừa biến đổi – Đường Lưu Nhan kia, từ nơi sâu nhất trong yết hầu gầm nhẹ ra tiếng

“Anh đừng nói hươu nói vượn nữa! Đừng có tới đây ...người phụ nữ của anh bây giờ đang ở trong tay tôi, muốn cứu cô ta thì phải đàm phán! Anh phải hứa sẽ rút khỏi Italia vĩnh viễn, nếu không anh hãy chờ nhặt xác cô ta đi!”

Từng chữ từng chữ của hần bén nhọn lạnh lẽo, từng chữ đều lộ ra sự chặt vật. Nhưng Lâm Cẩm Sát không hề đếm xỉa tới tại soa hần lại làm thế, cô bị hành động bất ngờ này của La Lạc dọa thành cả người đều là mồ hôi lạnh.

Người đàn ông này bình thường đều chỉ là giả vờ ! Nhìn bây giờ, mất hứng rồi thì nhanh chóng chỉ muốn lấy mạng cô!

Tia hàn quang trong mắt Đường Lưu Nhan chợt lóe lên, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy sự tồn tại của nó nữa, hần cách họ chỉ khoảng hai thước đột nhiên dừng lại, tầm mắt khốc chặt La Lạc, khốc môi nhẹ nhàng cong lên hướng về phía trước, cứ như vậy nhẹ cười một chút, đôi đồng tử đen láy của hần chứa hàng ngàn ánh sao, ánh sáng loá mắt như màu ngọc.

Chỉ nghe thấy hần miễn cưỡng nói “Muốn tôi rút khỏiItaly, không bao giờ trở về nữa.... cậu bỏ được sao, La Lạc?”

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Cẩm Sát khó tin nhìn về phía người đàn ông yêu khí tận trời cách đó không xa một lát rồi mím môi lại.

Người đàn ông này, nếu dựa vào năng lực của cô để lí giải, thì hần đang...

Quyến rũ La Lạc.

Sấm sét bùng nổ.

Vấn đề sống chết của lâm Cẩm Sát đang ngay cả trước mắt .

Lâu như vậy, lối tư duy của tên Đường Lưu Nhan này vẫn khiến người ta không thể hiểu nổi. Nhưng phải nói thế này, La Lạc không phải đang bị chọc giận sao ? Nói không chừng không kiềm chế được, lực đạo không thể không chế nổi...khẩu súng này sẽ

Trái tim của cô thít chặt từng đợt. Cô còn chưa sống đủ, cuộc sống mặc dù không như ý nhưng ý tưởng đã nung nấu nhiều năm của cô còn chưa thực hiện được, cô mới có hai mươi tám tuổi, nửa đời người cũng còn chưa qua, làm sao có thể chết?

Kh cô đang bị bao vây trong sự sợ hãi về cái chết, nhưng không ngờ tới La Lạc lại đột nhiên giật giật, dùng sức đẩy cô ra, suy sụp buông lỏng tay.

Súng lục loảng xoảng rơi xuống đất.

Hắn phần nộ trừng mắt nhìn người đàn ông vẻ mặt thanh thản đáng người tao nhả phía trước

“Mr. Đường, anh cố ý ! Anh biết tôi có ý với anh, cho nên anh cố ý nói vậy!” Hắn phần nộ lên án, ngực phập phồng kịch liệt, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lúc này căng thẳng đỏ bừng, “Anh khinh thường tôi, khinh thường tình cảm của tôi, cho nên cố tình nói như vậy!”

Đột nhiên được kéo từ cái chết trở về, Lâm Cẩm Sát chỉ cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, trong lòng không khỏi khiếp sợ vì đoạn đối thoại của hai người đàn ông này.

Lúc này bên tai truyền đến một tiếng mỉm cười khê của Đường Lưu Nhan: “Cố ý gì chứ? Xem này, cậu đã dọa đến con mèo nhỏ của tôi rồi đó .” Hắn còn chưa nói xong, Lâm Cẩm Sát đã bị một lực dọa bất ngờ chặn ngang ôm lấy.

Cũng không biết từ lúc nào người bên cạnh cô đã biến thành Đường Lưu Nhan.

Hắn cúi xuống, suýt nữa không khống chế được mà thét chói tai, à, không, hắn tới gần cô, khê cắn vành tai cô, sau đó thổi nên một luồng khí nóng bên tai cô, hắn nói, “Vẫn cứ luôn cậy mạnh như thế, chân mềm nhũn mà vẫn muốn đi sao? Nào để tôi ôm em.”

Cảnh đó, lời đó, thật giống hoàng tử trong cổ tích đánh bại mụ phù thủy độc ác, sau đó cứu được công chúa ra ngoài, nhưng mà, Lâm Cẩm Sát cảm thấy hắn không phải hoàng tử, hắn là ác ma đáng sợ nhất!

Ngữ điệu thoải mái tùy ý như vậy, đầu tiên là hung hăng làm tổn thương trái tim một người, sau đó trước mặt người khác giả bộ thâm tình chân thành nói muốn mang cô đi...

Người đàn ông vô tình.

Cô sợ hắn.

Cô thậm chí không biết thứ thói quen đáng sợ đã xâm nhập cốt tủy cô bao lâu rồi và còn tiếp tục tới khi nào nữa.

Cô cứng đờ trong lòng hắn, cảm thấy cả người phảng phất như có một vết nứt, lại giống như sắp bị đẩy vào hỏa lò, ngọn lửa nóng bỏng đáng sợ ấy sắp thiêu cô thành tro.

Ngay cả lão đại xã hội đen lừng lẫy tiếng tăm cũng phải thỏa hiệp với hắn, lúc trước sao cô có thể hồ đồ như vậy, trêu chọc vào một con ma đã thành tinh chứ?

“La Lạc, tôi mang người đi , tất nhiên, nếu cậu không muốn gặp lại tôi nữa, tôi sẽ làm như mong muốn của cậu ” hình như đã nhận ra cảm xúc dao động của cô, Đường Lưu Nhan thoải mái ôm toàn thân cô, chân dài bước ra phía cửa, sau đó dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn về phía La Lạc, khóe môi vẫn là ý cười thần nhiên như trước, không hiểu sao lại khiến người ta sợ hãi, “Nhưng mà tôi không hy vọng lại thấy những chuyện này xảy ra lần nữa. Cậu phải biết, chọc giận tới Đường minh cũng không phải là một chuyện tốt.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng rời bước, không quay đầu lại mà dẫn Lâm Cẩm Sát chạy đi.

Hắn húc cách xa chủ nhân mấy thước, ánh mắt lạnh lùng tận xương tủy quét qua một vòng, xác định đã không còn ai có thể uy hiếp sự an toàn của chủ nhân nữa lúc này mới nhanh chân đuổi theo.

La Lạc vẻ mặt vẫn đen tối như thế, còn Jerry cũng nhặt khẩu súng lên nhìn ngắm.

“Lão đại, Mr. Đường vẫn Cool như vậy, hình như thật sự tức giận rồi, nhưng thật may mắn hấn hấn cũng không động thủ gì ...ngài nói xem tiểu Cẩm Sắt đáng yêu đó có thể bị hấn nuốt vào bụng hay không?” Jerry không tâm không phổi một bên đặt khẩu súng trong tay xuống bàn, một bên hướng về phía La Lạc tề mi lộng nhàn vui vẻ nói.

“ ... ”

“Ôi, thượng đế phù hộ cho cô ấy, Cẩm Sắt đáng thương đầu tiên bị lão đại lừa gạt và đe dọa, bây giờ lại bị đại nhân vật phản diện là Mr. Đường mang đi, chắc chắn, nhất định rất sợ hãi!” Đường như không thấy được lão đại nhà mình đã bùng nổ tới cực hạn, Jerry một tay ôm má, khoa trương hô to như đang đóng phim.

“... Jerry, cái miệng chết tiệt của cậu còn phun ra một chữ nữa, tôi cam đoan với thượng đế, cậu và Nick thiên nhân vĩnh cách.” (cách biệt ko thể gặp lại ấy mà)

“ ... ”

Ba người cứ như vậy đi ra khỏi cửa lớn của “Tòa nhà Rome” không người ngăn trở vô cùng thuận lợi , chui vào chiếc Mercedes màu đen kiêu ngạo trên đường kia.

quá trình này Đường Lưu Nhan vẫn duy trì tư thế ôm ngang Lâm Cẩm Sắt.

Cho đến lúc vào được trong xe, vài lần từ chối phí công không có kết quả, Lâm Cẩm Sắt mới cắn răng mở miệng gằm nhẹ nói, “Ngài buông ra đi!”

Nhưng Đường Lưu Nhan lại càng ôm cô chặt hơn, rất nhanh, giống như muốn khảm cô vào chính thân thể của mình.

Sau một lúc lâu, hấn thản nhiên nói, “Tôi không buông.” NGữ khí kia rõ ràng rất bình thường, nhưng nghe kĩ lại giống như đứa trẻ đang làm nũng, “Buông ra, em lại muốn bỏ chạy.”

Khí lực hấn lớn kinh người, Lâm Cẩm Sắt bất đắc dĩ, đánh phải để cánh tay thật dài của hấn khóc chính mình lại.

Cô cau mày, cười khổ, “Nhan công tử, làm sao tôi có thể thoát khỏi lòng bàn tay ngài chứ?” Lúc trước cô từng nghĩ chuyện mình hợp tác cùng La Lạc không thể nghi ngờ chính là loại chuyện ngu ngốc tới cực điểm... tên La Lạc kia bất quá chỉ là đang lợi dụng cô mà thôi.

Oán giận đối với hấn đã khiến cô thiếu chút nữa mất sự tự tin, luôn tự hào về bản thân mình.

Cô là một người phụ nữ thù hận rất lâu, người khác đối tốt cô, cô không chắc chắn sẽ nhớ rõ nhưng ai làm chuyện xấu với cô , cô luôn nhớ rõ từng chút từng chút , ghi hận trong lòng, chờ một ngày nào đó cô sẽ trả lại cho họ gấp đôi. Ngô Ưu từng đối với loại “phẩm chất bất lương” này của cô cười nhạt, cô ấy nói, “Lấy sai lầm của người khác tự trừng phạt bản thân, Cẩm Sắt, tội gì phải làm thế?”

Nhìn cảnh ngộ bây giờ của mình, một câu của Ngô Ưu đúng là thành sấm rồi.

...không phải sao?

Bất quá chỉ vài câu nói của Đường Lưu Nhan, cô tới giờ vẫn nhớ kỹ, không chỉ có tra tấn chính mình, còn đang tra tấn cả hấn nữa. Được lắm, ăn trộm gà không thành còn mất thêm cả nắm gạo, việc gì cũng chưa làm được, ngược lại còn gặp họa nữa.

Cô nặng nề thở dài, tâm tình buồn bực đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, hình ảnh ngoài đó lướt qua rất nhanh, lướt qua trên khuôn mặt trơn bóng trắng nõn của cô, lông mi dày và dài giống như đôi bướm bay đến trú chân trên đôi mắt cô.

Đường Lưu Nhan nhìn cô, nhìn rất lâu, gần như mê muội .

Hàn Húc xuyên qua kính chiếu hậu nhìn được một màn này , nhú mày.

Cứ như vậy, trong xe trầm mặc rất lâu, cho đến khi Lâm Cẩm Sắt từ trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, mới phát giác ánh mắt người nào đó vẫn không di chuyển, sâu đậm nhìn cô.

Trong đồng tử có một tia sáng, giống lửa, lại trong veo như giọt nước.

Mặt cô không khỏi nóng lên, mở mắt tránh đi tầm mắt của hắn, khí thể người này quả là mạnh mẽ “Ngài nhìn gì thế?”

Đường Lưu Nhan chớp mắt, cười nhìn cô, trả lời: “Nhìn em đó.”

“...” Lâm Cẩm Sát nhất thời nghẹn lời, không nói tiếp nổi. Rõ ràng đã biết đáp án này, nhưng không ngờ hắn lại không ngại ngần gì mà nói thẳng ra như thế, không có nửa điểm xấu hổ, hợp tình hợp lý như thế, giống như việc hắn nhìn cô là một việc đương nhiên chả có gì phải che giấu.

Nhưng không nói gì thì lại có vẻ càng xấu hổ hơn, vì thế cô nghĩ thật kĩ rồi cực cũng tìm được đề tài, nói “Bây giờ đi đâu vậy?”

Không có người trả lời.

Hàn Húc nhấn chân ga mạnh thêm chút nữa, tiếp tục trầm mặc lái xe.

Cô kỳ quái di chuyển tầm mắt, đã thấy Đường Lưu Nhan nhẹ nhõm dựa vào lưng ghế da, đôi mắt kiêu mị nhắm hờ, lông mi nhẹ nhàng chớp xuống, làm phát ra một tia sáng kì dị. Như đang ngủ, nhưng lại như không ngủ.

Cô nhíu mày, không biết tại sao, trong lòng cảm thấy như có gì đổ vỡ, cực kỳ không thoải mái. Một lát sau, cô thở dài, đang định mở miệng, Đường Lưu Nhan đã mở mắt ra, đôi mắt chớp động, tiếng cười khẽ, hơi mỗi một truyền đến: “Cô bé, đều là em làm hại, lúc này lại còn lẩn qua lẩn lại giày vò tôi nữa chứ.”

81. Chương 81: Cường Hôn

Xe chạy một đường đi tới bệnh viện.

Đây là bệnh viện cao cấp nhất trên đảo Sicilia của Italia. Cảnh vật êm ả, bầu không khí yên tĩnh.

Bác sĩ, y tá mặc áo blouse trắng vội vã đi lại trên hành lang.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc.

Lâm Cẩm Sát ngồi trên ghế ngoài hành lang, ánh mắt khóa chặt cánh cửa trắng của phòng VIP, ánh sáng quá mức nhìn lâu cho nên ánh mắt cũng trở nên đau nhức.

Đã hơn ba tiếng trôi qua .

Một lúc rất lâu sau, cô nghiêng mặt nhìn về phía Hàn Húc cách đó không xa, đang dựa vào vách tường, đứng yên bất động, vẻ mặt không chút thay đổi, có chút ngưng ngùn có chút nghi hoặc, suy nghĩ trong chốc lát, cô hơi hắng giọng, cuối cùng chậm chạp nói: “Hắn... Rốt cuộc làm sao vậy?” Trong đầu vẫn luôn nhắc đi nhắc lại câu nói có vẻ kì lạ của Đường Lưu Nhan khi trên xe “Đều do em làm hại”, một câu nói không hề rõ ràng như thế khiến cô hoảng sợ, trái tim không thể an ổn.

Hàn Húc xoay qua nhìn về phía cô, một đôi mắt băng hàn không hề có độ ấm, khóe miệng cong cong, hắn không nói gì, chỉ ném cho cô một ánh mắt hững hờ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía cánh cửa luôn đóng chặt kia.

Lâm Cẩm Sát trừng mắt nhìn khuôn mặt quay đi của hắn, tức giận, kẻ cơ bắp này, vẫn còn không tiến bộ như thế, không lịch sự gì hết, chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuông, không hề có phong độ gì cả ...đúng là thuộc hạ của người nào đó!

Cô đem ngọn lửa tức giận đang lan tràn đặt trên người Đường Lưu Nhan ở trong phòng bệnh “Sống chết còn chưa rõ” kia.

Đúng vậy, sống chết còn chưa rõ.

Khi ở trên xe Lâm Cẩm Sắt luôn chú ý đến sắc mặt tái nhợt của hần, loại tái nhợt này là do mất máu gây nên, hô hấp cũng dồn dập mà mỏng manh hơn, nghĩ đến tình trạng lúc đó, cô nghĩ nếu hần không phải người có ý chí kinh người chưa chắc đã chịu đựng được mà tới bệnh viện ấy chứ.

... Hần rốt cuộc có nguy hiểm gì không?

Tâm hoảng ý loạn, cô rốt cuộc không thể ngồi yên nữa, đứng lên khỏi ghế rồi thong thả bước đi, trong lòng có một loại bồn chồn rất khó hiểu, giống như ở nơi sâu nhất trong lồng ngực có một loại khát vọng nào đó sắp bị tan vỡ.

Khi cô không yên ổn mà đi đi lại lại, Hàn Húc cuối cùng cũng không thể chịu đựng được cô cứ ần ần hiện hiện trước mặt hần, môi mím chặt, cau mày, nặng nề nói, “Lâm tiểu thư, cô còn nhớ rõ phát súng mà cô tặng đại ca khi đó chứ?”

Vừa nghe câu hỏi này, Lâm Cẩm Sắt nhanh chóng dừng bước chân, ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Húc.

Hàn Húc thấy sắc mặt cô thay đổi, khuôn mặt lại trầm xuống, lạnh giọng nói: “Chỉ sợ rằng Lâm tiểu thư đã quên hết rồi phải không? Nhưng việc viên đạn kia đã xuyên qua trái tim đại ca, đây là sự thật.” Hần không tiếp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, còn nói thêm, “Đại ca không phải thần tiên, cơ thể cũng không phải làm bằng sắt ... hơn nữa hôm nay vì cô...” hần không cần nói thêm nữa, có một số việc, rõ ràng quá lại không tốt.

Lâm Cẩm Sắt không phải con ngốc, cô tất nhiên đã hiểu lời nói của Hàn Húc.

Không trách được Hàn Húc lại dùng ánh mắt chán ghét như vậy để nhìn cô. Có thể vì hận cô, trong lòng hần đã rõ ràng, Đường Lưu Nhan bây giờ trở nên như vậy, đều là do cô làm hại.

... nhưng hình như không có ai nhớ năm đó cô đã bị lừa gạt và tổn thương bao nhiêu? Những thứ đó cô hao phí tâm lực bao năm mới có được, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn tất cả những thứ thuộc về cô đều bị hủy hết, bao gồm cả sự nghiệp, còn có cả tình yêu chưa kịp lại nảy mầm đã chết đi nữa.

Hần phải bồi thường cho cô thế nào đây?

Đường Lưu Nhan người đàn ông xảo quyệt này, luôn mơ hồ như thế, dễ dàng khiến cô từ ngây ngốc biến thành nạn nhân.

Cô cảm giận nghĩ, nhưng từng thứ cảm giác lạ cứ xuất hiện trong đầu cô, vui có giận có, lại có cả chút buồn đau thẳm thẳm vào lục phủ ngũ tạng, thổi quét tới mọi góc ngách trong cơ thể, không hề dối trá, nhưng cảm giác kia thực sự đang tồn tại trong cô .

Thật lâu sau, cô cúp mi mắt xuống, lầm bầm lầu bầu, lại thì thào thấp giọng nói với Hàn Húc: “Tôi không biết hần rốt cuộc đang suy nghĩ gì.”

Hàn Húc lạnh lùng nhếch môi một cái, ánh mắt lạnh lùng cứng rắn sâu thẳm nhìn về phía cô, một lát sau, hần thần nhiên mở miệng nói, “Lâm tiểu thư, đó là bởi vì cô không hề có trái tim.”

“Nói gì thế?” Cô nghĩ bản thân mình đang nghe nhầm , vì thế nhú mày hỏi.

Trả lời cô là một tiếng hừ lạnh.

Cách trả lời khó hiểu, lại mang thêm một tội danh nữa, trong lòng Lâm Cẩm Sắt ghen ứ, nhìn thấy dáng vẻ Hàn Húc cô lại cảm thấy quần bách đến cực điểm, hơn nữa còn có khuôn mặt người đang ở đó không biết sống chết thế nào... trong lúc này lòng cô rất không thoải mái cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cho nên bước ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng bàn chân vừa mới nhấc lên được có một nửa, chỉ đã thấy cánh cửa màu trắng luôn luôn đóng chặt kia bị mở ra , một người đàn ông mặc áo blouse trắng, đại khái khoảng gần bốn mươi tuổi, nho nhã thanh tú bước ra, giọng nói của anh ta rất ôn hòa, khiến lòng người yên ổn, “Lâm tiểu thư xin dừng bước.”

Anh ta mỉm cười nói với cô, “Nhan ở bên trong, anh ấy muốn gặp cô.”

Lâm Cẩm Sắt do dự vài giây, người đàn ông kia cũng cực kì kiên nhẫn chờ đợi cô, ánh mắt nhìn cô từ đầu đến cuối vẫn luôn nhu hòa thật khác biệt so với ánh mắt luôn gợn sóng mang theo khí phách muốn chiếm lấy của Đường Lưu Nhan, bởi vì ánh mắt của người bác sĩ này không hề có tính xâm lược .

Ánh mắt không hề có mưu kế, bình tĩnh như nước giếng vậy đã lâu cô chưa nhìn thấy, cho nên nhất thời có chút giật mình. Một lát sau, cuối cùng cô cũng gật gật đầu, mím môi, đi theo người đó vào phòng bệnh.

Phòng bệnh rất rộng, xa xỉ hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Cẩm Sắt.

Khắp nơi đều hoa lệ không chút giấu diếm, ngay cả sàn cũng được trải bằng thảm lông dê màu trắng đơn thuần nhập khẩu, khiến cho người ta sợ bẩn, ngay cả bước chân đi lên nó cũng phải cẩn thận hơn.

Còn có chiếc giường lớn có size bằng giường quốc vương kia...

Cô không khỏi bĩu môi, quả nhiên là phong cách của người nào đó, hoang phí đến cực điểm.

Vừa ngẩng đầu đã thấy người mà cô đang nghĩ tới tựa vào giường lớn, tấm chăn lụa trắng tùy ý trùm lên phần eo của hắn, nửa người trên để trần , trước ngực quần một lớp băng gạc thật dày, có một chút màu đỏ hơi lộ ra, nhìn kĩ thì nó chỉ nhỏ bằng một ngón tay thôi.

Hắn chống cằm, cười dài nhìn cô, vươn tay, vẫy vẫy cô, “Lại đây.”

Người đàn ông nho nhã kia thấy thế, cười cười, thức thời rời khỏi phòng bệnh.

Lâm Cẩm Sắt nhíu mày nhưng vẫn cất bước qua đó. Tuy hắn đang cười, nhưng cô có thể nhìn ra được khí sắc cũng không tốt lắm. Hoặc là vì khí chất âm nhu của hắn, cho nên vẻ mặt kia càng có vẻ suy nhược.

Nhưng nhìn hắn như vậy cô lại cảm thấy không có chút xâm lược nào.

Cô ngồi xuống phía cuối giường, cách hắn khoảng hai thước. Người này lập tức mất hứng , giọng nói trầm hơn, “xa quá, ngồi lại gần đây một chút.”

Cô chán ghét cái loại mệnh lệnh này của hắn, nhưng dù sao từ đáy lòng vẫn sợ hãi hắn cho nên nhanh chóng chuyển gần lên một chút. Mới được mấy cm, đã bị người nào đó không kiên nhẫn một tay kéo đi.

Hắn rất nhẹ nhàng đem cô đặt vào trong lòng mình, Lâm Cẩm Sắt chỉ kịp a một tiếng, hơi thở ấm nóng của hắn đã vờn bên tai cô. Ấm áp , ngứa ngáy, lại khiến lòng người rối bời.

Lâm Cẩm Sắt rất thức thời không hề giãy dụa, chỉ là không tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, sau khi tạo ra được khoảng cách nhất định mới nâng mắt lườm hắn, lạnh nhạt nói, “Ngài phải ép buộc tôi thì mới thấy vui vẻ sao?”

Khuôn mặt tuần tú của hắn gần ngay trước mắt. Tên này thật đẹp trai, lông mi dày đen dài, nếu người phụ nữ khác nhìn thấy nhất định ghen tị tới mức đòi mạng đây .

Đôi môi bạc của hắn khẽ mở, nói, “Nếu thật sự ép buộc được, tôi thích lắm, nhưng quan trọng là ” khoe môi hắn lay động, dáng vẻ tựa tiêu phi tiêu , “Có thể ép buộc được em sao?”

Lâm Cẩm Sắt im lặng. Khẩu khí khi hắn nói chuyện là ôn nhu đến thế, mang theo chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch, khiến cô không biết phản ứng thế nào.

Thấy cô không lên tiếng nữa, Đường Lưu Nhan càng ôm cô chặt hơn, cảm giác lên đỉnh đầu cô, vẻ rất thỏa mãn buông tiếng thở dài, sâu kín thầm oán nói, “Nghĩ là sẽ được ôm em mãi như vậy, nhưng cô bé này em cứ luôn trốn đi khiến tôi không tìm thấy nổi.”

Lâm Cẩm Sắt vờ như không nghe thấy, người này, nói dối cũng giống như ăn cơm vậy, chính là thiên hạ đệ nhất nói dối, nếu tin thì cô chính là ngốc nghếch rồi.

Im lặng một lúc, cô bị cánh tay hắn ôm chặt , rất không thoải mái, Lâm Cẩm Sắt nhắm mắt, nói, “Đường Lưu Nhan, ngài nói rõ ràng cho tôi nghe xem lần này lại muốn chơi trò chơi gì đây?” Thực ra cô không hề muốn gặp lại hắn lần nữa, nhưng sau đó lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, bây giờ cô lại ở trên tay hắn, nhưng có lẽ đây cũng là hậu quả mà tự bản thân cô chuốc lấy.

Một khi đã như vậy, cô cũng không cần nói nhiều làm gì nữa, có lẽ nên trực tiếp nói mọi chuyện với hắn cho rõ ràng, để cuộc sống cô trở về an ổn như trước đây.

Cô nghĩ vậy, buồn bực thở dài. Lúc này đôi mắt đột nhiên bị một bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên, che đi ánh sáng, trong mắt nhất thời chỉ còn lại bóng tối, còn chưa chờ đầu óc cô phản ứng, một cái hôn đã nhanh chóng rơi xuống.

Đường Lưu Nhan một tay che lên mắt cô, một tay nắm lấy hai tay cô muốn đẩy ra, môi hắn rất lạnh nhưng lại mang theo một chút hơi ấm, như là cố ý, trần trọc tinh tế nhưng lại không hề xâm nhập, cũng không hề muốn dừng lại.

Lâm Cẩm Sắt giãy dụa không được gì, cho nên ghì hai hàm răng thật chặt, khuôn mặt nghiêm nghị hung hăng lườm hắn, chính là để hắn không có cơ hội xâm nhập. Tên hỗn đản này, sắc dục huân thiên tình trùng nhập não! Còn dám đánh lên cô nữa!

... cô thậm chí còn cảm giác được ngón tay lạnh lẽo của hắn như con rắn nhỏ tà ác tham tiến vào trong vật áo của cô!

Còn hắn chỉ cười khê một tiếng, tiếp theo thấp giọng dụ dỗ nói, “Cẩm Sắt, hé miệng ra...”

Cô chỉ biết nhắm mắt lại.

Lúc này hai tay bị hắn nắm lấy của cô đột nhiên đau nhức, cô bị đau không khỏi khẽ nhếch miệng, trong lúc đó đầu lưỡi điện quang hỏa thạch của hắn đã tham lam đi vào. Đầu óc Lâm Cẩm Sắt vài giây trống rỗng, máu dồn cả lên não, sau đó cô dùng sức cổ gồng đẩy hắn ra, liều mạng giãy dụa trong lòng hắn, kêu ra tiếng.

Đôi mắt mị hoặc của Đường Lưu Nhan nhìn cô, dưới ánh đèn sáng rọi của phòng bệnh, sắc mặt cô tái mét trong sáng như ngọc, rõ ràng là tiếng nức nở vì bị áp chế, nhưng khi vào tai hắn lại biến thành tiếng ngâm nga câu hồn dụ hoặc người khác.

Tiếp theo hắn cảm thấy mùi máu tươi mạnh mẽ xông tới.

Đầu lưỡi vô cùng đau đớn.

Nâng mắt nhìn vào sâu thẳm trong mắt cô, chỉ thấy nơi đó từng tia sáng hiện lên từng ngọn lửa tức giận cứ thế mà bùng phát.

Cô không chút sợ hãi nào căm tức nhìn hắn, dáng vẻ vô cùng quật cường, nhưng khi vào mắt hắn lại cảm thấy giống một con thú nhỏ bất lực, không đường trốn thoát, nhưng lại xinh đẹp đáng yêu đến cực điểm.

Trong lòng có một loại xúc cảm xa lạ kéo đến, hốt hoảng, giống như một mầm cây mang khát vọng muốn nảy từ dưới đất lên, dùng sức thể nào cũng không thể ngăn được, nhưng từ tận đáy lòng hắn rất thích loại cảm giác này, vì thế cứ mặc kệ cho nó trào lên.

Hắn nghĩ thế cho nên nhẹ nhàng nở nụ cười, môi cũng cong lên.

Lâm Cẩm Sắt ánh mắt từ phần nộ chuyển sang kinh ngạc.

Lại nghe thấy hắn khoan thai nói, “Cẩm Sắt, tôi luôn suy nghĩ làm thế nào mới có thể giữ em lại bên cạnh được.” Cánh tay bị hắn giam cầm cũng được giải thoát, còn chưa để cô thở một hơi, cánh tay Đường Lưu Nhan lại thay đổi vị trí rất nhanh, chuyển tới trên vai cô, chỉ trong khoảnh khắc ấy, trời đất chuyển dời, cô bị hắn đẩy ngã xuống giường.

82. Chương 82: Chấp Làm Ma Lại Chi Thành Phật

Lại nghe thấy hắn khoan thai nói, “Cẩm Sắt, tôi luôn suy nghĩ làm thế nào mới có thể giữ em lại bên cạnh được.” Cánh tay bị hắn giam cầm cũng được giải thoát, còn chưa để cô thở một hơi, cánh tay Đường Lưu Nhan lại thay đổi vị trí rất nhanh, chuyển tới trên vai cô, chỉ trong khoảnh khắc ấy, trời đất chuyển dời, cô bị hắn đẩy ngã xuống giường.

Hắn nhìn cô từ trên cao xuống, đôi đồng tử màu đen sâu thẳm, giống một cái đầm không lường được độ sâu, lại có ánh lửa khẽ nhảy lên.

“Nhưng ngài cũng chỉ là đang chơi một trò chơi mà thôi.” Độ cong bên miệng hắn giống như mĩa mai lại giống như tự giễu, “Trò chơi?” Hắn nhìn về mặt kính hoàng của cô, chậm rãi nói, “Em là cô gái thông minh như vậy, sao lại nghĩ tôi có thời gian rảnh rỗi mà chơi trò chơi với em chứ?”

Ngữ điệu của hắn rất bình thản, nhưng là nghĩa của câu đó rõ ràng là đang chất vấn cô.

Lâm Cẩm Sắt cảm tức nhìn hắn, ngực phập phồng kịch liệt, cô cười lạnh mở miệng, “Vậy ngài nói xem tôi phải “suy nghĩ” thế nào mới đúng đây? Đường Lưu Nhan, ở trước mặt một tiểu nhân vật như tôi ngài cần gì phải diễn trò? Đừng bày cái vẻ khẩu Phật tâm xà này ra trước mặt tôi nữa! Chậm chạp cũng không đâu có giống phong cách bụng dạ độc ác của Nhan công tử!”

Cô không thèm đếm xỉa đến nữa, cô cũng chẳng muốn ngồi giảng đạo lý cùng với hắn, lừa gạt cô sao, nhìn xem tình huống bây giờ là như thế nào, hắn lại có thể cưỡng chế cô ở trên giường! Cô là một người phụ nữ trưởng thành, đương nhiên biết hắn tiếp theo muốn làm gì. Nhưng ai giao cho hắn loại quyền lực này? Trước đây coi như cô đi van xin hắn, là cô thiếu nợ hắn, nhưng hiện tại chẳng ai thiếu nợ ai, ở trên biệt thự bên hồ Como, hắn cứ như vậy không quan tâm tới nguyện vọng của cô ...cô là người có chính kiến, không phải là người không có tôn nghiêm đánh mất danh dự bản thân làm con búp bê cho hắn phát tiết dục vọng!

Đường Lưu Nhan cũng không buồn bực, mặc kệ cô nói, vẫn cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, vẻ mặt không sợ hãi, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì. Còn Lâm Cẩm Sắt giờ phút này dường như đã bị bao thứ cảm xúc: khúat nhục, xấu hổ và giận dữ bao phủ, không mĩa mai trả lời lại thì trong lòng không thể thoải mái.

Hai người cứ như vậy dùng ánh mắt giằng co, không ai nhường ai.

Thật lâu sau, Đường Lưu Nhan đột nhiên cúi xuống, bắt đầu tinh tế hôn lên cổ cô.

Cổ Lâm Cẩm Sắt rất đẹp, thon dài trắng nõn giống như cổ thiên nga, còn có thể nhìn thấy được từng dòng huyết mạch màu xanh ở khắp nơi trên đó, cái này cùng da thịt nõn nà trắng tuyết mảnh liệt tạo thành một loại tương phản kỳ dị nhưng lại biến thành một mỹ cảm ấn tượng.

Lâm Cẩm Sắt toàn thân cứng đờ, hai tay chưa kịp động đã bị hắn nắm lấy đặt lên đỉnh đầu.

Hắn một đường hôn xuống, lưu lại rất nhiều dấu hôn trên xương quai xanh tinh xảo của cô.

“Đường Lưu Nhan, ngài!” Cô tức giận đến mức ánh mắt đỏ lên, cả người phát run, “Tên hỗn đản này, ngài không được chết tử tế đâu!” Cô chưa hề suy nghĩ mà nói ra những lời như vậy, lại không ngờ rằng động tác của Đường Lưu Nhan đột nhiên dừng lại, chui đầu vào ngực cô, nặng nề nở nụ cười.

Cúc áo trước ngực cô đã bị bàn tay xấu xa của hắn mở ra, thứ hơi thở ấm nóng của thổi tới da thịt cô; phía da thịt bị lộ ra phía trên, từng chút từng chút nhất thời khiến cô khó chịu mà nổi cả da gà lên.

Hắn nói, “Độc miệng quá ...nhưng Lâm Cẩm Sắt à, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chết thế nào ...những gì trước mắt mới là thực tế nhất, không phải sao?” Hắn vừa nói chuyện, ngón tay cũng rất không an phận tiếp tục cởi nút áo cô, ...da thịt trần trụi lộ ra ngày càng nhiều.

Lâm Cẩm Sắt dùng hết sức lực rút một tay ra khỏi sự khống chế của hắn, nắm lấy bàn tay tà ác của hắn, nặng nề thở dốc, gắt gao lườm hắn, ánh mắt vừa cảnh giác vừa lo sợ không yên, “Đừng, van xin ngài, đừng cưỡng bách tôi nữa.” Tự tôn của cô không phải thứ hàng rẻ mạt, cô cũng có sự cao quý của mình, đừng để cô cảm thấy người ta đang giẫm đạp lên bản thân cô nữa mà!

Động tác của Đường Lưu Nhan dừng lại một chút. Lâm Cẩm Sắt rõ ràng cảm giác được tay hắn chỉ tạm dừng một lát như vậy ...nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, đúng lúc cô đang nghĩ xem có phải hắn đã hiểu ra rồi không thì hắn lại tiếp tục việc dở dang.

Lực ép của hắn vẫn rất mạnh, Lâm Cẩm Sắt chưa bao giờ giãy dụa thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, lần này cũng không ngoại lệ. Hắn dễ dàng dùng toàn bộ sức lực để áp chế cô, sau đó bắt đầu chậm rãi cởi quần áo cô ra.

“Ngài!” Lâm Cẩm Sát cảm thấy mình sắp khóc rồi, khóe mắt nóng lên lợi hại. Tên hỗn đản này, hắn làm sao có thể làm việc đó? Cường bạo! Hắn đang cường bạo cô!

Nhưng sau đó.

Đường Lưu Nhan thở dồn dập, một tay đặt lên eo cô, nhìn cô nở nụ cười, khuôn mặt ấy đáng vẻ ấy ... ánh mắt chuyển màu, mười phần yêu khí, nhưng giọng nói của hắn lại có vẻ yếu ớt.

“Cô bé à, đừng nhúc nhích.”

Nói xong hắn buông lỏng cánh tay đang kìm kẹp cô ra, chậm rãi nằm trên người cô.

Môi hắn di chuyển trên ngực cô, đẩy lên từng ngọn lửa nóng.

Lâm Cẩm Sát nhắm mắt lại, giọng nói run run gần như cầu xin nói, “Được, tôi không động, không động, vậy ngài có thể buông tha cho tôi không.” Cô toàn thân giống như bị bao bọc trong kén nhện, loại cảm giác không thể nói rõ này khiến cô khó chịu tới mức đáng sợ

Sau đó cô nghe thấy Đường Lưu Nhan rầu rĩ hừ hừ nở nụ cười, rất thấp, cô cảm giác không phù hợp lắm.

Khi hơi thở đã bình ổn lại rồi bất chợt cô lại nghe thấy Đường Lưu Nhan chậm rãi mở miệng, “Đau...” Âm lượng của hắn rất nhẹ, Lâm Cẩm Sát nghĩ là mình nghe nhầm, khẽ mím môi, trong lòng không biết tại sao lại lo sợ không yên. Hắn đột nhiên bắt lấy một bàn tay của cô, đặt vào ngực mình...

Bàn tay vừa vặn đặt lên miệng vết thương. Trên đó quấn một lớp băng gạc thật dày, một vòng rồi lại một vòng, phẳng phất dây dưa khiến người ta thật bối rối.

“Cẩm Sát, chỗ này rất đau...” Hắn nhẹ giọng nói, âm điệu mềm mại, giống như một con thú nhỏ bị thương, khát vọng được ấm áp “Em nói đi, phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Sát cảm thấy cánh tay giống như bị bỏng, vô cùng nóng, tâm trạng vừa tê dại vừa hoảng loạn. Cô rất rõ ràng, người đàn ông này lòng dạ rất sâu kín, hắn đang giả vờ đáng thương, hắn nói với cô như vậy, có lẽ muốn nói chỉ vì cô mà bây giờ hắn trở nên như vậy.

Nhưng mà...cô thở thật dài, nói không ra lời. Trên thực tế, nếu không phải vì phát súng kia của cô, có lẽ hắn thật sự... Cũng sẽ không đối xử với cô như thế...

Ý nghĩ này bắt đầu chiếm cứ trong đầu cô không chịu rời đi, trái tim cũng theo đó mà mềm nhũn ra, lại có chút đau, cảm thấy ê ẩm, giống như hoang mang, giống như tuyệt vọng, lại giống như không có đèn, không có bến bờ, như không khí bên cạnh mà lại không thể nắm giữ nổi.

Qua một hồi lâu, cô mờ mịt thản nhiên nói, “Tôi không biết...”

tiếng nói của cô vừa dứt, thân dưới truyền đến một trận đau kịch liệt...

Cô bất ngờ không kịp chuẩn bị, đau tới mức nước mắt nhanh chóng rơi xuống, cô cắn lên bả vai hắn thật mạnh.

Nức nở ra tiếng, giọng nói của cô thoát ra ngoài, “Đường Lưu Nhan, ngài gạt tôi!”

Đường Lưu Nhan chậm rãi tiến vào, rõ ràng cảm thấy sự thít chặt và khô ráo, tiếng nói áp chế dục vọng của hắn khàn đặc “Không lừa em...” Hắn cúi đầu cười, nhưng trong nụ cười kia lại lộ ra sự bi thương, “Nhưng chỉ có một mình tôi bị đau, rất không công bằng.”

Chấp làm ma, lại chỉ thành Phật.

Nhưng Đường Lưu Nhan kia rõ ràng là ma quỷ.

Thân thể không được chuẩn bị tốt, Lâm Cẩm Sát cảm thấy cả cơ thể như bị xé rách, lực đạo của hắn rất lớn, rất lớn, cô trừ việc gắt gao cắn môi, áp chế sự đau đớn bỏng rát so với rơi vào địa ngục còn hơn vạn lần này không thể làm được gì nữa.

Xuyên qua tầm nhìn mơ hồ, cô không thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ cảm thấy thê lương.

Hồi lâu, trong cổ họng cô dật ra vài tiếng nhỏ vụn mơ hồ, giống như tiếng khóc lại giống như tiếng rên rỉ, trước mắt lắc lư không ngừng, có một dòng nhiệt nóng trào ra từ hốc mắt.

Đại họcPalermo.

Trường học đã bị những bông tuyết trắng bay lả tả phủ lên một lớp, không dày, nhưng đây là phía nam Italia, nhưng cảnh này cũng rất hiếm gặp trên vùng đảo Sicilia .

Lâm Cẩm Sắt ngồi trong phòng học không còn một bóng người, nhìn những bông tuyết ngoài cửa sổ rơi xuống khắp các góc ngách, ngẩn người.

Bạn cùng phòng Cindy là một người cuồng trượt tuyết, nhưng mà lớp tuyết phủ lên đảo Sicilia còn quá mỏng cho nên cô lấy cớ được nghỉ mấy ngày kéo Lisa đi tới núiAlptrượt tuyết. Cindy lúc đầu là muốn kéo cả cô đi nữa, nhưng năn nỉ hết lời vẫn không thể thuyết phục nổi cô. Lúc Cindy kéo theo bộ đồ trượt tuyết đi, về mặt vẫn còn bất mãn nói, “Ann, cậu sẽ hối hận ! Có hối hận thì cũng đừng tới tìm tớ nhé... “

Cindy không biết rằng cô chán ghét tuyết rơi đến nhường nào.

Việc này đã trở thành một thói quen ăn sâu vào máu. Chán ghét cũng có thể trở thành một loại thói quen , những bông tuyết khiến cô nhớ lại những gì đã từng có được sau đó lại vĩnh viễn mất đi.

Có một số việc quá mức tốt đẹp, mọi người sẽ bắt giặc mà nghĩ mình đang nằm mơ, cứ nghĩ như vậy, cuối cùng phát hiện ra tất cả những thứ mình có lại giống như bóng hình trên dòng sông, đến khi tỉnh dậy thì tất cả đã biến mất.

... Từ sau ngày đó, cuộc sống của Lâm Cẩm Sắt dường như không bị ảnh hưởng chút nào, cô tiếp tục đi học ở đại họcPalermo, cuộc sống đơn điệu mỗi ngày cứ vậy lặp lại. Thứ duy nhất thay đổi chính là thân phận sau khi tờ báo “Tài chính Italia” ra lò, mọi người trong trường đại học Palermo đều nói, mỹ nhân Phương Đông khoa tài chính Lâm Cẩm Sắt thì ra chính là bạn gái của Mr. Đường – thương nhân người Hoa nổi danh và có lực ảnh hưởng cực kì lớn trên đất nước Italia vài năm gần đây, nghe nói bản thân cô cũng xuất thân từ một gia đình hào môn (nhà giàu có) truyền thống ở Trung Quốc, có thể nói là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc...

Về phần hai thầy giáo soái ca kia, khụ, họ đã giảm xuống trở thành một câu chuyện tầm phào trong mắt người qua đường rồi.

Còn Đường Lưu Nhan bắt quá khi nhận được phỏng vấn của tờ báo tài chính nào đó, hấn chỉ như nhẹ nhàng băng quơ vô tình nói ra tên và bối cảnh của cô mà thôi. Nhưng cứ càng cố gắng giấu kín như vậy lại khiến người ta càng hiếu kì hơn.

Hấn nói với La Lạc rằng Lâm Cẩm Sắt, trừ bỏ hấn, là ai cũng không thể động tới.

Cho nên nói, Lâm Cẩm Sắt ngay cả cái ghế lãnh đạo của giới xã hội đen đảo Sicilia còn chưa kịp ngồi nóng, chuyện hợp tác cùng với La Lạc kia cũng không bệnh mà chết.

Lâm Cẩm Sắt hiểu rằng, Đường Lưu Nhan nhất định biết chuyện cô hợp tác với La Lạc là muốn lật đổ hấn, cho nên mới kỳ quái như vậy.

Nhưng từ sau hôm ấy, cô lại không dám nhìn hấn. Chỉ cần vừa nhìn thấy hấn, toàn thân sẽ không kiềm chế được mà lạnh lẽo, loại lạnh lẽo ấy cứ từng giọt từng giọt rót vào tứ chi cô ... không biết tại sao, cô chỉ biết cô vẫn luôn sợ hấn.

Hay là nói, ban đầu cô bị sự cáu giận bởi nhục nhã che mắt, quên mất cô và Đường Lưu Nhan khoảng cách rất xa, cô quên mất rằng Đường Lưu Nhan chỉ cần mất hứng một chút, nhẹ nhàng động tay là có thể dễ dàng đem cô giống như con kiến dễ dàng giết chết. Cô không biết lượng sức mà cứ khiến chiến quyền uy của hấn hết lần này tới lần khác, khiêu chiến nhần nại của hấn, cho nên hấn muốn trừng phạt cô.

Hấn không chỉ có muốn hung hăng đả kích sự tự cao của cô, càng muốn tra tấn thân thể cô, cứ thế nhục nhã linh hồn rất kiêu ngạo của cô.

Cô cực kỳ sợ loại cảm giác nhìn thấy những thứ mình có trong tay đag gần như biến mất hết này . Cho nên cô không dám nhìn hấn ... hấn cũng chưa từng đến tìm cô, chỉ có chiếc xe Mescedes màu đen kia sau

mỗi buổi học đều dừng ngoài cổng trường, lái xe tất nhiên là Hàn Húc.

Cô biết, Đường Lưu Nhan đang chờ cô thỏa hiệp, chờ cô đầu hàng hẳn.

.....

ce M:t ermo.

Trường học đã bị những bông tuyết trắng bay lả tả phủ lên một lớp, không dày, nhưng đây là phía nam Italia, nhưng cảnh này cũng rất hiếm gặp trên vùng đảo Sicilia .

Lâm Cẩm Sắt ngồi trong phòng học không còn một bóng người, nhìn những bông tuyết ngoài cửa sổ rơi xuống khắp các góc ngách, ngăn người.

Bạn cùng phòng Cindy là một người cuồng trượt tuyết, nhưng mà lớp tuyết phủ lên đảo Sicilia còn quá mỏng cho nên cô lấy cớ được nghỉ mấy ngày kéo Lisa đi tới núi Alp trượt tuyết. Cindy lúc đầu là muốn kéo cả cô đi nữa, nhưng năn nỉ hết lời vẫn không thể thuyết phục nổi cô. Lúc Cindy kéo theo bộ đồ trượt tuyết đi, vẻ mặt vẫn còn bất mãn nói, “Ann, cậu sẽ hối hận ! Có hối hận thì cũng đừng tới tìm tớ nhé... “

Cindy không biết rằng cô chán ghét tuyết rơi đến nhường nào.

Việc này đã trở thành một thói quen ăn sâu vào máu. Chán ghét cũng có thể trở thành một loại thói quen , những bông tuyết khiến cô nhớ lại những gì đã từng có được sau đó lại vĩnh viễn mất đi.

Có một số việc quá mức tốt đẹp, mọi người sẽ bắt giặc mà nghĩ mình đang nằm mơ, cứ nghĩ như vậy, cuối cùng phát hiện ra tất cả những thứ mình có lại giống như bóng hình trên dòng sông, đến khi tỉnh dậy thì tất cả đã biến mất.

... Từ sau ngày đó, cuộc sống của Lâm Cẩm Sắt dường như không bị ảnh hưởng chút nào, cô tiếp tục đi học ở đại học Palermo, cuộc sống đơn điệu mỗi ngày cứ vậy lặp lại. Thứ duy nhất thay đổi chính là thân phận sau khi tờ báo “Tài chính Italia” ra lò, mọi người trong trường đại học Palermo đều nói, mỹ nhân Phương Đông khoa tài chính Lâm Cẩm Sắt thì ra chính là bạn gái của Mr. Đường – thương nhân người Hoa nổi danh và có lực ảnh hưởng cực kì lớn trên đất nước Italia vài năm gần đây, nghe nói bản thân cô cũng xuất thân từ một gia đình hào môn (nhà giàu có) truyền thống ở Trung Quốc, có thể nói là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc...

Về phần hai thầy giáo soái ca kia, khụ, họ đã giảm xuống trở thành một câu chuyện tầm phào trong mắt người qua đường rồi.

Còn Đường Lưu Nhan bắt quả khi nhận được phỏng vấn của tờ báo tài chính nào đó, hẳn chỉ như nhẹ nhàng băng quơ vô tình nói ra tên và bối cảnh của cô mà thôi. Nhưng cứ càng cố gắng giấu kín như vậy lại khiến người ta càng hiếu kì hơn.

Hắn nói với La Lạc rằng Lâm Cẩm Sắt, trừ bỏ hắn, là ai cũng không thể động tới.

Cho nên nói, Lâm Cẩm Sắt ngay cả cái ghế lãnh đạo của giới xã hội đen đảo Sicilia còn chưa kịp ngồi nóng, chuyện hợp tác cùng với La Lạc kia cũng không bệnh mà chết.

Lâm Cẩm Sắt hiểu rằng, Đường Lưu Nhan nhất định biết chuyện cô hợp tác với La Lạc là muốn lật đổ hắn, cho nên mới kỳ quái như vậy.

Nhưng từ sau hôm ấy, cô lại không dám nhìn hắn. Chỉ cần vừa nhìn thấy hắn, toàn thân sẽ không kiềm chế được mà lạnh lẽo, loại lạnh lẽo ấy cứ từng giọt từng giọt rót vào tứ chi cô ... không biết tại sao, cô chỉ biết cô vẫn luôn sợ hắn.

Hay là nói, ban đầu cô bị sự cău giận bởi nhục nhã che mắt, quên mất cô và Đường Lưu Nhan khoảng cách rất xa, cô quên mất rằng Đường Lưu Nhan chỉ cần mất hứng một chút, nhẹ nhàng động tay là có thể dễ dàng đem cô giống như con kiến dễ dàng giết chết. Cô không biết lượng sức mà cứ khiến chiến quyền uy của hắn hết lần này tới lần khác, khiến chiến nhân nại của hắn, cho nên hắn muốn trừng phạt cô.

Hắn không chỉ có muốn hung hăng đả kích sự tự cao của cô, càng muốn tra tấn thân thể cô, cứ thế nhục nhã linh hồn rất kiêu ngạo của cô.

Cô cực kỳ sợ loại cảm giác nhìn thấy những thứ mình có trong tay đag gần như biến mất hết này . Cho nên cô không dám nhìn hần ... hần cũng chưa từng đến tìm cô, chỉ có chiếc xe Mercedes màu đen kia sau mỗi buổi học đều dừng ngoài cổng trường, lái xe tất nhiên là Hàn Húc.

Cô biết, Đường Lưu Nhan đang chờ cô thỏa hiệp, chờ cô đầu hàng hần.

83. Chương 83: Trình Mi

Nhưng nếu hần không đến tìm cô nữa, vậy cô cũng vui vẻ thoải mái chuyên tâm đọc sách của cô.

Lúc trước đã từng nói, cô gái tên Lâm Cẩm Sắt này, không nghĩ tới thì sẽ không nghĩ tới, khi nào cố gắng thì sẽ làm việc vô cùng chăm chỉ.

Cô ở trong phòng ngủ ngốc một chút, chờ đến sau khi phục hồi tinh thần lại thì đã phát hiện trời đã gần xế chiều rồi, nghĩ lại cũng không muốn ăn gì, cho nên cầm theo một vài quyển sách, định đi tìm giáo sư thảo luận vài vấn đề.

Lâu lắm rồi không tiếp xúc gì với sách vở, cô thấy chúng có chút xa lạ, nhưng trí nhớ của cô cũng rất tốt, nhận thức cũng không kém, hơn nữa bản thân lại rất cố gắng, cho nên việc học cũng đi lên rất nhanh, không phải là dùng hết sức chỉ là rất thành thạo.

Một gương mặt điển hình của mỹ nữ Phương Đông cộng với học hành khá tốt cho nên Lâm Cẩm Sắt rất nổi tiếng trong khoa, hơn nữa người giáo sư này, nói là không can thiệp vào việc phát triển của sinh viên, nhưng nghĩ lại, một cô gái khéo léo linh lung thường xuyên đi nghe giảng, chân thành đứng ở ngoài cửa văn phòng, đôi mắt thiết tha mong chờ thầy giáo có thời gian rảnh rồi để cùng bàn luận một chút để tài của cô ấy... chẳng lẽ không đủ để người ta yêu mến?

Vị giáo sư này cũng là người thầy giáo mà Lâm Cẩm Sắt thích nhất, là một người được ngành giáo dục tài chính tôn vinh là tài năng “cấp quốc gia” – thầy giáo Smith. Thầy giáo cả ngày đều cười rất vui vẻ, mái tóc hoa râm không có gì là bất thường , một cái bụng bìa, khuôn mặt khi cười liền nhăn lại như vắt mì, Lâm Cẩm Sắt vẫn luôn cho rằng ông rất giống đức phật Di Lặc của Trung Quốc.

Thầy giáo Smith thời trẻ đã từng đi qua Trung Quốc, bị nền văn hóa sâu sắc dày năm ngàn năm lịch sử nơi đây hấp dẫn, hồn phách cũng nhanh chóng bị cướp đi, không để ý tới sự khuyên can của bạn bè và mọi người trong trường, dám bỏ qua bốn sự đai ngộ đặc biệt của nước mình mà cố ý ở lại Trung Quốc hơn hai mươi năm làm một người thầy giáo bình thường, còn cưới một người vợ Trung Quốc tú lệ dịu dàng. Sau đó con gái của ông lấy một người đàn ông Italia, mẹ vì luyến tiếc con gái, ông chồng Smith lại luyến tiếc vợ, vì thế cứ liên tiếp như vậy di dân đến Italia...

Tóm lại, đất nước Trung Quốc xa xôi cùng phụ nữ Trung Quốc đến giờ vẫn lưu lại cho người thầy giáo Smith này một ấn tượng rất tốt đẹp, cho nên ông đối với học trò chăm chỉ Lâm Cẩm Sắt lại càng có nhiều hảo cảm hơn.

Phu nhân Smith cũng rất thích cô học trò sinh đẹp này của chồng. Bà đến từ vùng sông nước GiangNam, nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt, cảm thấy cô gái này tuy rằng làm cho người ta cảm giác rất bị mê hoặc, nhưng trên thực tế trong đôi đồng tử kia lại lộ ra sự ôn nhu như nước đúng là hương vị của người Nambộ như bà. Bởi vậy cho nên, địa vị trong gia đình Smith của Lâm Cẩm Sắt cũng không giống như những người bình thường khác.

Đại học Palermovì muốn lưu lại ngôi sao sáng trong giới tài chính này mà tốn không ít công sức, còn đặc biệt xây một căn nhà rất thuận tiện làm nơi sống và nơi làm việc cho ông. Căn nhà đó cách giảng đường chưa quá 5 phút đi bộ, cho nên Lâm Cẩm Sắt sau khi tan học nếu không có việc gì sẽ đi tới nhà của giáo sư nhờ ông giảng bài.

Dù sao cũng tốt nghiệp chuyên ngành tài chính của trường đại học D nổi tiếng trong nước cho nên Lâm Cẩm Sắt đối với một số quan điểm học thuật rất khó hiểu của thầy Smith lại tiếp thu rất nhanh, không tự

giác mà dùng thói quen” Lợi dụng sơ hở” mà cô đã học được trong nhiều năm sống trong giới luật, nhiều lần ở lớp cô nêu ra vấn đề và đôi khi là cả những quan điểm rất mới mẻ, thường khiến cho thầy giáo Smith nhìn chăm chú không rời mắt. Nhưng thầy giáo này cũng rất lạ, Lâm Cẩm Sắt càng làm cho ông xấu hổ thì ông càng yêu quý cô hơn.

Lâm Cẩm Sắt là một người phụ nữ rất thức thời và thông minh, cô tất nhiên hiểu được ông Smith vì đang thường thức cô cho nên mới như thế, vì thế cô ghìm nén những tạp niệm trong lòng, dụng công đọc sách.

Cuộc sống như vậy rất phong phú. Lúc trước khi đến đại học Palermo, cô luôn cảm thấy mệt mỏi, trái tim cũng ngày càng già cỗi hơn... cô luôn nghĩ có lẽ là hơi thở đầy sức trẻ ở trường đại học cùng với bầu không khí nhiệt tình không bị cản trở này cuốn đã cuốn hút cô, dường như cảm thấy chính mình như quay lại thời 17, 18 tuổi, thầy giáo quan tâm, bạn cùng phòng hòa thuận, đó là tất cả những thứ lâu lắm rồi cô mới có được.

Cô gần như dùng đến tâm trạng sợ hãi “Thụ sủng nhược kinh” mà quý trọng tất cả những thứ này.

Thậm chí ở sâu trong lòng cô còn có một sự cảm kích dành cho La LẠc , tuy hấn lợi dụng cô, nhưng hấn lại cho cô một cơ hội để tái sinh. Nếu không gặp hấn, có lẽ cô còn ở bên cạnh một vách núi cao, lung lay sắp đổ, nói không chừng chỉ một chút bất cẩn là có thể rơi xuống. Dưới vách núi ấy toàn là ma quỷ.

Cô từ nhỏ đã sợ tối, sau này lớn lên, tâm hồn thuần khiết ấy lại bị vấy bẩn, nhưng vẫn sợ tối như trước, cảm thấy phải có ánh sáng mới được. Cho nên cô không thích hợp với cuộc sống hỗn loạn ở xã hội đen, làm việc ở một công ty ngoài ánh sáng mới là con đường cô nên đi.

Mùa đông ở Italia trời tối rất nhanh, Lâm Cẩm Sắt ngây ngốc trong nhà giáo sư Smith hai giờ mới quay về, hơn nửa giờ đầu tiên là thảo luận vấn đề học thuật, sau đó vợ chồng thầy giáo Smith lại giữ cô lại ăn cơm, tóm lại, đến khi cô ra khỏi nhà giáo sư, thì mặt trời đã gần lặn xuống chân trời phía tây rồi.

Đèn đường đã rực rỡ.

Cô đi từ đó về đến kí túc xá sinh viên mất khoảng hơn 10 phút, nhưng gió trên đường thổi rất mạnh, lạnh thấu xương, Lâm Cẩm Sắt mặc một chiếc áo khoác nhung rất dày, cổ và hơn nửa khuôn mặt đều dùng khăn quàng cổ quấn vô cùng chặt chẽ thế mà cả người vẫn bị lạnh tới mức phát run.

Cô cứ như vậy giống một bà lão chậm rãi đi qua gió lạnh, nghênh đón từng cơn gió bắc với những lưỡi dao băng hàn thổi tới.

Còn chưa đi được xa lắm, con đường phía trước đã bị một con quái vật màu đen rất lớn chặn ở giữa.

Cô ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy, trước mắt rõ ràng là một chiếc xe màu đen dừng trên đường. Cũng không biết đã dừng ở đó bao lâu, thân xe hơi nghiêng nghiêng, tựa hồ chính là đang im lặng đợi cô.

Cửa kính xe tối đen , thấy không rõ người ở bên trong, nhưng chỉ cần nhìn loại xe và biển số Lâm Cẩm Sắt đã biết đó là chiếc Mercedes mà Đường Lưu Nhan cực kì yêu quý. Hàn Húc mỗi ngày đều cũng nó đứng ở cổng trường, phong cách xa xỉ, Cô giả vờ như không quen biết, cho nên hấn cũng không nghĩ nhiều lắm, lông mi cụp xuống, không nhìn cô, rồi cùng đứa con ấy (cái xe Mes ấy mà) đi mất.

“Cô gái, đi đường không thèm nhìn người sao?” Một giọng nói lười biếng, có vẻ mờ ảo huyền hoặc như trong tiểu thuyết của Phân Dương, Lâm Cẩm Sắt nghĩ là ảo giác, bước chân chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước.

Cô vội vã nghĩ đến chiếc chăn ấm đang chờ trong phòng.

Vừa mới bước đi, đột nhiên cảm thấy trên gáy lạnh lẽo, một vài bông tuyết khôn ngoan có cơ hội chui vào, trong nháy mắt đã tan thành nước đá, cô không khỏi rung mình, co cổ lại, trừng mắt nhìn hấn, “Hàn Húc, anh to gan thật đấy?”

VỪa nói xong, cô nhanh chóng đã bị giật mình .

Đâu phải Hàn Húc, là con hồ li tinh ấy.

Hấn đang đứng ở đó, thân hình cao lớn, dáng người tao nhã, khóe miệng khê cong nhìn cô, tay phải còn cầm lấy khăn quàng cổ của cô, những sợi tua của khăn cũng chạm xuống dưới đất.

Lâm Cẩm Sắt không hề nghĩ ngợi, liền sải rộng bước chân tiến về phía hấn muốn đòi lại khăn, nhưng có đời nào Đường Lưu Nhan dễ dàng thỏa nguyện cho cô? Tay cô vừa với tới đó, hấn liền thuận thế nắm chặt lấy cổ tay cô.

Lâm Cẩm Sắt sợ hãi, ngón tay nắm thật chặt, cũng nhanh chóng bị hấn ôm vào lòng.

Vòng ôm của hấn rất ấm áp, cùng đôi môi băng lạnh của hấn tạo thành hai thái cực đối lập hoàn toàn. Lâm Cẩm Sắt không nói gì, không thềm kêu một tiếng để mặc hấn ôm, trong lòng cũng không hề kháng cự

Hấn thổi nhiệt khí bên tai cô, “Lâu rồi không gặp, em nhớ tôi không?” Khiến cô lập tức nổi da gà, thật tâm thương, cô, mím môi, không quan tâm, phớt lờ hấn!

CỔ ước gì vĩnh viễn cũng không gặp hấn!

Thấy dáng vẻ vừa nóng nảy vừa lạnh lùng của cô, Đường Lưu Nhan chỉ luôn mỉm cười, giọng nói lại khàn khàn: “Đồ vật không lương tâm này nhưng tôi mỗi ngày đều rất nhớ em.” Dứt lời, cũng không nhìn xem cô có phản ứng gì, ôm chầm lấy thắt lưng cô đưa cô đến chiếc xe Mercedes đen.

Vừa đi vừa nói, “Đi nào, mang em đến một nơi rất vui.”

Lâm Cẩm Sắt âm thầm cười lạnh, Đường đại thiếu gia quả nhiên khác người, làm sai về mặt vẫn còn như vô tội, dường như là hợp tình đúng lý... nhưng cũng đúng, hấn là chủ nhân nắm giữ quyền sinh sát cô trong tay, tất nhiên sẽ có loại sở hữu này... nhưng phiền đại thiếu gia ngài có thể đừng dùng lời nói dối trá đến ghê tởm ấy để trêu cô có được không?

Cho đến khi ngồi vào trong xe Lâm Cẩm Sắt mới phát hiện lái xe cũng không phải là hàn Húc, người “Lái xe” kia xoay người qua, cười dài nhìn bọn họ. là một cô bé, khuôn mặt tú lệ mà anh khí, mái tóc mỏng manh, từng sợi phiêu du, cô gái nhẹ nhàng cười với họ, con mắt sáng lạng, quanh người toát ra loại mỹ cảm trung tính đến kì lạ.

Lâm Cẩm Sắt cau mày, cô bé này, khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu đó...

Cô gái kia nhìn thấy dáng vẻ cau mày khổ sở của Lâm Cẩm Sắt, cảm thấy rất thú vị, cười cười, một tay khoát lên tấm dựa ở lưng ghế, không câu nệ tiểu tiết vẩy vẩy tay với cô, tiếng nói giòn tan, rất lưu loát, “Chị Cẩm Sắt, còn nhớ em không, Tiểu Mi nè?”

Trí nhớ lập tức đảo ngược, một thứ ánh sáng lóe lên trong đầu, cuối cùng Lâm Cẩm Sắt cũng nghĩ ra, cô bé trước mắt, không phải là cô bé phục vụ hai năm trước gặp ở quán bar “Lan” – Trình Mi sao?

Nguyên lai cô bé ấy cũng là người ở bên cạnh Đường Lưu Nhan.

Khi đó cô chỉ cảm thấy khí chất của Trình Mi bất phàm, không giống như một nhân viên đơn giản ...bây giờ xem ra, dự đoán của cô lúc đó có vẻ đúng rồi. Nhưng cô cũng không thể ngờ tới là cô ấy cũng là người ở bên cạnh Đường Lưu Nhan.

Suy nghĩ đến đây, cô miễn cưỡng động môi một cái, cũng cười đáp lễ “À, có nhớ, chào em, lâu rồi không gặp.”

Thấy thái độ của cô như vậy, Trình Mi lơ đãng, vẫn cười như vậy “Đúng vậy, nếu không phải Nhan cứ mãi không cho em đi gặp chị thì có lẽ chúng ta đã gặp nhau sớm hơn.” Khi nói chuyện ánh mắt cô ấy cứ mãi miết hướng về người đàn ông với vẻ mặt bình thản bên cạnh Lâm Cẩm Sắt, ngữ khí hơi bất mãn và có vẻ oán giận.

Lâm Cẩm Sắt lại nhú mày, trong lòng có chút không thoải mái. Cô ấy gọi hấn là... Nhan?

Rất quen thuộc sao.

Cách gọi thân mật như thế.

Cô không hiểu vì sao lại cứ nghĩ đến cách gọi thân mật ấy mà thiếu chút nữa quên mất nội dung chính trong câu nói của Trình Mi. Nhưng lúc này Đường Lưu Nhan đột nhiên lại mở miệng “A May, công việc lái xe là của em, cứ nói linh tinh đi xuống địa ngục là bị cắt lưỡi đấy.”

Ồ, độc miệng quá.

Khóe miệng Lâm Cẩm Sắt co rút.

Trình Mi giống như một con mèo bị giẫm lên đuôi nhanh chóng bùng nổ, trong chốc lát liền quay đầu trừng mắt với hắn, thở mạnh, nhưng đột nhiên hình như lại nghĩ tới chuyện gì đó buồn cười lắm, mắt sáng rực lên, hừ hừ cười, lạnh lạnh nói, “Em thấy hình như có người nào đó đang sợ bí mật của bản thân bị em ‘Không cần thận’ mà tiết lộ thì phải?”

Đường Lưu Nhan quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý tới cô bé.

Nhưng bàn tay vẫn bá đạo nắm chặt thắt lưng Lâm Cẩm Sắt, không có chút nào muốn buông ra.

Lâm Cẩm Sắt không muốn, yết hầu hơi nghẹn. Kỳ thật cũng không cần thiết phải mở miệng nói chuyện, cách nói chuyện của hai người này căn bản là không có đường cho cô chen vào. Đó là thế giới của họ, còn cô thì không phải người ở trong thế giới đó.

“Suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, bàn tay nắm lấy thắt lưng tinh tế của cô càng mạnh mẽ hơn.

Cô không kháng cự, nhẹ nói: “Suy nghĩ xem thiếu gia tới khi nào thì mới có thể bỏ bàn tay tôn quý của ngài ra.”

“À.” Hắn chậm rãi trả lời, nhưng khi đáp lại thì bàn tay hắn căn bản không có ý muốn chuyển rời.

Lâm Cẩm Sắt cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Nghiêng đầu, nâng mắt lên nhìn người nào đó ngồi bên cạnh cô, ngón tay giật giật, cô bình tĩnh nghĩ: rất muốn...

Rất muốn bóp chết hắn nha...

84. Chương 84: Lễ Cưới

Dọc đường đi Lâm Cẩm Sắt rất buồn bã. (lời tác giả: xin tha thứ cho sự thú vị vô lương tâm của tác giả....)

Không phải do hắn, người nào đó vừa cùng Trình Mi tán gẫu câu được câu không, vừa động tay động chân với cô. Không thể nghĩ ngờ, Đường Lưu Nhan chính là một người đàn ông rất biết cách tán tỉnh phụ nữ, ngón tay thon dài chậm rãi như loài bò sát vuốt ve lên vòng eo tinh tế của cô, cứ vuốt ve rồi lại vuốt ve ... nghĩ lại bây giờ đang ở trong xe, hơn nữa còn có cả người ngoài, cảnh vật tự nhiên như thế bây giờ lại trở nên tình sắc và ái muội. Nhìn về mặt của hắn kia, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, ngữ khí vô cùng bình tĩnh tự nhiên thản thoảng nói một câu râu ria vô nghĩa với Trình Mi, hắn đúng là một người mặt người dạ thú khiến cô vừa nhìn thấy đã tức giận.

Âm thầm đưa tay ra phía sau cô, cô đang muốn đẩy tay hắn ra, không ngờ rằng ngược lại bị hắn tóm lấy.....

Lâm Cẩm Sắt dường như muốn hét lên!

Tên vô lại này! Hắn rất tự nhiên cầm lấy tay cô, lại còn luồn vào trong vạt áo cô, một bên gãi gãi vào lòng bàn tay một bên khẽ chạm lên làn da cô nơi không bị quần áo ngăn trở...

Da đầu cô run lên, cắn môi khắc chế tiếng kêu không cần thiết của mình, chỉ có thể đem ánh mắt phẫn hận đẩy về phía hắn, nếu đôi mắt là một thực thể, như vậy bây giờ hắn nhất định sẽ bị ánh mắt của cô biến thành một cái tổ ong!

Đường Lưu Nhan nhìn qua, cô đang lườm hắn, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng lên, không biết là ngượng ngùng hay là phẫn nộ, nhưng hắn nghĩ về đằng sau có vẻ đúng hơn, cái mũi quật cường kia, môi mím chặt, còn có cặp mắt thủy lượng bất thường đó.

Hắn cười khê, ánh sao trong mắt sáng rực rỡ , hắn lại tiếp tục làm càn, nhưng mà trực tiếp dùng tay tham lam hướng về nơi nội y cơ...

Chiếc xe rất “không đúng lúc” mà dừng lại.

Bàn tay tham lam ở trong quần áo cô cuối cùng cũng phải rút ra, động tác cực kì chậm rãi, giống nhau rất tiếc nuối khi phải ngừng lại như vậy.

Lâm Cẩm Sắt thì lại nhẹ nhàng thả ra thật sâu, cơ thể bị buộc chặt cũng lỏng ra chút ít.

“Đến rồi.” Chỉ thấy Trình Mi vừa nói, vừa lôi một cái túi từ trong xe ra, sau đó cầm theo xoay người lại, mỉm cười nói, “Cẩm Sắt, cái này là của chị.”

Lâm Cẩm Sắt không hiểu gì cả, nhưng vẫn tiếp nhận túi đồ, vừa mở ra đã thấy là một bộ lễ phục.

Vì còn ở trong túi cho nên Lâm Cẩm Sắt vẫn chưa ngắm kĩ được bộ lễ phục, chỉ nhìn thấy trên mặt vải màu đen kia là vô số những hạt kim cương óng ánh....

Cô nếu mặc vào.. Có phải có chút khoa trương quá không? Loại quần áo này có thể mặc được sao?

Cô chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Đường Lưu Nhan cười nói, “Xuống xe đi, anh đưa em đi thay đồ.” Cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy hắn đã mở cửa xuống xe, một tay chặn cửa xe, một tay đưa về phía cô. Tay hắn đẹp rất khác thường, thon dài, nhưng lại hơi tái nhợt, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay giống như có ánh sáng, vô cùng hư ảo.

Cô hơi mím môi, không quan tâm tới hắn.

Đường Lưu Nhan khẽ nhún mày, ánh sáng trong mắt cũng vụt tắt, lúc này, Trình Mi cũng xuống xe tiến đến chỗ hai người, nói, “Anh? Hừ, chỉ sợ Cẩm Sắt còn không chưa thay xong quần áo đã bị anh ăn mất rồi!” Nói xong lại chuyển hướng về phía Lâm Cẩm Sắt, cười nói “Yên tâm, nhất định chị sẽ đẹp nhất trong hội trường hôm nay.”

Lâm Cẩm Sắt khẽ giật mình, trình mi này, cũng là một người rất giỏi sát ngôn tùy sắc (nhìn sắc mặt mà nói chuyện).

Sau đó cô lại có một thắc mắc, vì sao lại muốn cô mặc lễ phục... đẹp nhất trong hội trường ... là muốn đem cô đến một trường hợp xã giao nào đó sao?

Lúc trước câu nói của Đường Lưu Nhan “Đưa em tới một nơi chơi rất vui” là có ý gì?

Xe dừng ở một cửa hàng thiết kế nổi tiếng trên thế giới, ngoài việc thay quần áo, Trình Mi còn bảo thợ hóa trang thay đổi trang dung cho Lâm Cẩm Sắt...ban đầu là bởi vì đến nhà giáo sư cho nên cô chỉ đánh phớt qua một tầng phấn mỏng, tô một chút son đỏ, nhưng như thế cũng là đã trang điểm rồi .

Có thể nói là thanh lệ, nhưng lại không đủ cuốn hút.

Trình Mi dùng tiếng Ý nói mãi với nhà tạo hình, sau đó vị nhà tạo hình soái ca này mới mỉm cười ngầm hiểu ý, xắn tay áo lên, bắt đầu biến hóa trên gương mặt cô.

Đã hơn một giờ trôi qua. Vất vả lắm mới xong một công trình , Lâm Cẩm Sắt còn chưa chạm được vào cái gương, đã bị Trình Mi hai mắt tỏa sáng túm chặt lấy, ánh mắt rung động của cô bé đặt trên gương mặt cô, một lúc lâu sau cô nàng lắc đầu, chặc chặc khen ngợi “Thế này phải gọi là ‘Dệt hoa trên gấm’ nha ...không trách nào tên kia ... chắc, đi, để Nhan nhìn xem.” Dứt lời đã nhanh nhẹn kéo cô ra ngoài.

Khi hai người ra ngoài, Đường Lưu Nhan đang dựa vào thân xe, hắn mặc một bộ tây trang màu trắng được nhà may Italia may theo yêu cầu, vẻ anh tuấn rất quý phái, đôi chân thon dài nổi bật, nếu phải dùng một thành ngữ để nói thì chính là: ngọc thụ lâm phong,

Trời đã xế chiều, trong không khí có những bông tuyết nhỏ nhỏ rơi xuống, khi tiếp xúc với mặt đất tạo ra một tiếng vang khe khẽ.

Tiếng giày cao gót dẫm lên cầu thang khiến hắn hơi ngẩng mặt lên, sao khi đôi mắt chạm vào hình ảnh ấy, hắn khẽ ngẩn người, sau đó lại nở một nụ cười.

Cô gái này, xem ra Tần gia và La Lạc cũng hậu đãi cô tốt lắm, chăm sóc cô...hai năm nay, cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp .

Trình Mi ném cho Đường Lưu Nhan một ánh mắt dào dạt sự đắc ý, sau đó bịch bịch đi xuống cầu thang, tới bên cạnh hần, lái xe rời khỏi.

Lâm Cẩm Sát thấy hần cười, trong lòng vô cùng buồn bực, cô không biết tên hồ ly tinh này đang cười cái gì. Chẳng lẽ cách cô ăn mặc buồn cười lắm sao?

Cúi đầu kéo kéo lễ phục, bộ lễ phục này màu đen, may bằng vải tơ lụa rất mềm mại, đường cắt cũng rất khác biệt, mang vẻ cao quý tao nhã, ban đầu nhìn thấy có rất nhiều kim cương nhưng mà thực ra cũng không quá khoa trương, gần chỉ là trang trí một chút vào phần eo và trước ngực, có một loại hoa lệ rất nghi thức, nhưng mà....

Một cơn gió lạnh vừa thổi tới, hai tay Lâm Cẩm Sát không khỏi ôm chặt lấy bản thân, rùng mình một cái.

Thật bực mình, bộ lễ phục chết tiệt này thế mà lại không có tay và lộ lưng ...

Đang thăm oán , trên vai đột nhiên ấm áp, vừa nâng mắt đã thấy Đường Lưu Nhan đang cởi áo vest của mình, trùm lên vai cô. Hần nhìn cô, đồng tử đen sâu thẳm, lạnh nhạt nói, “Vào mặc vào, đừng để cảm lạnh.”

Lâm Cẩm Sát co bả vai lại, buồn bực không hé răng mà cụp mi xuống.

Là một lễ cưới.

Lâm Cẩm Sát cảm thấy thế giới này quả nhiên hình tròn.

Hai năm trước cô đã tham gia hôn lễ của Tần Miễn, đến bây giờ, cô lại xuất hiện ở một hội trường của một lễ cưới khác. Nhưng cái buồn cười ở trong đó là, hai nhân vật chính của lễ cưới lần này, đều có quan hệ với cô “không phải là ít” .

...cô gặp lại cô ta sau hai năm trời xa cách.

Grand Hyatt Hotel, đảo Sicilia, Italia.

Cô từng ngờ tới, cô sẽ gặp lại Lâm Lan, lúc này, ở đây.

85. Chương 85: Sự Quen Biết Kì Lạ

Phật ngữ có nói: một khoảnh khắc là một lần nhớ, hai mươi lần nhớ tạo thành một chớp mắt, hai mươi chớp mắt tạo thành một khoảnh khắc.

Từ lúc mười bảy tuổi Lâm Cẩm Sát đã rời khỏi Lâm gia, một mình sống ở xứ Bắc đã mười một năm, đi một vòng tròn, lang bạc kỳ hồ, xã hội chính là tàn khốc như thế, thắng làm vua thua làm giặc, khôn sống yếu chết, cô từ một cô bé ngây ngô không biết gì như thế dần lớn lên trở thành một người phụ nữ có thể một mình chăm lo cuộc sống ở thành phố, rồi sau đó lại là một phen nhấp nhô lên xuống, ngấm lại luôn là một đoạn thốn thức, nhưng ở trong mắt Phật gia, bất quá đó chỉ là một khoảnh khắc.

Lâm Lan là vết sẹo khắc vào nơi sâu nhất trong lòng Lâm Cẩm Sát từ mười một năm trước đây.

Cùng cha khác mẹ, đó chính là loại quan hệ cực kì xấu hổ. Lâm Cẩm Sát cố chấp cho rằng, nếu không có Lâm Lan, thì mẹ cô sẽ không chết. Sự tồn tại của Lâm Lan là bằng chứng xác thực, lạnh khốc nhất của việc cha cô phản bội mẹ cô. Giả thiết rằng nếu không phải hai mẹ con nó ở lại Lâm gia, làm ẹ cô ngày đêm sống trong oan ức phần hận và ức chế, đến một ngày sợ hãi đến mức không thể chịu nổi nữa, đau lòng không thể sống yên ổn thì làm sao cái chết lại có thể biến thành sự giải thoát của mẹ chứ?

Lâm Cẩm Sát hận nó, còn bởi vì nó cướp đi tình yêu của cha.

Mà cái này hẳn là thuộc về cô.

Lâm Lan căn bản không có tư cách để tồn tại trên đời, nó căn bản không có tư cách để được yêu.

Suy nghĩ ấy cứ điên cuồng hoành hành trong đầu cô khiến cô mắc phải những sai lầm không thể vãn hồi được.

Đã hai năm qua, bây giờ lại nhìn thấy Lâm Lan, Lâm Cẩm Sát cảm thấy việc đời thật là khó đoán, xem ra ông trời chính là không muốn để cô yên ổn, cho nên khi chuyện cũ đã sắp phai nhạt trong tâm trí cô thì lại một lần nữa biến nó thành trò đùa.

Lâm Cẩm Sát cho tới nay vẫn luôn đóng vai một người tốt, trí tuệ, xinh đẹp, quyến rũ..... loại quyến rũ ấy này lại không hề lòe loẹt, một đôi mắt trong như hồ nước, lúc này lại được trang điểm theo kiểu Nhật Bản, đặt ở trong đám đông tuyệt đối sẽ gây ấn tượng rất mạnh.

Khi Đường Lưu Nhan cùng Lâm Cẩm Sát bước vào đại sảnh của Grand Hyatt Hotel, hai dung mạo và khí chất cùng xuất sắc trong thiên hạ như nhau cùng đứng một chỗ như vậy, đó chính là một cảnh đẹp.

Không ít người hoa y mỹ phục (quần áo xinh đẹp, lông lẩy) đứng nhìn về phía họ. Bao gồm cả cô dâu xinh đẹp.

Áo cưới trắng tinh thanh lịch hoa lệ, cô dâu mới mắt ngọc mây ngài, nói cười thản nhiên, chỉ tiếc một khắc nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt biến mất trong tích tắc.

Lâm Cẩm Sát trong lòng mặc niệm, Lâm Lan.

Có chút hoa mắt, nếu không động tác ôm nhẹ cô của Đường Lưu Nhan, âm thầm gia tăng sức lực cho cô chỉ sợ rằng lúc đó cô đã không còn có thể đứng yên như thế.

Hắn ở bên tai cô cúi đầu cười, “Ngạc nhiên à? Đến đây, mỉm cười, đừng để cho người ta khinh thường.” Hắn nắm chặt lấy cổ tay Lâm Cẩm Sát, bỗng dừng ngẩng đầu lên nhìn cô, trong hai mắt hiện lên lửa giận và sự lên án ngập trời.

Cô thấp giọng nói: “Đường Lưu Nhan, ngài nói cho tôi biết, ngài muốn làm gì?” Móng tay cơ hồ đã đâm vào trong da thịt hắn, cô không thể không chế nổi cảm xúc.

Cô căn bản là không chuẩn bị tốt tâm lí để gặp Lâm Lan.

Hắn nhợt nhạt cười, hạ giọng nói, “Không phải nói rồi sao? Đưa em đến một chỗ rất vui.”

“Vô lại!” Cô cắn răng, không phải là tức giận đến mức nào, môi cô cắn xanh trắng, may mà loại son này rất cao cấp nếu không chắc chắn người ta sẽ phát hiện ra.

Lúc này hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, trong mắt mọi người xung quanh, lại mang một tầng nghĩa khác. Nhìn họ kìa, nắm tay, cử chỉ thân mật như thế, thì thảo tình ngữ, dù nhìn thế nào cũng thấy giống một đôi tình nhân yêu đương mãnh liệt.

Nhìn lại nhân vật chính một chút, chắc, đúng là Minh chủ Đường minh, Nhan công tử. Còn cô gái kia cũng không ít người đã nhận ra, chính là nữ luật sư lừng lẫy nổi danh phong vân ở thành phố B, nhân xưng “Hoa hồng”... Lâm Cẩm Sát!

Một hội trường vừa mới lập tức an tĩnh lại. Nhìn đến những người tham gia hôn lễ, nếu không phải những gia đình quyền quý của đại lục thì chính là thương nhân trên đất Italia này, những người này đối với Đường minh vừa quen lại vừa lạ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều ôm một loại cảm xúc riêng nên biểu cảm trên mặt mỗi người đều rất khác nhau. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, chỉ là thoáng qua nhưng không có ai tới bắt chuyện với ai cả.

Dung Thất lúc này đang ở ngoài đại sảnh tiếp đãi khách quý cũng bị sự im lặng khác thường trong hội trường hấp dẫn, hắn vừa tiến vào nhìn thấy họ, hơi ngẩn người, trong mắt xẹt qua một tia sáng rất phức tạp, lại thấy Lâm Lan ở bên kia sắc mặt tái nhợt, hắn hơi cup mi xuống, giả vờ như không có chuyện gì, mỉm cười nhanh chóng tiến đến.

“Đường tổng, lâm tiểu thư, không tiếp đón từ xa, thông cảm nhé.”

Khi ánh mắt hắn lướt qua Lâm Cẩm Sắt, khó có thể nhận ra, thời gian là hơn một giây.

Nhưng Đường Lưu Nhan lại vô cùng chú ý tới, bất quá hắn chỉ thần nhiên cười cười cũng thần nhiên nói, “Là chúng tôi tới muộn, cậu phải thông cảm cho chúng tôi mới đúng.” Hắn như có như không nhấn mạnh hai từ “chúng tôi”, không chỉ Dung Thất, ngay cả Lâm Cẩm Sắt cũng nghe ra điều đó.

Nhưng cô không biết vì sao hắn lại cố tình làm vậy.

Thậm chí khi thấy hắn đang chậm rãi tiến gần về phía cô khiến mọi người chú ý tới, cô thậm chí còn nghi ngờ rằng người đàn ông bên cạnh này là cố ý muốn tới muộn .

Nghĩ vậy, cô trong lòng cười lạnh, vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như thường, cô ngẩng mặt, nhìn Dung Thất, chậm rãi nói, “Chúc mừng.” Giọng nói của cô rất bình thản, thậm chí còn hơi lạnh lùng xa cách.

Dung Thất và Lâm Lan, hôn sự của hai người này, tuyệt đối không giống đơn giản như vẻ ngoài của nó.

Nhưng vô luận thế nào, hắn và Lâm Lan sẽ kết hôn, sẽ cùng nhau đứng đối lập với cô, đối nghịch với cô. Có lẽ trong lòng vẫn còn tồn tại vài phần hảo cảm với Dung Thất, nhưng sự tồn tại của Lâm Lan này....

Đừng trách cô có bụng dạ của một con gà con (hẹp hòi ấy), cô chỉ là một người phụ nữ, mặc kệ là cái gì, chỉ cần có liên quan tới người cô oán hận, thì đương nhiên cô cũng sẽ oán hận người đó.

Nơi sâu thẳm trong đáy mắt Dung Thất ảm đạm hơi vài phần, nhưng nụ cười vẫn thường trực trên mặt, nói, “Cám ơn. Tóm lại, hai vị có thể đến, là... vinh hạnh của tôi và Lâm Lan rồi.” Thấy dáng vẻ đó của Dung Thất, ngay cả Lâm Cẩm Sắt cũng không thể không âm thầm thừa nhận, người đàn ông từng có chút tính trẻ con, khuôn mặt hết sức hào hoa kiêu ngạo kia, thật sự đã trưởng thành rồi.

Nhìn xem, thời gian thật sự là thứ gì đó rất tàn khốc.

Trong lúc cô vẫn còn suy nghĩ, Lâm Lan đã kéo theo làn váy cưới thật dài tiến đến, hô hấp của cô bị ngưng lại, thần kinh vô cùng căng thẳng, nhưng Lâm Lan lại giả vờ như không trông thấy cô, khuôn mặt trắng bệch nghiêm lại, thẳng tắp đi đến chỗ Đường Lưu Nhan đang đứng.

Tiếng nói của cô ta khẽ run rẩy , lại vô cùng kiềm chế, nói, “Nhan ca ca, thì ra anh vẫn hận em, cho nên anh muốn trả thù em ... ”

Lâm Cẩm Sắt cho đến mãi sau này cô vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt nó khi nói những lời đó. Vẻ mặt ấy rất khó để miêu tả lại, có sự kinh ngạc, có phẫn hận, có tuyệt vọng... còn có cả sự chấp nhận và thỏa hiệp.

Nhưng lúc này cô không hề nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đầu óc vang lên một tiếng.

Có một tiếng nói la hét ở trong đầu....

Hắn ta quen biết nó! Hắn ta quả nhiên là quen biết nó! Đường Lưu Nhan thật sự quen biết Lâm Lan!

Ý nghĩ từng xuất hiện trong đầu bấy giờ biến thành hiện thực, nhưng lúc đó Lâm Cẩm Sắt lại cảm thấy hoảng sợ, không biết vì sao.

Cuối cùng là thế nào?

Em gái cùng cha khác mẹ với cô, ở vùng sông nước Giang Nam xa xôi, một cô gái chưa bao giờ tiếp xúc với cuộc sống của đô thị phồn hoa, thế mà lại quen biết Đường Lưu Nhan

Trong lòng có một cơn khủng hoảng không biết từ đâu đến, Lâm Cẩm Sắt cảm thấy có một luồng hàn khí đáng sợ từ lòng bàn chân tiến thẳng lên trên cổ.

86. Chương 86: Hôn Nhân Không Tình Yêu

Lâm Lan cứ nhiên có khúc mắc với Đường Lưu Nhan.

Nhưng điểm ấy dù cái đầu thông minh của Lâm Cẩm Sát có nghĩ đến vỡ ra thì cũng không thể đoán trước được .

Giống như có gì đó từ dưới đất chui lên, đầu óc âm âm vang vọng, ý nghĩ trôi dạt về nơi nào thì dù sao tất cả những chuyện ấy đã qua hết cả rồi.

Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng cười thản nhiên của Đường Lưu Nhan, ngữ khí ấy đúng là vô cùng ôn hòa bao dung , “Tiểu Lan, anh đặc biệt đến đây để chúc mừng em, em không chào đón sao?”

Ngữ khí đó của hần Lâm Cẩm Sát chưa từng được nghe.

Không khỏi giật mình sửng sốt. Cô cảm thấy chính mình như món đồ chơi bị người ta túm lại trêu đùa, mặc dù là ở trong đó nhưng lại không biết bất cứ điều gì cả.

Tay cô bị bao lấy bởi một làn hơi ấm áp.

Trực giác muốn rút ra.

Lại bị nắm thật chặt.

Ngẩng đầu nhìn lên người bên cạnh, sắc mặt hần rất bình thường, vẫn khẽ mỉm cười , bàn tay để không kia của hần thì vỗ nhẹ lên vai Lâm Lan, nhẹ giọng nói, “Tiểu Lan, em suy nghĩ quá nhiều rồi, anh và chị của em, là thật tâm thành ý...”

Nghe xong, Lâm Cẩm Sát mím môi, gọi lên một độ cong rất lạnh lẽo, người đàn ông này, lại nói dối không hề chớp mắt, mắt của hần thế nào mà lại thấy cô thật tâm thành ý ?

.....rõ ràng là hần đang cố tình giả vờ, một bụng toàn ý nghĩ xấu xa, còn muốn kéo thêm cô vào.

Cô giống như người ngoài cuộc, thờ ơ lạnh nhạt.

Nhưng dĩ nhiên ông trời sẽ không để cho cô rảnh rỗi như vậy, lâm Lan bỗng dừng nhìn về phía cô, ánh mắt lợi hại, giọng nói ép tới cực thấp lại có vẻ vô cùng căm hận nó nói, “Nhan ca ca, nhưng anh không nói với em là cô ta cũng tới.”

Lâm Lan cũng là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Một khuôn mặt trái xoan điển hình, làn da được khí hậu Giang Nam dưỡng thành trắng mịn như nước, còn có một đôi mắt to trong suốt sáng rực, mặc dù không tính là tuyệt mỹ, nhưng cũng phải gọi là xinh đẹp động lòng người... nhất là khi cười rộ lên, hai bên má lại lộ lên lúm đồng tiền ngọt ngào, là một người con gái rất dễ khiến người ta yêu thích sau một cái nhìn lướt.

Nhưng Lâm Cẩm Sát biết, đây chỉ là vẻ ngoài giả tạo thôi, con bé Lâm Lan này, tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, ngay cả cô còn không bằng.

Khi nghe thấy câu nói của nó, Lâm Cẩm Sát có một loại cảm giác muốn cười lên thật to, lời của Lâm Lan cũng chính là suy nghĩ trong lòng cô.

Một tên Đường Lưu Nhan, hần tính kế với cả cô và Lâm Lan.

Nghĩ như vậy, nhưng cô đã lấy lại được bình tĩnh, đầu óc cũng khôi phục sự thanh tỉnh, không hề hỗn loạn đến mức không chịu nổi.

Cô muốn nhìn xem, hần có thể làm ra cái trò gì.

Trải qua qua nhiều chuyện như vậy, cô từ khi bị tổn thương tan nát đến giờ, dường như đã trở nên vô cùng kiên cường, bây giờ ngay cả Đường Lưu Nhan âm hiểm giả dối đến thế cô cũng có dũng khí để đối mặt thì làm sao lại e sợ một Lâm Lan chứ.

Cô đã không còn là Lâm Cẩm Sát năm ấy vì xúc động mà không lường tới hậu quả.

Nghiền ngẫm một lúc, trong lòng đã có cách.

Yên lặng xem xét.

Dường như cảm thấy sự chuyển biến cảm xúc của Lâm Cẩm Sát, Đường Lưu Nhan nghiêng nhìn cô một cái, trong mắt hơi hơi có ý cười chớp động, nhưng rất nhanh , lại tiếp tục đem tầm mắt chuyển lên trên người

Lâm Lan, đôi mắt hần thắm sâu không thấy đáy, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Tiểu Lan, anh nghĩ là em hiểu, không cần thiết anh phải nói lại một lần nữa.”

Ngữ điệu bình thản, lại lạnh lẽo đến tận xương tủy. Đây chính là Đường Lưu Nhan, tâm tư quỷ dị khó đoán, trong câu chuyện nói vui, cũng không biết trong mặt nạ hoàn mỹ kia che giấu loại sát khí gì. Khiến kẻ khác sởn da gà.

Lâm Lan nghe vậy toàn thân cứng đờ, sắc mặt càng tái nhợt hơn, cho dù đã đánh má hồng thì người ta cũng dễ dàng nhận ra được điều đó. Mỗi cô ta run run, cuối cùng cũng không nói được gì.

Lâm Cẩm Sát không có nghe được nguyên do, chỉ là trong lòng cứ có một cảm giác không tốt, không thể nói rõ ra được.

Có thể thấy được dáng vẻ chật vật này của Lâm Lan, khoái cảm trả thù lại ác độc tràn đến như nước.

Đời người đúng là trò đùa, người trong lòng Lâm Lan lại chính là Đường Lưu Nhan.

Cô rút bàn tay bị Đường Lưu Nhan nắm ra, sau đó khoác lên khuỷu tay hần.

Cô thản nhiên nghĩ, giờ phút này người đứng bên cạnh hần... là cô, là Lâm Cẩm Sát cô.

Một cơ hội trả thù thật tốt.

Lâm Lan cắn môi nhìn cô, nhú mào.

Lâm Cẩm Sát cười, ánh sáng trong mắt thay đổi, chậm rãi nói, “Chúc mừng , em gái.” Cô biết dáng vẻ này của cô vô cùng ngây thơ, vô cùng cầu huyết, nhưng phải cố tình làm như thế mới có đủ lực làm sát thương.

Người bên cạnh không nén nổi phát ra một tiếng cười khẽ, mặc kệ cô kéo cánh tay, hần chỉ nói với Dung Thất đang đứng một bên không biết phải làm gì, “Dung Thất, cậu phải chăm sóc Tiểu Lan thật tốt nhé.”

Dung Thất nghe xong chấn động, nhưng thần sắc cũng chỉ tối đi một chút, cúi đầu ừ một tiếng, đáp, “Tôi hiểu mà, đường tổng giúp tôi chăm sóc Dung gia tốt như vậy, lại đem Lâm Lan gửi gắm cho tôi, tất nhiên tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt .” Nói tới đây, hần dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Đường tổng yên tâm đi.”

Chỉ là một câu như thế đã đủ để tuyên cáo bi kịch sau khi kết hôn của Lâm Lan.

Hôn nhân không có tình yêu, người chồng thân yêu vì báo đáp ân nghĩa mà đồng ý lấy mình, trên lễ đường, tay của người đàn ông mình yêu nhất nắm chặt lấy tay người phụ nữ mình hận nhất đến nói câu “chúc mừng”...

Khoảnh khắc này Lâm Cẩm Sát bỗng nhiên mở mắt thật lớn.

Có một suy nghĩ trong đầu bay vút qua, nhanh như một tia chớp điện.

Đường Lưu Nhan làm như vậy, là vì cô? Hần muốn cô hết giận, cho nên hần thay cô trả thù Lâm Lan? !

...cô không ngờ tới nguyên nhân là như thế!

Tim đập nhanh hơn, cô không khỏi khép sát cánh tay hơn, chỉ cảm thấy ngũ vị trộn lẫn vào nhau.

Nếu thực sự là như thế, thì vì sao?

Vì sao hần phải làm vậy?

Trong lòng hỗn loạn vô cùng, cô chỉ nghe thấy tiếng nói khàn khàn của Lâm Lan, như là sắp khóc nó nói, “Nhan ca ca, quả nhiên là anh hận em, nhưng em chỉ đối anh có một lần, vậy mà anh nhẫn tâm hủy đi đời này của em.”

87. Chương 87: Phụ Nữ Đã Có Chồng

Trái tim Lâm Cẩm Sắt căng thẳng. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lí rất tốt để chờ những lời nói khác thường từ phía Lâm Lan, nhưng khi cô nghe nó nói vậy, trong ngực vẫn có một sự buồn bực nào đó.

Không hiểu.

Cô không hiểu họ đang nói gì cả.

Đường như là không liên quan tới cô, nhưng những hàng chữ mang ý nghĩa rõ ràng này lại gắn bó vô cùng chặt chẽ, liên quan trực tiếp tới cô... có lẽ đã từng có chuyện gì đó, vào khoảng thời gian nào đó, dưới một tình huống mà cô không biết đã xảy ra.

Lúc này, chỉ nghe thấy Đường Lưu Nhan nhẹ nói, “Em suy nghĩ nhiều quá rồi” nói xong cong cong môi, dẫn ra một độ cong mê hoặc “Tiểu Lan, sắc mặt em không được tốt lắm, là cô dâu thì phải vui mừng lên chút.” Nói xong, bàn tay đặt lên vòng eo Lâm Cẩm Sắt, cười nói với Dung Thất, “Không cần tiếp đón chúng tôi, hai vợ chồng cậu cứ làm gì đó đi.”

Người đàn ông tàn nhẫn, có thể nhẹ nhàng băng quơ như vậy mà nói ra những lời đã thương tới người khác.

Có lẽ cái này chưa phải là đã thương lớn nhất, Lâm Lan không phải đã nói sao, cả đời của nó đã bị Đường Lưu Nhan hủy rồi.

Lâm Cẩm Sắt âm thầm run rẩy.

Không biết Lâm Lan rốt cục đã làm ra chuyện gì, lừa hấn cái gì... Nhưng cô hiểu rất rõ người đàn ông xấu xa này, tính toán chi li, lòng dạ keo kiệt, Lâm Lan nhất định đã làm hấn tức giận, làm hấn nổi cáu, cho nên hấn mới lạnh lùng mà đem thật tâm của nó, tình yêu và hạnh phúc của nó, toàn bộ dẫm chân lên, nghiền nát.

Khoảnh khắc này Lâm Cẩm Sắt đột nhiên lại cảm thấy tang thương.

Ban đầu cô nghĩ rằng tất cả mọi người đều coi trọng Lâm Lan...mỗi lời Lâm Lan nói đều đúng, còn Lâm Cẩm Sắt cô bắt quả chỉ là một đứa con gái kì quái hư hỏng, không đáng tin cậy...

Trời đất cũng có thể thay đổi, thì ra những thứ đã nhận định chắc chắn cũng có thể bị phủ định.

Nhưng cô không thông cảm cho nó, đây là tự nó gây chuyện, hướng hồ ... trên đời này người không có tư cách nhất để cô thông cảm, chính là Lâm Lan. Năm đó nó làm chuyện ác độc như vậy, không để lại cho cô một con đường sống, bây giờ rơi vào kết quả như thế, cũng là đáng đời nó.

Lực đạo khiến thất lưng cô hơi nặng nề, bên tai là tiếng nói dè dặt của Đường Lưu Nhan, hơi miễn cưỡng, lại mang theo ý cười, “Lại suy nghĩ nữa rồi, chơi không vui sao?” Vừa nói xong, hấn tiếp tục ngẩng đầu đối diện Lâm Lan mặt mày tái nhợt, thần với Dung Thất thần sắc u ám không rõ, “Lời chúc phúc chúng tôi đã gửi rồi, cũng không có nhiều thời gian, gửi lời vãn an của tôi đến cha và anh trai cậu nhé.”

Dừng một chút, hấn dường như cố ý lại dường như vô tình thấp giọng nói, “Phụ nữ đã có chồng rồi, cũng nên an phận một chút, đừng mãi nghĩ đến những chuyện không thể nữa.”

Nói xong, không hề liếc mắt nhìn Lâm Lan và Dung Thất lấy một lần, một tay nắm toàn thân cô, một tay cầm túi xách của cô, mềm mại bước đi, dáng người tao nhã, dễ dàng đi tới đại sảnh.

Khi đến là một trận Bạo Phong, khi đi lại là một trận sóng lớn.

Đó chính là phong cách mãi mãi không thay đổi của Đường Lưu Nhan. Thật sự là...

Vô cùng phô trương.

Lâm Cẩm Sắt âm thầm nghĩ. Cô từ đầu đến cuối vẫn chưa nói bất cứ điều gì, im lặng lúc này chính là nguyên tắc vàng, thờ ơ lạnh nhạt. Không phải là không nói lên lời, chỉ là cô nghĩ mình không nên xen vào, nhìn Đường đại thiếu gia này đi, hấn chắc cảm thấy chơi vui lắm.

Quả thực đây chỉ là một trò đùa khôi hài.

Hắn làm sao có thể chỉ đến để chúc phúc đơn thuần... quay đầu lại nhìn sắc mặt của cô dâu chú rể kia, còn có những lời nhỏ to bàn luận nữa...

Rõ ràng là tới để phá rối .

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh đạt được mong muốn tâm trạng rất vui vẻ, cụp lông mi xuống, cô cong môi lên, cười lạnh, vui vẻ sao? ...thật là nhàm chán.

Đường Lưu Nhan hơi liếc cô một cái, đem vẻ mặt của cô thu hết vào đáy mắt, mím đôi môi bạc, khi ra khỏi cửa lớn của khách sạn, hắn mỉm cười, trầm ngâm nói, “Cô bé ngốc, không biết tại sao lại có nhiều người đàn ông cũng ngốc nghếch đi coi trọng em vậy nhỉ.” Ngữ khí rất nhẹ , nhưng những lời này nói ra từ miệng hắn , lại có một tầng nghĩa vô cùng sâu xa.

Lâm Cẩm Sắt vừa nghe xong mày đã nhíu chặt, lời này cô một chút cũng không muốn nghe.

Hắn có tư cách gì mà nói như vậy? Hắn dựa vào cái gì?

Đúng, cô ngốc nên mới có thể bị hắn đùa giỡn xoay vòng, nhưng hắn cũng chẳng có chút xíu tư cách nào để nói cô như vậy... mấy năm nay, bước đi của cô trên con đường tình cảm này đã đủ bấp bênh rồi, không phải bị đâm cho tới đâu rơi máu chảy thì chính là bị thương tới mức máu tươi đầm đìa, bây giờ cô đã sợ rồi...vì sao hắn còn muốn bóc lột vấy sọc của cô ra?

Loại tức giận này một khi đã bốc lên thì sẽ không có cách nào nhẫn nhịn được, dùng sức né khỏi bàn tay đặt trên lưng cô của Đường Lưu Nhan, cô lườm hắn, cười lạnh, “Nếu nói như vậy, Nhân công tử có phải cũng là một trong số những “người đàn ông ngốc nghếch” ấy không ?” Cô chính là không hiểu, dường như hắn rất hiểu cô, nhưng lại ngông cuồng phát ngôn bừa bãi!

Đường Lưu Nhan nghe vậy, bước chân cũng dừng lại, mím môi nhìn cô, ở nơi thẳm sâu trong đáy mắt dường như có gì đó đang lưu chuyển, tối tăm như mực.

Lâm Cẩm Sắt bị cái ánh mắt bình tĩnh ấy của hắn khiến cô hơi căng thẳng, hít một hơi thật sâu, đem tầm mắt dời đi, không nhìn hắn nữa. Cô không muốn để hắn nhìn thấy sự dao động và sự sợ hãi mỏng manh đang dần lớn lên trong mắt cô.

Nhưng Đường đại thiếu gia vẫn là một con hồ li chín đuôi tu luyện ngàn năm, dù có là mồm mép hay thủ đoạn, cô cũng không phải đối thủ của hắn.

Cô không phải là nhân vật chính trong phim thần tượng, không sợ trời không sợ đất can đảm đấu tranh tới cùng, trước mặt hắn cô không thể làm càn, càng không có chỗ trốn chạy, vì thế cô sợ hắn .

Rất lâu sau, đúng lúc cô cảm thấy ánh mắt hắn vẫn đặt trên người cô, đứng ngồi không yên, thật khó chịu, đôi môi bạc của Nhan công tử khẽ cong lên, cười cười, trong đôi mắt sáng tràn đầy màu sắc, hắn im lặng nhìn cô, từ từ nói, “Lời em nói cũng có lý.”

“...” Lâm Cẩm Sắt hóa đá trong gió .

Nhắm mắt lại cô rõ ràng đang châm chọc hắn ...vậy mà hắn lại có thể thừa nhận .

Nhìn thấy thần sắc Lâm Cẩm Sắt biến đổi trong nháy mắt, Đường Lưu Nhan lại giống như đang suy tư gì đó, chậm chậm nói, “May mà có em nhắc nhở, tôi từ trước đến giờ vẫn chưa từng nghĩ tới điều đó.”

88. Chương 88: Đường Lưu Nhan, Tôi Lạnh

Lâm Cẩm Sắt hít sâu, xoay người, mềm mại bước đi chạy lấy người.

Không thể nói lý lẽ với người đàn ông này được, nhìn xem, một phút trước đây còn phong phạm vân thanh phá hủy đi tấm lòng của một người con gái, bây giờ lại có thể ở đây mê hoặc cô. Hắn chính là con người

như thế, vô cùng hư ảo, khi vui thì lời ngon tiếng ngọt dễ dàng hai ba câu, nhưng sự thật cuối cùng là thế nào thì không ai biết được.

Cô đã bị mắc mưu một lần, bây giờ chỉ có quỷ mới tin hấn lần nữa!

Còn đang nghĩ thế, chợt nghe thấy từ phía sau có một tiếng nói nhỏ ra vẻ oán giận, “Thật là không biết tốt xấu gì cả...” Câu nói vừa rơi xuống, một cơn gió đột ngột kéo tới, ngay sau đó cô đã bị ôm ngang lấy, cả thế giới trong thời khắc đó như bị chao đảo....

Cô bị người ta xốc lên vai!

Lâm Cẩm Sát chỉ kịp thét lên một tiếng chói tai nho nhỏ, cảm thấy không có điểm tựa, máu toàn thân dồn cả về não, sự hô hấp khó khăn cộng với sự căm tức khó mà nén được với người đàn ông này đồng thời kéo tới. Cô liều mạng dùng toàn bộ sức lực đánh lên lưng hấn, xấu hổ đỏ mặt quát nhẹ: “Họ Đường kia! Đầu óc ngài thật xấu xa! Mau buông tôi ra!

Tên vô lại này! Trước mặt mọi người lại nghiêm nhiên có thể làm ra hành động mất mặt như vậy...

Lực đạo của cô rất lớn, lại đã từng được luyện tập, cho dù Đường Lưu Nhan cũng rất khỏe mạnh, nhưng cũng là đang ôm cô, hơn nữa thể trạng cơ thể hấn cũng không được tốt cho lắm... từng nắm đấm của cô như mưa đập lên lưng hấn, bị đau hấn không khỏi nhíu mày, nhưng trên mặt vẫn rất vui vẻ, chẳng những không để tâm, hấn còn bắt đầu nhấc chân đi về phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa chậm chạp nói, “Không buông.” Khí chất thật là đỉnh cao của vô lại.

Từ khách sạn đến bãi đỗ xe, nói thế nào cũng cách nhau khoảng mấy trăm thước. Người trên đường không ít, cho nên hai người họ tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

... Khụ, những ánh mắt kia, trong đó có bao nhiêu kì lạ đây.

Thử nghĩ xem, người đàn ông anh tuấn cao ngất một thân tây trang màu trắng sang trọng, dù sao thì cũng là một quý công tử, nhưng lại vô cùng cường bạo ôm một người phụ nữ trên vai, khóe miệng còn lộ ra nụ cười kì lạ nữa...

Nhìn cô gái bị ôm kia, mặc dù không nhìn rõ mặt, nhưng bộ lễ phục màu đen lộ lưng kia ôm lấy dáng người mảnh dẻ tuyệt đẹp dù nhìn thế nào thì cũng giống như con gái nhà quyền quý, giờ phút này lại đang thét chói tai, không biết đang mắng mỏ gì, hai tay hai chân đập loạn xạ mất hết cả hình tượng.

Đường Lưu Nhan hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người qua đường, chỉ là mỉm cười với họ, vô cùng tuấn tú, nhìn đôi mắt kia đi... oán giận, bắt đắc dĩ, bao dung, chiều chuộng ...

Ồ, người qua đường cũng ngầm hiểu rồi.

Thì ra là một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau.

Cười cười tỏ vẻ đã hiểu, họ lại chú tâm đi tiếp con đường của mình.

Đáng tiếc tất cả những điều đó Lâm Cẩm Sát đều nhìn không thấy, mặt cô gần sát vào lưng hấn, lúc này cô chỉ cảm thấy sắp không thể thở nổi nữa, trong lòng lại vô cùng buồn bực và xấu hổ. Họ Đường này có phải muốn để cô rối tung lên, xấu xí trong mắt người khác, thì hấn mới vui vẻ phải không? !

“Họ Đường, tên chết tiệt này buông tôi ra!”

Đường Lưu Nhan không có bất cứ phản ứng nào, bước nhanh hơn khiêng cô đến bãi đỗ xe.

Lâm Cẩm Sát cũng mệt mỏi rồi, không còn sức lực mà chống lại hấn nữa, chỉ có thể cựa quậy một chút, một trận gió lạnh thổi tới, cô mạnh mẽ rung mình một cái.

Đừng quên trang phục của cô bây giờ tuy là đẹp nhưng thật vô cùng vô dụng, thiếu vải đến đáng thương, mà bây giờ là mùa rét đậm, thậm chí trong không khí còn có những bông tuyết nhỏ bay bay. Cô, chỉ cần thời tiết lạnh đã cảm thấy buồn rồi chứ chưa cần nói đến việc đang tức giận, nhưng dù sao cũng không thể khóc lóc ồm sòm được.

Cô khịt khịt mũi, thấp giọng nói, “Đường Lưu Nhan, tôi lạnh.” Giọng nói của cô trong đêm khuya gió lạnh gào thét có vẻ rất nhẹ nhàng, còn có cả sự bất đắc dĩ, thỏa hiệp, khẩu khí nghe rõ là không khách khí, nhưng là giọng nói của cô, cho nên có vẻ động lòng người hơn.

Chỉ có mình cô.

Bước chân Đường Lưu Nhan dừng lại, khoảnh khắc ngăn ngủ đó lòng hần dụi đi rất nhiều khi nghe được năm chữ ấy.

Giống như một bông hoa sắp nở.

Rõ ràng hần biết, cô gái này rất đáng thương khi phải mặc bộ lễ phục đó... nhưng để khiến cô có thể mặc lên mình bộ lễ phục đó, cũng là một chuyện không hề dễ dàng. Hần biết cô rất sợ lạnh, trước kia khi ở cùng nhau, hần rõ ràng đã chỉnh điều hòa lên nhiệt độ rất cao, nhưng cô vẫn mặc quần áo rất dày, mặc dù là như thế, thì độ ấm trên người cô vẫn rất thấp, giống như một loại động vật nào đó có thân nhiệt ổn định.

... Thật sự là một cô bé thích được chiều chuộng.

Khẽ thở dài, hần buông cô ra.

Động tác cũng không nhẹ nhàng lắm, nhưng cô cũng không vì thế mà ngã xuống, chờ cho cô đứng thật vững vàng, hần mới nắm tay cô, bước đi.

Lâm Cẩm Sắt bị hần lôi đi nghiêng ngả lão đảo cát bước, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cô chưa từng nói, cô rất sợ loại cảm giác bị treo ngược lên mất cả trọng tâm của cơ thể.

Mãi cho đến khi ngồi trong chiếc xe ấm áp, cô chỉ thấy Trình MI vô cùng ngạc nhiên, “Ồ, quay lại nhanh vậy sao?”

“Ừm, nói vài câu với cô dâu chú rể thôi mà, đi đi.” Đường Lưu Nhan liếc cô một cái, lạnh nhạt nói.

“Hai người đó ... không phải...” Trình Mi đột nhiên ngừng lại, không nói nữa, lông mày đầy anh khí nhíu lại, cô rất tự nhiên đổi sang một đề tài khác “Cẩm Sắt, muộn thế này rồi, ký túc xá của chị hần là đóng cửa rồi?”

Lâm Cẩm Sắt nghe vậy trong lòng lộ một tiếng, thầm than hổng rồi. Ký túc xá của cô nội quy rất nghiêm, đi về trễ hay lên vào trong là sẽ bị trừ rất nhiều điểm...tốt rồi, học bổng năm học này cầu cô cứ thế mà trôi đi sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng lửa trong lòng cô lại bén lên, mặc dù vẫn không muốn dính đến Đường Lưu Nhan, nhưng vẫn nhịn không được mà trừng mắt với hần một cái.

Đều tại hần ta cả!

Đường Lưu Nhan bị cô trừng mắt có chút không hiểu, hần nghĩ cô bực mình bởi tình ý trong câu nói dở dang của Trình Mi, cho nên hần lại mỉm cười.

89. Chương 89: Dừng Sợ

Thấy hần nở nụ cười, Lâm Cẩm Sắt cảm thấy vô cùng thất bại, cũng hiểu được chính bản thân mình không có khí chất, mỗi lần đều chỉ có thể trốn ở một nơi nào đó hần không nhìn thấy mà trừng mắt với hần, châm chọc hai câu, trừ lần đó ra thì...

Không có thêm lần nào nữa

Nghĩ đến đây, sự hoảng hốt lại bị đè nén xuống. Một lúc rất lâu sau, cô mới nói “Ừm, đừng lo, tôi có thể ở trong nhà giáo sư.” Cô cong khóe môi trả lời như vậy. Đối với Trình Mi, có lẽ ấn tượng ban đầu với cô bé

này cũng không phải là xấu cho nên cô không cảm thấy chán ghét, càng không cần thiết phải nhìn sắc mặt của cô bé.

Phụt.

Chỉ nghe thấy tiếng cười không nén nổi của Trình Mi, vừa cười vừa dùng ánh mắt sung sướng khi thấy người khác gặp họa nhìn sang người đàn ông về mặt vẫn bình thản ngồi bên cạnh, không biểu lộ gì sao? Giả vờ đi, tiếp tục giả vờ đi.

Bây giờ đến lượt Lâm Cẩm Sắt bị nụ cười của cô bé làm cho không hiểu gì.

Đường Lưu Nhan bên cạnh, cũng rất kì lạ.

Cô chỉ thấy Đường Lưu Nhan vẫn luôn thản nhiên như thế, hoàn toàn không nhìn vào ánh mắt Trình Mi gửi tới, chỉ hơi ngẩng đầu, nói, “A May, lái xe đi.” Ngữ điệu êm dịu, không nghe ra cảm xúc gì, vẫn giống như hần ngày thường.

Nhưng hần càng như vậy, Lâm Cẩm Sắt càng cảm thấy có điều gì đó rất kì quái. Nhưng lại không muốn mở miệng hỏi, môi hơi run, cuối cùng cũng chẳng nói gì, buồn bực bỏ hần ra khỏi tầm mắt, mím môi, cứ lặng thinh như vậy.

“Vâng, thiếu gia...” Trình Mi nhìn thấy thần sắc của Lâm Cẩm Sắt không ngừng biến đổi, lại cảm thấy buồn cười. Hai người này, khi ở bên nhau có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Vừa nói xong, cô nhấn chân ga, khởi động xe. Trình Mi cũng là một nhân vật rất đặc biệt, từng là nữ tay đua F1 nổi tiếng ở Italia, kỹ thuật lái xe có sự liều mạng của Hàn Húc, những người càng giỏi thì lá gan càng to, cô ấy cũng không phải ngoại lệ, một lần nhấn chân ga cũng chính là mức cực đại.

Quán tính quá lớn khiến Lâm Cẩm Sắt chưa chuẩn bị tốt tâm lí nghiêng mạnh về phía sau, gáy đập trúng vào lưng ghế, lực va đập quá mạnh khiến cô rất đau, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi xuống rồi.

Lúc ấy có một bàn tay lớn đỡ lấy gáy cô, bàn tay rất rộng, rất ôn hoà hiền hậu, đầu ngón tay còn có cảm giác mát lạnh, phủ lên làn da mềm mại sau gáy cô.

“A May!” Lâm Cẩm Sắt vừa mới ổn định lại một chút, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói, là Đường Lưu Nhan, trong lời nói có ẩn chứa một chút tức giận, lại vô cùng có lực uy hiếp.

Tiếp theo cô bị tiến vào một vòng ôm.

Mặt dán vào ngực hần, mắt tiếp xúc với chiếc áo sơ mi màu tím của hần, hần mở ba cúc áo. Có lẽ sống trong an nhàn sung sướng cho nên hần không thuộc loại đàn ông có những cơ bắp cường tráng...không quá ầm ập, cũng không thể mang đến cảm giác vô cùng an toàn, nhưng mà...

Cô nghĩ ngợi, nhưng phải thành khẩn mà thừa nhận rằng.

Cảm giác cũng không xấu lắm.

Ít nhất cô không có loại xúc động muốn đẩy hần ra.

Cảm giác đó thật là kì quái khó hiểu, nhưng nó thật sự đang tồn tại. Cô không muốn lừa mình dối người nữa. Những người phụ nữ thông minh nhu nhược ở Đài Loan mà rơi vào tình huống như vậy chắc chắn sẽ luôn miệng nói “Đây chỉ là ảo giác! Vì sao mình lại cảm thấy như vậy chứ? Điều này làm sao có thể xảy ra?”

Đúng vậy, điều này làm sao có thể xảy ra?

Nhiều khi, có một số việc không thể đặt câu hỏi “Vì sao?”, chính là như thế, chẳng có lí do nào cả.

“Sorry, quán tính, quán tính thôi.” Trình Mi thả chậm tốc độ rồi quay đầu cười rất có lỗi, “Cẩm Sắt, chị không sao chứ?”

Nhìn thấy Trình Mi quay đầu nhìn mình, mà cô lại đang ở trong vòng ôm thân mật như thế của Đường Lưu Nhan... Lâm Cẩm Sắt mặt nóng bừng, xấu hổ đến mức thật khó chịu, lúc này mà đẩy hần ra thì khác nào có tạt giạt mình, đành chịu thôi, nâng mắt nhìn Trình Mi ngồi ở ghế bên trên, cô nói, “Không. Not...”

Đột nhiên im lặng, đồng tử bỗng dưng mở thật lớn! Lâm Cẩm Sát hoảng sợ dùng sức đẩy Đường Lưu Nhan ra, thét chói tai một tiếng: “Cẩn thận!”

Phía trước xe khoảng hai ba thước gì đó, có một khuôn mặt xinh đẹp lại không hề tức giận bị ánh sáng đèn pha chiếu thẳng vào làm cho nó biến thành trắng bệch.

Một tà áo cưới màu trắng bay bay trong gió.

“Kít...!” Tiếng phanh xe hòa cùng tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành một loại tiếng động bèn nhọn vang tận mây xanh!

“Shit!” Trình Mi một tay cầm vô lăng, vỗ vỗ ngực, nhúu mày chửi thề. Cho đến khi chăm chú nhìn về phía trước, lông mày nhúu càng chặt, quay đầu về phía Đường Lưu Nhan không hề không giận nói, “Anh xem em gái tốt của anh đi, đêm tân hôn còn phát điên gì đây?” Cứ như vậy mà đi tới đây! Có phải không muốn sống nữa không?

Ánh sáng bên trong xe rất tối, khuôn mặt nhìn nghiêng của Đường Lưu Nhan nằm gọn trong bóng tối đó, ánh sáng không đủ, nhìn không rõ phản ứng của hắn lúc này.

Hắn nhìn Lâm Cẩm Sát, cô cũng đang nhìn hắn. Trong ánh mắt cô có một loại cảm xúc hoang mang không ổn định, giống như một con nai con bị sợ hãi. Nhưng rõ ràng không phải thế, cô đang cố gắng ép chính bản thân mình phải bình tĩnh, nhìn hắn, lại giống như không nhìn hắn, dường như chỉ là trùng hợp, sau đó ánh mắt lại sợ hãi rời đi khỏi hắn.

Trong bóng tối, họ cứ đối diện với nhau như vậy, trong không khí còn có sự hô hấp mãnh liệt của cô. Một lát sau, hắn nhắm mắt lại, thấp giọng nói, “A May, mở cửa ra, để nó vào đây.”

Trình mi bất mãn bĩu môi. Khóa điện tử “tách” một tiếng được mở ra, cô đi xuống xe, đi về phía luồng ánh sáng chiếu ra từ đèn pha kia, ừm, còn kém mười cm, mười cm đủ để giết chết một con người, về mặt cô vô cùng không kiên nhẫn nói với người kia điều gì đó, rất nhanh, ném cho cô ta một cái nhìn xem thường rồi quay đầu lại.

“Nhan, cô ta bảo có chuyện muốn nói với chị Cẩm Sát.”

“... Bảo nó qua đây.”

“Cô ta không chịu đâu lão đại ạ.”

Đường Lưu Nhan im lặng một lát, vươn tay vuốt lên mái tóc xoắn nhẹ thật dài của Lâm Cẩm Sát, động tác không nhẹ không mạnh, đầu ngón tay hắn triển miên quán vào một sợi tóc của cô, hắn nói, “Đừng sợ.”

Đừng sợ.

Lâm Cẩm Sát vốn đã bị dọa tới mức toàn thân chỉ có mồ hôi lạnh, hồn vía còn chưa quay về, nhưng cô lại không thích nghe hai chữ này của Đường Lưu Nhan. Hắn nghĩ cô là kẻ hèn nhất sao? Quan trọng là Lâm Lan...

Cô nghiêng người, tránh việc đụng chạm với hắn, cũng không nhìn hắn nữa, cúi đầu, chui ra khỏi xe.

Trình Mi lo lắng nhìn cô đang tiến gần về phía Lâm Lan sau đó lại dời ánh mắt về phía Đường Lưu Nhan đang nhếch môi

“Nhan, anh không sợ cô ấy...”

Đường Lưu Nhan khéo môi khê cong, dẫn ra một nụ cười thản nhiên tái nhợt, động tác đẩy hắn của cô bé kia lại động lên miệng vết thương của hắn rồi ...

Một môi nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, hắn nói, “Sớm muộn gì cũng phải biết ... Cô ấy biết sớm cũng là một chuyện tốt.” Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt hắn đã u ám như đêm tối, “Huống hồ, đưa cô ấy đến, không phải là để cô ấy chuẩn bị tốt nhất sao?”

90. Chương 90: Tôi Muốn Giết Nó

Mãi cho đến tận sau này Đường Lưu Nhan cũng không có cách nào quên được từng giây từng phút của ngày hôm đó.

Tối hôm đó, bên ngoài bãi đỗ xe của Grand Hyatt Hotel, đảo Sicilia, Italia, những bông tuyết nhỏ lác rác xuống đường, mưa nhỏ, gió lạnh, ẩm ướt lạnh lẽo, cơ bản là nhìn không rõ được người phía trước.

Cô gái Lâm Cẩm Sắt này, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy, lại có nhiều sức mạnh đến thế đem Lâm Lan cao gầy ép chặt dưới thân, sau đó ...bóp mạnh lấy cổ cô ta!

Khi đó hắn vẫn đang ngồi trong xe, nhìn nghiêng về phía cô và Lâm Lan đang nói chuyện ở đằng xa.

Rõ ràng là rất bình tĩnh .

Hắn vẫn tưởng rằng cô đủ kiên cường, nhưng không ngờ rằng thần kinh của cô lại yếu đến vậy. Nhìn từ góc độ của hắn, Lâm Lan bắt quả chỉ là nói vài cô mà thôi, nhưng chỉ cần như vậy, cô đã không thể khống chế được chính bản thân mình.

Giây tiếp theo, trong khi Trình Mi còn đang hứng thú kêu lên khe khẽ thì hắn đã nhanh chóng mở cửa xe ra, chạy nhanh qua đó. Cô bé này đang làm chuyện rất điên rồ.

Cho đến lúc đứng rất gần rồi, hắn mới thấy rõ thần thái trên mặt cô lúc này. Thản nhiên , lạnh lùng, hai mắt không chút để ý, giống như giờ phút này cô không hề đưa tay đặt lên cổ Lâm Lan, mà chỉ là đang làm những chuyện rất bình thường như ăn cơm hay mặc quần áo.

Một bộ lễ phục màu đen như bóng đêm, làn da trắng nõn của cô càng nổi bật, rất nổi bật.

Trái lại Lâm Lan sắc mặt cô ta cơ bản đã tái xanh tím rồi, lại còn thiếu không khí, ngực phập phồng kịch liệt , nhưng trong miệng cô ta cũng chỉ chứa ý cười lạnh lẽo, nói, “Mày... Nhất định không ngờ tới phải không... Nhưng đây chính xác là khụ khụ... sự thật...” Nói tới đây, ngừng lại ...vì lực bóp lên yết hầu càng lúc càng mạnh thêm, cô ta dường như đã sắp tắt thở, bản năng sinh tồn khiến cô ta giãy dụa kịch liệt.

Lúc này Đường Lưu Nhan kéo Lâm Cẩm Sắt ra.

Xét về sức mạnh, đàn ông và phụ nữ căn bản là khác nhau rất nhiều, mặc cho khí lực của Lâm Cẩm Sắt có lớn tới mức nào, thì vẫn bị hắn kéo đi.

Hắn đem cô ấn vào trong ngực, cô ở trong lòng hắn không tiếng động mà chỉ giãy dụa kịch liệt, Đường Lưu Nhan mặc kệ cô giống như con thú nhỏ mà cắn xé hắn, cô nắm chặt tay đâm lên ngực hắn, rất mạnh, nhưng hai tay hắn vẫn ôm chặt lấy cô như trước, không hề rời lỏng.

Mắt Lâm Cẩm Sắt đỏ lên, hung hăng cắn lên tay hắn, mơ hồ gầm nhẹ, “Buông ra...” tiếng kêu của cô giống như tiếng vải vóc bị xé rách, run run , khàn khàn , “...tôi phải giết nó.”

Dường như không cảm thấy đau, hắn cup mắt xuống, ở bên tai cô thấp giọng nói, “Cẩm Sắt, em sẽ hối hận.”

Cô dường như phải nén cảm xúc lại, hai chân không thể chống đỡ được toàn bộ cơ thể. Mềm nhũn gục xuống, hắn ôm lấy cô. Đầu cô dán trong ngực hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt to tròn, con ngươi đen lầy chóp động, “Nó đang lừa tôi.”

“Nó bịa đặt dối trá, muốn dụ dỗ tôi.”

Cô nhìn hắn, ánh mắt chỉ là một khoảng trống rỗng, nhưng giọng nói lúc này của cô cũng vô cùng bình tĩnh, giống như khi cô làm luật sư trên phiên tòa.

Trong tim Đường Lưu Nhan vô cùng đau buồn, trầm mặc một lúc, hắn nói, “Cô ấy không lừa gạt em đâu.” Khi nói câu đó, dư quang khóe mắt hắn chậm rãi quét qua Lâm Lan đang từ mặt đất chậm rãi đứng lên, cánh tay theo bản năng ôm Lâm Cẩm Sắt càng chặt hơn.

“Có!”

“Cô ấy không lừa gạt em.” Hắn kiên nhẫn và bình tĩnh lặp lại lần nữa.

Lâm Cẩm Sắt lấp bắp nói, “... Ngài gạt tôi...”

Cánh tay Đường Lưu Nhan cứng đờ, nhưng không tiếp tục nói gì nữa, bởi vì tiếng nói suy yếu nhưng bén nhọn khó nghe của Lâm Lan lại dâng lên lần nữa, “Giết tao cũng chẳng có tác dụng gì ngược lại là mày, Lâm Cẩm Sắt, mày cần bản không đáng để tồn tại trên thế giới này!”

“Lâm Lan, im miệng. ”

Đường Lưu Nhan nhẹ nhàng mở miệng, ngữ điệu vẫn rất tao nhã bình tĩnh, nhưng vào tai lại là một loại hàn âm mang tính sát thương mạnh mẽ.

Lạnh từ lòng bàn chân xuyên thấu lên đầu.

Thân thể Lâm Lan run lên, “Anh Nhan...” (bản gốc là Nhan ca ca nhé) Cô ta nắm chặt hai bàn tay.

“Anh có đồng ý em gọi anh như vậy sao?” Đường Lưu Nhan tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía cô ta, khóe môi khê cong, khuôn mặt nhìn nghiêng thật tuấn tú nhưng ẩn giấu trong đó là một vẻ tà mị khó đoán.

Lâm Lan cảm thấy rất sợ, lời nói cùng có vẻ dịu đi, “Nhưng anh trước kia...”

“À, trước kia ... hừ, ” hần giống như tự giễu nhếch môi một cái, “Đó là sai lầm lớn nhất từ lúc anh chào đời cho tới giờ.” Đường Lưu Nhan ôm chặt cô gái đó trong ngực, thật nhỏ bé , nhỏ gọn trong ngực hần, hơn nữa, gây đi rất nhiều. Nhất là xương bả vai cô, hần có thể sờ rõ từng cái xương nhỏ. Hần còn nhớ rất rõ lần đầu tiên trông thấy cô, khi đó cô xuất hiện trên màn hình tivi, kênh tin tức thành phố B, vụ án trắng kia làm chấn động cả thành phố B đến tận nửa năm. Ánh sáng của đèn flash lóe lên khi cô thản nhiên đi ra khỏi tòa án, ngẩng đầu đối mặt màn ảnh mỉm cười, đôi môi đỏ mọng cười cười, đôi mắt sáng chói, giống như nữ vương khải hoàn trở về sau một cuộc chinh chiến.

Nhìn cô vào lúc đó xinh xắn hơn bây giờ rất nhiều.

Tâm tình càng khó chịu hơn, hần nói xong, ôm cô bước đi. Cô gái ở trong lòng hần, cơ thể có chút run rẩy.

Hần muốn nhanh chóng đưa cô vào trong xe cho ấm áp, sau đó lái xe đến nhà hần, nhào nặn cô tới tận xương tủy, hung hăng mà yêu cô... sưởi ấm cho cô.

Nhưng Lâm Lan vẫn không cam lòng .

Cô ta khóc, “Anh Nhan, anh nói sẽ đối xử tốt với em .” Đó là lời hứa tốt đẹp nhất trong tuổi thơ ấu của cô ta, tuy biết câu nói đó chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi, nhưng hôm nay người kia lại vô cùng chân thực giãi lên lời hứa đó, một hạt giống trong quá khứ lúc này cứ vậy mà nảy mầm lên trong lòng cô ta.

Bước chân của Đường Lưu Nhan không hề ngừng lại, đầu cũng không quay lại, nhưng lại khê cười nói, “Lâm Lan, em là một người thông minh. Yên phận làm Dung phu nhân của em đi, quan trường không thể so với Lâm gia, người đáng tin cậy không phải lúc nào cũng được ngồi vào vị trí tốt.” Hần nói một câu rất nhiều ẩn ý, giọng hơi mỉa mai.

Lâm Lan cuối cùng cũng rơi vào tuyệt vọng. Có câu, khi quá đau buồn thì trái tim lại không chết.

Cô biết rất rõ , năm đó hần tiếp cận cô, vốn là có ý đồ... Chẳng qua phát hiện thì ra cô không phải là “cô ấy” kia mà thôi. Nhưng cho dù là như vậy, người thiếu niên tuấn nhã bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của cô ta trước đây, hần là người duy nhất sưởi ấm một cô bé 7 tuổi là cô, đó là những ý niệm vẫn luôn sâu sắc như trước mà không có cách nào phai nhạt.

Cô nhìn người đàn ông cô yêu nhất ôm lấy người phụ nữ cô hận nhất đi xa dần, không cam lòng, cô ghen tị đến mức phát điên

Con đàn bà Lâm Cẩm Sắt tại sao lại có thể như thế, cướp đi tất cả mọi thứ của cô!

(3 đoạn, từ “Cô biết rất rõ... đến cướp đi tất cả mọi thứ của cô” là để chỉ nội tâm lúc đo của LL đúng ko? Vì thế ở đây cô sẽ là để chỉ LL chứ ko phải LCS mọi người đừng hiểu nhầm nhé, vì chẳng có ai tự gọi bản thân mình là cô ta cả đúng ko?)

Lâm Cẩm Sắt không né khỏi cánh tay Đường Lưu Nhan đặt trên vai cô, nguyên nhân rất đơn giản: cô lạnh. Chính xác đó là lạnh do vật lí. Ban đêm gió thổi lớn, bầu trời luôn có tuyết nhưng cô chỉ mặc một bộ quần áo đường như không hề có chút tác dụng giữ ấm nào không có tay và lại còn lộ lưng ...

Cô cần được sưởi ấm

Cô biết Lâm Lan ở ngay phía sau cô.

Nhưng tiềm thức lại nói với cô rằng, đi nhanh lên, đừng quay đầu lại.

Vì thế cô sải bước nhanh hơn, Đường Lưu Nhan dường như cũng nhận thấy cảm xúc cô không an ổn, siết chặt cánh tay trên vai cô hơn, cũng tăng tốc để đuổi kịp cô.

Nhưng giọng nói của Lâm Lan vẫn từ phía sau vang đến.

Âm lượng không lớn, nhưng lại khiến Lâm Cẩm Sắt nghe rất rõ.

Nó nói, “Lâm Cẩm Sắt, ba mẹ tao, ngày mai sẽ tới Italia.”

91. Chương 91: Đồ Vật An Ủi

Hai người vừa lên xe, chỉ cần một ánh mắt nhẹ nhàng băng quơ của Đường Lưu Nhan, Trình Mi nhún vai rất thức thời ngoan ngoãn bước xuống xe. Bàn chân cô vừa chạm xuống đất, Mercedes đen bị nhấn ga lao vút đi, trong chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Đường Lưu Nhan ngồi trên ghế điều khiển, liếc mắt một cái nhìn sang người phụ nữ bên cạnh.

Cô quá mức bình tĩnh.

Ngay cả đôi mắt cũng rất đằm đằm , phẳng phất giống như một mặt nước không gợn sóng.

Ánh mắt hắn cũng tùy ý u ám hơn, lúc này xe đã chạy ra ngoài thành, có rất ít người qua lại, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt chiếu sáng tới chiếc xe. Hắn đột ngột phanh lại. Rất bất ngờ, lúc trước quen chưa nói, Lâm Cẩm Sắt đang ngẩn ngơ cho nên vì động tác dừng xe này của hắn mà xô về phía trước theo quán tính.

Cô sợ hãi, còn chưa kịp phản ứng lại, đã được một bàn tay ấn lại về vị trí cũ.

“Hừ, đồ nhát gan.” Ngay sau đó, bên tai là một tiếng cười giễu cợt, ngạo mạn , vô cùng khiêu khích.

Cô nhắm mắt lại, mặt mũi quay đầu đi. Cô không có sức lực để quan tâm tới hắn.

Nhưng Đường Lưu Nhan lại không định buông tha cô. Nhìn thấy phản ứng của cô, đôi môi mỏng của hắn khẽ mỉm lại, hai hàng lông mày chau lại, hành động đó có vẻ hơi trẻ con.

Hắn vươn tay quay đầu cô lại phía mình, không một chút chờ đợi mà hôn xuống.

Hắn rất cần dùng cách này để chứng minh xem hắn có một chút xíu nào vị trí trong lòng cô hay không.

Nụ hôn của hắn rất nhẹ, chỉ là xoay xỏa tinh tế trên đôi môi cô, thậm chí không có xâm nhập, càng không hề thăm dò, đơn thuần chỉ là hôn cô mà thôi. Nhưng không ngờ rằng Lâm Cẩm Sắt vẫn giãy dụa như một phản xạ có điều kiện, nhưng cô chỉ là run rẩy một chút, đột nhiên lại nhiệt tình đáp lại hắn.

Cô lướt qua ghế ngồi, sải sang ngồi trên đùi hắn, hai tay ôm lấy mặt hắn, hôn lên môi hắn. Đầu lưỡi khéo léo linh hoạt tiến vào miệng hắn, chơi đùa quần quýt lấy lưỡi hắn.

Đường Lưu Nhan tựa vào ghế dựa sau lưng, mặc kệ để cô hôn. Nơi sâu thẳm trong đôi mắt hắn khó hiểu nhìn cô, trong đôi đồng tử u ám mơ hồ hiện lên một luồng sáng.

Hai tay cô ôm nhanh lấy cổ hắn, nhắm mắt lại, chuyên tâm hôn hắn, lông mi cô run rẩy giống như lá cây chuyển động trong gió.

“Cô bé, em có biết bây giờ em đang làm gì không đấy?” Khi lên tiếng lần nữa, tiếng nói đã khàn khàn đầy ám muội.

Lâm Cẩm Sắt không trả lời hắn, mở mắt ra, ánh sáng trong mắt cô dưới ngọn đèn vụt tắt, không ngừng chuyển động.

Đường Lưu Nhan kéo tay cô ra, lạnh nhạt nói, “Nói, em có biết.” Thật là cố chấp.

Lâm Cẩm Sắt tựa trán lên trán hắn, nhìn hắn, chớp mũi kề chớp mũi, mắt cô rất sáng, đôi môi đỏ mọng, chớp mũi giống như có một tầng sương mù bao phủ, đáng vẻ đó, vô cùng đáng thương...

Cô nói, “Tôi muốn ngài.”

Môi Đường Lưu Nhan cong lên, người phụ nữ này coi hắn là cái gì đây? Đồ vật an ủi à?

Trong lòng đột nhiên trào lên một dòng nhiệt lưu phức tạp mà đau xót, trái tim, từng nhịp từng nhịp đập là từng lần, từng lần đau đớn.

“Không cho tôi, tôi đi tìm Hứa Thuyền.”

Cuối cùng khí giận cũng bốc lên, hắn đẩy cô ra, cắn xuống chớp mũi của cô một cái.

“Cô bé hư đấy!” Hắn thật thật giả giả nghiêng răng nghiêng lợi .

Lâm Cẩm Sắt, cô bé hư đấy này, từ nhỏ đã là tai họa hắn . Nhưng trái tim của hắn chính là một loại vật thể nhu nhược, muốn che chở cho cô vô điều kiện, không thể để cho người khác chạm vào trái tim mình, lại tự mình đánh vào đó, đau đớn ấy, cũng là đáng đời.

Không khí trong xe nóng rực lên, lúc trước là sợ cô bị lạnh, cho nên Đường Lưu Nhan bảo Trình Mi đặc biệt từ chi nhánh Đường minh bên Đức gọi đến một nhân viên chuẩn bị cho công tác giữ ấm trong xe thật tốt, cho nên giờ phút này trong xe ấm áp như mùa xuân.

Lâm Cẩm Sắt từng tắc từng tắc kéo bộ lễ phục màu đen của mình xuống, lộ ra làn da trắng nõn mịn màng. Từ đầu đến cuối cơ thể cô đều rất gần hắn, chậm rãi cọ xát, chắc chắn, ý dụ hoặc lúc đó, thật là vô cùng quyến rũ...

Đường Lưu Nhan ngây ngẩn nhưng cũng không có ý định khống chế cảm xúc đang sôi trào trong cơ thể hắn.

Lâm Cẩm Sắt vốn rất kiêu ngạo nhưng giờ khắc này cô lại đang dựa đầu vào ngực hắn, hơn nữa cô lại đang có ý hành động như vậy, làm sao có thể không làm người ta phân tâm?

Đêm khuya, trên con đường của đảo Sicilia, ánh đèn mờ nhạt thấy biển cũng không sợ hãi mà tiếp tục chiếu sáng, ngẫu nhiên có một hai chiếc xe ô tô gào rú mà lướt qua, kéo theo đó là từng trận gió lạnh, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng nơi cuối đường nữa.

Nhưng không có một ai biết được, trong chiếc Mercedes đen xa hoa đang đứng bên lề đường có một màn hương diễm đến mức nào.

Cả cơ thể Lâm Cẩm Sắt đã hoàn toàn lộ ra, cô ôm cổ hắn, ngồi trên đùi hắn, cắn môi, từng chút từng chút để hắn tiến vào trong cô.

Cô rất đau. Nước mắt đã bắt đầu chảy ra, nhưng vẫn chỉ giống như trước, không một tiếng động nào, chỉ là nghẹn ngào và cũng chỉ có những nước mắt như trong suốt như trân châu rơi xuống dưới.

Cô vừa khóc, trái tim Đường Lưu Nhan lệch đi mất một nhịp, nhưng dự vọng của hắn...lớn quá rồi . Nhưng hắn nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra cảnh cô dùng đôi chân dài mịn màng kia kẹp chặt hắn, không tiếng động lắc đầu.

Từ trong yết hầu Đường Lưu Nhan phát ra tiếng cười khê tự giễu, mơ hồ giống như tiếng thở dài.

Hắn hiểu, cô đang làm đau chính bản thân mình, cô muốn thế. Tự ngược bản thân là đủ rồi, còn cố tình ép hắn...

... Hừ, cô bé này vô cùng tùy hứng và ép buộc người khác.

Cửa kính xe màu đen trên đường nhiệt khí khiến cơ hồ, xung quanh trở nên im lặng khác thường, trong xe ngoài xe, nhờ có lớp kính dày này tội ác an toàn tồn tại, tạo thành hai thế giới.

Tối hôm đó, Lâm Cẩm Sát không theo Đường Lưu Nhan về nhà hắn.

Cô đi đến nhà giáo sư Smith. Bà Smith, người phụ nữ dịu dàng này đến từ vùng sông nước Giang Nam của Trung Quốc, từ nụ cười trên mặt đến tâm địa đều vô cùng hiền lành, thiện lương. Bà cũng không hỏi vì sao muộn thế này mà Lâm Cẩm Sát vẫn một thân một mình xuất hiện ở trước cửa nhà họ, càng không hề tỏ ra nghi hoặc khi cô khoác lên mình bộ tay trang của đàn ông.

Bà chỉ nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn chiếc xe ô tô màu đen nằm im lặng cách đó không xa, sau đó mỉm cười dẫn cô vào phòng khách ấm áp, đưa cô một đôi dép trong nhà bằng nhung, rồi cúi vào tay cô một ly ca cao vẫn còn bốc khói.

Đêm khuya hôm đó, lão giáo sư đáng thương bị vợ túm ra từ ổ chăn ấm áp, cùng Lâm Cẩm Sát thức trắng một đêm đàm đạo.

Sáng hôm sau, giáo sư Smith một đêm không ngủ ngáp trong lớp học, tuyên bố thu nhận Lâm Cẩm Sát làm đệ tử thân cận nhất của ông.

...

Khi Thượng đế đóng một cánh cửa với bạn, thì ngài đồng thời cũng mở ra cho bạn một cánh cửa khác.

Lâm Cẩm Sát trên phương diện học tập luôn xuất sắc hơn những người khác rất nhiều, tuổi cô không còn trẻ, nhưng sự trầm ổn, kinh nghiệm sống phong phú ...đó là những ưu thế của cô. Ở khoa tài chính đại học Parlemo, không có người nào là không ghen tị với cô, bởi vì cô có thể nhận được sự chú ý của một trong những học giả xuất sắc nhất trường trong giới tài chính ngài Tony, và lại còn lọt vào mắt xanh của giáo sư Smith

Búp bê Phương Đông này, việc đọc sách cũng cực khổ tới mức người ta ngưỡng mộ.

Bỏ qua chuyện một đêm đó không về kí túc đi còn lại cái bàn dựa vào góc khuất của chiếc cửa sổ ở phòng đọc thư viện, chỉ cần không khóa, luôn có thể thấy hình ảnh của cô, quả thực chính là đem sách làm cơm ăn, đem sách làm gối ngủ...

Vốn đã rất gầy, bây giờ lại càng gầy hơn, khuôn mặt mỏng manh, ánh mắt càng lúc càng to ra, màu da trắng nõn gặp mùa đông Địa Trung Hải không có chút ánh mặt trời nào khiến cho tái nhợt, không nói khoác, thực sự cô chính là bản sao của Lâm Đại Ngọc thời xưa.

Vì thế, có người đang mất hứng.

92. Chương 92: Cô Bé, Em Thật Thông Minh

Kỳ thật đã rất nhiều ngày chưa thấy mặt, nhưng khi một lần nữa nhìn thấy Đường Lưu Nhan, Lâm Cẩm Sát vẫn không bị quá bất ngờ.

Mặc dù thời gian và địa điểm hắn xuất hiện cực kì không phù hợp.

Một thân tây trang đen nghiêm chỉnh lịch sự tao nhã, một người đàn ông Phương Đông anh tuấn khó mà tưởng tượng lại cứ như vậy xuất hiện ở cửa phòng học số 108 khoa tài chính đại học Palermo, cười đến vô cùng ôn hòa lễ phép đối với giáo sư Smith đang nhiệt tình giảng dạy đến mức nước miếng tung bay ra bốn phía, “Quấy rầy một chút, tôi tìm Ann · Lin.”

Ông lão tên Smith kéo kính mắt xuống phía chóp mũi, ý vị sâu xa nhìn người đang ngồi thẳng lưng phía bên dưới, vô cùng bình thản ung dung cầm bút ghi chép bài vở, lại ngó nghiêng nhìn tên yêu nghiệt nào đó đứng ở cửa phòng học làm cho nữ sinh cả lớp hít vào thở ra.

Sau đó, thích thú híp mắt lại nhỏ giọng nói, “Ann, thầy đồng ý lời đề nghị của người đang theo đuổi em, em ra ngoài đi.”

Tên yêu nghiệt nào đó nghe được điểm mấu chốt liền híp mắt lại.

Lâm Cẩm Sắt ngẩng đầu, vẻ mặt rất bình thản. Cô đeo một cái kính gọng đen, tóc chải về phía sau, chỉ để lại một chút tóc mái ở trước trán, cô cứ như vậy không trang điểm ngồi ở trong lớp học toàn những người tóc vàng, nhưng nhìn cô trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, chiếc cằm hơi nhọn, chóp mũi xinh đẹp.

Một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu đỏ đen, áo len màu xanh đậm cổ chữ V, trước ngực còn có một chiếc huy hiệu màu vàng của trường đại học Palermo.

Trông thật sự rất giống một học sinh trung học.

Đường Lưu Nhan dựa vào khung cửa của lớp học, rất bình tĩnh mà cong khóe môi lên, khiến cho trái tim của toàn bộ nữ sinh trong lớp đập mạnh. À, tất nhiên, trừ Lâm Cẩm Sắt ra.

Cô chính là một người phụ nữ không tim không phổi...

Cô gạt đầu với giáo sư Smith, đứng lên thu dọn sách vở trên mặt bàn, đem mấy quyển sách bỏ vào túi, cất bước ra ngoài.

Nhìn cô một cái...

Cau mày, vừa mở miệng là câu nói “Đi thôi.” Ngữ khí vô cùng tự nhiên nhưng lại có vẻ không kiên nhẫn.

Đường Lưu Nhan không hề bực mình, vừa nghe xong cô nói liền ôm chầm lấy thắt lưng cô bước đi, vừa đi vừa cúi xuống cắn lên vành tai cô, “Theo đuổi, vậy sao?” Ngữ điệu cũng cao vút lên thất thường, tựa tiểu phi tiểu.

“À, giáo sư chỉ là nói đùa thôi.” Cô vuốt mái tóc, lãnh đạm nói. Trong lòng cô tất nhiên hiểu được, giáo sư Smith này có óc tưởng tượng rất phong phú nhất định nghĩ người đầu sỏ khiến cô đêm khuya hôm rét đậm đó về muộn không thể về kia tức xá chỉ có thể tá túc ở nhà thầy giáo chính là hắn...cho nên tự nhiên mà hết giận cô. Nếu ông có nghĩa khí đó, tất nhiên ông sẽ không thể đem chuyện của cô ra cho người đời đàm tiếu được.

“Thật không?” Cười hừ hừ, ngữ khí hắn đột nhiên có chút quyến rũ lạ lùng, “Có tiến bộ ... thế nào, đem tôi ăn sạch sẽ, khiến cho thân dưới tôi cứng rắn, sau đó lại mặc kệ tôi?” Người đàn ông này khi nói chuyện giọng nói luôn rất trầm, quyến rũ, đoạt hồn, giọng mũi có vẻ nặng, giống như cố ý, lại giống như vô tình.

“...” Ngay cả da mặt dày của Lâm Cẩm Sắt cũng không chịu nổi việc hắn nói mọi chuyện toẹt ra như vậy giữa thanh thiên bạch nhật, da mặt co rút, cô phải kìm nén lắm mới không nói ra ba chữ “Vô liêm sỉ”

”... Ngài đừng có nói như vậy.”

Ăn sạch sẽ...

Tại cô nóng rực lên, có phải hắn không nên nói thẳng tuột ra như vậy không?

“Tại sao lại dừng?”

Cô trợn to mắt, vùng thoát khỏi bàn tay to của hắn đang đặt trên thắt lưng cô, bỏ chạy không hề quay đầu lại, “Đường đại thiếu gia lần này lại định mang tôi đến nơi “vui vẻ” nào đây?” Cô đã chán ghét chơi trò chơi ám muội với hắn rồi, vô vị, thô tục, lãng phí thời gian.

Từ ngày hôm đó, cô luôn chờ đợi, chờ hắn lại đến tìm cô. Nguyên nhân rất đơn giản, cô không tin lần trước hắn mang cô tới hội trường hôn lễ của Lâm Lan chỉ là để gây rối ...

Người đàn ông khôn ngoan thâm trầm này ...cô hoàn toàn có thể tưởng tượng rằng bản thân cô chỉ đang sắm vai một quân cờ là một nhân vật nhỏ trong bàn cờ. Đơn giản chỉ là một con tốt.

“Cô bé, em rất thông minh.” Phía sau cất lên một tiếng cười khê khiến Lâm Cẩm Sất thiếu chút nữa nôn ra máu, đừng tưởng cô không biết, hẳn đang cười nhạo cách ăn mặc của cô ... thật ra cô cũng chỉ đang đổ lỗi cho hắn mà thôi.

Tối hôm đó, khi cô đứng ở trước cửa nhà giáo sư Smith, chỉ mặc một chiếc áo đơn giản, là mặc cùng với bộ tây trang màu đen kia... Sau khi cùng giáo sư Smith nói chuyện xong đến sáng tinh mơ hôm sau, phu nhân Smith đã đem tới hơn chục bộ quần áo cho học sinh, nói là của con gái bà mặc trước kia khi còn học ở đại học Palermo, còn bây giờ cô ấy đã đi lấy chồng rồi...

Ông lão Smith thì cứ đứng nhìn cô đến kì lạ, thấy cô mặc quần áo của con gái bảo bối chỉ yên lặng nhìn cô hơn nửa ngày rồi đột nhiên vỗ tay, ha ha cười rộ lên, đến nỗi thớ thịt trên mặt cũng rung rung, “Ann, thế này mới phù hợp với em! Nếu em có thể hứa sẽ mặc những bộ quần áo này vào giờ lên lớp của thầy thì lần này trốn khỏi kì túc xá này thì sẽ giả vờ như không biết ~” còn cười xấu xa, đáng vẻ đó thật giống như một cậu bé nghịch ngợm.

Nhưng trong lòng Lâm Cẩm Sất hiểu rất rõ , ông lão này đang nhớ con gái. Tuy là cùng sống ở Italia, nhưng dù sao con gái ông ững đã có gia đình riêng, tất nhiên không thể ở chung với vợ chồng giáo sư Smith được...ông nhất định là rất cô đơn.

Nhận thức như vậy khiến cô có chút thần thờ, nhưng lại hâm mộ cảnh tượng trước mắt. Vợ chồng giáo sư Smith và cô con gái của họ, thật là hạnh phúc. Lúc trước cô cũng từng bảo bối trong tay cha mẹ, nhưng cho đến sau này tất cả những cái đó đều chỉ là một quãng thời gian đẹp trong tiềm thức mà thôi.

Có lẽ là do cô quá ích kỉ, quá mong muốn, cho nên cô hy vọng tình cảm của hai vợ chồng giáo sư Smith giành cho con gái, có thể nhiều ít chuyển lên người cô. Cho nên theo bản năng cô bắt đầu thay đổi phong cách ăn mặc... rất tầm thường, nhưng cô lại rất vui.

Đường đại thiếu gia hẳn có tư cách gì cười nhạo cô.

Không ngờ, vừa nghĩ như vậy, sự tức giận lại nổi lên trong lòng cô, lại không có chỗ nào có thể phát tiết. làm sao để phát tiết đây?

... Mở to hai mắt, ồn ào lườm đại thiếu gia hẳn “Tôi không phải là cô bé! Ngài mới là như thế, cả nhà ngài mới là như thế!” ?

93. Chương 93: Trái Tim Đen Là Của Em

Lâm Cẩm Sất nhìn hắn rất lâu, trong lòng có một loại tư vị không biết phải diễn tả thế nào, là một loại cảm giác buồn vui khó tả.

Làm sao có thể cười mãi đến phong đạm vân thanh như vậy, giống như tất cả những chuyện xảy ra đều không liên quan gì tới cô, dường như cô chỉ là một nhân vật phụ trong bộ phim. Nhưng hắn muốn biết, một câu nói đó của hắn đã dập nát bao nhiêu kiêu ngạo của cô?

“Suy nghĩ gì vậy?” Lúc này họ đã đi đến trước cửa nhà hàng, một chiếc Maybach tao nhã hình giọt nước đang kiêu ngạo đỗ ở đó, thu hút không ít ánh mắt của người khác.

“Nghĩ xem ngài đang nghĩ cái gì.” Cô nói ra, tuyệt đối không có vòng vo.

Đường Lưu Nhan cúi người phủ lên môi cô, cười nói, “Cô bé ngốc, còn phải nghĩ sao? Trái tim đen là của em.”

Lâm Cẩm Sất trong phút chốc hô hấp ngừng trệ, lời này có ý gì? Trái tim? Trái tim của ai?

Của cô? Hay là của hắn ?

Lúc này cửa xe Maybach đột nhiên mở ra, Trình Mi toàn thân phong cách anh tuấn theo kiểu kị sĩ chui ra ngoài từ vị trí ghế điều khiển, khẽ cười nói, “Thanh thiên bạch nhật, Nhan công tử làm cái gì đó? Cẩn thận nha...” Cố ý dừng lại, không nói tiếp.

Đường Lưu Nhan buông bàn tay đang đặt trên vai Lâm Cẩm Sát ra, cũng mỉm cười, “A May, em luôn quan nhiều chuyện quá đấy.”

Trình Mi nghe xong lòng mi anh tuấn lại cong lên, “Họ Đường, anh đừng có mà không biết phân biệt. Nếu không phải em, lão già anh bây giờ không biết còn sống hay đã chết rồi ấy...”

“Oh?”

“oh cái shit, giả vờ...”

Trong lúc bọn họ nói chuyện đó, có một người thừa ra không thể nói chen vào một câu nào. Rốt cục cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc, nghe không hiểu. Lâm Cẩm Sát bĩu môi, kiềm chế cảm giác không thoải mái không ngừng dâng lên trong lòng... cô đem lí giải loại cảm giác này là vì cô không biết gì chứ không phải là đang hờn giận.

Chờ đến khi vào xe, Lâm Cẩm Sát mới phát hiện thì ra trong xe còn có những người khác nữa.

Người kia ngồi trên ghế phó, khuôn mặt nghiêng đi, mỉm cười với cô, nếp nhăn trên khóe mắt khi cười nhẹ nhàng hẳn rõ hơn, nhưng vẫn mang vẻ ôn nhuận như nước.

Cô rất nhanh nhớ ra, người đàn ông đó ngày ấy ở trong phòng cấp cứu, cô gặp khi đưa Đường Lưu Nhan tới bệnh viện. Ấn tượng không hẳn là rất sâu sắc, nhưng khi gặp mặt thì lại không có cảm giác bất ngờ.

Cô vẫn như trước nhớ rõ ánh mắt của anh ta lúc đó, cực kỳ giống một ai đó nhiều năm trước, nhu hòa như vậy, kiên nhẫn cô bé nhỏ tuổi là cô.

Là một người đàn ông ôn nhu, bình lặng nhưng lại cực kì có cảm giác tồn tại.

Lâm Cẩm Sát trong lòng hạ lời bình.

Người đó kéo cửa kính xe xuống, mỉm cười nói với cô, “Lâm tiểu thư, lại gặp nhau, tôi là Trình Mị, đêm không thể mị mị(mị = ngủ).”

Lâm Cẩm Sát theo trực giác mở miệng, “Anh là Trình Mi ...”

“Anh trai.” Người đàn ông mỉm cười tiếp lời. (ở tiếng trung, anh trai sẽ nói sau từ Trình Mi, cho nên tác giả dùng từ tiếp lời, thực ra nối cả hai câu của anh chị thì sẽ là “Anh là anh trai của Trình Mi, giống với tiếng anh ấy, Trình Mi’s brother)

“Vây...” Đang định nói gì đó, vai lại bị một bàn tay ấm áp đặt lên, hơi thở ấm nóng tràn vào tai cô, “Người này không quan trọng, sao lại muốn tìm hiểu kỹ thế?” Vừa nói vừa mở cửa sau xe ra, cứ như vậy ôm cô tiến vào.

Hắn sao lại có thể nói như vậy?

Hơi mỉm môi, nghe lời hắn nói cô cảm thấy không thoải mái. Thực ra khẩu khí cũng không phải trào phúng hay mỉa mai gì, nhưng cô rất chán ghét khi hắn như vậy, cách nói chuyện chỉ là đùa vui, nhưng làm cho da đầu người ta run lên.

Khiến cô không thể đoán được rốt cục là hắn muốn nói cái gì.

Lúc này trình mi cũng quay trở về ghế điều khiển, liếc mắt tà nghệ nhìn người nào đó đang âm thầm phát ra loại yêu khí của hồ ly, khi ánh mắt chuyển sang Lâm Cẩm Sát lại biến thành thiện ý trêu đùa, “Anh trai em là bác sĩ tư nhân, nhưng đường đường lại nắm được tính mạng của Nhan công tử trong lòng bàn tay... thế nào, công việc rất tốt phải không?”

Lâm Cẩm Sát rất vui vẻ, gật đầu không chút do dự.

Đường Lưu Nhan miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ hừ một tiếng khó mà nghe thấy.

Đem tất cả mọi chuyện thu vào trong mắt, Trình Mị vô tình mỉm cười, rất có khí chất khoan dung của một người anh, mở miệng nói, “Nhan rất ít khi bị bệnh, cho nên thời điểm cần dùng đến tôi cũng không nhiều.”

Trình Mị rất nhanh tiếp lời, “Nhưng lần nào anh ấy cũng chỉ cần mình anh.”

...

Lâm Cẩm Sát bị những lời này làm cho nổi da gà. Mấy năm gần đây có một từ được lưu hành rất rộng rãi, là BL...

Quả nhiên, Đường Lưu Nhan nghe vậy, ánh mắt nhỏ dài nhíu lại, đôi mắt lập tức quét qua, lạnh lùng, chậm chạp nói, “Trình Mị, quản cái miệng của em gái cậu đi.”

Trình Mị ôn hòa, có vẻ bất đắc dĩ nói tiếp, “Nhan, không chỉ tớ, nó cũng là em gái của cậu mà.”

Lâm Cẩm Sát nghe thấy câu này hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Thì ra mọi chuyện là như thế, sự thật lại là như thế này, những người đứng xem thì phiên muộn xoắn xuýt, nhưng đương sự thì lại chẳng để ý chút nào, nhẹ nhàng băng qua, tùy tiện nói ra.

Vì thế tâm tình của những người đứng xem lúc trước biến thành sự chê cười khó có thể mở miệng.

Cô quay mặt ra ngoài cửa sổ, không muốn để cho người khác thấy sự thay đổi thất thường của mình.

Bên tai tiếng cười nhẹ nhàng của Đường Lưu Nhan, “Là em họ.”

94. Chương 94: Lí Do Buồn Vui

Bên tai là tiếng cười nhẹ của Đường Lưu Nhan, “Là em họ.”

Trình Mị bất mãn nói, “Cái gì em họ... quan hệ huyết thống cách xa vạn dặm ... quản em sao?” Nói xong đột nhiên mắt sáng lên, xoay người tựa lên lưng ghế điều khiển đắc ý nói với hắn, “Anh không dám quản em.”

Đường Lưu Nhan dường như đang nghĩ ngợi gì đó, hơi nhíu mày.

“A May.”

Trình Mị giả vờ không nghe thấy, nâng cằm, làm động tác nắm tay, “Bởi vì em có nhược điểm của anh trong tay.” Vô tình nhìn thấy dáng vẻ mặt không chút thay đổi của Lâm Cẩm Sát, hưng trí của cô nàng lại bùng bùng lên, “Nào, Cẩm Sát, em nói cho chị nghe chuyện này, chuyện này có liên quan tới chị đó...”

“Tiểu Mị, đủ rồi.” Lúc này người lên tiếng không phải Đường Lưu Nhan, mà là ...

Trình Mị nhìn Lâm Cẩm Sát, mỉm cười, nhưng lại nói chuyện với Trình Mị, “Có một số việc, để cho đương sự tự hiểu ra thì có vẻ sẽ tốt hơn.”

Lâm Cẩm Sát khẽ giật mình, lại nghe thấy Đường Lưu Nhan đột nhiên mở miệng, “Anh em chỉ biết xen vào chuyện người khác.” Cô nghĩ thầm, hắn không được tính là một người trong “Anh em” này sao? ...

Trình Mị bị Trình Mị nói như vậy, tuy có chút không cam lòng, nhưng vẫn nhún vai, không nói gì nữa, nhún ga, toàn tâm toàn ý lái xe.

Dọc đường đi, Đường Lưu Nhan và Trình Mị nói chuyện hai người câu được câu không, phần lớn là liên quan đến một ít công chuyện cơ mật của Đường Minh... bọn họ đến có gan, có một người ngoài là cô ngồi đây, vậy mà cũng dám nói ra.

Không sợ cô để lộ bí mật sao?

Trong lòng đang nghĩ như vậy, Đường Lưu Nhan đột nhiên nghiêng mặt híp mắt cười với cô, những ánh sáng trong đôi mắt tinh anh tràn đầy màu sắc, hần nhìn cô nói, “Cô bé, em sợ chết, cho nên em không dám.” Dứt lời, cũng không chờ cô đáp lại, đã lại nghiêng mặt đi, về mặt nói nói cười cười thoải mái.

Lông tơ của Lâm Cẩm Sắt nhất thời dựng đứng lên, hần có thể đọc được suy nghĩ sao?

Đường Lưu Nhan cong môi cười, đến lúc quay qua đó, tầm mắt vừa vận dụng ánh mắt của Trình Mị trong gương chiếu hậu. Trong mắt anh ta tràn đầy ý cười trêu chọc và hiểu rõ, hần hừ nhẹ, không nói, ánh mắt lại không chịu không chế mà khẽ liếc sang người phụ nữ bên cạnh.

Cô đang có một loại cảm giác sợ hãi, kinh ngạc, mờ mịt... Đôi mắt ngơ ngác trừng hần, thấy hần nhìn tới đây, trên mặt có một tia bối rối thoáng xẹt qua, lập tức vội vã quay đầu sang bên kia, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa xe giả vờ ngắm cảnh.

Ánh mắt vừa ban nãy của cô, làm hần đột nhiên nhớ tới thật lâu trước kia, lần cô uống rượu đó ... cô cũng như thế này, ngồi trên sàn nhà, ngửa đầu nhìn hần, trong đôi mắt ngơ ngác, xinh đẹp không hề có tia bén nhọn nào ...ánh mắt vừa ban nãy của cô cũng như thế.

Hần nghĩ tới chuyện cũ mà không khỏi mỉm cười, trong lòng lại len lút thở dài.

Cứ như vậy đi.

Có một người luôn luôn là kiếp nạn của hần. Mặc kệ người đó đang cười hay đang khóc, một ánh mắt hay một hành động, đều có thể trở thành lý do hỉ nộ ái ố của hần.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hần cũng không phải là loại người thích lừa gạt chính mình.

Tao nhã cong ngón tay thon dài xuống, nhẹ nhàng giữ lấy cằm của người nào đó, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt u ám trầm tư: nhưng là, không ngờ cô gái gốc gác, không tìm không phổi này lại...

Tầm mắt vô tình hướng về phía trước, phía trước có một chiếc Ferrari thể thao mui trần kinh điển đang tiến đến.

Tốc độ cực kì kiêu ngạo bá đạo, từ xa nhìn lại giống như một ngọn lửa đang lăn lộn hùng hực thiêu đốt.

Hần híp mắt lại, khéo như vậy... Tới sớm hơn so với hần nghĩ rồi.

Trong mắt có một tia sáng chột lóc lên, hần chậm rãi hạ cửa kính xe tối đen ra đúng lúc chiếc Ferrari không phù hợp tiến đến.

Lâm Cẩm Sắt khi còn nhỏ đã từng nghe mẹ nói rằng, con người, cả đời chỉ cần có một người bạn tri kỉ là đủ rồi. Thế giới này, rất ít có một người như vậy: không có quan hệ huyết thống, không lo lắng đến lợi ích, quan tâm đến bạn vô điều kiện, lấy tim lấy phổi ra đối xử thật lòng với bạn, thậm chí coi bạn còn quan trọng hơn cả sinh mệnh mình, mà tất cả những cái đó đều không cần lí do gì. Đó chính là tri kỷ.

Người như vậy, có lẽ cả đời đều không gặp được.

Lâm Cẩm Sắt nghĩ, cô và Ngô Ưu, nhất định đều là tri kỉ của đối phương.

Ngô Ưu đối với chuyện cũ của cô hiểu rõ như trong lòng bàn tay, cô cũng vậy. Hai người đều có vết sẹo trong lòng, vì thế luôn sưởi ấm cho nhau, trị thương cho nhau, khi bị đau sẽ trốn vào lòng của người kia để tìm kiếm sự an ủi.

Người như vậy, đã tưởng mất rồi thì lại có thể tìm thấy.

Cho nên mặc dù sau đó, khi cô phát hiện tình cảm của Ngô Ưu dành mình đang dần dần biến chất, cô vẫn luyến tiếc, luyến tiếc không muốn rời khỏi cô ấy. Cho nên giả vờ không biết, tàn nhẫn lảng tránh tình cảm của cô ấy, chỉ vì muốn ở bên cạnh cô ấy.

Nhưng đến phút cuối, đúng là cô đã bỏ rơi Ngô Ưu trước, không nói một lời, chặt vật đào tẩu, ngay cả một lời nhắn cũng không lưu lại.

Cô biết Ngô Ưu nhất định rất oán hận cô, nếu không thì bằng năng lực của cô ấy, hơn hai năm, làm sao có thể vẫn chưa tìm được cô. Cô ấy đã vô cùng thất vọng về cô, cho nên không muốn gặp lại cô.

Khi gặp lại, lửa giận của Ngô Ưu thấu trời thỏa đất mãnh liệt bốc lên, hung hăng tát một cái, tất cả đều đã ở trong dự liệu của cô.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, hai người lại dùng cách này để gặp lại nhau.

Hai chiếc xe nổi tiếng đang ở thế đối đầu nhau, chỉ trong phút chốc lướt qua nhau đó, nhưng tại sao lại khéo như vậy, cửa kính xe không biết khi nào thì đã được hạ xuống, chủ nhân Ferrari tùy ý lắc lắc một chai rượu màu đỏ, dư quang khéo mắt cùng lúc đó cũng vô tình lướt qua cô...

Ferrari hung dữ chuyển hướng 90 độ, ngang ngành tiến lên chặn đầu Maybach, không nhiều không ít, một chút nữa hai xe đã đâm sầm vào nhau.

Trình Mi chỉ cảm thấy thần kinh sắp hỏng rồi, khóc không ra nước mắt, đây là thói đời gì, vận khí xấu xa gì đây, ngăn ngừa chưa tròn một tháng, quán quân của chặng đua F1 nổi danh thế giới này cư nhiên hai lần suýt nữa hiến thân dưới bánh xe!

Một lần thôi thì cũng không so đo làm gì, dù sao người tên Lâm Lan kia cũng phải chịu một sự kích thích rất lớn, nhưng mà ...

Cô gắt gao lườm chủ nhân của Ferrari.

95. Chương 95: Bạo Lực, Cũng Là Một Cách Biểu Thị Tình Hữu Nghị

Người nọ một thân áo khoác dài màu đen, quần jean màu kim loại, giày Martin đinh tàn giống con trai, linh hoạt quẹo rừ, trước đây ngón áp sát vào tai bây giờ cũng đã dài ra nhiều, mái tóc dài nhuộm màu đỏ rượu vang bị gió thổi theo bước đi mà tung bay lên, dung nhan tuyệt sắc băng sương như tuyết, như một đoá sen hồng ngự hỏa địa ngục.

Lâm Cẩm Sát lúc này chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô ấy đi tới, trong lòng hiện lên vạn từ ngữ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhưng không có cách nào để nói ra.

Cho đến khi một cổ đại lực kéo cô ra khỏi xe ô tô, cô vấp ngã nhưng vẫn được cổ lực đạo đó giữ chặt.

“Ngô tiểu thư.” Một tiếng nói tao nhã khinh mạn vang lên, âm điệu không cao, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa một sự cảnh cáo làm cho không khí trong xe đột nhiên lạnh lẽo.

Chỉ thấy Ngô Ưu quả thực buông lỏng tay ra, hung tợn trừng mắt liếc mắt một cái về phía Đường Lưu Nhan sau khi nói xong thì mỉm cười, lại đem ánh mắt mãnh liệt quét về phía Lâm Cẩm Sát, thở dốc, cặp đồng tử mỹ lệ kia suýt nữa muốn đốt ra lửa, từ trong kẽ răng thoát ra một câu, “Chết tiệt Lâm Cẩm Sát cậu còn không mau cút xuống dưới!”

Im lặng đứng trong góc của Maybach chỉ còn sót lại ba người.

Ngoài xe, hai cô gái phong cách kì lạ trái ngược nhưng lại cùng có một đôi mắt sáng đang đứng ở xa xa. Vô cùng xa, ngay cả vẻ mặt thế nào cũng không rõ ràng lắm.

Bên trong xe rất yên tĩnh, Trình Mi hơi có vẻ hơi nóng vội, nhìn qua cửa sổ ra phía ngoài xe, nói, “Mọi người nói xem, sẽ không có việc gì chứ?” Cô gái kia tên là Ngô Ưu, cô không thích cô ta... nhưng lại cô ta lại có vài phần kiêu ngạo so với cô.

Không hề để ý đến vẻ nóng vội trên mặt cô, Trình Mị chỉ mỉm cười mở miệng, “tất nhiên, nếu là có chuyện gì, hôm nay hai cô ấy không thể nào gặp được nhau.” Trong lời nói có biểu hiện một chút trêu chọc, Trình Mi cũng là người thông minh, vừa nghe đã hiểu.

Vừa rồi cô còn rất buồn bực, Nhan tại sao lại hồ đồ như thế, rõ ràng sắc mặt Ngô Ưu không được tốt, còn có tình bảo Cẩm Sát ra ngoài, thậm chí còn bảo cô chạy xe xa ra một chút ... hắn không sợ bảo bối của hắn bị ăn thịt mất sao? nhan công tử, đường đại thiếu gia của Đường Minh là người thế nào chứ? Nếu có người làm tổn thương đến Cẩm Sát, hắn làm sao có thể để yên?

Không khỏi đem ánh mắt dời về phía người nào đó rất tao nhã tự nhiên thưởng thức hồng rượu. Nhìn một hàng hồng rượu bên trong tủ lạnh xe kia, chặc chặc, rất xa xỉ.

Lại nhìn về phía Nhan công tử rất yên lặng...

Trầm mặc không lên tiếng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nghiêng khuôn mặt có vẻ không tốt lắm, lông mi cong dài nồng đậm, hai má tuấn tú nhìn không rõ biểu tình gì, chỉ riêng ánh mắt thì vô cùng đậm đặc, đồng tử là loại âm sắc lạnh lùng âm trầm, các ngón tay bên bàn tay phải nắm lấy chiếc ly thủy tinh để cao, ngẫu nhiên nhấp môi một cái. Rất quý tộc, rất... phô trương.

Lắc đầu, Trình Mi dời sự chú ý ra phía ngoài cửa sổ, nhưng khi ánh mắt chạm đến, đột nhiên đôi mắt lại trừng to lên, môi mấp máy, không kiềm chế được mà “a” lên một tiếng.

Chiếc ly thủy tinh để cao trả lời bằng một tiếng vỡ vụn.

... Ngô Ưu giơ tay lên thật cao, không chút lưu tình nào tặng cho Lâm Cẩm Sát một cái tát.

Giọng nói rất lạnh, “Lâm Cẩm Sát, một cái tát này, tôi từ lâu đã muốn tặng cho cậu.”

Lâm Cẩm Sát mím môi xem cô, trên khuôn mặt trắng nõn có một vết ngón tay đang từ từ ửng đỏ, đó chính là nguyên nhân khiến khuôn mặt cô nóng rực, vết tay có vẻ rõ đến kì lạ. Cô nhìn Ngô Ưu đag tức giận ngập trời, một lúc lâu sau mới cúi đầu, thấp giọng nói, “Xin lỗi.”

Chỉ ba chữ ngắn gọn như vậy (từ xin lỗi trong tiếng trung là ‘dui bu qi’ một từ này có 3 tiếng), Ngô Ưu liền giống như một quả khinh khí cầu bị đâm thủng, mất hết cả khí lực, bàn tay vô lực buông xuống.

“Xin lỗi có ích gì?” Nói xong, một hồi lâu sau mới cảm giận thản nhiên nói, “Xin lỗi! Cậu nói với tôi bao nhiêu lần rồi!”

Lâm Cẩm Sát trong lòng ong lên một tiếng, nhưng nhất thời không biết nói gì cho phải, rất lâu sau mới kịp nói một câu, “Tiểu Ưu, nhớ cậu lắm.” Rất muốn nói thêm một câu nữa nhưng buồn bực ở trong lòng đã tích tụ lâu như vậy, nếu không nói bây giờ, cô sợ sẽ chậm trễ mất hoặc là sẽ chẳng có cơ hội mà nói nữa.

Con người Lâm Cẩm Sát này, kinh nghiệm của việc làm luật sư đó là rất nhanh có thể dễ dàng bắt lấy nhược điểm của đối phương, sau đó hoặc cố ý hoặc vô tình lợi dụng điểm này để công phá bức thành trì trong lòng mỗi người.

Nhớ cậu lắm. Cũng là ba chữ nhưng so với “xin lỗi” thì lại động lòng hơn rất nhiều.

Chỉ thấy nhịp thở của Ngô Ưu hơi hỗn loạn, khuôn mặt cũng không khống chế được mà căng thẳng, sau đó hốc mắt đột nhiên đỏ lên, “Mẹ kiếp, Lâm Cẩm Sát, cậu cố ý.”

Trình Mi kinh ngạc vạn phần nhìn về nguyên nhân của tiếng thủy tinh vỡ vụn...

Chỉ thấy ngón tay của Đường Lưu Nhan bị những mảnh thủy tinh nhỏ bé cứa vào tạo thành những vết máu nhỏ dài, một chút rượu bắn tung tóe ra, màu da tái nhợt của hắn đối lập hẳn với những vết máu sẫm máu nhỏ dài, có vẻ vô cùng động tâm.

“Nhan...” Lời nói vừa mới trôi ra khỏi miệng, đã thấy Trình Mị trấn tĩnh tự nhiên tự nhiên lấy ra từ trong túi một chiếc băng cá nhân, xé mở gói ngoài, tiếp theo nghiêng người để cầm máu cho hắn, động tác không thể thuần thục hơn.

Gửi cho em gái một ánh mắt an tâm, anh ta cười nói, “Còn tưởng rằng cậu rất bình tĩnh chứ, không ngờ lại thiếu kiên nhẫn tới vậy.”

Đường Lưu Nhan dường như không cảm giác được một tia đau đớn nào, chỉ hơi nhú mày, trầm ngâm nói, “Người phụ nữ kia đánh cô ấy...”

“Ừm, đôi lúc, bạo lực cũng là phương thức biểu đạt tình hữu nghị của phụ nữ.”

Trình Mi: “...”

Đường Lưu Nhan: “...”

Chỉ có vị bác sĩ nào đó mỉm cười. Rất đơn giản, rất hài hước.

Hồi lâu, Trình Mị mới thông thông cổ họng (e hèm của mình ấy), nghiêm mặt nói, “Nhan, hiện tại “cô ấy” chính là người quan trọng nhất , phải không?”

Đường Lưu Nhan tà nghệ nhìn anh ta, khước miệng tựa tiểu phi tiểu , “Cậu có hứng thú?”

“Tất nhiên, cuộc sống tình cảm của em họ cũng là cái tôi cần quan tâm .”

“À ừ, vậy cuộc sống tình cảm của cậu, cũng là thứ tôi cần quan tâm sao?”

“Vậy thì khiến cậu thất vọng rồi, trước mắt còn chưa có đối tượng khiến tôi động tâm.” Vẫn như cũ cười đến mức không chút sợ hãi.

“À, như vậy sao.” Chỉ một nụ cười bí hiểm đã không co câu nói tiếp theo.

Một cuộc đối thoại đã xong, Trình Mị bị ra rìa chỉ cảm thấy hết hồn. Nhan là một tên phúc hắc âm hiểm ai cũng biết, nhưng anh trai cô cũng không phải là một người đơn giản như vẻ ngoài đầu nhĩ ... đã gần một năm nay rồi vẫn chưa có đối tượng khiến anh động tâm? Sẽ không phải bị GAY chứ? !

Nói đi nói lại, Đường đại thiếu gia vẫn là một người tốt, nói hai ba câu đã đem câu hỏi vô cùng sắc bén dành cho anh trai ôn nhả của cô thu lại.

Đại bác sĩ Trình cũng là một nhân vật có tình yêu mà ~~

96. Chương 96: Như Trước Đây

“Chết tiệt, Lâm Cẩm Sát, cậu cố ý .”

Một câu đơn giản như vậy, Lâm Cẩm Sát đã biết, Ngô Ưu chưa bao giờ quên mất cô.”Cậu cố ý ” ...rõ ràng là câu cửa miệng của cô mà...

Cái gọi là không nhận thức được, sẽ luôn là thần kì như thế.

Ngô Ưu dường như không ý thức được điểm ấy, nghiêng nghiêng mặt tiếp tục vuốt tóc, một lúc rất lâu sau, cho đến khi cô ấy quay sang, hơi nước trong khước mắt dường như đã bốc hơi hết hầu như không còn lại chút gì, khuôn mặt vẫn lạnh lùng tinh anh giời giang như vậy.

“Có định trở về không?”

Lâm Cẩm Sát trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy cũng kịp điều chỉnh lại tâm trạng tốt hơn, vạ phần làm tốt chuẩn bị tâm lý, bất luận Ngô Ưu hỏi vào vấn đề gì, cô cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên. Hơi suy nghĩ một chút, cô nói, “Vì sao cậu đến đây?” Nếu là vì cô mà đến, như vậy... tại sao mãi bây giờ mới đến?

Ngô Ưu hai tay ôm cánh tay, ánh mắt xa xa phiêu về phía Maybach màu đen đang đứng yên, hừ lạnh một tiếng, nói “Tôi đến đây kí kết hợp đồng ... Không ngờ ... hừ, Nhan công tử đã sắp xếp từ trước, quả nhiên thâm thúy giống như một rãnh nước thải bị ô nhiễm!” Lời nói tuy mang vẻ dương quái khí, nhưng rõ ràng là có ý nghĩa.

Lâm Cẩm Sát nhìn theo ánh mắt của cô ấy, kết hợp với câu vừa nghe cho nên tất nhiên cũng hiểu được . Trong lòng có một chút cảm giác lạnh lẽo dâng trào. Lâm Lan nói cho cô biết bí mật của cô, muốn so đấu với cô, trên đường lại còn ngẫu nhiên gặp được Ngô Ưu ...chẳng lẽ hết thảy những chuyện này, “Hắn” đều biết đến...hoặc phải nói, đều là một tay “Hắn” đạo diễn, không chế?

Đang miên man suy nghĩ , Maybach xa xa chậm rãi khởi động, sau đó trườn về phía các cô.

Xe dừng lại ở trước mặt hai người, cửa kính xe phía sau xe được hạ xuống, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Người đó hơi ghé nghiêng môi một cái, thản nhiên nói, “Hai vị nữ sĩ tâm đàm xong rồi chứ? Còn có một nơi nữa chưa đến. ... Ngô tiểu thư, cùng đi được chứ?” Câu nói không đầu không đuôi , Ngô Ưu mặt nhăn mày nhú, đang định mở miệng, lại cửa kính xe ở chỗ ghế phó cũng hạ xuống.

Lại một khuôn mặt để nhìn nữa lộ ra.

Ồ, vẫn là một anh chàng điển trai đáng yêu với làn da mềm nhẹ.

“Ngô Ưu tiểu thư, cô và Cẩm Sắt cứ biệt mới gặp lại nhau, chỉ sợ thời gian hai người nói chuyện vẫn chưa đủ, cho bằng cùng lên xe ngồi thì sao?” Trình Mị mỉm cười, nếp nhăn trên khóe mắt khi tạo thành đường cong rất ấm áp, giống như cành dương liễu mùa xuân theo gió nhẹ nhẹ phẩy qua mặt hồ gợn sóng. Lại là một tên yêu nghiệt gieo tai họa đến nhân gian.

... đáng tiếc Ngô Ưu không có cảm tình đối với loại người như vậy, thậm chí còn có thể nói là chán ghét ... không thân chẳng quen, cười đến phong tao như vậy để làm gì? Rõ ràng có ý đồ... Lừa những cô bé đơn thuần không hiểu thế sự còn được tưởng lừa được cô sao... hừ, đợi một trăm tám mươi năm nữa mới nói đi.

Ngay cả một cái liếc mắt cũng keo kiệt chẳng thêm cho, thấy Lâm Cẩm Sắt đang định tiến vào bên trong xe, Ngô Ưu bước nhanh đến kéo cô ra, tự mình giành đi vào trước, ý định muốn ngăn cản tạo khoảng cách giữa Lâm Cẩm Sắt và Đường Lưu Nhan.

Lâm Cẩm Sắt lúc đầu còn cảm thấy khó hiểu nhưng khi nhìn thấy thế trận này chợt bừng tỉnh đại ngộ, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không nói gì cả, lập tức cũng trèo lên xe, đóng cửa xe lại.

cô và Ngô Ưu lúc này không cần phải nói gì cả. Cứ như vậy, tất cả chưa có gì thay đổi, mọi thứ cứ diễn biến như trước đây như vậy là tốt nhất, tốt quá đi.

Nghĩ ngợi một chút, tâm tình cô cũng tốt lên một chút, độ cong trên khóe miệng cũng chậm chạp không trùng xuống.

Vút cho yêu tinh ngàn năm nào đó một ánh mắt thị uy, Ngô Ưu phá lệ thoải mái ngồi trên ghế sau.

Trình Mị bị sự cổ tình mặc kệ làm cho run rẩy, nhưng cũng chỉ thần nhiên nhú mày, quân tử khoan dung tha thứ cho cô gái tính tình dữ dằn này.

Đường Lưu Nhan tựa tiểu phi tiểu nhìn Ngô Ưu, không bực mình, sau một lúc lâu, cũng thấp giọng nói một câu, “Vây phiền Ngô tiểu thư chăm sóc cho Cẩm Sắt.”

Lại là một câu nói không đầu không đuôi quái dị đến cực điểm!

Bất quá chỉ là ngồi trong xe một chút thôi, có cần dùng đến hai chữ “chăm sóc” này không? Hay là bây giờ đang định trình diễn một màn lái xe như bay?

...lại nữa!

Ngô Ưu không tiếng động trợn mắt, không thêm trả lời.

Lâm Cẩm Sắt nhú mi, những lời này của Đường Lưu Nhan, không biết tại sao lại khiến cho lòng cô có một cảm giác kì lạ, bất an, không thoải mái.

Giống như có một cơn gió lốc khiến người ta sợ hãi đang ở cách đó không xa, yên lặng ẩn náu, chờ đợi cô.

97. Chương 97: ĐỪNG ĐỂ TÔI COI THƯỜNG EM

Lâm Cẩm Sắt từ nhỏ đã là một đứa bé rất ngoan.

Theo như lời của lão quần gia nói, cả đời cô sẽ luôn mang vẻ im lặng như thế, không khóc không nháo, mặc kệ bà mẹ đánh thế nào dỗ thế nào, vẫn không chịu mở lớn miệng oe oe một tiếng mà đã chui ra rồi.

Trẻ sơ sinh mà không khóc. Khi đó mọi người cảm thấy đây là một điềm xấu, nhưng đại lão gia của Lâm gia – Lâm Chấn dù là trong lòng hay ngoài mặt đều rất vui mừng. Ông ôm đứa bé gái ngay cả mắt cũng chưa mở, trên khuôn mặt nhiều năm lạnh lẽo cứng rắn lộ ra nụ cười ôn nhu thần nhiên hiếm thấy, nói, “Tốt lắm, không khóc mới tốt, con của Lâm gia thì phải như vậy... Gọi là Cẩm Sắt đi.”

Cẩm Sắt có 50 huyền, mỗi huyền là một hoa niên.

(Cẩm Sắt là đàn tranh, huyền là dây, còn hoa niên thì hồi sau sẽ rõ)

Toàn bộ người trong trấn đều nói, Lâm gia lão gia sủng con gái mình lên tận trên trời, ngậm trong miệng sợ tan, bế lên cao lại sợ ngã, chỉ là ngôi sao chứ không muốn là mặt trăng.

Nhưng có lẽ không có ai ngờ được, hai chữ “Cẩm Sắt”, vốn đã mang hàm nghĩa đau đớn tưởng niệm.

... đó là từ lúc chào đời Lâm Cẩm Sắt tới nay, lần đầu tiên nghe được cái tên “Lâm Hoa Niên”.

Vào đêm hôm đó, Lâm Lan chặn xe của cô lại.

“Lâm Cẩm Sắt, mày vẫn nghĩ rằng mày là người bị hại sao, mày nhầm rồi! Nghe qua cái tên ‘Lâm Hoa Niên’ chưa? Hừ, người bác trai đã chết của tao, mới là cha ruột của mày.”

Lâm Cẩm Sắt rõ ràng nhớ kỹ khi đó khoe miệng Lâm Lan còn mang vẻ đùa cợt trào phúng, ánh mắt sắc bén quyết tuyệt, ngữ khí cũng mang vẻ hơi đồng tình thương xót, “À không đúng, ông ta cũng không phải cha ruột của mày ...mày có biết không, người mẹ Dương Hoa lăng lơ của mày đã lừa cha tao ... tao nói ày biết, cha ruột thân sinh của mày...”

Không có cách nào nghe tiếp được nữa, cô chỉ cảm thấy bên tai có một tiếng nổ thật lớn, giống như muốn rạch cả trời ra mà đánh xuống dưới, trước mắt chỉ còn lại một mảnh màu đỏ, trong lòng chỉ còn duy nhất một ý niệm: giết nó! Giết Lâm Lan!

Bây giờ nghĩ đến, may mà lúc ấy Đường Lưu Nhan cản cô lại. Nếu không cô sẽ hối hận, nhất định cả đời này sẽ phải chịu một loại tra tấn mà trọn đời không hết.

Bởi vì lời của Lâm Lan nói, là thật.

Từng chữ từng chữ, từng từ từng từ đều là thật, từng chữ đều đủ để đem ý chí sinh tồn và sức mạnh chống đỡ của Lâm Cẩm Sắt phá hủy đến hầu như biến mất.

Nhưng khi đó Lâm Cẩm Sắt thật sự không tin, một chữ của cô ta cũng không tin. Chỉ cảm thấy lời của Lâm Lan lúc đó, không chỉ có vũ nhục cô mà còn vũ nhục cả mẹ của cô.

Ông trời nhàn rồi quá nên hoảng sợ, cho nên phải tạo ra chút kịch tính cầu huyết để tra tấn nhân gian.

Ba năm sau, Lâm Cẩm Sắt gặp được Lâm Chấn.

Mùa đông, đảo Sicilia, Italia.

Có tuyết nhỏ, mặc dù là giữa trưa, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, hơn nữa còn có gió khiến thời tiết càng lạnh lẽo.

Mercedes màu đen dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao, Ngô Ưu khẽ cười một tiếng “Ăn cơm cũng phải lập kế hoạch từ trước...” Khiến cho Lâm Cẩm Sắt mỉm cười, ban đầu Tiểu Ưu cũng rất không thích gặp Đường Lưu Nhan, bây giờ sự chán ghét này có vẻ càng trầm trọng hơn rồi.

Nhưng ý nghĩ như vậy khiến cô khi nhìn thấy một thân ảnh tang thương lại vẫn mang vẻ uy nghiêm như trước đang ở trong một góc tối khách sạn này thì toàn bộ đều biến thành sự kinh ngạc và khiếp sợ.

Cô mạnh mẽ đem ánh mắt chuyển sang Đường Lưu Nhan bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, “Ngài...”

Chỉ thấy người đàn ông đáng giận này nhẹ nhàng mím môi, nhe răng cười với cô, như cảnh liễu bị gió xuân làm bừng tỉnh, “Đi thôi, Lâm Cẩm Sắt, đừng để tôi coi thường em.”

Lâm Cẩm Sắt nói không ra lời, giận, hận, nhiều hơn là... Không biết phải làm sao. Máu trong cả cơ thể giống như đang bùng mãnh tiến lên trên đầu làm cho từng tiếng nổ cứ vang lên trong tai cô không ngừng.

Ngồi bên cạnh Lâm Chấn, là một người phụ nữ trung niên đã hơn 40 tuổi nhưng vẫn tồn tại sự thướt tha yêu kiều ...đích thị là dì Phương.

Bọn họ đã nhìn thấy cô.

Dì Phương rõ ràng ngăn ra một chút, ngay sau đó đứng lên, giống như muốn tiến lại đó.

Nhưng cô lại chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp mặt bọn họ.

“Họ Đường ! Tên quái đản này, anh có trái tim không vậy?” Là tiếng gầm nhẹ nghiêng rầm nghiêng lợi của Ngô Ưu, vừa nói vừa cầm lấy tay Lâm Cẩm Sát. Cô biết, Cẩm Sát của cô bây giờ cần một sức mạnh chống đỡ để cô ấy không bị ngã xuống.

98. Chương 98: Phương Tâm

Trình Mi ôm cánh tay dựa đầu vào cửa kính xe, nghiêng nhìn về phía người ngồi bên trong xe, “Em cảm thấy lần này Nhan làm... hơi quá đáng.”

Trình Mị nghe vậy, ngẩng đầu, mỉm cười nói, “Đó là chuyện của họ mà, Tiểu Mi.”

Trình Mi da mặt run rẩy: “... Anh muốn nói em đang xen vào chuyện của người khác sao?”

Bác sĩ Trình tiếp tục mỉm cười, tránh khỏi trọng điểm, thản nhiên nói, “Nhan làm việc luôn theo nguyên tắc của cậu ấy. Trên thế giới này nếu thực sự có người muốn làm tổn thương đến Lâm tiểu thư, vậy người đó tuyệt đối không thể là Nhan.” Trầm ngâm một lát, lại tiếp tục nói, “Ngược lại, anh cảm thấy Nhan làm như vậy mới là đúng ... dù sao, đeo trên lưng thù hận, chính là chuyện làm bản thân mình rất khổ cực ... chỉ bằng sớm một chút để cho cô ấy biết chân tướng, ừm... Trung Quốc có một câu ngạn ngữ thế nào nhỉ?”

Trình Mi nghi hoặc nhìn anh trai đang trầm tư “Ngạn ngữ?”

Dường như Trình Mị đã nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt sáng lạn, cười như có ngàn vạn ngàn vạn bông hoa rơi xuống, “Nghĩ ra rồi, là ‘Chết sớm đầu thai sớm.’”

Trình mi ngẩn ngơ, “Anh, vì sao cũng là ở Italia ngậy ngốc vài năm, trình độ quốc ngữ của anh và Nhan lại cách xa nhau quá vậy?”

“Chết sớm đầu thai sớm” là không thể tùy tiện dùng lung tung đầu anh trai nha...

“Họ Đường ! Tên hỗn đản này anh có trái tim không vậy?”

Một câu như vậy khiến cho khoe miệng Đường Lưu Nhan hơi hơi tạo thành một độ cong nguy hiểm chìa sang phía bên phải, hất đuôi cánh tay rất dài của mình ra, kéo Lâm Cẩm Sát về trong ngực mình.

Mười phần muốn giữ lấy.

Phòng sỏi phải cẩn thận, phụ nữ cũng phải chú ý.

Huống chi là bị đồng tính.

Không nhìn lông mày đang nhướn lên cao của Ngô Ưu, hần nâng mắt, tầm mắt lướt qua đỉnh đầu Lâm Cẩm Sát, mỉm cười, “Phương Tâm, xin chào.”

Lâm Cẩm Sát vốn đã bị bước đi tiến về phía này của dì Phương làm cho toàn thân cứng đờ, lại nghe thấy lời nói của hần nữa, giật mình, đem tầm mắt nhìn lên người dì Phương chăm chú từ đầu tới chân.

Phương Tâm, tên của dì Phương.

Một người phụ nữ khí chất diễm đam đáng yêu, lại thông minh đến mức cố chấp. Năm đó bà ôm Lâm Lan đến quỳ trước cửa Lâm gia đến mức sắp ngất đi, vì chính con của mình mà không để ý tới ánh mắt của người đời ở lại bên cạnh Lâm Chấn, bức tử cả vợ lớn của ông.

Lâm Cẩm Sát với người phụ nữ này không thể chỉ dùng hai chữ chán ghét đơn giản mà hình dung.

...thù hận. Vừa chán ghét, vừa sợ hãi.

Loại cảm giác rất khó gọi tên này càng lúc càng lớn lên, cô cảm thấy bà cùng Lâm Lan chính là hung thủ hại chết mẹ cô, là hồ ly tinh cướp đi người cha thân yêu của cô ...thủ đoạn của bà nhất định rất thâm độc, có lẽ lòng dạ và cách ra tay của Lâm Lan hoàn toàn được di truyền lại của bà ta.

Nhưng mặc dù là như thế, Lâm Cẩm Sát vẫn thủy chung cho rằng bất quá bà chỉ là tiểu tam, là một con hồ ly tinh tham tài muốn hưởng lợi cùng với thủ đoạn hiểm ác, mấy năm nay, dù sao thì bà cũng đã chiếm được tình cảm của cha cô, điểm ấy chỉ cần có mắt thì đều có thể nhận ra, không thể nghi ngờ.

Cho nên, giọng nói rất thoải mái rất thân thuộc này của Đường Lưu Nhan hoàn toàn là nằm ngoài dự đoán của cô.

Đường Lưu Nhan cúi đầu nhìn cô một cái, khuôn mặt tuấn nhã vẫn luôn duy trì vẻ tự tiếu phi tiếu, nhưng vẻ bất cần ấy lại không khiến người ta cảm thấy ngả ngớn quá mức, “Cẩm Sát, gặp lại cố nhân, có cảm nhận gì không?” Vẻ mặt bồn chồn, mười phần yêu khí.

Đồng tử kia đầy ý cười, môi hơi cong lên, rõ ràng viết ba chữ “Xem kịch vui”...

Sợi dây buộc chặt trong đầu được nới lỏng ra một chút ...đoạn tuyệt.

Lâm Cẩm Sát thề, giờ này phút này cô chỉ muốn làm một chuyện duy nhất, xông lên và cắn chết hắn!

Cô tức giận đến mức toàn thân run rẩy, sự căng thẳng vô thức lúc trước trong phút chốc tan biến hết sạch. Lòng ngực tràn ngập, trong đôi mắt cũng chỉ tràn đầy lửa giận với yêu tinh hồ ly ngàn năm, à không, vạn năm trước mắt.

Hắn quả nhiên không có trái tim!

Hắn đang muốn nhìn sự chật vật của cô, vẻ không tự nhiên của cô đây mà ...nhưng cô sẽ không để hắn hài lòng đâu!

Suy nghĩ vừa mới nổi lên trong đầu, Phương Tâm đã bước đến gần cô. Người phụ nữ hiền thực truyền thống đi cũng chỉ được bước rất nhỏ, trong vẻ tao nhã còn có một chút hơi loạn.

Mở miệng câu đầu tiên là ...

“Nhan công tử, thuộc hạ không biết ngài sẽ đến, chưa kịp chuẩn bị lễ nghia...” Biểu tình đúng là cực kì cung kính .

Lâm Cẩm Sát cười lạnh một tiếng.

Thuộc hạ.

Nhan công tử... Quả nhiên là có bản lĩnh, nhanh vượt khắp thiên hạ.

Khép hờ mắt, trong lòng cô tràn ngập sự thê lương.

Cô nghĩ, có lẽ trên thế gian này cũng chẳng còn chuyện gì có thể khiến cô giật mình như thế nữa...

“Là tôi quấy rầy các người ôn chuyện mới đúng” mày rậm khề nhú, không nhanh không chậm “Dì Phương sẽ không để ý chứ?” Suy cho cùng ngụ ý vẫn là “quấy rầy” đây mà .

99. Chương 99: Về Nhà Thôi

Huống hồ...

Câu sau đó, hắn gọi bà ta là “dì Phương” .

Kinh nghiệm nói cho Lâm Cẩm Sát biết lời nói của người này phần lớn là cao thâm mờ mịt, ẩn chứa vô số “Dã tâm”, phải phiên dịch ra nhiều tầng ý nghĩa để lý giải thì mới có thể hiểu được.

Còn Phương Tâm thì làm sao thế này , còn chưa tới kịp nói chuyện cùng Lâm Cẩm Sát bà ta đã bay tới, cả kinh lo sợ không yên quỳ xuống đất, “Nhan công tử ngài trăm ngàn lần đừng nói như vậy...”

Lâm Cẩm Sát không nở lòng nhìn xuống, nghiêng mặt dùng lực muốn tránh ra khỏi cánh tay của Đường Lưu Nhan. Nhưng vô cùng bất ngờ là cô đã thực sự thoát khỏi hân . Kinh ngạc ngẩn đầu, chạm vào tầm mắt của người nào đó đang mỉm cười, cô lắc đầu, đi về một bên xa xa.

Sau đó, thờ ơ lạnh nhạt.

Thế kỉ hai mươi mốt, vậy mà lại có thể xuất hiện cảnh tượng như thế.

Đường Lưu Nhan thực sự đáng sợ đến mức ấy sao?

Hân... Rốt cục là loại người nào đây?

Ý niệm này giống như một tia chớp xẹt qua trong đầu cô, khiến cô không khỏi sửng sốt. Hơn nữa... Đối với Đường Lưu Nhan, cô dường như chẳng có chút hiểu biết nào. Trừ việc biết hân là mình chủ Đường mình tiếng tăm lừng lẫy, trừ việc biết hân vô cùng có quyền thế, trừ việc biết tính cách của hân cực kỳ biến thái vô cùng quái dị, ác liệt... thì hết rồi.

Nhà của hân ra sao, mức độ hùng mạnh của hân rốt cục lớn đến đâu, thói quen tốt xấu của hân... Toàn bộ đều không biết.

Hân và cô, dường như hai người đứng ở hai góc khác nhau, ánh sáng và bóng đêm. Cô ở ánh sáng còn hân thì ở bóng đêm. Cô thậm chí ngay cả dáng vẻ chân thật nhất của hân cũng không nhìn thấy rõ ràng lại còn bị hân đứng ở trong đó dò xét tất thấy.

“Cẩm Sát?”

Cô ngẩn đầu, ở trong ánh mắt lo lắng của Ngô cô nhìn thấy sắc mặt hơi hơi tái nhợt của chính mình, vội vàng cong khóe môi cười, “Không sao...” Nói còn chưa dứt lời, đã thấy Ngô Ưu bình tĩnh dang tay kéo cô qua, núp ở phía sau cô ấy.

Giữ gìn vô cùng cẩn thận.

Trái tim Lâm Cẩm Sát rất căng thẳng, cô biết vì sao Tiểu Ưu sẽ lại có hành động như vậy. Nhìn theo ánh mắt của cô ấy, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông kia.

Người từng yêu chiều thoải mái vào mũi của cô nói “Chỉ cần có thể, cái gì cũng có thể cho con”, rồi sau đó ngày lễ Noel khi cô 17 tuổi đó lại từ chối nhận điện thoại của cô, trong lúc đó lại cùng mẹ con Lâm Lan vui mừng tận hưởng cái gọi là quan hệ tình thân.

Bây giờ khi gặp lại ông, ông đã già đi rất nhiều.

Chỉ thấy Lâm Chấn chống một cây quả trượng, từ rất xa, chậm rãi vững vàng đi tới phía bọn họ.

“Cô bé, nhớ kỹ, đừng để tôi phải coi thường em.” Không biết từ khi nào, Đường Lưu Nhan đã đứng ở một nơi rất gần cô, cúi xuống, ở bên tai cô thì thầm như vậy.

Chỉ một câu nói nhàn nhạt lại khiến Lâm Cẩm Sát hung hăng trừng mắt hân. Người đàn ông chết tiệt, hân có tư cách gì mà coi thường cô?

Ưỡn thẳng lưng cô nở nụ cười, lẳng lặng nhìn ông già đang đi về phía bọn họ, à, không, phải là đi về phía cô.

Đúng vậy, Lâm Chấn chỉ có nhìn cô. Cô cũng bình tĩnh nhìn lại ông. Nhưng ở nơi nào đó sâu nhất trong trái tim, dường như cơn đau đớn cứ nổi lên, giống như bị cái gì cấu véo lại càng giống như bị một lưỡi dao từ từ, chậm rãi cứa vào.

Cô bị đầu đến mức hoảng loạn, nhưng ngay cả lông mày cũng không dám nhíu, dù chỉ là một chút, thẳng đến tận đến chỗ cách người trước mặt cô khoảng một thước, cô mới mở miệng nói, “Cha.” Cố ý gọi một cách rất lạnh lùng.

Lâm Chấn nhìn nàng, cẩn thận một cách khác thường, giống như nhìn cô từng chút từng chút một. rất lâu sau, chậm rãi ừ một tiếng, dường như cảm khái nói “Vài năm rồi không gặp, con càng ngày càng giống mẹ con, nhất là đôi mắt.” Thật sâu trong khóe mắt ông có một đường vân, giống như một lưỡi dao.

Lâm Cẩm Sắt mím môi, nở nụ cười, “Vậy sao?” Trong lòng cô chớp lên một tiếng, kỳ thật cô và mẹ cô không có giống nhau. Trong trí nhớ của cô, tuy rằng mẹ cô có vẻ ôn nhã hiền thực, nhưng những năm tháng kia bao phủ lên đôi mắt bà khiến nó trở nên tối tăm u sầu, chính vì thế mà nhìn bà có vẻ rất già và tiêu tụy, còn cô từ nhỏ khi sinh ra đã có một gương mặt kiêu ngạo mị khí, mặc dù là không biểu hiện gì, tuyệt đối cũng sẽ không khiến người ta nghĩ đến loại con gái “Đàng hoàng”. Có lẽ là thời gian cô ở trong bụng mẹ quá lâu nên chưa kịp nhìn thấy dáng vẻ khi mẹ cô còn trẻ.

Lâm Chấn nhìn cô, khóe môi lãnh phúng tươi cười, nặng nề ho một tiếng, chậm rãi, “Đã nhiều năm như vậy rồi, về nhà thôi.”

100. Chương 100: Cái Gọi Là Chân Tướng

Thế nào là nhà? Nhà ở chốn nào?

Kể cả có quay lại Lâm gia, đó cũng chỉ khiến cô liên tưởng đến một cái nhà giam thôi. Tất cả những thứ nhận được chỉ có bị thương, khó chịu, đó là những dòng kí ức mà cô không muốn nhớ đến. Dù có trở về đó thì cũng chỉ là tự tra tấn bản thân mà thôi.

“Ngài đã nói, Lâm gia không dạy dỗ nổi một đứa con gái như tôi mà.” Lời nói của cô rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng hốc mắt lại khô lợi hại. Trái tim hoảng loạn, cô hiểu để nói ra được những lời như vậy, cô đang phải tự lừa gạt bản thân rất nhiều điều, đã có rất nhiều thứ thay đổi rồi...

Quả nhiên, Lâm Chấn nghe thấy vậy, cơ thể bỗng giật lên một cái, dường như bị cái gì đó kích động nặng, Phương Tâm nhanh chóng bước lên phía trước đỡ lấy ông, tiếp đó ngẩng đầu, hai mắt dẫm lệ trong suốt nhìn cô, “Cẩm Sắt, mặc dù cô thật sự không có dòng máu của Lâm gia, nhưng cha cô vẫn là người nuôi dưỡng cô từ khi cô ra đời, tại sao cô có thể nói ra những lời như vậy?”

Lâm Cẩm Sắt trầm mặc không nói gì, cô gắt gao nhìn thẳng vào Phương Tâm, thần sắc của bà, ánh mắt của bà, yêu thương, thống khổ, hàm chứa cả sự trách cứ trong đó ...không giấu vào đâu được.

Dường như khiến cô không nhìn thấy chút gì gọi là sơ hở khi diễn kịch.

Từ rất lâu trước kia Lâm Cẩm Sắt đã cảm thấy, vì người đàn bà này có thể cố ý tàn nhẫn nói ra câu chuyện tàn nhẫn ấy bằng một ngữ khí thiện lương vô tội đến mức đó?

Ví như năm đó, bà ta cũng chỉ dùng biểu tình như vậy nhìn cô giống như vô tình nói với cô rằng “Mẹ cô là tự sát, trước khi chết bà ta đã bị điên rồi” ... Mười bảy tuổi, cô quả nhiên quá ngây thơ, cô sợ hãi chính bản thân mình sau này cũng sẽ có kết cục như mẹ, cho nên vội vàng thu xếp tất cả để trốn đi.

Ánh mắt cô dần dần chuyển sang vẻ hứng thú, mỉm cười, nói, “Dì Phương, bà còn lời gì muốn nói nữa? Bà nói đi, tôi đang chăm chú lắng nghe.” Ngữ khí của cô dường như mang vẻ dụ dỗ.

Đã trải qua nhiều chuyện như thế, cho dù rất khó, nhưng cô cũng đã bắt buộc chính bản thân mình thật kiên cường.

“Đủ rồi!” Cây quải trượng của Lâm Chấn tạo thành một tiếng vang trên nền đá cẩm thạch, đánh gãy lời định nói lại thôi của Phương Tâm.

Về mặt của ông rất mệt mỏi, lời nói tiếp theo của ông ta khiến Lâm Cẩm Sắt cả đời khó quên.

Ông nói, Cẩm Sắt, nhiều năm như vậy rồi, mặc kệ là con có tin hay không nhưng ta vẫn thủy chung coi con là con của Lâm gia...là đứa con gái mà Lâm Chấn ta yêu thương nhất. Con suy nghĩ lại cho kĩ, Lâm gia... mãi mãi luôn mở rộng cửa chào đón con.

Dứt lời, ông quay đầu, thấp giọng nói với Đường Lưu Nhan đứng ở bên cạnh, “Đường tiên sinh, cảm ơn cậu đã báo cho tôi biết Cẩm Sắt ở đâu, tôi đã gặp nó rồi, không cần thiết phải nói chuyện riêng gì với nó cả ...” Cúi người ho khan vài tiếng, rồi sau đó lại ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt trong sự xa lạ còn mang theo cả chút khẩn cầu, “Xin cậu thay tôi khuyên nhủ nó, đứa bé này từ nhỏ đã làm cho người khác lo lắng, bị tôi làm hư, rất bướng.”

Đường Lưu Nhan nhẹ nhàng cười, chỉ có bàn tay là nắm lấy tay của Lâm Chấn, “Tôi sẽ cố.”

Lâm Chấn cứ như vậy đi mất.

Lâm Cẩm Sắt ngây ngốc đứng yên ở một chỗ, nhìn bóng dáng ông chống quải trường hơi tập tễnh, mặt không chút thay đổi.

Nhú mào, cô đang tự hỏi.

Cẩm Sắt, nhiều năm như vậy rồi, mặc kệ con có tin hay không, cha vẫn thủy chung coi con là con của Lâm gia.

Những lời này... Là gián tiếp nói cho cô biết, cô thật sự không phải là người của Lâm gia sao?

Là ý đó sao?

Đầu óc vẫn rất loạn, trong hoảng hốt cô bị một người kéo vào trong lòng, mùi nước hoa CD quen thuộc, là Ngô Ưu. Chỉ nghe thấy cô ấy thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đường Lưu Nhan, tôi thật muốn đánh chết anh, đồ vô lại!”

Đường Lưu Nhan không tức giận, cười khẽ một tiếng, đồng tử thâm sâu không dấu vết đảo qua cô gái ở trong lòng cô, chậm rãi nói “Ngô tiểu thư có lẽ vẫn còn rất nhiều sức lực, chăm sóc cô ấy nhé.”

Ngô Ưu nghe xong ngẩn ra, bưng tỉnh đại ngộ, không trách nào lúc trước hần nói cô phải chăm sóc thật tốt cho Cẩm Sắt, thì ra...

“Cẩm Sắt, tạm biệt.” Hần nhẹ giọng nói, Lâm Cẩm Sắt ngẩng đầu, nhìn hần, mờ mịt.

Đường Lưu Nhan thật sâu nhìn cô, cuối cùng không kiềm chế được, vươn tay vuốt lên tóc cô, từng sợi tóc đều rất mềm mại, hần dừng lại một chút rồi mới bỏ tay ra.

Sau đó cong môi nói với Ngô Ưu, “Ngô tiểu thư, phiền cô, tạm biệt.”

Dứt lời, hần xoay chuyển bước chân. Áo khoác hần vẫn vất lên cánh tay, bước chân không nhanh không chậm, tư thái thanh tao lịch sự chỉ có ở quý công tử.

101. Chương 101: Mang Tở Đi Đi

Trong lúc đó, đoạn đối thoại giữa hai anh em nhà họ Trình vẫn cứ tiếp tục...

“Thật không?” Trình Mị khẽ nhú mào, nói, “Anh còn tưởng rằng, trình độ học vấn quốc gia của anh phải hơn Nhan một chút chứ.”

“Nhìn vào cái gì mà nói vậy?”

“Nhan là bang chủ hắc bang giết người không chớp mắt” Bác sĩ Trình mỉm cười, đồng dạng nói, “Còn anh lại là bác sĩ cứu người, điều đó hoàn toàn phù hợp với chữ “Nhân” trong hệ tư tưởng Nho gia truyền thống của Trung Quốc...”

Trình Mi trừng mắt. Há miệng thở dốc, còn định nói gì đó nữa nhưng ánh mắt lại vô tình chạm vào một nơi, kinh ngạc nhướn mi, nửa trêu chọc nửa thật tình mở miệng trêu chọc, “A, Nhan công tử sao lại ra ngoài nhanh như vậy? Chẳng lẽ bà xã bị mù đàn ông kia cướp đi rồi?”

Trình Mị nhú mào, “Mụ đàn ông?”

“Hừ, chính là Ngô Ưu đó.”

“Tiểu Mi, lạ thật, ” Bác sĩ Trình vuốt cằm, giống đang suy ngẫm điều gì đó, trầm ngâm nói, “Anh cảm thấy vị Ngô tiểu thư kia so với em còn có mùi vị con gái hơn...”

Trình Mi: “...” T_T. (cái này nguyên gốc là của tác giả)

Lúc này Đường đại công tử đã thần nhiên bước đều đều đi tới. Hẳn tất nhiên là nghe thấy lời châm chọc của Trình Mi, nhưng tiếng nói biếng nhác cũng chỉ theo bước chân bình thần mà bay tới, “Là của anh, thì ai cũng không thể cướp đi được.”

“Cuồng kiêu ngạo.” Trình Mi xì một tiếng, tà nghệ nhìn hắn, “Trở lại chuyện chính, Nhan, để con cừu nhỏ của anh một mình đối diện với lang sói hổ báo, anh thật sự không lo lắng chứ?”

Đường Lưu Nhan mở cửa xe vị trí ghế điều khiển, ngồi xuống, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Không phải có Ngô Ưu sao? Lên xe.” Rõ ràng là ý cười, nhưng khi Trình Mi nghe vào trong tai thì lại có chút hoảng sợ không được tự nhiên lắm, nhưng rốt cuộc là hoảng sợ ở chỗ nào thì cô lại không thể miêu tả được. Mà hai chữ cuối cùng cầu hắn lại dời đi sự chú ý của cô, “Haiz, anh là chim gáy chiếm tổ chim khách sao!” Chỗ ngồi của hắn tốt đẹp như vậy thì hắn không ngồi, sao lại muốn tới chiếm chỗ của cô?

Chỉ thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Đường Lưu Nhan tà tà bay tới, hàng lông mày dày chứa đựng vẻ tức giận khiến người ta nổi cả da gà, “A May, nếu em không lên xe, anh sẽ gọi Hàn Húc lái xe tới đón em đi.”

Người đàn ông này! Quá âm hiểm !

Khóe mắt Trình Mi run rẩy. Hàn Húc... Chỉ cần nhìn vào con người đó một lần cũng có thể khiến cô cảm thấy trong thánng sáu rồi mà còn có bông tuyết phiêu diêu trong không khí...

Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng, nói cười không tùy tiện của Hàn Húc, Trình Mi sẽ như phản xạ không điều kiện mà rùng mình một cái, không lên tiếng chạy thật nhanh, thành thành thật thật chui vào ghế sau xe ngoan ngoãn ngồi lên.

Còn chưa được vào giây Trình Mi đã vô cùng hối hận .

Cô còn chưa kịp thắt dây an toàn cho cẩn thận, xe đã như mũi tên bị cung bắn phóng vọt đi!

A! A! A!

Khuôn mặt đang tươi cười của Trình Mi trong thời khắc lưng đập vào thành ghế đã biến thành cái bánh bao ỉu rơi lệ .

Ai tới trừng trị kẻ điên này đi!

... vẫn là về mặt nhìn qua cực kì bình thường đến mức có thể mê hoặc cả người bị mắc chứng bệnh thần kinh JP!

Trình Mi ngồi ở ghế phó, nghiêng mặt đưa cho em gái mình một ánh mắt đồng cảm, rất lâu sau mới vuốt mũi cười cười, thảm thở dài một tiếng.

Rõ ràng trong lòng đang rất khổ sở, còn muốn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra...

Căn phòng lớn như vậy, chỉ còn sót lại duy nhất hai người -Lâm Cẩm Sắt và Ngô Ưu.

“Họ Đường ! Cứ biến mất vậy thôi à?” Ngô Ưu trừng mắt nhìn về phía Đường Lưu Nhan rời đi, dường như khó tin mà thì thầm độc thoại “Bỏ trốn sao?”

Nói xong một lúc rất lâu, những người bên cạnh vẫn không có chút động tĩnh nào. Giây phút quay đầu lại đó, cô không khỏi giật mình.

Một lúc lâu sau, than nhẹ một hơi, cúi xuống, đem cô gái ngồi trên mặt đất trầm mặc không hé răng nói một tiếng ôm vào lòng.

Lâm Cẩm Sắt run lên ở trong lòng cô, “Tiểu Ưu...” Tiếng nói xào xạc .

“Cẩm Sắt...” Bình tĩnh sắc bén như Ngô Ưu mà lúc này cũng không biết phải nói gì để an ủi cô ấy.

“Mang tớ đi đi...” Lâm Cẩm Sắt bắt đầu rơi lệ.

Cô gái ngốc. Ngô Ưu trong lòng đau xót, lại ôm chặt cô hơn, sau đó yêu chiều, nhẹ giọng nói, “Được, cậu muốn đi đâu?” Miệng thì đồng ý rồi, khả Ngô Ưu trong lòng rất muộn phiền, Cẩm Sắt có lẽ chưa thể đi được. Đường Lưu Nhan tuyệt đối sẽ không để cô ấy đi mất. Cũng không biết là đúng hay không, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy như vậy.

...nhưng, cô yêu cô gái đau khổ này...

Ban đầu trong lòng chỉ có oán hận tích tụ nhưng chân tướng mọi chuyện lại là như vậy sao?

Sự thực tàn khốc như thế, có bao nhiêu người có thể chân chính lạnh nhạt mà đối mặt với nó?

Đường Lưu Nhan chết tiệt! Hắn không biết nước mắt của cô gái này, so với vàng còn trân quý hơn sao? ! Vậy mà hắn lại để cô ấy khóc!

Kiểm chế cảm giận rong lòng xuống, Ngô Ưu hạ quyết tâm, mặc kệ là thế nào, nếu Cẩm Sắt muốn rời đi... cô sẽ dùng hết toàn bộ sức lực của mình, giúp cô ấy hoàn thành nguyện vọng.

... “Hứa Thuyền, tớ muốn gặp anh ấy.”

“Cái gì? !” Trong chiếc xe Maybach một đường phóng đến sân bay có một tiếng thét kinh hãi vang lên.

“Anh cố ý để cho Cẩm Sắt đi gặp Hứa Thuyền? !” Trình Mi cảm thấy bản thân cô căn bản không thể nào đuổi kịp tư duy hỏa tinh của Đường Lưu Nhan, “Đầu óc anh biến thành bắp cải trắng rồi sao? Cứu thiếu gia đâu phải là một nhân vật đơn giản, huống chi...” Người đàn ông đó yêu Cẩm Sắt.

Hắn mạo hiểm như vậy, lẽ nào không sợ Cẩm Sắt thật sự bị cướp mất?

Việc này ngay cả đến Trình Mị cũng nhìn không được mà kinh ngạc nhú mày.

Người nào đó đầu như chứa một quả bom nguyên tử, một tay cầm vô lăng, một tay chống cằm, dáng vẻ thần nhiên tự đắc, tiếng nói của Trình Mi vừa dứt, hắn tranh thủ thời gian liếc cô nàng một cái, vô cùng phong tình.

“Sao? Đầu óc anh là bắp cải trắng sao?”

102. Chương 102: Người Đón Chuyển Bay

Đời người có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài dự tính, đôi khi một lúc nào đó đã rõ ràng biết là sẽ như vậy rồi, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện ra rằng, cái gọi là kết quả cũng không phải giống như trong suy nghĩ lúc ban đầu.

Ví dụ như Ngô Ưu lúc trước kia vẫn tin tưởng vững chắc từ trong tiềm thức rằng Đường Lưu Nhan kia tất nhiên sẽ cản trở việc Cẩm Sắt về nước. Nhưng trên thực tế là...

Từ lúc mua vé máy bay, đi ra sảnh sân bay, kiểm tra vé, lên máy bay, cho đến khi máy bay an toàn tiếp đất, cả quá trình đều là thuận lợi đến khó tin.

Hay là, họ Đường kia, không yêu thương Cẩm Sắt bằng tưởng tượng trong đầu cô?

Vừa nghĩ đến đó, lòng mày Ngô Ưu không khỏi thật sâu nhíu lại.

Người đi trước kéo hành lý thật lâu vẫn chưa thấy cô đuổi kịp, lập tức dừng bước, quay đầu gọi một tiếng, “Tiểu Ưu?”

Rất nhanh lấy lại tinh thần, cô mặc kệ câu trả lời là thế nào, không để ý tới nó nữa, bước nhanh đi lên, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn cứ vướng víu mãi, thủy chung không bay đi.

Ánh mắt trời chiếu vào sân bay rất mạnh, từng tia nắng xuyên qua cửa kính thật lớn trên nóc nhà, tao nhả chiếu xuống mặt đá cẩm thạch dưới nền, cộng với cả có vài chiếc điều hòa nhiệt độ không ngừng tỏa ra khí ấm, cho nên khi vừa xuống máy bay, mặc áo lông, đi giày tuyết thật dày lại còn quần kháng khuẩn cổ bằng nhung khiến Lâm Cẩm Sắt lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Giống như người Eskimo bắt ngờ đi qua đường xích đạo, vô cùng đột ngột... rất thu hút.

Nhưng Lâm Cẩm Sắt không hề có chút nhận thức nào với việc này. Chỉ có vô số cảm xúc phức tạp đang cuộn lên trong lồng ngực... Nhẹ nhàng gọi, mắt cô lại trùng xuống, có lóe ra một thứ ánh sáng, khoe môi cũng không cong lên như trước nữa.

Cuối cùng cũng về nước.

Không ngờ rằng chỉ vài năm sau, cuối cùng cô cũng đặt chân lên quê hương của mình. Nếu không phải mấy ngày trước cô mới biết được rằng từ sau khi cô rời khỏi Viêm bang, Hứa Thuyền đã rút “Tập đoàn kiến trúc Đông Hải” ra khỏi thị trường Italia, cũng dời cả tổng bộ đến đại lục... Thì có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không đặt chân lên chốn này.

Nơi này có nhiều kí ức khiến cô không muốn nhớ lại, nhưng cô không có cách nào ngăn cả cả, chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

“Đi cùng với cậu, khả năng hối hận thật là cao” Ngô Ưu tà nghệ nhìn cô lạnh nhạt nói

Lâm Cẩm Sắt yên lặng quét mắt nhìn cô ấy một cái, chiếc kính râm màu đỏ cơ hồ đã che đi một nửa gương mặt, áo khoác ngoài lông thú màu đỏ, quần da màu đỏ, ôm lấy chiếc chân thẳng dài mịn hoặc, cộng thêm một đôi giày cao cổ màu đen 10 phân...

Cô sáng suốt lựa chọn gián đoạn chủ đề và khôn ngoan chuyển sang một vấn đề khác: “Người tới đón chúng ta đâu?” Cô còn nhớ rất rõ mà, vị đại tiểu thư trước mắt này từng tuyên bố cho dù là con đường chỉ dài 100 thước, cũng phải dùng xe chứ không thể đi bộ.

Đôi môi đỏ mọng của Ngô Ưu cong lên, trong mắt phảng phất như có gì đó lóe lên, chỉ thấy cô nàng hướng ra cánh cửa ngoài đại sảnh sân bay, hất cằm, khẽ phiến diêu nói, “Đến sớm quá.”

Lâm Cẩm Sắt tự nhiên cũng theo động tác của cô ấy mà nhìn qua đó, chỉ vài giây sau, cũng ngẩn người ra, chỉ trong khoảnh khắc đó đầu óc trở nên trống rỗng.

Ngoài cửa đại sảnh sân bay, một người đàn ông khế dựa vào Lamborghini, mặc áo khoác màu xám ánh mắt tao nhả trầm tĩnh xuyên qua dòng người đang qua lại, lẳng lặng nhìn cô, giống như cách cả nghìn núi vạn sông, nhìn lâu đến mức dường như cả một thế kỉ đã trôi qua.

Bỗng nhiên rất thần nhiên nở nụ cười, đứng thẳng lên, bước chân chuyển động, chậm rãi đi về phía hai cô.

Hứa Thuyền đang đứng ở trước mặt cô, dáng người cao ngất, khuôn mặt góc cạnh có vẻ hơi lạnh lùng nhưng trong mắt Lâm Cẩm Sắt thì lại trở thành nhu hòa kì diệu, dung mạo anh tuấn giống như một ngọn núi hoang dã, thăm thẳm.

Anh thấp giọng nói, “Cẩm Sắt.” Một tiếng gọi khê khàng như thế, vốn là không có ý gì, nhưng lại khiến người đứng bên cạnh kia thở dài một hơi, cảm thấy thật nặng nề.

Lâm Cẩm Sắt cảm giác yết hầu của mình giống như bị thứ gì đó chặn lại, cả buổi mới “ừ” được một tiếng, không có cách nào nói thêm bất cứ điều gì cả.

Ngô Ưu ở bên cạnh nhìn hai người này đã đứng tới nửa ngày, không ngờ Lâm Cẩm Sắt lại giống như đứa trẻ con bị ghen cả ngày không nói được câu gì, không khỏi nóng vội, “Nhìn cậu chả có chút tiền đồ nào ...thật con mẹ nó mất mặt lão nương tớ quá...” Chỉ tiếc rèn sắt không thể thành thép, chỉ kém mức giơ chân lên nữa thôi.

Nhưng lại nhìn thấy Hứa Thuyền không có một tia vội vàng, vẫn cứ kiên nhẫn nhìn Cẩm Sắt, một câu cũng không nói, nhưng ánh mắt đó...

Chặc chặc.

Không muốn thấy loại ánh mắt đó, Ngô Ưu vẻ mặt chán ghét, sau đó mặc kệ hai người này, đi ra ngoài sân bay, chặn một chiếc taxi đi luôn.

Theo tình hình thế này, tên họ Đường kia gặp nguy hiểm rồi đây ...

Ngồi trong xe taxi, Ngô Ưu ngoái lại phía sau rồi suy nghĩ một chút, rất vui sướng khi thấy người khác gặp nạn.

103. Chương 103: Bởi Vì Em Quan Trọng Hơn

Đây là một căn phòng rất lớn. Biệt thự phong cách thuần Âu, có một ban công rất rộng, hoa viên, bãi đỗ xe, suối phun nước xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời biến thành những viên ngọc chói mắt.

“Căn nhà này là Tần gia cho anh, trong năm năm tới đây, tất cả những gì ông có đều được chuyển qua danh nghĩa của anh.”

Ngồi trong hoa viên khuất ánh mắt trời, Hứa Thuyền im lặng uống một ngụm trà, “Ông ấy chết rồi.”

Bàn tay đang cầm chén của Lâm Cẩm Sắt run lên thật mạnh, rất lâu sau, mới rũ mí mắt xuống, “ừm” một tiếng. Rất lâu sau chỉ biết cúi xuống, khuôn mặt bị che khuất, nhìn không ra cô có cảm xúc gì.

Hứa Thuyền nhìn cô, ánh mắt cực kì phức tạp nhìn lên vẻ tằm tối trên khuôn mặt cô, nói, “Ngày ông ấy biết em đã đi rồi, ông ấy không cho anh đi tìm em ...trước khi chết, ông ra lệnh ọi người trong Viêm bang phong tỏa tin tức, cho nên tới tận bây giờ, trừ một số rất ít, đại đa số mọi người đều nghĩ ông vẫn còn ở trong viện tĩnh dưỡng nghỉ ngơi.”

Lâm Cẩm Sắt vẫn duy trì trạng thái một lời cũng không nói, Hứa Thuyền dường như cũng không phát hiện ra điều đó lại tiếp tục chậm rãi nói, “Trước lúc ông đi, anh đã gây người trong phòng bệnh ông ấy rất lâu, thời điểm ấy đầu óc ông cũng không còn được minh mẫn nữa, những lời nói với anh dường như là một phần kí ức của ông...”

“Năm ấy Tần gia bắt quá cũng chỉ là một tên lưu manh có thể lực, trong lúc đó cũng có vài nhân tình, sinh ra vài đứa bé, sau đó quốc gia tiến hành mở cửa cải cách, bị cấp trên hãm hại cho nên biến thành cảnh ngộ cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, chạy trốn tới phía nam...”

“Cẩm Sắt, mẹ em đã cứu ông. Tần gia đã làm... một số chuyện không tốt với mẹ em, nhưng mẹ em chẳng những không hận ông, ngược lại còn cho ông một chút tiền, chút tiền đó đủ để Tần gia nhập cư trái phép vào Hongkong, từng bước một trở thành đầu rỗng xã hội đen. Sau đó...”

Lâm Cẩm Sắt bỗng dừng ngẩng đầu, mở miệng đoạt lấy quyền nói “Sau đó...mẹ em có thai, là em?” Dự cảm đó từ trong lời nói của Lâm Lan khi Italia đã bắt đầu nảy mầm trong lòng cô, mặc dù bên trong đã rất rõ ràng nhưng rốt cục cô vẫn không có dũng khí để tìm hiểu, cô sợ đến khi biết được chân tướng thì tê tâm liệt phế khiến cô tan xương nát thịt!

Về phần cái gọi là “Chuyện không tốt” nhất định là Tần gia đã cưỡng bức mẹ cô!

Hứa Thuyền giật mình, không ngờ cô lại biết rõ mọi chuyện... nhưng sau đó anh chỉ từ tốn mỉm cười, cô vốn là một cô gái rất thông minh.

Chuyện xưa chậm rãi được kể lại vào một thời đại khác, thời đại cách đó 30 năm trời ...

“Lúc ấy trừ mẹ của em ra không có một ai biết chuyện này. Mẹ em khi còn rất nhỏ đã có hôn ước với đại thiếu gia Lâm gia – Lâm Hoa Niên ... Lâm Hoa Niên cũng là một người rất si tình, không biết tại sao lại biết được bí mật của mẹ em, chẳng những không hề ghét bỏ bà, còn muốn bảo vệ thanh danh cho bà vì thế đã thỉnh cầu trưởng họ hai bên cử hành hôn lễ...”

“Nhưng còn chưa đợi được mẹ em bước qua cửa, Lâm Hoa Niên đã qua đời vì một căn bệnh hiểm nghèo vào hai tháng sau.”

Chuyện sau đó, không cần anh nói thêm thì cũng đã phơi bày cả ra rồi .

Lâm Chấn suy nghĩ đến tình nghĩa anh em, đồng ý với di ngôn của anh cả, cưới người vợ còn chưa bước qua cửa của anh trai, cộng với cả việc chăm sóc đứa bé trong bụng nàng.

Nhưng điều ông không thể ngờ tới chính là sau này ông mới biết đứa bé đó căn bản không phải là huyết thống của Lâm gia.

“Mẹ của em, là một người phụ nữ rất đáng thương.” Hứa Thuyền dừng lại một chút, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô, “Cầm Sắt, Tần gia không muốn cho em biết, bởi vì ông không muốn em hận ông.”

Môi Lâm Cầm Sắt tái nhợt như màu tuyết, “vậy vì sao anh lại muốn nói cho em biết?” Thì ra cha ruột của cô, đúng là một gã tội phạm thông dâm. Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao những hoàn cảnh điên cuồng như thế lại có thể xảy ra!

Hứa Thuyền, người này gần như hiểu hết mọi chuyện, anh cười rộ lên, rồi lại nhanh chóng mím môi, nụ cười ấy rất đẹp, trong đôi mắt có một tia sáng rất ôn nhã tự nhiên.

Anh nói, “Bởi vì em quan trọng hơn.”

Bởi vì quan trọng hơn, cho nên có thể mặc kệ Tần gia có thể vì thế mà bị cô oán hận cả đời này hay không, cho nên có thể cam tâm tình nguyện thay cô gỡ xuống gông xiềng trời buộc tự do mà Viêm bang đặt lên cô.

Lâm Cầm Sắt đứng lên, chậm rãi đi qua đó, dừng lại trước mặt anh, ngón tay hơi nắm lại , cắn môi nhìn anh.

“Anh không cần phải như vậy.”

Trong mắt cô dường như có những đợt sóng nước chuyển động, từng đợt từng đợt cuộn lên, thành công làm kinh tâm động phách người nào đó. Giờ phút này Hứa Thuyền thầm nghĩ chỉ muốn vươn tay bao phủ vuốt ve lên đôi mắt cô.

Say mê quá mức, cả cuộc đời này của anh cũng không thể quên được cô.

Như vậy rất không tốt.

Nhưng trên thực tế cái gì anh cũng không làm, chỉ cúi đầu xuống hỏi ngược lại cô, “Vậy anh nên làm thế nào?” Chuyện đã qua, cho dù là với anh hay với cô cũng đều là một kí ức khắc sâu trong lòng khó mà mờ nhạt.

Lâm Cầm Sắt khép hờ hai mắt, hít một hơi thật sâu, khi mở miệng tiếng nói lại có chút nghẹn ngào, “Hứa Thuyền, lần này em tới gặp anh, là muốn nói cho anh biết chân tướng của mọi việc năm đó”

104. Chương 104: Chưa Bao Giờ Ngừng Yêu Thương Cô

“Chuyện mẹ em qua đời, khiến em rất hận mẹ con Lâm Lan và bao gồm... cả ông ta nữa ” Lâm Cầm Sắt nắm chặt hai tay, nhân cầu có chút ảm đạm, cô chậm rãi nói “Anh sẽ không biết là em hận đến mức nào đâu ...họ cướp đi tất cả những gì mà em có, đồng thời em cũng hận ông ta, hận ông ta vô tâm mà đem tất cả yêu thương cho hết mẹ con Lâm Lan, vì thế em muốn trả thù họ.”

“Cho nên sau đó em muốn tìm cách lợi dụng anh.” Hứa Thuyền bình tĩnh nói, thần sắc yên lặng phảng phất như mình không phải là “người bị hại” đang được nói đến kia.

Ánh mắt sáng lên, Lâm Cầm Sắt đột nhiên nghĩ tới lễ Noel năm ấy, cô ở trong tầng băng tuyết dày đặc mờ mịt gặp được anh, một người con trai thuần khiết sạch sẽ. Vốn là một sự gặp gỡ rất bất ngờ và cũng rất đẹp, nhưng chỉ sau một cú điện thoại, một âm mưu đã bắt đầu được đặt ra.

Trong lòng kêu to một cái, khi đó giống như là bị ma quỷ ám ảnh, từ đó về sau, cô bắt đầu dần dần tiếp cận anh, muốn để anh...yêu cô. Biết rõ là không đúng, nhưng cô vẫn cứ làm như vậy.

Nhịn xuống từng cơn đau đớn đang cuộn cuộn trong lồng ngực, cô mím chặt môi, nói, “Đúng, khi đó em tìm cách để lợi dụng anh... Sau đó, em cố ý dẫn anh về Lâm gia...” Cổ họng dường như bị một cái gì đó chặn lại, cô không muốn nói tiếp nữa, thật ghê tởm.... cô nằm đó, cứ nhiên lại có những thủ đoạn ác độc đến thế!

Hứa Thuyền cũng có chút giật mình, kí ức dần hiện lên, đúng là có một chuyện như thứ. Năm ấy, anh học năm thứ ba, cô học năm thứ hai, đã kết giao được khoảng nửa năm, rồi đến một hôm, anh vẫn nhớ rõ ngày đó là lễ quốc khánh “Ngày 1 tháng 10”, nhà trường cho phép toàn bộ sinh viên được nghỉ một tuần, anh đang ở trong kí túc xá lật giở tạp chí du lịch, suy nghĩ làm sao mới có thể thuyết phục Cẩm Sắt cùng đi du lịch với anh, đột nhiên điện thoại đúng lúc đó lại vang lên.

“Hứa Thuyền, em muốn... Ồ, anh có thể cùng về nhà với em được không? Em muốn để anh gặp gỡ người nhà của em.” Khi nói chuyện giọng nói của Lâm Cẩm Sắt có chút kì quái, nhưng anh lúc ấy chỉ biết vui mừng mà nghĩ đến đám cưới sau này của họ, mở miệng đó là câu đồng ý, căn bản không hề chú ý tới chi tiết đó, chỉ nghĩ là cô đang ngượng ngùng mà thôi.

Bây giờ nhớ lại, mọi loại tư vị đều xuất hiện trong lòng.

“Em đã bỏ thuốc vào bữa tối hôm đó ...phần ăn của anh và Lâm Lan... tất cả mọi người đều biết, người xuống bếp là dì Phương, nửa chút cũng không liên quan đến em.”

“Lúc ấy em chỉ nghĩ muốn cho cha em nhận ra, người con riêng của ông, lại cố tình muốn chống lại ý ông, có tình ý với người con trai mà con gái ông dẫn về ...còn nữa, đến khi ông biết người vợ vừa mới tái giá của ông thế mà lại giúp con gái mình câu dẫn bạn trai của chị nó... Lâm gia từ nay về sau nhất định sẽ vĩnh viễn không có một ngày được bình yên!”

“Nhưng không biết tại sao” nói tới đây, Lâm Cẩm Sắt cười nhạt tự giễu, ánh mắt cũng tối đi, “Người ăn phải phần cơm bị bỏ thuốc đó, lại là em và Tần Miển...cuối cùng thì mọi người cũng đã thấy hết, dì Phương “thương yêu” đến gọi em ra ăn khuya, đẩy cửa ra lại nhìn thấy em và Tần Miển lả tả nằm trên giường...”

Hứa Thuyền vô ý thức nắm chặt hai tay thành quyền, đau khổ nhắm hai mắt lại mà hít thở không khí, từng đường gân xanh trắng trên tay anh lộ rõ.

Môi dưới của Lâm Cẩm Sắt cơ hồ bị cắn tới mức tái nhợt, toàn thân không kìm chế được mà run lên bần bật. Rất lâu sau, cô chậm rãi ngồi xuống trước mặt Hứa Thuyền, bụm mặt thấp giọng nói,

“Nghe hiểu chưa? Đây mới là sự thật, anh xem, Hứa Thuyền, em là một đứa con gái như thế, ăn trộm gà bắt thành, lại mất cả kho thóc, tự làm tự chịu... không xứng với sự tốt đẹp của anh.”

Thật sự đó là một kí ức rất đáng sợ. Nghĩ lại, khi đó cô bị tiếng hét chói tai của dì Phương đánh thức, lại phát hiện bản thân mình đang ở trong lòng Tần Miển, cả người đau nhức không chịu nổi, người phía sau cũng là một vẻ khiếp sợ, rồi sau đó Lâm Chấn và Hứa Thuyền cũng bị kinh động tới và nhanh chóng xuất hiện trước cửa phòng...

Đối với cô mà nói, một màn năm ấy, là một vết thương vẫn luôn chảy máu đầm đìa, một khi nhắc tới nó, thì lại biến thành một trận đau thấu tim gan. Ban đầu cô cũng thấy kì lạ, tại sao ở bữa cơm tối hôm đó, Tần Miển lại xuất hiện, cho nên nhất thời cũng hoảng loạn lo sợ, rồi bởi cả đầu đầy hắc tuyến. Sau đó mới biết Tần Miển là anh họ do Lâm Lan đích thân mời tới.

Tất cả, đã rõ ràng rồi.

Hai mẹ con Lâm Lan rất thông minh, hung hăng phản công lại cô, khiến cô dường như không có đường nào để quay đầu cả.

Nhưng ai có thể đoán được chuyện đó? Cô là một con người ác độc, ngay cả ông trời nhìn thấy cũng phải thấy kinh tởm, cho nên trừng phạt cô như thế. Tự làm tự chịu thôi.

Lâm Cẩm Sắt trước mặt anh đang nghĩ lại mọi chuyện, khó chịu tới mức không thể hô hấp, Hứa Thuyền chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị cô gái trước mắt nắm lấy, siết trong tay, không chút lưu tình nào dùng lực bóp chặt khiến anh đau đớn tới mức không thể chịu nổi, khi giật mình trên mặt đã là một vùng ẩm ướt ấm nóng.

Cho tới bây giờ, anh vẫn cố chấp cho rằng, là Cẩm Sắt phản bội anh. Vì thế nên hận cô, nhưng hận như thế, kỳ thật rất đơn thuần, bất quá chỉ là một người đàn ông hận cô gái của mình hồng hạnh vượt tường mà thôi. Hận cô nhiều năm như thế, thậm chí đã trở thành một loại thói quen.

Nhưng hôm nay thì thế nào... Được nghe rõ chân tướng, nhưng lại thành ra thế này, trong lúc nhất thời anh không biết mình phải phản ứng thế nào nữa. Phẫn nộ? Oán hận? Hối hận bản thân lúc trước lại nhìn nhầm một cô gái thủ đoạn hiểm ác như thế thành một cô gái thuần khiết, hay... Đau lòng cho cô?

Không thể nói rõ ràng .

Anh chỉ biết một điều, anh chưa bao giờ ngừng yêu thương cô.

Mặc dù là khoảnh khắc khi tận mắt nhìn thấy cô và người đàn ông khác ở trên giường, cũng chưa từng ngừng lại.

Anh cúi người nhìn cô, cô vùi đầu trong hai đầu gối, bả vai run lên , không thể ức chế được kích động , giống như một con thú nhỏ phải chịu quá nhiều thương tổn.

trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trái tim ôn nhu của anh không lời nào mà nhói lên đau đớn.

Người phụ nữ này là kiếp nạn của anh.

Rất lâu sau, anh vươn tay, nhấn nài vuốt lên mái tóc rối bời của cô, nhẹ giọng nói; “Ngốc nghếch, lúc trước nếu em nói anh biết, anh sẽ giúp em mà

105. Chương 105: Muôn Sông Nghìn Núi

Giống như bị điện giật, Lâm Cẩm Sắt đột nhiên đứng lên né tránh sự đụng chạm của anh, lão đảo lùi về phía sau vài bước, gần như dùng ánh mắt hoảng hốt nhìn anh.

Ngón tay Hứa Thuyền cứng ngắc, dừng lại trong không trung một lát, cuối cùng bình tĩnh thu về, đặt lên mặt bàn.

Giọng nói Lâm Cẩm Sắt như cát nói với anh, “Hứa Thuyền, em nói rồi, anh đừng như vậy... anh cứ như thế, em sẽ càng đau khổ! Em đau khổ đến mức nào anh biết không? Anh càng đối tốt với em em càng nghĩ đến những chuyện xấu xa năm đó của mình, anh muốn em không thể đối diện với anh nữa sao?” Một hơi nói xong, cô thở dốc, đau thương nhìn anh, “Em chỉ muốn nói cho anh toàn bộ sự thật, nói cho anh biết mọi chuyện năm đó là có uẩn khúc chứ không đơn giản như anh vẫn nghĩ...em không cần anh thương hại em, anh mới là người thực sự bị hại.”

Mặc kệ yêu hay không yêu, cô thủy chung vẫn là một đứa con gái ích kỷ. Tình yêu của Hứa Thuyền, chỉ khiến cô càng đau khổ. Không tiếp nhận được, chỉ có thể buông tha.

Hứa Thuyền yên lặng nhìn cô, đồng tử sâu thẳm, rất lâu sau, anh khẽ cười .

“Anh hiểu rồi, Cẩm Sắt, ” anh chậm rãi gần từng chữ, “Vậy thì Cẩm Sắt, em nhất định phải hạnh phúc.” Chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, nơi đó có những mạch nước ngầm đang muốn chuyển động lại bị áp chế lại, trọng giọng nói của anh có chút phong đạm vân thanh một loại hương vị rất thoải mái, nhưng lại khiến ùi Lâm Cẩm Sắt bắt đầu lên men.

Cô thiếu nợ người đàn ông này, cả đời .

Nước mắt sắp rơi xuống, cô vội vàng muốn che giấu quay đầu sang bên cạnh, nói “Anh cũng vậy, cứ như vậy đi chúng ta về sau không cần gặp lại nữa “ , nói xong tuyệt tình xoay người bước đi.

Kỳ thật, Lâm Cẩm Sắt chính là một người phụ nữ máu lạnh vô tình.

Hứa Thuyền từ trên ghế đứng lên nhìn bóng dáng đang dần biến mất của cô, rất tình tế, nhưng trong dáng vẻ mảnh khảnh nhu nhược ấy lại lộ ra vẻ quật cường, mạnh mẽ. Bỗng nhiên trong lòng anh lại dâng lên

một cảm giác bị thương đến tuyệt vọng, bất quá chỉ là khoảng cách vài ngày đã biến cô thành muôn sông nghìn núi mà cả đời này anh chẳng có cách nào vượt qua.

Chặn một chiếc taxi lại, bảo người tài xế chạy xe đến hoa viên Biển Xanh, dọc đường đi Lâm Cẩm Sắt thất hồn lạc phách, nước mắt rớt cuộc cũng không có cách nào kìm nén được nữa. Nhớ lại nhiều kí ức như vậy, trong thời gian ngắn ngủi thế này, cô chẳng có cách nào mà áp chế được cảm xúc của mình.

Từ nay về sau, sẽ không còn có ai ở dưới lầu nhà cô, vì cô mà mua bánh bao nóng và cà phê đen nữa.

Cũng sẽ không có ai, cùng cô đi dạo phố mua giày cao gót màu đỏ nữa.

Và cũng sẽ không có ai, yêu cô như anh nữa.

Cô ở trên ghế xe cực kì chế ngự tiếng nước nở của mình, mặc dù là như vậy nhưng vẫn khiến cho người lái taxi cẩn thận nghe thấy được.

“Cô à, tình yêu có vấn đề sao?” Ông chú lái xe nhiệt tình bắt đầu có ý đồ nói chuyện với cô.

“...”

Không nói lời nào thì chính là đồng ý .

“Cô gái, chia tay với bạn trai cũng không cần phải đau lòng đến vậy, cứ nghĩ ngợi lại chuyện đã qua nhiều như vậy, chân trời làm gì có nơi nào không có cây tại sao lại phải treo cổ trên một thân cây suốt kiếp...” Người tài xế đầu đã bạc một nửa tận tình khuyên khuyên bảo bảo, trong lúc vô tình liếc mắt về phía gương chiếu hậu, nhân cầu chột sáng lên, kêu lên một tiếng “Maybach kia! Đời xe này chạy trên đường tôi mới thấy lần đầu tiên đó...” Còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy Maybach nổi bật vạn phần kia đột nhiên tăng thêm tốc độ vượt lên, trước mặt xe taxi bẻ lái 90 độ...

Sạch sẽ lưu loát phanh lại.

Ông chú lái xe đáng thương sợ đến sắp khóc. Dọa ông sao, ôi đau lòng quá. Không phải là chiếc xe quá đẹp, cũng không phải mờ mắt, người lái xe này sao lại đỉnh vậy? thiếu chút ông đã không còn mạng mà về gặp vợ con nữa ... Nhưng cái xe taxi cũ rách này, đầu xe cũng hỏng cả rồi, ông lấy cái gì về gặp vợ con đây?

Ngoài người lái xe, Lâm Cẩm Sắt vẻ mặt cũng tái nhợt và vô cùng...khấp sợ. Bởi vì cô thấy từ trên Maybach đứng ở xa kia bước xuống, chính là con người đó...

Đường Lưu Nhan.

Tây trang màu đen, giày da tao nhã, khuôn mặt anh tuấn hơi mỉm cười, vẫn là kiêu ngạo trầm thấp giống như mọi khi từ trước đến nay.

Hai tay hắn cầm một cái túi, nhàn nhã đi tới phía cô. Đường như hắn vẫn đều như thế, giống như trên đời này chẳng có chuyện gì có thể làm mất đi tiết tấu bước đi của hắn.

...vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Hắn không phải vẫn còn ở Italia sao?

Những câu hỏi liên tiếp làm Lâm Cẩm Sắt có chút trở tay không kịp, chỉ có thể chỉ ngây ngốc nhìn hắn đứng yên ở cửa kính trước mặt cô, nhìn hắn vươn ngón tay thon dài tái nhợt gõ gõ vào cửa kính xe, khe híp mắt dùng khẩu hình miệng duyên dáng nói với cô,

“Cô bé, anh tới đón em đây.”

106. Chương 106: Chúng Ta Còn Nhiều Thời Gian

“Cô bé, anh tới đón em đây.”

Đường Lưu Nhan liếc mắt nhìn người lái xe taxi đang ngồi trên ghế điều khiển rơi lệ như mì sợi, mỉm cười, vòng qua thân xe đi cửa kính xe chỗ ghế điều khiển, ý bảo lái xe mở cửa ra, sau đó nói “Ngại quá, vị tiên sinh này, có thể bán chiếc xe này lại cho tôi không? Thủ tục cụ thể...” cong môi, rất hài hòa, rất có giáo dục, “Lái xe của tôi sẽ thương thảo với ông.”

Lúc này “Lái xe” của hắn ... trình mi chính vẽ mặt vẽ không biết chuyện gì đang xảy ra, chui từ trong xe ra ngoài, ôm cánh tay dựa vào thân xe, chán chết nhìn phong cảnh bên đường.

Ông chủ lái xe hắc tuyến đầy mặt nhìn hắn một chút, lại nhìn sang Lâm Cẩm Sát vẫn đang sợ hãi, lại nhìn sang cô gái xinh đẹp tràn đầy khí chất cách đó không xa... Yên lặng mở cửa xuống xe...

Đường Lưu Nhan từ cánh cửa mở ra của xe trực tiếp ngồi vào ghế điều khiển, ý tứ không có nửa phần chán ghét chiếc xe xấu xí cũ nát này, tâm tình vô cùng thoải mái nhả ga, xoay vô lăng chạy sang hướng khác.

Lúc này Lâm Cẩm Sát cuối cùng cũng đã hết đông cứng, phản xạ có điều kiện hỏi câu quen thuộc “Đi đâu?”

Cô có thể cảm nhận được, trái tim... đập khác thường, nhanh khác thường. Đường như là bối rối, nhưng lại mang theo chút hưng phấn và nhiệt huyết sôi trào kì lạ.

Đột nhiên cô nhớ tới rất nhiều năm trước đây đã xem qua một bộ phim là...Peter Pan, một chú bé tên Peter Pan bình thường được đưa đến một hòn đảo, từ đó về sau sinh mệnh trở nên rất kì lạ. Đường Lưu Nhan giống như cậu bé Peter Pan quái đản bốc đồng đó, nửa lừa gạt nửa bắt buộc đưa cô tới một thế giới hoàn toàn không thuộc về cô, vô luận là cô có đồng ý không, chỉ cần vui vẻ thì nhất định hắn sẽ cưỡng thế cô.

Đến tận bây giờ con người này vẫn chẳng thay đổi chút nào, cũng không thèm quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu: ” Cục Dân chính.”

Trong lòng Lâm Cẩm Sát lộp bộp, không cần nói cô đã từng là luật sư, chỉ cần là một người cực kì bình thường thì cũng biết việc đến cục Dân chính đồng nghĩa với chuyện gì.

“Tôi không đi!” Nhất thời kích động, Lâm Cẩm Sát từ chỗ ngồi nhấc nửa người lên, lướt qua cánh tay vẫn đang lái xe của hắn, trừng mắt, “Đường Lưu Nhan, anh chẳng có quyền gì mà ép buộc tôi cả ... tôi không muốn kết hôn với anh!”

Tên nhóc (bản gốc nhé) nghiêng mặt sang bên cạnh, khẽ cười một tiếng, tia sáng trong mắt hắn chói lóa đến lạ kì, “Đường phu nhân, cái này em không quyết định được.”

Lâm Cẩm Sát vô cùng tức giận, nhưng lại không có thứ can đảm để lướt qua đó chém chết tên đang lái xe ... hoàn cảnh trong phim truyền hình giờ lại đổ ập lên người cô, hoàn toàn không thể liều mạng giống như một đứa trẻ... chỉ có thể cắn răng nói, “Pháp luật sẽ không thừa nhận.”

“Kít...!” Chiếc xe taxi mãnh liệt phanh lại trên đường. Lâm Cẩm Sát không hề chú ý, cứ như vậy đụng vào sau lưng Đường Lưu Nhan.

Trán cô đau muốn chết.

Cổ nhện đau, cô cắn răng khẽ thở dốc, cúi đầu nghĩ cách đối phó với hắn, nhưng vừa ngẩng đầu lên, đã bị ôm vào một lồng ngực quen thuộc mà xa lạ.

“Không thể cố gắng được nữa, anh chỉ sợ không trói chặt em thì sẽ chẳng có cách nào mà giữ em lại cả.” Ngực khí của hắn trong vô vị còn mang theo một chút cảm xúc khó hiểu. Mối hận nhả xuống vành tai tỉnh táo của cô, thổi vào từng trận nhiệt khí, áy muội đến mức vành tai của Lâm Cẩm Sát nhất thời nổi da gà.

Cái gọi là phong thủy luân chuyển chính là thế này. Nhớ tới ngày đó, cô phải lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể đề nghị hắn kết hôn với mình, nhưng lại bị hắn cự tuyệt, còn bây giờ... Lại ột âm mưu gì nữa đây?

Một trận rùng mình.

“Đường Lưu Nhan, tôi không muốn lấy anh...” Cô ở trong lòng hắn run rẩy, cầu xin, “Hôn nhân không có tình yêu làm thế nào để duy trì được đây? Chuyện này rồi sẽ trở thành một bi kịch!” Thứ cô cần bây giờ không có nhiều lắm, chỉ muốn có một cuộc sống của người bình thường, đối với tâm tư khó đoán của hắn, bây giờ cô đã là hữu tâm vô lực.

Đường Lưu Nhan lén lút thở dài, cô gái này... Cứ như vậy bóp méo một thông báo mà từ trước đến nay phải suy nghĩ rất nhiều hần mới nói ra được.

“Em làm sao mà biết không có tình yêu?”

Chỉ là một câu nhẹ nhàng, nhưng lại giống như một tiếng sấm động trời, Lâm Cẩm Sát bỗng nhiên tránh xa hần, mím môi, ánh mắt đặt toàn bộ lên người hần, “Anh nói gì vậy?” Tuy rằng âm lượng câu hần không gọi là quá lớn, nhưng cô có thể chắc chắn rằng, cô không hề nghe nhầm chữ nào trong câu nói đó cả. Nhưng cô vẫn hỏi như vậy bởi vì cô muốn biết động cơ của việc này là gì?

Không thể tin? Khiếp sợ? hay là sự thực?

Đường Lưu Nhan cong ngón tay đặt lên cằm cô, tao nhã nhẹ nhàng vuốt ve, trầm ngâm mỉm cười với cô “Anh nói, chuyện đó chúng ta có thể chậm chậm mà bồi dưỡng, chúng ta, còn nhiều thời gian mà.” Bốn chữ sau cùng hần chậm rãi nói từng chữ một, trong ngữ điệu mặc dù có chứa ý cười, nhưng lại khiến người ta không khỏi sờn da gà.

Lâm Cẩm Sát trầm mặc. Cuối cùng hần không mở miệng ra nói từ đó một lần nữa... Kiểm chế sự thất vọng ần ần trong lòng, cô nói, “Anh sẽ hối hận.”

“Không kịp phong cho em một cái danh hiệu ‘Đường phu nhân’, anh sợ có hối hận cũng không kịp nữa.” Khẽ hừ một tiếng, Đường Lưu Nhan nhún ga, tiếp tục lái xe. Lần này tốc độ xe chạy trên đường chậm hơn lần trước rất nhiều, nhưng Lâm Cẩm Sát cảm giác được trái tim cô đập nhanh hơn, mãnh liệt hơn rất nhiều.

” Không thể cố gắng được nữa, anh chỉ sợ không trối chết em thì sẽ chẳng có cách nào mà giữ em lại cả.”

” Không kịp phong cho em một cái danh hiệu ‘Đường phu nhân’, anh sợ có hối hận cũng không kịp nữa.”

Cô mãi sau đó mới phát hiện ra, chỉ trong mấy câu nói ngắn ngủi đó, mà hần đã nói chữ “sợ” tới hai lần. Chẳng lẽ, trong từ điển của ngài minh chủ Đường minh - Đường đại thiếu gia lại có thể xuất hiện từ này sao?

107. Chương 107: Vật Hi Sinh

Đúng lúc Lâm Cẩm Sát vô cùng sững sờ thì Đường Lưu Nhan lại xuyên qua gương chiếu hậu nhìn cô thật sâu, từ lúc chào đời tới bây giờ, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy vô lực đến thế.

... Thật sự dễ tâm rồi .

Có một số việc với một số người như thế này, khi không để trong lòng thì mặc kệ tính toán thế nào, đùa nghịch thế nào cũng sẽ không để ý, chỉ khi nào nhập vào tâm, vào cốt, thì lại giống như bị một cây leo quấn chặt lấy, càng muốn giãy dụa thoát ra thì lại càng bị quấn chặt hơn, càng đau đớn thì càng khó quên, đời kiếp kiếp, cứ bị tra tấn mãi như vậy, muốn ngừng mà không được.

Người phụ nữ Lâm Cẩm Sát này, chính là cây leo quấn vào trái tim hần.

Ai nói hần không lo lắng mà mặc kệ để cô đi tìm Hứa Thuyền? Chỉ cần vừa nghĩ tới người phụ nữ lập trường không kiên định, máu lạnh này có thể sẽ một đi không trở lại, hần lại cảm thấy trái tim như bị móng vuốt sắc nhọn của một con mèo cào vào, nhức buốt, khó chịu đến mức hoảng sợ.

Lúc trước hần cố ý để cô gặp những người nhà Lâm Chấn, cũng đã dự đoán được có thể cô sẽ không chấp nhận nổi chân tướng như thế, thậm chí là sẽ sụp đổ, vì thế hần còn dùng riêng một dự án kinh doanh để đem Ngô ưu tới Italia ... thực ra hần chỉ muốn có một người bạn chân thực có thể giúp cô dựa vào mà thôi. Hần cũng biết người trong xe là một cô gái lạnh lùng đến mức ích kỉ, không có người ở bên cạnh giúp cô vượt qua cửa ải tâm lý khó khăn này thì có lẽ sau này sẽ không có ai có thể tiếp cận nổi cô nữa.

Nhưng hần cũng hiểu rất rõ ràng, chuyện đó hần càng tham gia nhiều, khoảng cách giữa cô và hần cũng càng xa hơn.

Cô gái này không giống như những người phụ nữ khác, hấn “ban ân” cho cô lớn đến mức có thể khiến người khác cảm động rơi nước mắt nhưng cô lại tự cho rằng đó là hấn cho cô một viên đường rồi sẽ cướp lại và tát vào mặt cô, ý đồ của hấn chẳng tốt đẹp gì, giống như loại “mèo mà đi khóc chuột”, cho nên cô dùng nguyên nhân đó mà cự tuyệt gần gũi với hấn.

Nhưng hấn sẽ không để cô có lý do mà cự tuyệt mình nữa.

Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, rất nhanh, cục dân đã gần ngay trong tầm mắt .

Khi Đường Lưu Nhan đỗ xe ở một bãi đỗ cách lối vào của cục Dân chính không xa, về mặt Lâm Cẩm Sát vẫn là kinh hồn bạt vía.

Cô mở cửa xe, gần như tuyệt vọng nói với Đường Lưu Nhan, người đang vươn tay về phía cô, “Đường Lưu Nhan, anh đừng có ép buộc tôi.” Cô chưa bao giờ quên, người đàn ông này chính là một con người thay đổi nhanh như chong chóng, hấn có thể dùng tay che trời, thứ khó chấp nhận nhất với hấn chính là việc bị người khác cự tuyệt, nhưng, cô không muốn, cô không muốn cả đời mình sẽ bị chôn vùi như vậy, mượn tay người khác để tự biến mình thành chim yến bị nhốt trong lồng vàng

Không có tình yêu, không có hứa hẹn, thậm chí còn không có cả thứ đơn giản nhất là hoa và nhẫn. Hôn nhân của cô không thể bị quyết định một cách qua loa như thế!

Đường Lưu Nhan đứng ở trước mặt cô, im lặng nhìn cô rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng, “Chúng ta sống chung với nhau một năm trước đã, đến lúc đó nếu em vẫn không muốn thì anh sẽ buông tay, thả em đi.” Ngữ điệu vô cùng bình thường.

Hấn đang có ý đàm phán với cô.

Lâm Cẩm Sát nhắm mắt lại “Đường Lưu Nhan, anh nên biết rằng, vấn đề không phải ở chỗ đó.” Khi mở mắt lần nữa trong đó chỉ có chứa đựng sự lạnh lẽo “Quan trọng là, tôi không tin tưởng anh, tuyệt đối không tin tưởng.”

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng. Cô đã quá sợ hãi khi bị hấn chà đạp rồi, chỉ cần vừa tưởng tượng ra cuộc sống với hấn những ngày về sau, càng nghĩ càng thấy sợ hãi... Có cái gì đáng sợ hơn cái này không?

Tuổi cô không còn trẻ nữa, dù vậy vẫn không có đủ dũng khí để kết giao với hấn.

Đường Lưu Nhan lại thở dài một hơi nữa “Vậy phải làm thế nào em mới tin anh đây?” Hấn nói rất nhẹ, ngữ khí cực kì dung túng, cũng không hề có vẻ gì là giận dữ như trong tưởng tượng của Lâm Cẩm Sát cả, chỉ là hơi u buồn, nhẹ giọng nói, “em muốn biết cái gì, anh sẽ nói tất cả cho em biết.”

Đường Lưu Nhan là Nhan công tử của Đường minh, chỉ vì một người đàn bà mà lại có thể ăn nói khép nép đến mức gần như khúm núm như thế , nếu để cho người khác biết có lẽ sẽ là một câu truyện thật buồn cười.

Nhưng Lâm Cẩm Sát vẫn tỏ ra rất khó hiểu, cô mở mắt to nhìn hấn, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, “Bất luận là thế nào, Phương Tâm, Lâm Lan, hai người đó quan hệ với anh cũng không phải là đơn thuần chứ?” Cô cười lạnh, “Còn khéo léo đến mức, lại là hai con người mà tôi hận nhất?” Cô không thể không dự đoán, có lẽ nhà cô, chính là bị hủy trên tay người đàn ông này!

Đường Lưu Nhan khẽ nhún mày, bởi vì ánh mắt đột nhiên quá mức bén nhọn của cô.

Thật lâu sau, hấn mở miệng.

“Phương Tâm thực ra là thuộc hạ của cha anh, sau đó ngẫu nhiên một lần, Tần gia bảo với cha anh rằng, ông ta muốn có được bà... khi đó anh còn chưa có ra đời, khi anh lớn thêm một chút nữa thì được nghe cha anh nói là Tần gia đã nhìn trúng sắc đẹp của Phương Tâm, muốn mang đi để làm tình nhân của ông ta... Sau đó Phương Tâm sinh ra Lâm Lan, à, khi đó không gọi là Lâm Lan... mà gọi là Tần Lan, mọi người tất nhiên nghĩ rằng đó là con gái của Tần gia, bao gồm cả anh nữa.”

Dừng một chút, hấn nhìn cô, hơi tự giễu nói, “Tuy rằng mới có hơn 8 tuổi, nhưng hoàn cảnh khi lớn lên đã bắt anh phải đối xử tốt với Lâm Lan...Bất quá chỉ vì Lâm Lan là con của Tần gia mà thôi. Sự tồn tại của Viêm bang vẫn luôn là cái gai trong mắt Đường minh, có được sự tín nhiệm của Tần gia chính là bước

đầu tiên để Đường minh có thể khâu tóm được Viêm bang... nhưng đến sau này, anh mới biết được thì ra Phương Tâm chỉ là quân cờ của Tần gia, ông ta lợi dụng bà để mê hoặc Lâm Chấn, ý đồ muốn giành lại mẹ của em từ trong tay Lâm Chấn... Ngươi ông đắc lợi...”

Sau khi nói xong ánh mắt Đường Lưu Nhan vô cùng lạnh lẽo

“Nói đến đây, tất cả... cũng chỉ là vật hi sinh của Tần gia mà thôi.”

Lâm Cẩm Sắt bên tai lên ong ong, trong lúc nhất thời, không thể nói được một chữ nào.

Hai ngày này, đã có quá nhiều thứ bất ngờ xảy ra được gọi là “Chân tướng”, khiến bây giờ cô không thể thản nhiên mà giả vờ như không quan tâm nữa, cho dù đó chỉ là biểu hiện giả dối trước mặt người ngoài.

“Được rồi ” bỗng nhiên, một hơi thở mãnh liệt đầy tính xâm lược lại tiến gần lại, lướt qua đôi môi duyên dáng mà rót vào tai cô, lập tức cô bị một cỗ lực không mạnh cũng chẳng nhẹ ôm ra khỏi xe, “Chúng ta kết hôn thôi.”

Sau đó, Lâm Cẩm Sắt chưa bao giờ giẫy dụa nhiều đến thế, nhưng dù thế nào cũng chẳng thể thoát ra , mặt vùi vào lồng ngực hắn, trên mặt cô có những hàng nước thật dài, không tiếng động mà rơi xuống .

Không đợi ngạc nhiên, hắn đã cảm nhận được lớp vải trước ngực mình đang dần ẩm ướt.

Cô bé này...

Hắn dừng bước chân.

Lại khóc nữa .

Hôm nay hắn đã chờ dài không biết bao nhiêu lần, thật không hiểu phải làm thế nào với cô mới là tốt đây.

Rõ ràng có thể kiên cường hơn cả đàn ông nhưng có khi lại yếu ớt đến vậy.

108. Chương 108: Kết Thúc

Hàng mây tuần lãng khê nhếch lên, hắn buông cô ra, vươn tay nâng cằm cô lên, đôi mắt tối như mực thăm thăm nhìn cô, vẻ mặt có một chút trẻ con và hơi ủy khuất “Cùng anh ở một chỗ, em khó chịu đến vậy sao?”

Lâm Cẩm Sắt cắn môi, nước mắt cứ mãi rơi xuống, giống nhau đó là hệ thống cung cấp nước uống miễn phí vậy, cứ khóc mãi đến mức không thể ngừng lại được.

Cô trốn khỏi tay hắn, khê nghiêng đầu. Đừng hỏi, cô không biết.

Từng tận mắt chứng kiến cuộc hôn nhân đã qua của chính cha mẹ mình, giải quyết vô số các vụ án li hôn trên tòa, hơn nữa mấy năm nay cô bị người đàn ông trước mắt này coi như một con mèo nhỏ mà đùa giỡn, đối với hôn nhân cô đã sớm nhìn thấu, đã chết tâm rồi.

Một lúc lâu sau, cô cố gắng ép giọng nói của mình trở về như trạng thái bình thường, “Tôi nói rồi, tôi hận anh.” Có lẽ cả đời này cũng không có cách nào hết được, và cô cũng chẳng thể nào tha thứ cho hắn ...nếu đã như vậy, cuộc sống bên nhau của cô và hắn sẽ như thế nào đây? Thật hoang đường .

“Vậy thì sao?” Đường thiếu gia mỉm cười.

...trời ạ!

Lâm Cẩm Sắt chỉ cảm thấy một dòng máu nóng lao thẳng từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu, sau đó nổ tung! Người đàn ông này! Quả thực là không thể nói lý! Căn bản không có biện pháp nào nói chuyện bình thường với hắn được!

Cô khắc chế loại xúc động muốn ột cái tát lên khuôn mặt tuần tú đẹp không chê vào đâu được của hắn, nắm chặt tay thành quyền, vẻ mặt bình tĩnh quay đầu bước đi.

“Cô bé chỉ thích tức giận thôi.” Một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm chặt lấy cô, nụ cười nhẹ nhàng nở vang bên tai, “Chúng ta thương lượng với nhau, anh đem cả đời này tặng cho em, đổi lại sự tha thứ của em, thế nào?”

“...” Giấy dựa không có kết quả.

Không hề nhúc nhích, trầm ngâm, “Cộng thêm làm toàn bộ việc nhà, làm một cái máy ATM 24 giờ, là một cái đồng hồ báo thức không bao giờ hết pin...”

Lâm Cẩm Sắt hít sâu một hơi, gầm nhẹ, “Đường Lưu Nhan, đừng đùa nữa...” Nhưng lời nói lại bị cảm giác ẩm ướt nơi vành tai chặn ngang.

Đường Lưu Nhan khẽ cắn vào vành tai miễn cảm của cô, âm lượng trầm thấp dường như thở dài: “Cẩm Sắt, anh nói thật đó.” Sau đó ngón tay bắt đầu từ eo cô tiến lên, xoa xoa bả vai cô, đem xoa cô hướng về phía hắn.

Nhẹ nhàng hôn xuống.

Đôi môi vẫn thường lạnh lẽo hôm nay lại nóng rực khác thường, bắt đầu là nhẹ nhàng, sau rồi mạnh mẽ hơn, xâm nhập, kỹ xảo cực kì phong phú nhanh chóng ép mở hàm răng của cô, tiếp theo vô cùng cẩn thận nhưng cũng không cho phép cô cự tuyệt mà quán hút lấy.

Quán lấy nhau gần gũi, khiêu khích mờ ám. Và còn có một chút tình cảm hòa cùng với... run rẩy.

Nhiệt độ của không gian bên cạnh đang dần nóng lên.

Lâm Cẩm Sắt thở dốc mạnh mẽ, bắt giắc bám lên bờ vai hắn, hoàn toàn không có chút sức lực chống cự nào. Trong phương diện hôn môi này, hắn là cao thủ, cô chỉ sợ là có tu luyện mười năm chắc chắn cũng không phải là đối thủ của hắn.

...Người đàn ông này, đang dụ dỗ cô...

Trong lòng có loại xúc động không hiểu thế nào, giống như đánh trống reo hò, sôi trào, khát vọng... loại cảm giác này lại khiến cô sợ hãi.

Cô không nén được mà run rẩy.

Dường như cảm thấy điều bất ổn của cô, Đường Lưu Nhan dừng động tác lại, lại hung ác cắn lên cổ cô một cái, sau đó nâng cằm cô lên, thở dốc, hô hấp có chút nặng nề cười nói “Sợ à? Cẩm Sắt, thừa nhận đi, em có cảm giác.”

“Không!”

“Em có.” Từ từ trả lời.

“Họ Đường anh ăn nói bừa bãi!” Lâm Cẩm Sắt dùng sức đẩy hắn ra, tròng mắt hắn, gần như không khống chế được mà quát hắn, ngực cô phập phồng kịch liệt, bàn tay càng nắm lại chặt hơn, những đường gân ở ngón tay nổi lên màu xanh trắng.

Đường Lưu Nhan cười vui vẻ nhìn cô, không nói gì.

Trong đôi đồng tử màu tối có một vài tia sáng đang lưu chuyển, nhất thời nhìn thấy Lâm Cẩm Sắt đã có vẻ bình tĩnh hơn. Lửa giận ngàn ngút ban đầu bây giờ cũng đã dịu xuống, màn đầu khẩu vừa nãy quả thực giống trẻ con tranh giành đồ chơi.

Ngây thơ đến cực điểm.

Cô buồn bực suy nghĩ.

“Giận rồi à?”

Tại sao hắn lại biết cô tức giận? Lâm Cẩm Sắt khi tức giận thì thường chẳng có biểu hiện rõ ràng, suy sụp hạ cánh tay xuống, đấu trí với người đàn ông này thật quá mệt mỏi, cô nhận thua, “Đường Lưu Nhan, tôi không phải là một người vợ tốt, một ngày nào đó, anh sẽ cảm thấy phiền phức vì tôi, sẽ chán ghét mà vứt

bỏ tôi.” Hấn có tiền có thế, tao nhã nổi danh, là con cưng của Thiên Tử, làm sao lại cứ bắt ép cô mãi như vậy?

“Nếu thật sự có chuyện này thì ngày đó chính là ngày sinh mệnh anh kết thúc.” Hấn vì sự tự ti của cô mà khẽ cười.

“Anh...” Lâm Cẩm Sát ghen lời, mạnh mẽ trấn định nói tiếp “Anh sẽ gặp được một người con gái thực sự tốt đẹp.”

Bình tĩnh chậm chạp, lười biếng, “Cẩm Sát, em luôn đề cao bản thân quá mức... em thực ra cũng chẳng phải một người tốt gì chẳng qua người có thể khiến anh yêu, chỉ có em mà thôi.”

Không nói gì, những lời chỉ có trong văn của Quỳnh Dao mà hấn có thể nói ra miệng như vậy... Còn rất lưu loát nữa.

Nhưng... Hấn nói... Yêu?

Về bối rối liên tục khiến mặt cô nóng ran, cô lựa chọn bỏ qua, trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng không kìm nén được mà nói “Anh gạt ôi, liên tục gạt tôi.” Lên án.

Cô bé ngốc nghếch đáng yêu, cô không phát hiện ra trong giọng nói của chính mình đã hàm chứa một chút làm nũng và ủy khuất sao?

Hấn kéo tay cô, đặt ở bên môi hôn xuống, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói đã là tràn đầy sủng nịch và ôn nhu, “Lần này không gạt em, dùng cả đời này để chứng minh, đủ không?”

Lòng bàn tay hấn lạnh lẽo, nhưng dường như lại có thể cho người nào đó sự ấm áp đến tận thiên trường địa cửu.

...END*****

109. Chương 109: Ngoại Truyện 1: Học Yêu Anh Một Lần Nữa

Tâm tình gần đây của Nhan công tử vô cùng không tốt.

Toàn bộ nhân viên của tập đoàn Đường Tỳ vì chuyện đó mà lòng cũng rất buồn bực.

Vốn là một quý công tử, khi cười lộ lên thật giống như một bông hoa lê trong băng tuyết mà... gần đây không biết vì sao, đôi mắt phượng rất đẹp kia lúc nào cũng hơi nheo lại, ánh mắt âm trầm kỳ cục, gặp người mắng người, một cái nhìn không vừa mắt lập tức sẽ thuận miệng mang người ta đến sung quân ở Châu Phi, đến bây giờ đã có ít nhất ba người quản lý hàng VIP ở đây bị dày dè, cho nên đừng nói đến loại tiểu binh, tiểu tướng, tiểu con tôm này T_T.

Phòng uống nước của công ty nơi tụ tập của hội buôn chuyện, bây giờ cũng không ngoại lệ...

“Mọi người nói xem Boss gần đây làm sao vậy chứ? Muốn tìm bắt mãi hay là.... >_<?”>

Có người can đảm đủ lớn mang đề tài hot nhất ra bàn tán, thì tất nhiên sẽ có người dám tiếp chuyện “Đúng vậy, không phải mới nghe nói Boss đã kết hôn cùng một cô gái bí mật nào đó sao? Cảnh xuân đầy mặt còn không kịp (cảnh xuân đầy mặt là cười toe toét suốt ngày ấy), tại sao còn ... hi, tổng thanh tra Lâm, đã lâu không gặp cô, cô nghỉ phép sao?” Một người nào đó chỉ vào cô gái đang im lặng trầm mặc kia, đề tài lập tức bị dời đi.

Nói đến vị tổng thanh tra Lâm này, đó chính là một đại nhân vật nha. Nghe nói là học trò của ngôi sao sáng giới tài chính - giáo sư Smith, điều đó vẫn chưa bắt đầu cô đã thực hiện một số hạng mục quốc tế quan trọng, hơn nữa tất cả đều hoàn thành sạch sẽ lưu loát, không chút dãi dòng nào. Hơn nữa còn là một cô gái rất xinh đẹp, những việc cô làm đã sớm trở thành thần thoại trong giới rồi. Cho nên khi cô đi máy bay đến đến tập đoàn Đường Tỳ, không chỉ không gây ra sự bất mãn nào, ngược lại còn trở thành tin tức nóng

mà các báo về kinh tế và tài chính luôn đưa lên trang nhất “Tập đoàn ĐƯỜNG TỖ đã lấy được một nhân vật đỉnh cao”.

Trước đó không lâu nhân vật trong truyền thuyết này đột nhiên lại mất tích một cách bất ngờ, tuy rằng bên trên đã giải thích là cô đã gửi đơn xin nghỉ lên cấp trên rồi, nhưng việc đó vẫn cứ kéo theo sự tăng vọt của số lượng các lời đồn đại. Có người như có như không chế giễu nói, không phải là ngay cả tập đoàn nổi danh trong giới tài chính thế giới như Đường TỖ cũng không thể giữ lại đẳng tôn phật này chứ? Cũng có người giống như đang giải thích, áp lực công việc ở tập đoàn Đường TỖ quá lớn, dù sao cũng là một người phụ nữ mà, dù sao cũng phải có thời gian nghỉ ngơi...

Sự xuất hiện một lần nữa của cô đã phá tan vô số lời đồn đại.

Chỉ thấy cô gái ấy mặc một bộ quần áo công sở thanh nhã, phong cách, mái tóc được búi cao, lộ ra chiếc cổ trắng nõn thon dài, trong ánh mắt là ngàn vạn phong tình. Ngón tay ngọc ngà của cô được sơn màu đỏ trên đó cầm một cái chén của Đức rất quý, tay kia nhẹ nhàng vuốt lên sợi tóc vừa mới rơi xuống bên má, ừ một tiếng, sau đó mím môi cười, “Mới quay lại, định nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu làm việc. Đúng rồi, hai người vừa nói đến Đường tổng...” Giống như vô tình đề cập đến.

Cả nhóm người trong phòng uống nước nhất thời ngượng ngùng, tuy rằng cô bình thường rất thân thiết rất ôn hòa, nhưng dù sao cũng là sếp của bọn họ, bị sếp nghe thấy mình đang tụ tập bàn tán, thật đúng là sự xấu hổ không như bình thường.

“Đừng sợ, tôi không mách lẻo đâu.” Cô lướt qua người bọn họ, đi tới bình nước phía trước rót đầy chén, cười nói.

Im lặng rất lâu, rốt cục cũng có người nhin không được mà ấp a ấp úng nói, “Chúng tôi cảm thấy... tâm trạng của Boss gần đây dường như rất không tốt, hại người vô tội...” Bốn chữ cuối cùng dường như ngậm lại trong miệng, trong kiêng kị còn mang theo chút thăm oán.

Lại nghe thấy tiếng cười của một người phụ nữ, thấy mọi người kinh ngạc, cô chỉ hơi suy nghĩ rồi nói, “Tôi biết sẽ như vậy mà...” Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô lại thần nhiên cười, rồi đi.

....

Cánh cửa gỗ làm từ thân cây hoa anh đào khép hờ nhẹ nhàng bị gõ.

Người đàn ông đang vui đùa vào công việc cũng không thèm ngẩng đầu lên, ngữ điệu gọn sóng không sợ hãi, “Mời vào.” Cửa phòng không tiếng động mà mở ra.

Nghe thấy âm thanh cùm cụp cùm cụp của giày cao gót dừng trên sàn nhà, hần dường như không thể kiên nhẫn mà nhứ mày, đôi môi mỏng khẽ mím lại, “Thư ký Lưu, mời nhớ kỹ khi bước vào văn phòng của tôi thì đi nhẹ nhàng thôi.”

Nửa ngày không thấy đáp lại, hần còn đang suy nghĩ không chừng phải đem người phụ nữ này điều đến Châu Phi thôi, đang định ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy một tiếng nói tựa tiểu phi tiểu “Vâng, em nhớ rồi.”

Đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy cô gái ác độc tra tấn hần nhiều ngày như vậy đang mỉm cười đứng trước mặt hần, hai tay khoanh trước ngực, vui vẻ dạt dào nhìn hần.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt vừa u tối kia thay đổi mãnh liệt, vui vẻ, ngạc nhiên... hòa vào nhau như một dòng lốc xoáy, đủ để đem người kia nuốt vào bụng!

Lâm Cẩm Sát có chút bị dọa tới, từng bước lùi lại phía sau, nói, “Đừng nhìn em như vậy, em sẽ nghĩ là anh muốn ăn thịt em đấy.” Thề có Chúa, khi cô nói những lời này tuyệt đối không có suy nghĩ đen tối nào khác, chỉ là nói ra ý nghĩ thật sự trong lòng mình thôi.

Ánh mắt hần quá mức muốn cắn người...

Không ngờ khi người đàn ông kia nghe thấy câu nói đó, trong giây lát ánh mắt lại vô cùng yên ổn, ánh mắt càng thêm sáng ngời kì lạ. Một tay hần chống lên má, lưỡi biếng chống tay lên bàn nhìn cô, lộ ra nụ cười nửa tháng nay không ai nhìn thấy

“Em đoán chuẩn lắm, về đây rồi, anh còn đang lo lắng muốn bay đến Italia để ăn thịt em, ngay cả xương tủy cũng không ném ra ngoài.” Khi nói chuyện ánh mắt hắn nhìn cô chằm chằm, giống như một con dã thú hưng phấn bị bỏ đói, bá đạo đến mức không chút để ý, khiến cô khó khăn nuốt nước miếng

“Đường Lưu Nhan, anh đừng làm em sợ.”

“Em có thể thử xem.”

Người nào đó im lặng, trầm mặc một lát, xoay người bước đi, “Được, em qua đó thử xem.”

Còn chưa kịp bước lên trên 2 bước, bên đã có một cơn gió thổi qua, trong chớp mắt cổ tay đã bị một lực đạo gắt gao nắm chặt lấy và trong một nháy mắt nữa cô đã bị ép lên tường.

Bên tai là hơi thở ấm áp.

Đường Lưu Nhan dùng sức cản vành tai của cô một cái, đầu đặt trên vai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Trên thế giới này sao lại có thể có một người phụ nữ vô tình vô nghĩa như em chứ?”

Lâm Cẩm Sắt bị đau nhú máu, “Cái gì?” Chết tiệt, hắn dám cản cô! Còn cản mạnh như thế! Nói không chừng đã chảy máu rồi.

“Còn giả bộ ” hắn bắt đầu quay đầu lại cắn lên chỗ vừa cắn một cái nữa, nhưng tiếng kêu đau của cô không làm hắn nguôi giận, “Không nhả nhử lại gì cả, em cứ như vậy mà đi mất, đi gặp một người đàn ông có ý đồ với mình.” Giọng nói của hắn khàn khàn đến tối, nhưng ra khỏi miệng lại rất bình tĩnh, khiến cho người ta không thể rõ ràng đó là không hồn giận hay là đang tức giận.

Cô mãi mãi cũng không biết, tối hôm đó lòng hắn tràn đầy vui mừng lái xe vui mừng, trong túi áo trước ngực còn chứa đựng một vật đã bị nóng lên bởi nhiệt độ cơ thể hắn, đó là chiếc nhẫn cưới độc nhất vô nhị trên đời đặc biệt làm theo yêu cầu, nhưng thứ đang chờ đợi hắn chính là một căn phòng tối mịt và lạnh lẽo. Không có bất cứ lời nhả nhử nào, cô cứ biến mất như vậy. Sự rối bời và trống rỗng của hắn khi đó vĩnh viễn cô cũng không thể biết được.

“Không phải em có gửi tin nhắn cho anh sao?”

“Nhưng sau đó em tắt máy suốt nửa tháng.”

“Trên máy bay phải tắt máy đạo lí này anh hiểu chứ, sau đó là vì... A! Anh vẫn cứu em là sao? !”

“Là bởi vì sao?”

Lâm Cẩm Sắt nhắm mắt lại hít sâu một cái, trong lòng mặc niệm N lần “Không thể sát sinh, không thể sát sinh”, sau đó mới kiềm chế nén xúc động xuống trước mặt người này, hòa hoãn nói, “Điện thoại của em... bị cướp giữa đường, lại không nhớ rõ số điện thoại của anh, hơn nữa những ngày đó phải chăm sóc đặc biệt, cho nên...”

“Chăm sóc đặc biệt?” Chậm rãi lặp lại, lại giống như đang nuốt từng từ từng từ một.

Lâm Cẩm Sắt thâm than, nhanh chóng hiểu được hắn lại để ý điểm ấy rồi, “Ừm, hứa thuyền bị thương rất nặng, viêm bang có rất nhiều việc phải qua tay em xử lí.”

“Hắn bị thương thì liên quan gì đến em chứ?”

Lâm Cẩm Sắt trừng mắt, “Đường Lưu Nhan, anh đừng có không thể nói lý như vậy, anh đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một chút xem nếu bạn tốt của anh bị thương, việc đó cũng chẳng liên quan đến anh sao? Người khác không nói, hay là nói thuộc hạ của anh gặp bất trắc đi, anh sẽ phản ứng thế nào? Ví dụ như Hàn Húc?”

Cô dừng lại một chút, nói tiếp, “Huống chi, Viêm bang là thiên hạ mà một mình ”hắn” tạo lập lên, em không thể trơ mắt đứng nhìn nó sụp đổ.” Mặc dù cô tự tay đã từ bỏ nó.

Người đàn ông bên cạnh cô trầm mặc rất lâu, sau đó mới nói tiếp “Xin lỗi, anh chỉ là quá quan tâm.” Giọng nói nặng nề quanh quẩn trong một căn phòng lớn như vậy, khuôn mặt Lâm Cẩm Sắt cũng từ từ nóng lên.

Chuyển nhanh sang một đề tài khác, “Đúng rồi, lần này hứa thuyền bị thương, là người của La Lạc làm.” Nghĩ đến điểm đó cô lại hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, la lạc này, không biết điên cuồng cái gì, cư nhiên sa thủ hạ của mình đi ám sát Hứa Thuyền. Người ta trêu chọc gì hần đâu chứ...

Trong đầu chợt lóe lên một luồng sáng, thốt ra một ý tưởng vớ vẩn, ” không phải hần đối với anh tình cũ khó quên, biết được anh và Hứa Thuyền không không hòa thuận, cho nên muốn trừ bỏ anh ấy, để khiến anh có thể vui vẻ chứ?” Xét đến cùng, thì ra lỗi lại thuộc về Đường đại công tử!

Cơ thể Đường Lưu Nhan cứng đờ, bỗng nhiên cắn răng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cô gái này, quả nhiên có bản lĩnh bức hần đến điên.

Còn người nào đó vẫn đang ở bên ngoài, căn bản là không biết nguy hiểm đã sắp tới gần, cô càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cho nên nửa đùa nửa thật nâng mắt nhìn về phía hần, “La lạc, người này rất si tình, Nhan công tử có thể suy nghĩ một chút để đi theo hần...” Những lời còn lại đã bị Nhan công tử nuốt vào trong miệng.

Hần vừa hung ác hôn cô, bàn tay tà ác tham lam lướt vào phía trong áo cô, vừa siết chặt môi cô giọng nói khàn đặc lắm lắm, “Được, chờ em theo anh rồi mới nói đi.”

Lâm Cẩm Sát bị nụ hôn bất ngờ của hần làm cho sợ hãi cơ hồ không thở nổi, đây là công ty mà! Cửa cũng không khóa, có thể chút nữa sẽ có người xông vào thì sao!

Cô dùng sức đẩy hần, “Ban ngày ban mặt anh làm cái gì vậy?”

” Trong lúc đó em không để anh công khai quan hệ của chúng ta, anh đồng ý với em, em chậm chạp không đồng ý lời cầu hôn của anh, anh kiên nhẫn chờ, em chạy tới Italia gặp người yêu cũ, anh cố gắng kiềm chế không đuổi theo... nhưng em...” Đường như bị trêu tức đến mức không thốt lên lời, hần đơn giản bắt đầu im lặng mà cởi quần áo cô!

Lâm Cẩm Sát sợ tới mức hồn xiêu phách tán.

Hần hôn lên vị trí trước ngực cô qua một lớp quần áo, từng chỗ hần hôn qua cô dường như cảm giác được có một luồng điện xẹt qua

Cô run rẩy mở miệng, ý đồ muốn giữ hần lại, nhưng hần lại như không để ý tới, “Anh... Bình tĩnh một chút, nơi này là công ty sẽ bị người khác nhìn thấy đó...” Thấy hần một chút phản ứng cũng không, mà nút áo của cô dường như đã bị mở ra gần hết, cô vội đến mức sắp khóc, “Em sai rồi, được không? Nhan công tử anh từ bi tha lỗi cho em đi!” Muốn cô ở trong văn phòng trình diễn màn đông cung kia, quả thực là muốn lấy mạng cô mà!

Trời ạ! khắc chế của hần, bình tĩnh của hần đã bay đi đâu rồi? !

Cuối cùng hần cũng buông tha cô.

Cuối cùng cô cũng phải thỏa hiệp.

Cô nói, “Đường Lưu Nhan, em biết anh yêu em, chấp nhận em, nhưng anh hãy cho em chút thời gian, đừng ép em... Em đang học cách một lần nữa yêu thương anh.”

Một câu như vậy, mặc dù gần như là muốn đốt cháy ai đó, sức nặng cũng rất lớn.

Hần tỉnh tã hôn lên môi cô, nhẹ giọng nói, “Em có biết những ngày em đi, anh nhớ em bao nhiêu không?”

Cô nhin cười, “Ừ.”

“Vậy còn em?”

“Không biết.”

“Lâm Cẩm Sát.”

“Ồ, có một chút nhớ. Anh à, anh không cần luôn đe dọa em như thế đâu.”

“Hừm, cô bé, em không cần luôn khẩu thị tâm phi như thế, rõ ràng là rất nhớ rất nhớ phải không?”

“... Đừng có bắt chước cách nói chuyện của em, còn nữa, ” không nói gì nhìn trời, “Anh à, anh luôn tự mình là đúng...”

110. Chương 110: Ngoại Truyện 2: Cuộc Đời Này Khó Thoát Khỏi Đôi Cánh Ấy

Một ngày tháng sáu, một người phụ nữ đã có thai

Rất lâu rất lâu về sau, lâu đến mức Lâm Cẩm Sát đã trở thành Đường phu nhân, lâu đến mức Đường phu nhân đã mang thai được ba tháng.

Đứa bé này tới quá mức đột ngột, là thành công của sự “hưng phấn” quá mức của Đường tiên sinh ở đêm cầu hôn đó, khiến cho Lâm Cẩm Sát vừa mới trở thành Đường phu nhân gục rồi lại gục tiếp, ăn rồi lại ăn tiếp, đồng thời quên luôn việc phòng bị gì đó.

“Em không muốn đứa bé này, em đã hẹn trước với bác sĩ rồi.” Lâm Cẩm Sát trong áp lực lần thứ N bị người nào đó cấm đoán đủ thứ cộng với cả việc bị bắt từ chức rồi cục cũng bùng nổ, đem tất cả tức giận đang có đặt trên người của em bé còn chưa được sinh ra.

Bây giờ Đường Lưu Nhan đã được công nhận là người đàn ông “5 tốt” của gia đình vẫn còn đang nấu canh, nghe thấy liền xoay người lại, mặc dù trong tay vẫn còn đang cầm thìa, nhưng vẻ tuần tú, ngọc thụ lâm phong vẫn cao ngất như cũ. Hắn nhìn bà vợ yêu của hắn đang cầm tức đứng ở cửa phòng bếp, cười không chút sợ hãi, chậm chạp nói, “Đường phu nhân, đừng quên nó cũng là con của anh, muốn hay không, em không quyết định được.”

Ánh mắt Lâm Cẩm Sát lập tức đỏ lên, “Được, bây giờ em đã biết rồi, Đường Lưu Nhan, thì ra anh căn bản là không cần em, người anh muốn chỉ là đứa bé này thôi? Anh có con thì đã nhanh chóng quên mất mẹ của con anh...” Cô thút tha thút thít lên án hắn.

Đường Lưu Nhan ngẩn người, buông đồ nấu ăn trong tay ra, rửa tay, đi qua đó, cúi người ôm cô, cười khẽ thở dài, “Nếu không phải đó cũng là đứa con của em, anh tình nguyện tuyệt hậu.” Dừng lại, “Đương nhiên, anh sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.”

“Em muốn làm việc.” Cô giơ tay vuốt tóc, không để ý tới lời ngon tiếng ngọt mang tính gián tiếp của hắn, tiếp tục cáu kỉnh, “Anh không có tư cách cướp đoạt quyền lợi làm việc của em.”

“Ngoan nào, chờ em sinh được đứa bé ra, anh đưa cả công ty cho em quản lý.” Hắn kiên nhẫn dỗ dành vị phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định này.

“Em không thích!”

“Nhưng mà anh thích.” Hôn lên đôi môi quật cường của cô, miệng hắn bắt giắc mỉm cười.

...

Phong ba bão táp nổi lên

Mấy tháng thoát cái đã trôi qua, nháy mắt chỉ còn hai tháng nữa đã tới ngày sinh dự tính của Lâm Cẩm Sát rồi.

Trừ việc vụng về sắp xếp công việc sinh đẻ, vợ chồng Đường thị bắt đầu cân nhắc đặt cho em bé một cái tên.

Đường Lưu Nhan tin tưởng vững chắc rằng đứa bé trong bụng bà xã là con gái, vì thế có một ngày, đột nhiên hắn nhớ tới việc này, tùy ý mở miệng nói với vợ, “Chờ con gái của chúng ta được sinh ra, chúng ta sẽ gọi nó là Đường Luyến Lan đi?” (luyến là yêu nhé)

Lâm Cẩm Sát trầm mặc rất lâu, cứ nhìn hắn như vậy, mím môi, một câu cũng không nói.

Đêm đó, Đường tiên sinh ngủ trong thư phòng.

Tối hôm sau, Đường tiên sinh vẫn ngủ trong thư phòng...

Hai người không biết tại sao lại đi tới chiến tranh lạnh thế này ...đây là suy nghĩ của Đường Lưu Nhan. Người thông minh như hắn cũng không biết Lâm Cẩm Sát rốt cục là đang tức giận chuyện gì. Chỉ nhớ rõ trận chiến tranh lạnh này là lớn nhất từ trước tới giờ, chưa từng có từ lúc hai người họ biết mình có con.

Ngày hôm đó, mặt trời vừa lặn, khi Đường Lưu Nhan tan ca về nhà, Lâm Cẩm Sát đang ngồi lên chiếc xích đu trên ban công đọc sách. Cô mặc kiểu một chiếc váy mỏng màu trắng dành cho phụ nữ có thai, bụng đã nhô ra rõ ràng, ánh mặt trời ấm áp chiếu khuôn mặt nhìn nghiêng và mái tóc buộc cao của cô, rất yên tĩnh, ấm áp đó vẫn len lỏi tấn công vào lòng hắn.

Đây là vợ của hắn. Trong bụng của cô, còn có đứa bé của hắn.

Hắn tựa vào khung cửa mỉm cười, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, giống như có gì đó sắp tràn ra rồi.

Chỉ cần nhìn cô như thế, không cần làm bất cứ việc gì đã cảm thấy đầy đủ từ trái tim đến cảm xúc rồi.

Lâm Cẩm Sát nghe thấy tiếng động vọng đến, nhìn thấy hắn, tức giận hừ một tiếng, tiếp tục đọc sách, coi hắn không hề tồn tại ở đây.

Hắn cởi áo khoác vắt lên tay, vòng qua phía sau cô, ở bên tai cô thì thầm “Bà xã, vẫn giận sao?”

Cơ thể Lâm Cẩm Sát cứng đờ, đột nhiên xoay người dùng hết sức đẩy hắn ra, quăng sách đứng dậy nhìn hắn: “Đừng chạm vào em! Ai là bà xã của anh ! Anh thích vậy thì gọi Lâm Lan đến mà gọi!”

Sắc mặt Đường Lưu Nhan trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nói, “Được rồi, làm sao lại nhắc tới cô ấy?” Hắn hao tổn tâm tư vì cô mà kiến tạo nên một căn nhà ấm áp như vậy, cô lại không hề cảm kích.

Cô cười lạnh, “Lan... Lúc trước quán bar anh cho em cũng tên ‘Lan’, em không để ý tới, cũng không suy nghĩ cẩn thận, bây giờ thì hiểu rồi... Nhưng anh ngay đến cả con của chúng ta cũng không buông tha, tên là ‘Đường luyện lan’ ư...” Cô căn bản còn chưa nói xong, nước mắt đã từng giọt từng giọt chảy xuống.

Cô thực sự rất đau lòng, chỉ là cố chịu không nói ra mà thôi. Cô vất vả lắm mới tháo phòng bị nơi trái tim xuống, bỏ qua hết tất cả mà yêu hắn, cô toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn như vậy, nhưng không ngờ đây chỉ là một sự dối trá khổng lồ.

Rốt cục hắn muốn lừa cô đến khi nào đây?

Đường Lưu Nhan thấy cô khóc, trái tim cũng nghẹt lại, nhưng chỉ có thể chống tay lên trán, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Trên thế giới này, chuyện có thể khiến hắn bó tay dường như là không có, nhưng cô chính là người duy nhất mà hắn không biết phải làm thế nào.

Hắn tiến lên hai bước, mạnh mẽ ôm lấy cô, dùng sức ôm chặt lấy trong sự phản kháng của cô, sau đó ở bên tai cô cười nhẹ nói, “Cô bé ngốc, đây chỉ là hiểu lầm thôi, em đừng vội, anh thẳng thắn nói cho em biết.”

Vì thế, một câu chuyện đã rất cũ rồi trong tiếng nói nặng nề của hắn chạm rãi bị vạch trần.

“Lúc anh còn nhỏ, quan hệ của cha anh và Tần gia rất tốt, có một ngày anh từng vô tình nhìn thấy tần gia uống rượu say, tựa lưng trên sofa, miệng vẫn thì thào ‘Lan’ và ‘Con gái’, anh vẫn nghĩ tên con gái ông ta là Lâm Lan... Sau khi gặp em, mới biết được thì ra đó là tên của em, chẳng qua sau này cái tên đó lại bị con gái của Phương Tâm chiếm mất... Còn việc khi đó anh đối xử tốt với Lâm Lan, cũng chỉ bởi vì anh nghĩ rằng nó mới chính con gái của Tần gia. Cẩm sát, anh chỉ muốn bồi thường, nhiều năm như vậy, tất cả anh chỉ là muốn bồi thường ...cái tên đó thực ra là thuộc về em, em mới là ‘Lâm Lan’ thực sự.”

“Trong tiềm thức của anh vẫn luôn nghĩ như vậy, em mới là Lâm Lan thực sự.” Kỳ thật lúc trước đưa cô tới quán bar kia, đặt tên cho nó là “Lan”, bây giờ nghĩ lại, đại khái là bắt đầu từ lúc đó, hắn đã để ý tới cô rất nhiều rồi. Cho nên mới dùng phương pháp đó theo bản năng của mình, ý đồ muốn để cô nhìn thấy sơ hở mà hiểu rõ mọi chuyện.

Mọi việc đã quá lâu rồi, hắn nhớ lại cũng có chút khó khăn, vì thế hắn chỉ biết nhúu mày thật chặt.

Rất lâu sau, Lâm Cẩm Sát mới chạm rãi mở miệng.

“Những chuyện anh làm thật hoang Đường... Em không phải là lâm lan, em là Lâm Cẩm Sát.”

“Xin lỗi.” Hấn chạm trán vào trán cô, nhìn vào ánh mắt sững nước của cô, thấp giọng, “Anh tưởng rằng như vậy là tốt nhất với em rồi.”

“Em không muốn làm ‘Lâm lan’, em là Lâm Cẩm Sát.” Cô kéo áo hấn, cắn môi, nói ra từng chữ từng chữ một.

“Bà xã, anh sai rồi.”

“Anh tự nguyện nhận lỗi!”

“Ừ, anh nhận sai, sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm như vậy nữa.” Hấn giơ tay lên, làm bộ muốn thề với trời. Nếu biết kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại, hấn sẽ không làm cô thương tâm như thế...

Hấn chung quy cũng chỉ là một người đàn ông. Hấn vẫn cho rằng hấn yêu một cô gái như vậy, chỉ là một cô gái, không có biệt danh gì cả. Cô hạ một phát súng xuống ngực hấn, sau đó cả người cứ như vậy xông vào lồng ngực hấn đúng chỗ yếu hại nhất, nhưng trên thế giới này chỉ có duy nhất một mình cô sẽ làm như thế, sẽ không có bất kì một người nào khác, mà tất cả những chuyện này, toàn bộ đều koong liên quan đến tên tuổi.

Nước mắt Lâm Cẩm Sát lại bắt đầu chảy “Đường Lưu Nhan, em có thể tin tưởng anh không?” Trái tim của phụ nữ có thai luôn rất yếu đuối, còn biểu hiện của Đường tiên sinh lại quá mức “Nhẫn nhục chịu đựng”... Hấn cho cô một lối thoát, cô vẫn còn ngang ngạnh không chịu, cô chính là một kẻ ngốc nghếch không biết tốt xấu.

Hấn cười, tiếng cười nhu hòa, “Đường phu nhân, em có thể dùng thời gian cả đời để nghiệm chứng tính chân thực của nó.”

Nhiều năm sau, Lâm Cẩm Sát mới giật mình hiểu ra. Người đàn ông âm hiểm này đã sớm sở hữu cá tính ăn mềm không ăn cứng của cô, hấn lợi dụng nhược điểm của cô ôn nhu mà bày ra thiên la địa võng, sau đó từng chút từng chút một đem bất an của cô, ngờ vực vô căn cứ của cô lặng yên không một tiếng động ăn hết.

Thì ra từ lúc đó đã rõ ràng, cuộc đời này cô khó mà thoát khỏi đôi cánh ấy.

111. Chương 111: Ngoại Truyện 3: Người Cha Nham Hiểm

Hôm nay, trời rất đẹp, ven hồ Como của Italia, một tòa biệt thự màu trắng mang phong cách Baroque được một màn mây xanh trên bầu trời che kín, yên tĩnh tú nhả.

Trên bầu trời có một dải mây nhỏ dài, lưỡi biếng phiêu đảng, rất giống đuôi của một con mèo.

“Đường Tiểu Bảo! Đưa chiếc điều khiển máy bay con giấu ở sau lưng ra đây, sau đó ngoan ngoãn đi làm cho xong bài tập nghỉ hè của con đi!” Trong giọng nữ mười phần tức giận đó còn mang theo cả một chút hương vị êm ả, rất êm tai, rất quyến rũ, nhưng ngữ khí lại mang theo cả vẻ nghiêm túc.

Phía ngoài bãi cỏ của biệt thự, một đứa bé trai khoảng năm sáu tuổi mạnh mẽ đứng lại, cắn chặt răng, trừng mắt về phía người phụ nữ xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt, tiếng nói non choẹt kháng nghị, “Không đâu, mẹ không có quyền can thiệp vào tự do thân thể của con! Còn nữa, Đường phu nhân, con lại một lần nữa phải sửa ẹ, tên của con là Đường Dục Thâm! Không phải Đường Tiểu Bảo!” Tên nhóc kia mặc một chiếc quần màu xanh, bên trong áo khoác là áo sơmi, đôi mắt ướt át tròn trịa, mặt mũi tinh xảo xinh đẹp, giờ phút này cậu bé đang thở phì phì nhìn mẹ mình.

Đám bạn của cậu đều rất hâm mộ vì cậu có một bà mẹ xinh đẹp thanh nhã, nhưng ngược lại cậu một chút cũng không thích. Mẹ cậu quá lợi hại, quá thông minh, lúc nào cũng có thể lôi hết tất cả những món đồ chơi mà cậu hao tổn tâm trí giấu đi ra ngoài, sau đó bắt cậu đi làm bài tập. Hơn nữa, còn gọi cậu bằng cái

tên xấu xí “Đường Tiểu Bảo”, cách gọi buồn cười nhằm chán này đã trở thành trò cười cho đám bạn của cậu nhiều lần rồi.

Lâm Cẩm Sát ẩn ẩn cái đầu đau nhức, thật khó khăn để cải tạo tên nhóc xấu xa này, rõ ràng là chỉ biết ham chơi mà chỉ số thông minh lại cao như vậy, nghe những gì nó vừa nói xem, làm sao giống những lời của một đứa trẻ 6 tuổi chứ? Chắc chắn là di truyền những ý nghĩ xấu xa của ba nó rồi!

“Đường Tiểu Bảo...”

“Con không phải Đường Tiểu Bảo!” thằng bé phẫn nộ nhảy dựng lên

“Được rồi, không phải Đường Tiểu Bảo... Đường Dục Thâm tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện chút không?” Ngữ khí cô hòa hoãn hẳn, cô muốn nói chuyện với nó.

“Hừ, nói chuyện gì?” Đường Dục Thâm túm lắc đầu không nhìn cô, cậu còn chưa nguôi giận đâu.

“... Ừ, như vậy đi, con chắc là biết rõ, có lẽ thầy giáo của con đã nói cho con rồi, IQ của con cao tới 180, hoàn toàn có khả năng tiếp thu rất nhiều kiến thức mới, con hiểu ý của mẹ chứ?” Lâm Cẩm Sát kiềm chế cố gắng không giận dữ, ôn nhu nói. Tiểu tử xấu xa này được ba nó chiều sinh hư, tính tình hư đốn đến mức không chấp nhận được, ăn mềm chứ không ăn cứng.

“Hừm.” Đường Dục Thâm từ mũi hừ ra một tiếng, có vẻ không kiên nhẫn, “Có gì mẹ nói thẳng ra đi, quanh co lẽ mề quạ.”

Trời ạ! Tiểu tử thôi!

Âm thầm nắm chặt bàn tay thành quyền, giọng nói của cô càng ôn nhu hơn, nhẹ nhàng từng bước, “Ừm... Con đã có điều kiện và đầu óc trời phú tốt như vậy, mẹ hy vọng con có thể quý trọng nó, có thể học tập thật tốt, sau này có thể dựa vào thành tựu của chính bản thân mà lập nghiệp, không phải dựa vào sự bao bọc của ba mẹ, con hiểu không?” Dừng một chút, cô nói tiếp “Mẹ rất không đồng ý với cách giáo dục của ba con, sau này mẹ sẽ bàn bạc với ba sau, cho nên cũng xin con phối hợp một chút, có thể chứ?” Đủ uyển chuyển đủ ôn hòa rồi chứ? Cô mẹ nó thật là ấm ức.

“Aha, mẹ nói xấu ba nhé! Con đi nói với ba!” Đường Dục Thâm vươn ngón tay mập mạp chỉ vào cô, giống như bắt được nhược điểm của cô, cười đến vui vẻ.

Cuộc đám phán hồng бет.

Thằng quỷ gian xảo! Dám mơ hồ đổi sang một tiêu điểm khác, thành tinh rồi sao.

Cảm giác vô lực phát ra từ nơi nào đó thật sâu trong lòng, đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng cười khê

“Tiểu thâm, con lại bắt nạt mẹ hả?”

Quay đầu nhìn qua đó, ông xã của cô đang bước đôi chân dài đi về phía bọn họ, hẳn vẫn còn mặc bộ tây trang khi đi làm, dáng người cao ngất, khuôn mặt anh tuấn, khóe miệng mỉm cười.

Tên nhóc kia vừa nhìn thấy ba, đôi mắt đã sáng lên, ôm điều khiển máy bay trong tay đi qua đó, đi tới trước mặt người đàn ông cao lớn kia, ôm chặt.

“Ba, con nói ba biết, mẹ vừa rồi nói xấu ba đấy.” Nhanh nhẹn báo cáo.

“Ừm, thật không?”

Đường Lưu Nhan nghe vậy tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua bà xã của mình, người phía sau hung hăng lườm hẳn, đột nhiên xoay người bước đi.

Với hai cha con cấu kết làm việc xấu này, cô càng nhìn càng thấy tức !

“Tiểu Thâm, ngoan nào, đi làm bài tập đi. Nhìn xem mẹ con giận rồi.” Hẳn vỗ vỗ đầu con, vẻ mặt ôn nhu nói.

Tên nhóc kia có chút không tình nguyện, mím đôi môi xinh xắn.

Đường Lưu Nhan buông cậu ra, ngồi thấp xuống để bằng với tầm mắt của cậu, thấp giọng nói, “Sau khi làm xong bài tập, ba sẽ tặng con một chú ngựa nhỏ.” Sau đó nháy mắt, “Hừm ...nhưng không được để mẹ biết.”

Mặt mũi tên nhóc kia cuối cùng cũng vui vẻ trở lại, cười một tiếng, ôm lấy cổ ba hôn lên đó một cái, “Yêu ba nhất!” Sau đó chạy đi, vui vẻ về phòng làm bài tập.

.....

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô, “Bà xã, anh về rồi.”

Cánh tay đang tưới nước cho hoa trong vườn cây bỗng nhiên cứng đờ, sau đó lại tiếp tục làm như không có chuyện gì xảy ra, “Ừm, em biết.” Người cùng tiểu ma đầu lập kế đối phó với cô rất cục cựa cũng xuất hiện.

Một nụ hôn dài từ cằm cổ trắng ngần mịn màng của cô chậm rãi dịch chuyển lên phía trên, cho đến khi nụ hôn chạm vào vành tai cô, lại nhẹ nhàng cắn cắn, một loại cảm giác tê dại không thể khống chế bắt đầu bốc lên, vòi hoa sen thiếu chút nữa rơi xuống, đầu cô chuyển động một chút, né tránh sự đụng chạm của hắn, sau đó xoay người căm tức nhìn hắn, “Họ Đường, anh chơi trò gì đây?”

Đường Lưu Nhan cười đến vô tội, còn có một chút mềm mại ủy khuất, “Không có, em vẫn giận sao?”

Lâm Cẩm Sát nhìn hắn, rất lâu, đột nhiên hòa hoãn nói, “Em nghĩ, chúng ta hẳn là phải nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Hắn hứng thú nói.

Cô hít sâu một hơi, nói với chính mình phải thật bình tĩnh, “Anh không biết là anh cưng chiều con trai quá mức sao? Việc này là không đúng, anh sẽ hại nó.” Lần này là lần đầu tiên hai vợ chồng họ bàn bạc về vấn đề giáo dục con cái, lúc trước cô vẫn chịu đựng không nói ra, nhưng không ngờ người đàn ông trước mặt cô càng lúc càng làm tới, đứa bé càng lớn hẳn lại càng nuông chiều nó nhiều hơn.

Đường Lưu Nhan sững sốt một hồi, đột nhiên cong môi lên lại qua đó, ôm chặt thắt lưng của vợ yêu, dán chặt lấy tai cô cười khế, “Anh không sai đâu, chỉ cần anh chiều nó, để cho nó thân thiết với anh hơn, như vậy, ” hắn dừng lại, sau đó tâm trạng vô cùng vui vẻ, “Nó sẽ không cướp mất vợ yêu của anh.”

Lâm Cẩm Sát: “...”

“Huống hồ, em phải tin vào thuyết di truyền học, con của chúng ta, sau này sẽ không kém cõi đâu.” Đường như không nhận ra được sự cứng ngắc trên vẻ mặt của bà xã, hắn tiếp tục thanh thản nói, tuyệt đối không hề lo lắng về tương lai của con.

“... Đường Lưu Nhan, anh thật ấu trĩ.” Không ngờ, dự vọng chiếm giữ của hắn vẫn lớn đến vậy.

“Đó là lời khen cho anh sao, ” hắn cười, “Vợ yêu của anh.”

“Tóm lại anh không thể nuông chiều con cái như vậy, về sau muốn dạy dỗ cũng khó.” Cô thanh thanh cổ họng, giả vờ mặc kệ sự nóng lên của hai má.

“Nghe lời em...” Trầm ngâm, “Nhưng vừa rồi anh đã đồng ý với nó rồi, sẽ tặng nó một con ngựa nhỏ.”

Lâm Cẩm Sát nguy hiểm nhướn mày, “Con ngựa nhỏ?”

Đường Lưu Nhan mỉm cười, “Yên tâm, chờ đến lúc nó làm xong bài tập, anh sẽ nói với nó rằng, tin tức bị lộ, đã bị mẹ biết, cho nên...”

Lâm Cẩm Sát chau mày, “Đường Lưu Nhan, anh có thể ít nham hiểm chút không.” Không trách nào từ bé tên nhóc kia đã không thân thiết với cô, thì ra ở giữa có người giữ trò quỷ, chằm ngồi ly gián, đâm bị thọc chọc bị gạo!

Người nào đó vẫn cười đến yêu nghiệt, “Vợ anh quá khen...”

...

Đáng thương cho Đường Tiểu Bảo đang vui mừng phấn chấn làm đề thi của lớp năm (mà nó mới có 6 tuổi là lớp 1 ấy), cho dù chỉ số thông minh có cao tới đâu cũng không ngờ chính mình đã bị người ba kính yêu nhất, sùng bái nhất, hoa hoa lệ lệ lừa dối từ lâu.

112. Chương 112: Ngoại Truyện 4: Tình Yêu Có Thể Tới Một Lần Nữa Không?

Cô đi rồi, ở một đoạn thời gian rất dài sau đó, những giấc ngủ của anh luôn bị ngắt quãng bởi cùng một giấc mơ.

Cảnh trong mơ thật đẹp, nhưng cũng thật tàn khốc.

...mỗi lần nhớ lại.

Trong giấc mơ ấy, có một chàng thanh niên khuôn mặt rất trẻ con, mặt mũi tuấn lãng, nụ cười thường trực bên khóe môi, tính cách thanh đạm như hoa cúc.

Thường xuyên có một cô gái hoặc là thẹn thùng hoặc là thẳng thắn thư tình cho anh, đưa cả quà nữa, trong đó các cô đều viết : Hứa Thuyền, tổ thích cậu.

Anh từ lúc nhỏ đã biết mình rất được chào đón. Tự duy của anh tốt, đọc sách rất chuyên tâm, luôn luôn là một loại học sinh ưu tú được các thầy giáo yêu quý, luôn nổi bật và được bạn bè yêu mến... nhưng anh chưa bao giờ thỏa mãn bởi những điều đó, anh hiểu rất rõ rằng xuất thân của anh rất bình thường, nếu muốn trở thành một người đứng trên nhiều người khác, nhất định phải làm cho chính mình thật vĩ đại, cho nên anh phải kiên cường mà tiến lên.

Vì thế anh đã học được cách tự đánh giá bản thân mình, học được cách không quan tâm đến chuyện hơn thua, học được cách dùng một chiếc mặt nạ để bảo vệ chính mình. Ở con đường chỉ có tiền bạc, tình yêu là thứ không cần thiết với anh, bất quá chỉ là hòn đá ngăn cản khiến anh vướng chân mà thôi.

Cho nên mỗi khi chuyện đó xảy ra, anh thường mỉm cười với những cô gái này, thành khẩn xin lỗi “Xin lỗi, tớ bây giờ chỉ muốn chuyên tâm vào học hành.” ... một cách từ chối đầy ngây thơ, ôn nhu nhưng tràn ngập mị lực dụ hoặc của tình yêu.

Anh biết rõ, tình yêu là thứ kích thích rất lãng phí thời gian, hư vô mờ mịt, nếu bị rơi vào vòng u mê của nó, anh sẽ bị hủy diệt.

Nhưng một người thanh niên trẻ tuổi làm sao lại có những ý nghĩ tang thương như anh chứ, còn trên người các cô lại luôn có một loại dũng cảm không sợ chết và một tinh thần bất khuất tiến tới rất đáng yêu, những cô gái này không hề bởi vì những lời đó mà dừng bước, ngược lại còn mê mẩn anh hơn.

Một người thanh niên chuyên tâm học hành, ôn nhu nhẹ nhàng, lại còn một khuôn mặt tuấn tú miên mĩ nữa, quả thực chính hoàng tử chết người trong truyền thuyết đây mà, không mang về nhà trời lại thì nhân gian lại có thêm một người gây họa!

Có những chuyện sẽ là như thế này mặc kệ lúc ban đầu có bao nhiêu bài xích, có bao nhiêu chán ghét, nhưng thời gian quá dài, mãi rồi cũng trở thành thói quen, trở thành một điều tự nhiên không biết từ bao giờ.

Anh đã sớm quen với ánh mắt truy đuổi của mọi người, quen với phương thức cự tuyệt ôn nhu nhất, không gây tổn thương nhất đến những cô gái tới muốn gần mình, thói quen âm thầm khinh thường những cô gái làm tất cả mọi chuyện để có được người mình yêu này. Có lẽ như vậy thì có vẻ hơi kiêu ngạo, nhưng tất nhiên những chuyện này đều là sự thực, rõ ràng vẫn đang bày ra ở đó, ngay cả giả thích cũng không cần thiết.

Cho nên, tới tận bây giờ anh vẫn không ngờ rằng, một thời gian ngay sau đó, anh lại dùng tất cả những gì thuộc về mình để đuổi theo một người phụ nữ mãi mãi cũng không thuộc về anh.

...còn cô gái kia...

Lúc đi hay lúc đến cũng đều rất ngẫu nhiên.

Ngày đó, anh vẫn còn nhớ rất rõ, ngày đó bầu trời xám xịt, tầng mây rất thấp, gần sát tới mặt đất, những bông tuyết thật lớn như từng cục bông nay xuống biến toàn bộ trường đại học của anh thành một thế giới chỉ có băng tuyết.

Trước mắt chỉ có một màu trắng mờ mịt. Anh vừa học bài xong, bắt đầu đạp xe để đi gia sư ột học sinh, không có những tòa nhà cao ngất che chắn, gió bắc lạnh tới thấu xương cứ vù vù thổi qua, anh không khỏi thít chặt khăn quàng cổ, sau đó, trong một cái chớp mắt đó, có một màu đỏ tươi xinh đẹp như thuốc độc chiếm cứ trong tầm mắt anh.

Hành động ấy, dù là rất nhiều năm về sau anh vẫn nhớ rất rõ, giây phút sợ hãi đó, cùng với ở một chỗ nào đó tận sâu trong đáy lòng một nhát cắt của số phận đã chạm tới, không có cách nào không chế được cảm xúc.

Người con gái kia, vóc dáng nhỏ gầy, mặc hai chiếc áo lông dày cùng với một đôi giày cao gót hoàn toàn không phù hợp, cho nên cực kì gây sự chú ý, cô bước từng bước dài đi bộ trên một con đường cao lên bởi tuyết bao phủ, trên đầu đội một chiếc mũ len hai bên còn có hai cục bông (cái mũ len mà có cục bông hai bên ấy), theo từng bước đi của cô cứ nảy lên nảy xuống, khiến cho người ta có cảm giác rất muốn chạm vào.

Dáng người cô rất mảnh mai, dường như một cơn gió mạnh cũng có thể đem cô thổi mất, nhưng cô cứ như vậy đón mà chống chịu với từng cơn gió bắc sắc lạnh, cúi đầu xuống, khuôn mặt cũng không lộ ra, khiến cho người ngoài nhìn vào còn cảm thấy lo lắng.

Mũi chân anh chuyển hướng, không tự chủ được mà muốn đi về phía cô. Anh muốn nói với cô rằng, ở chỗ kia có một cái hố, rất lớn, nhưng đã bị tuyết lấp kín mất rồi, cẩn thận bị ngã...

Nhưng cuối cùng khi anh tiến gần tới đó, còn chưa mở miệng, đã thấy cơ thể cô gái kia khẽ động, nhào xuống và ngã vào cái hố.

Muộn rồi.

Anh ảo não há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng lại sờ lên cái mũi, khoe môi cong lên, vẫn là nhin không được mà nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trong lòng có một suy nghĩ không hề tốt đẹp: ngã xuống hố mà cũng đáng yêu như vậy...

Nhưng bông tuyết lớn vẫn dương dương tự đắc không ngừng rơi xuống, một cảnh rất đẹp, người con gái ngồi bệt trong tuyết, đầu bất động như đang ngẩn ngơ, anh đứng ở một bên nghi ngờ, có cần gọi cấp cứu không, không phải bị ngã đau đến mức choáng váng rồi chứ.

Một hồi lâu, rốt cục anh nhin không được mà cúi người xuống, nhẹ giọng mở miệng “... Em ổn chứ?”

Từ nhỏ cha mẹ đã dạy anh rằng kiếp trước của mỗi người con gái đều là một bông hoa hồng yếu ớt, phải được nâng niu, không thể bị đánh đập, không thể bị khát nước, phải cẩn thận che chở, cung cấp nhiệt độ đủ vừa cho nó, chỉ có như vậy, hoa hồng mới có thể nở rộ lên. Cho nên khi người con gái đó nghe thấy tiếng nói của anh mà ngẩng đầu lên, anh đang khiến cho chính mình tràn ngập thiện ý bằng một nụ cười ấm áp.

Còn anh đã sớm rất quen thuộc với chiêu bài tươi cười trước mặt các cô gái, nhưng lúc này lại hơi xúc động.

Một khuôn mặt rất xinh đẹp, lại tràn đầy nước mắt, chặt vật lại càng thêm chặt vật, nhưng đôi mắt kia ...thật là ướt át, từng chút từng chút, ánh sáng xinh đẹp, rất động lòng người! ...đôi mắt đó chăm chăm nhìn anh, vẻ mặt trống rỗng, chỉ thấy từng hạt nước mắt trong suốt như trân châu rớt xuống, rơi vào trong tuyết, khiến từng đợt đau xót dâng lên trong lòng anh.

Cô nhìn anh ủy khuất, giống như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi yêu quý, đôi môi như bị tuyết làm đông cứng mở ra, mang theo tiếng khóc huhu, “... Giày cao gót của em hỏng rồi...”

Trong một khoảnh khắc đó, anh đột nhiên có một loại xúc động muốn vươn tay vuốt lên đôi mắt của cô, nhẹ giọng thì thầm: quả nhiên là yêu tình...

Đến đây để kéo anh xuống địa ngục.

Phù, bây giờ thì hết thật rồi mọi người ah, mọi người có thể nghỉ ngơi, tổ để ngoại truyện này làm sau cùng đơn giản vì nó khá buồn và còn vì nó là ngoại truyện viết riêng về Hứa Thuyền, anh sinh ra là để yêu chị và để khổ theo chị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-tinh>